

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY VE NEW YORK TIMES BEŞİNCİSİ

Sister's Planet

EJDERİN BÜYÜSÜ

✦ G. A. AIKEN ✦

TÜM DÜNYADA SATIŞ REKORLARI KIRAN EJDERHA SERİSİ

Bana baktığınızda ne gördüğünüzü biliyorum. Dünyanın en güçlü iki ejderha soyundan doğan, çekici ve tatlı dilli bir kadın. Bu durum, bana ilgi duyan herhangi birini kuyruk mesafesinde tutabilmem için, en sağlam savaş zırhlarından bile daha güçlü bir kalkan yaratıyordu. Ta ki onunla karşılaşana dek. Issız Kuzey Elleri'nden gelen savaşçı, büyücü ve barbar savaş beyi, Kurnaz Ragnar. Ragnar ondan öncekilerin aksine, parmak ısırtan çekiciliğim ve çarpıcı gülümsememe teslim olmayı reddediyor. Yavan, faydasız ve her ne kadar cinlerimi sevmeye çıkarsa da, aptal biri olduğumu düşünüyor ve beni başından savmaya çalışıyor.

Ben hiçbir erkeğin beni görmezden gelmesine izin vermiyeceğim. Ona insafsızca sataşmam, işkence etmem ve en sonunda, yani tuzağım tamamlandığında, onu dizlerinin üzerine çöktürmem için beni tahrik etmekten çekinmeyen şu Kurnaz Ragnar, pek yakında değerimin, yeteneklerimin ve güçlü irademin farkına varacak. Hem de zor yoldan.

EJDERİN BÜYÜSÜ

Orijinal Adı: Last Dragon Standing

Yazarı: G.A. Aiken

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Gökçe Çiçek

Redaktör: Nilüfer Savaşer Nişli

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2014

ISBN: 978-605-5358-67-9

Yayınevi Sertifika No: 20610

Copyright © 2010, G. A. Aiken

Türkçe Yayın Hakkı: Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

© Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık

2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Cilt: Yıldız Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi

2. Bodrum No: 81/25 Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 501 31 17- 613 17 33

Yayımlayan

Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>

EJDERİN BÜYÜSÜ

G . A . A I K E N

Çeviri
Alp Levi

Sister's Planet

EPHESUS

YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GİRİŞ

"Kraliçe, kızının bizde olduğunu biliyor mu?"

Olgeirsson Sürüsü'nden Kurnaz Ragnar, kardeşi Vigholf'un sorduğu bu soruyu, başını evet anlamında sallayarak cevapladı.

"Ve sana, kızına ne istersen yapabileceğini mi söyledi?"

Ragnar yeniden başını salladı.

Vigholf, başını inanamazmış gibi iki yana salladı. "Anlamıyorum."

Ragnar da anlamıyordu. Soylu veya aşağı tabakadan herhangi bir annenin, evladına karşı bu kadar umursamazca davranmasını anlamıyordu. Bu evlat, arkalarındaki mağarada plan kuran soylu baş belası kadar sinir bozucu ve kurnaz biri olsa bile.

Üzerinde, insan formuna iki beden büyük gelen bir entari, bir çift kelepçe ve onun normal dişi ejderha formuna dönüşmesini engelleyen, büyümlü bir tasmadan başka hiçbir şey olmayan Gwalchmai fab Gwyar Hanesi'nden Prenses Keita, oldukça salak bir güzel kız olmak dışında pek bir şey yapmayarak oradaki herkesi mest etmeyi başarmıştı. Kıkırdıyordu, dalga geçiyordu, sinir bozuyordu. Dürüst olmak gerekirse Ragnar, prensesin annesinin, kızını hemen bu akşam geri istemesini umuyordu. Böylece olay, akrabalar arasında kan davasına dönüşmeden önce bu şımarık kızdan kurtulabilirdi. Ama Kraliçe Rhiannon'un, kızı hakkında söylediği son söz, Ragnar'ın hafızasından uzun süre silinmeyecekti. *"Onu bırak. Ya da bırakma. Umurumda bile değil."* Ragnar annesinin kendisi, erkek kardeşleri veya kız kardeşi hakkında böyle konuştuğunu hayal bile edemiyordu. Gerçi Olgeirsson Sürüsü'nün Ejderlordu olan babası Olgeir'in böyle sözler söylediğini *pekâlâ* hayal edebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kuzenlerinden biri, "İyi," diyerek ayağa kalktı. Hepsi insan biçimlerindeydiler. Bu şekilde Güney Elleri'ndeki Ateş Üfleyenler'den korunmak daha kolay oluyordu. "Kızı istemiyorlarsa, biz de onu burada tutarız."

Ragnar kardeşine baktı ve Vigholf gülmesini gizlemek için çabucak başını eğdi. Ragnar, bu yılanla bir saniye daha beraber kalırlarsa, bunun olabileceği konusunda Vigholf'u uyar-mıştı. "Onu tutmuyoruz."

"O niyeymiş?"

Ragnar küçük yavruyu boğazlamayı düşündü ama sonra vazgeçti.

"Çünkü artık böyle şeyler yapmıyoruz."

"Ama annesi öyle dediyse..."

"Bir dişi istiyorsan, bunu herkesin yaptığı gibi yapman lazım, çocuk. *Onu etkile, onu büyüle, onu kendine âşık et.*"

Ragnar'm kuzenleri birbirleriyle bakiştılar. İçlerinden biri, "Bunu nasıl yapacağız peki?" diye sordu.

Vigholf patlar gibi güldü.

Ragnar ise yol boyunca homurdanarak mağaraya yöneldi. Yorgunluktan ölüyordu. Bu gereğinden fazla sıcak ülkeden gitmeden önce yapacak çok işi vardı ve salak akrabalarının salak sorularıyla uğraşmak, yapmak istediği son şeydi.

Tüm bunlar birkaç gün önce, o kadar basit bir şekilde başlamıştı ki. Babasının salak Güneyli soyluyu Kuzey Elleri'nde yakaladığının haberleri Ragnar'a ulaşmış ve Ragnar, kardeşinin de yardımıyla hızla harekete geçmişti. Bir zamanlar evi olan yere kaçmayı düşünmüştü ama yoldayken annesi büyü yoluyla ona ulaşmış, soylunun kaçmayı başardığını söylemişti. Ragnar prensesi, babasının dağ üssünden pek de uzakta olmayan bir yerde yakalamış ve onu vatanına geri götürmek için yeraltı tünellerini kullanmıştı. Orada, Güneyli Ejder Kraliçesi'yle bir müttefiklik anlaşması yapmayı düşünüyordu. Bu şekilde Olgeirsson Sürüsü'nü ve her şey yolunda giderse, Kuzey bölgelerini hâkimiyeti altına alabilirdi. Sürüleri birleştirmek ilk işi, onları birlik halinde tutmak ise sonraki işi olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama kraliçe şaşırtmıştı onu. Kraliçe, kızını Ragnar'ın aldığından beri biliyordu—bu da yetmezmiş gibi, kızını daha önce Olgeir'in kaçırdığını da biliyordu—ve bunun için hiçbir şey yapmamıştı.

Ragnar bu tür zamanlarda tanrılara annesi için şükrediyordu. Gerçi tanrılar keşke annesine, onun güzelliğini ve bilgeliğini Serseri Olgeir'den daha çok hak eden bir eş verseydi diye düşünmüyor değildi.

Ragnar uzun mağarada yürüyerek, prensesi koydukları hücreye geldi. Hücrenin hemen dışında durdu ve dişlerini gıcırdatarak, kuzenlerinin en büyüğü olan Meinhard'ın, prensesin dudaklarına bir kadeh şarap dayamasını izledi. Koyu kahverengi gözleri koca erkeğin gözlerine kilitlenmiş olan Keita, kadehi yudumladı. Küçük parmakları Meinhard'ın koca elinin üstündeydi. Yeterince içtikten sonra geriye yaslandı. Dili önce alt, sonra da üst dudağını yaladı.

Ragnar, kuzeninin hırıldamasını ta oradan duyabiliyordu ve artık sabrı tükenmişti.

“Dışarı,” diye emir verip hücreye girdi.

Ondan genç ejderhalar kadar çekinmeyen Meinhard yavaşça ayağa kalktı ve “Galiba burada kalacağım,” dedi.

Ragnar akrabalarının onu hâlâ bir lider olarak kabul etmediklerini biliyordu. Sağlığı hâlâ yerinde olan Olgeir'in ordu üstündeki hâkimiyeti güçlüydü, bu şaşırtıcı değildi. Ama tıpkı diğerleri gibi Meinhard'm da, Ragnar'ın itaatsizliğe izin vermediğini öğrenmesi gerekiyordu.

Bileğini hafifçe oynatıp bir büyü murıldanan Ragnar, kuzenini hücrenin dışına uçurdu. Şarap kadehi taş zeminin üzerinde sekip duvara fırladı.

Meinhard dışarıdan, “Seni piç kurusu!” diye bağırdı.

Ragnar onu umursamayarak prensese yaklaştı. Akrabalarını neyin büyülediğini görebiliyordu, onu babasının pençelerinden kurtulmaya çalışırken yakaladıklarından beri tek gördükleri, kızın küçük insan bedeni olsa da. Dizlerine uzanan koyu kıvılcık saçlar, mükemmel ve çıkık elmacık kemikleri, üstünde hafif çiller olan küçük bir burun ve o müthiş dolgun dudaklar.

Ama Ragnar'ı büyüleyen o koyu kahverengi gözlerdi. Sonsuzlardı sanki, her erkeğin içinde kaybolabileceği karanlık çukurlar gibiydiler. Ragnar'm—o anda bunu ne kadar istese de—o erkeklerden biri olmaya niyeti olmaması ne kötüydü.

"Ee?" diye sordu prenses. Sesi kısıktı. "Benimle ne yapmayı düşünüyorsunuz, Lordum?"

Ragnar hemen cevap vermedi, zihni çok meşguldü. Bir yatak veya bir haftalık yiyecek-içecek stokundan başka bir şeyleri olmadan onunla ne yapabileceklerini düşünüyordu. Keita esnedi. Bunu kelepçeli ellerini başının üstüne kaldırıp, tüm bedenini tek, uzun bir hareketle germek için bir bahane olarak kullandı. Sonra gülümsedi. Ragnar'm şimdiye kadar gördüğü en çekici gülümsemelerden biriydi bu. Ragnar sadece bu gülümseme yüzünden bile kızıdan neredeyse nefret ediyordu.

Ragnar elini salladı ve kelepçeler birden düşüverdi. Biri şiddetle prensesin kafasına çarptı.

"Ah! Seni barbar hödük!"

Ragnar neredeyse gülecekti. Kız tam anlamıyla şımarık bir soyluydu ve onu kelepçelemesinin sebebi de buydu. Yolculuk esnasında birkaç kez kaçmaya çalışmıştı ve Ragnar bıkmıştı bundan. Yerin bu kadar altındayken gidecek fazla bir yeri yoktu ve tek yapabildiği onları oyalamak olmuştu.

Ragnar ona sırtını dönüp çıkışa yöneldi. Aç ve uykusuzdu. Birkaç saat içinde kraliçeyle görüşecekti ve biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Bekle."

Ragnar durdu ve iç çekerek kıza döndü. "Ne var?"

Kız durup boğazındaki tasmayı işaret etti. "Bu ne olacak?"

"Buradan ve akrabalarımın uzaklaştığın zaman düşecek."

Kızın şu anda doğal haline dönmesi Ragnar'm ihtiyacı olan son şeydi. Akrabalarının, kızın kuyruğunu gördükleri anda başka salaklıklar peşinde koşacaklarına emindi.

"Git şimdi."

"Bu kadar mı? Peki... benim karşılığında ne aldın?"

"Ne aldın derken?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Akrobalarımından? Ne kadar altın verdiler?" Çenesini kaldırdı. "Epey altın aldığından eminim, ama bu, bana yaptıklarını öğrendikleri zaman seni abilerimden koruyamayacak."

"Seni kurtardım."

"Ben kendi kendimi kurtardım. İyi denemeydi ama."

Bu kız gerçekten de, babasının onun gitmesine izin vereceğini mi düşünüyordu? Olgeir'in, henüz ordu topraklarını terk etmemişken onu yakalayamayacağım mı düşünüyordu sahiden?

Ve Ragnar'm babası, biri kendisine meydan okuduğunda Eski Usul'e göre davranırdı. Prenses Keita kaçtığı için en az bir kanadını kaybedecek ve Ragnar'm en zalim akrabasına teslim edilecekti. En sonunda Ragnar'ın annesi gibi olacaktı. Tek fark, Ragnar'm annesinin zekâ, anaçlık ve soylulukta onunla karşılaştırılamayacak biri oluşuydu. Prenses Keita tam da soyluların sahip olduğu söylenen bir karakterdeydi. Zayıftı, aptaldı ve Ragnar'ın zamanını ve gücünü boşa harcıyordu. Ne kadar muhteşem veya çekici olsa da.

"Nasıl istersen," dedi kıza. "Ama sonuçta gidebilirsin."

"Böylece mi?"

"Evet. Böylece."

Keita parmaklarının üzerinde yükseldi ve Ragnar'm omuzlarının üstünden etrafa bakınmaya çalıştı. "Kimse bana eşlik etmeyecek mi?"

"Hayır." Kuzenlerinden birini önerebilirdi ama şu anda kötü bir fikir olurdu bu.

Prenses ona birkaç saniye boyunca baktı, sonra ellerini sertçe beline koydu. "Yaşlı inek beni bırakman için sana ne verdi? Bana yalan söyleme, barbar. Yalan söylendiğini hemen anlarım."

Yalan istemiyorsa, Ragnar da yalan söylemeyecekti. "Bana bir şey vermedi."

"İttifak yok yani?" Sanki Ragnar'a acırmış gibi başını salladı. "Seni aptal."

Ragnar gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Nasıl bu kadar salak olabilirsin? Ona kaba mı davrandın? Bu yüzden mi? Tanrılar adına, en az baban kadar hödüksün,

değil mi?" Söylediği hiçbir şey Ragnar'a bu son sözler kadar zarar veremezdi.

Ragnar'm rahatsızlığından tamamen bihaber olan Keita elerini kaldırdı. "Panik yapma. Bunu düzeltebileceğimden eminim. Babamla konuşacağım. Eminim onu ikna edebilirim..."

"Hayır, hayır Leydim. Yanlış anladınız." Ragnar gülümsemeden edemedi. "Anneniz sizin için bir teklifte bulunmadı ama ittifak yine de ilerleyecek. Detayları konuşmak için birkaç saat sonra onunla buluşacağım."

Keita'nın kolları yanma düştü. "İttifak hâlâ yürürlükte mi?"

"Ah, evet. Kraliçe sizinle hiç ilgilenmedi gerçi. Belki de sizin yerinize ablanızı almalıydım. Beyaz... Morfyd'di, değil mi? Belki o zaman işler farklı olurdu. Ama şu anda ittifak sürecine hiçbir etkiniz yok."

Prenses ona bakakaldı. Güzel ağzı birkaç kez açılıp kapandı.

Ragnar kendini sanki ona vurmuş gibi hissetti. Ve bu duygudan iğrendi. Hemen onu avutmak üzere yanına gitti. Gözyaşı görmekten korkuyordu; gözyaşlarına karşı nasıl davranacağını bilmezdi. Ama prenses ağlamadı... Çığlık attı. Sanki şeytan çukurundan çıkan bir şey gibi çığlık attı.

"Taş kalpli kaltak orospu!"

Şok geçiren Ragnar bir adım geri kaçıp prensesin hızla yürümesini izledi, kızın kolları başının üstünde çılgınca sallanıyordu. Bu arada kendi annesine en beter korsanların bile ağızlarına almayacakları küfürler sıralıyordu.

Ragnar'ın akrabaları mağaraya koştular. Küçük, narin prensese bir şey oldu zannetmişlerdi. Hepsi Ragnar'ın yanına geldiklerinde durakladılar.

"Ölü olarak kalacağını bilseydim, o orospuyu bizzat öldürürdüm! Ama şeytanların ömrü sonsuzdur." Onlara baktı. "Değil mi?" Ragnar dışında hepsi, prenses deliler gibi bağırırken başlarını evet anlamında salladılar ve Keita kollarını onlara doğru sallayıp "Hepiniz... önümden çekilin!" diye bağırdığında ona itaat ettiler.

Keita dışarı fırladı ama bir saniye sonra geri döndü, öfkesi—rahatsız edici bir şekilde—uçup gitmiş gibiydi. Ragnar'a

Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

“Annemle ilgili şu şeyi bana söylemekten hoşlandım. Değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Ragnar. “Hoşlandım galiba.” Prensesin gerçek doğasını akrabalarına göstermişken nasıl hoşlanmazdı ki bundan? şimdi salak prensesi olduğu gibi görüyorlardı. Kűfreden, hırlayan, şımarık bir prenses ve tanrılar tarafından yaratılmış en műthiř kıa sahip bir... *Dur! Ne?*

“İyi,” dedi Keita ona. “Bu duygudan zevk alabiliyorken al, Lord Ragnar.”

“Neden? Bana ne yapabilirsin ki?” Meinhard, kabalığına karşılık olarak onun sırtına yumruk attığında Ragnar acıyı keskinlikle umursamadı.

Keita gülűmsedi. Bu gülűmseme karřısında Ragnar’ın ailesi, hep birlikte i çekti. Ardından tek elini uzatıp Ragnar’m çenesini, boynunu okřayarak göęsüne dokundu. Sonra geri çekildi ve hafifçe bařmı eędi. “Lordlarım.”

Ve yere sürűnmesin diye eteğini hafifçe kaldırdığında, ejderhaların hepsi Keita’nın ardından bakakaldı.

“ocuklar. Bu kadın,” diye iç çekti Meinhard, “iyi bir kadındır. O yüzden, iyi bir kadın gibi muamele görmeli.”

Ve birkaç saat sonra; yani Ragnar’m babası insan diřileri tarafından öldürűldükten sonra, Ateř Üfleyenler’le aralarındaki ittifak yürűrlűęe girmiř ve Ragnar intikamcı bir prensesin yol açtıęı műthiř bir kan banyosunu bastırmaya çalıřırken, aile olarak ne kadar büyük bir salak sürűsűyle lanetlendięini bir kez daha hatırlamıřtı.

BÖLÜM 1

İki yıl sonra...

Ölmesi gerekiyor muydu?

Umutsuzluğun ve Kederin Kızıl Yılan Ejderhası Keita—kı-saca Yılan Keita—biraz daha yanaşarak, yatağında hareketsiz yatan insan erkeğini kokladı.

Ölü gibi kokuyordu ve Keita kalp atışını da, minicik insan damarlarından hızla geçen kanın sesini de duyamıyordu. Onun otuz metre yakınında bulunan canlı herhangi bir şeye yapabi-leceği o kadar çok şey vardı ki.

Ama bu insanın, merhum Dışdüzlükler Baronu Lord Bampour'un, ölmüş olmaması gerekiyordu. Henüz değil. Ke-ita onu gerçek anlamda öldürmeden önce değil.

Nefeslenen Keita dik durup ellerini beline koydu. Merhum Baron Lord'un kendisine vermiş olduğu entariyi giyiyordu; bu entari alınabilecek en pahalı ipeklerden yapılmıştı. Üstünde lor-dun ona verdiği bilezik de vardı; bir de kalın bir altın halhal ve bunlara uyumlu bir kolye. Keita bu şeyleri ondan istememişti ama her muhtaç erkeğin yaptığı gibi adam bunları Keita'ya seve seve vermişti. Neden verdiğini de biliyordu Keita. Onunla geçi-receği şehvetli bir gece, arzulu çığlıklar... falan, filan.

Tüm erkekler aynıydı. Biraz iltifat, tatlı bir gülümseme, bi-raz alaycılıktan sonra Keita, asla istemediği ve hiç de gerek duymadığı eşyalara boğuluveriyordu. Umurunda değildi gerçi. Erkekler ona bir şeyler vermek istiyorlarsa, onları neden dur-duracaktı ki? Ama onu rahatsız eden şey, onu *her zaman* rahat-sız eden şey, bazı insanların birkaç hediye karşılığında onun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

yatağına girebileceklerini düşünmeleri idi. Ancak şimdiye kadar hiçbirini girememişti. Aslında Keita partnerlerini, bir kıyafete uygun aksesuar seçer gibi dikkatle seçerdi. Ona hediye başka bir şey getirmeyen ve hayatına pek az şey katan erkekleri yatağına sokma fikri, Keita'ya son derece sinir bozucu geliyordu.

Bir arkadaşına da dediği gibi, "Onların hediyelerini kabul ederim, ama bu erkekliklerini de kabul edeceğim anlamına gelmez."

Baron Lord'un hediyelerini de almıştı. Hem de seve seve, çünkü bazılarının aksine adam zevk sahibiydi. Keita son üç haftadır ona katlanmıştı. Ona ve oğluna. İkisile de yatmamıştı ve böyle bir niyeti de yoktu. Arzu duymadığından ve oraya gelmesinin bir amacı olduğundan. Çünkü Bampour çizgiyi aşır Keita'nın sevdiklerine bir tehdit oluşturmaya başlamıştı. Yazık. Sonunda birisi bu görevde onu geçmişti. Bu tür şeylerin icabına kendi başına bakmakta bu kadar iyi iken üstelik.

Cesetten kendi başına mı kurtulsa diye düşünürken bir ses duydu. Baron Lord'un zaten duran kalbinden başka, atan bir kalp daha.

Keita omzunun üstünden baktı, gözleri karanlık bir köşeye takıldı. İnsan o anda fırladı oradan. Sadece bir kuнаş parçası vardı üstünde, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve küçük bıçağını çılgınca sallıyordu.

Keita kadının bileğini yakalayıp bükte ve onu Dizüstü çöktürdü. Keita, onun kıymetli suratını kesmeye çok yaklaştığı için küçük orospunun bileğini kırmak isterdi ama kapının çalınması bu seçeneği ortadan kaldırdı.

"Aç şu kapıyı!"

Keita kadına baktı. Boynunu kırıp gidebilirdi ama sarışın kadın sadece yapılması gereken şeyi yaptığı için, bu ona pek doğru bir şeymiş gibi gelmiyordu.

"Şanslı günündesin, kadın," dedi sürekli çalınan kapının sesini bastırarak.

Keita kadını bıraktı ve pencerelerin en büyüğüne doğru koştu. Pencereyi iterek açtı. Küçüktü ama işe yarardı. "Ren!" diye seslendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Buradayım."

"Bekle o zaman!"

Kadın, Keita'nın kendisine doğru koşmasını izledi. "Sen ne... Ayyy!"

Keita kadını kollarına aldı, hız kazanmak için topukları üstünde döndü ve kadını açık pencereden dışarı fırlattı. Zavallı şey, pencerenin dışındaki güçlü kollar onu tutana kadar çığlık attı.

"Tuttum!"

"Al onu. Git buradan."

"Kırın!" diye bağırdı kapının öbür yanında bir ses.

Bir saniye sonra kapı savrulup açıldı ve muhafızlar içeri daldılar. Baron Lord'un yaveri, muhafızların ardından odaya girdi. Keita'yı süzerken dudakları tiksintiyle kıvrıldı. En baştan beri birbirlerinden hoşlanmamışlardı. Sonra yatağa baktı. Hızla yürüyüp parmaklarını Baron Lord'un boğazına bastırdı. "Baron Lord'un oğlunu getirin," diye emretti bir muhafıza. Muhafız koşup gittiğinde yaver, Keita'nın önüne doğru yürüdü.

Keita, "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum ama..." diyerek söze başladı.

"Sessiz ol!"

"Kaba davranmana gerek yok!"

Günaydın minik fırtınam!

Olgeirsson Sürüsü'nden Kurnaz Ragnar yüksek sesle iç çekti ve düşünmeden, "Bana böyle lakaplarla seslenme, seni küstah kadm," dedi.

"Ne?"

Hay ben böyle işin. Yalnız olmadığını unutmuştu. Hayır. Ak-rabalarıyla beraber, pençelerinin altında ezmedikleri diğer ordu mensuplarıyla, aşırı uzun bir toplantıdaydı. Önemli bir toplantıydı bu. İki yıldır süren savaş bitmek üzereydi ve Ragnar, bir barış sürecinin başlayacağını umuyordu.

Ama tabii diğer Ordular onun delirdiğini düşünmeye baş-larsa, umut ettiği barış ellerinden kayıp gidebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.rantey.org>

Bir yere gitmiyorum, dedi kafasının içindeki kadın sesi şarkı söyler gibi. Kadın hep böyle şarkı söyler gibi konuşurdu. Ragnar mantıklı davranmayı prensip edinmiş biriydi, ancak buna rağmen bu ses onu fena halde rahatsız ediyordu.

Onun hakikaten bir yere gitmeyeceğini bilen Ragnar, oturduğu yerden kalkarak, "İzninizle, ben dönene kadar yerime Vigholf bakacak," dedi.

Ağzının bir köşesi sinsice kıvrılan Vigholf başını salladı ve dikkatini temsilcilere yöneltti. Kardeşini neyin delirttiğini biliyor ve bunu komik buluyordu. "Beni hiç çağırıyor," diyerek Ragnar'a birçok kez takılmıştı. Gerçi Vigholf çoğu zaman kardeşinin yolundan, herhangi bir zarar alamayacak kadar hızlı bir şekilde çekilmeyi başarırdı, ama Ragnar onun kafasına bir kaya atmamak için kendini zor tutuyordu.

Ragnar, Olgeirsson Kalesi'ni yürüyüp geçti. Binlerce yıldır nesilden nesile, ejderlordundan ejderlorduna geçmişti burası. Ama tuzluk uzatır gibi ikram edilmezdi pek. Genellikle fethe-dilirdi. Serseri Olgeir burayı babasından zorla almıştı. Ragnar da babasından zorla almalıydı, ama hiç böyle bir şansı olmamıştı. Oğluna diz çöktürmeye son derece meraklı olan babası, salak gibi onu Güney Elleri'nde takip etmiş ve insan dişilerinin kılıçlarına yenik düşmüştü. Yine de Ragnar için iç yüzünün, Güney sınırlarından dışarı sızmasına izin vermemişti. Gururunu hiçe sayarak, babasını kendinin öldürdüğünü söylemişti. Bunu istediği için değil, gerekli olduğu için. İki kadınla başa çıkamayan bir ejderlordunun oğlu olmak zayıf bir nesilden gelmek demekti. Bu durum, Ragnar ve ailesinin kabul edemeyeceği bir şeydi. Babasının piçin teki gibi davranarak yüzyıllar boyu yarattığı karışıklığı sakinleştirmek istiyorlarsa, bunu kabul edemezlerdi.

Mağaralardan ve gölgeliklerden geçerken, kafasının içindeki mırıldanmayı duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyordu. Evet. Kadın mırıldanıyordu. Kafasının içinde. Ragnar mırıldanarak şarkı söylemekten genel olarak nefret ederdi. Çok kişinin sahip olduğu ve Ragnar'a göre sadece zayıflık göstergesi olan bir huydu bu. İnsanlar sessizliğe katlanamazlar, bu yüzden

mırıldanmaya başlarlardı. Ama bu dişi... Bu dişi, Ragnar'ı sinir edeceğini bildiği için mırıldanıyordu. Sinir olması onun hoşuna gidiyordu.

"Ruhumu yer altındaki şeytanlara satmak bile bu kadınla uğraşmaktan iyidir."

Ne dedin? Seni tam duyamadım, benim öfkeli tsunami'm.

Tanrılar aşkına, şu lakaplar. Ragnar lakaplardan da, aşağı yukarı mırıldanma kadar nefret ederdi.

Dürüst olmak gerekirse, Ragnar yaşamının son iki yüz elli yılında, bazı son derece vahşi dişilerle karşılaşmıştı ama hiçbiri buna benzemiyordu. Hiçbiri bu dişi gibi, Kuzey Ülkesi soğuğu kadar kalpsiz değildi. Bu mırıldanma, son iki yıldır bir amaca hizmet etmişti. Ragnar bu amacı artık yok sayamıyordu çünkü kadın onun beynini, kumun pullarını örselemesi gibi yıpratıyordu.

Ragnar dağdaki yaylalardan birine doğru yürüdü. Yakındaki okyanustan esen, Ragnar'm görüş alanını buz ve karla kaplayan vahşi rüzgârlar, neredeyse onun pençelerini dondurup altındaki toprağa yapıştıracaktı. Ragnar'ın neden yaz, kış, bahar veya güz fark etmeden dondurucu soğuk olan bu yere geldiğini, ailesinden pek az kişi biliyordu. Çünkü ailesi, bu kutsal yerden yükselen sihri hissedemiyordu. Sadece Ragnar ve büyü sanatını çalışmış kişiler böylesi bir yerin değerini bilirdi. Dondurucu rüzgâr ve buza katlanmayı epey mantıklı bir hale getiren bir değerdi bu.

Ragnar gözlerini kapadı ve sol ön pençesini kaldırdı. Onu ve Sürüsünü koruyan, kendisine onun türündeki pek az kişinin sahip olma şansını yakaladığı kuvvetler bahşeden tanrıları çağırırdı. Sürü ejderhaları da tüm Kuzeyliler gibi savaş, kuvvet ve saldırı becerilerini önemserlerdi. Ayrıca sihrin, mağaralarda veya küçük evlerde tek başlarına yaşayıp tanrılarla konuşan yaşlı kadınlara ya da bir kılıç veya savaş çekici kaldıracak değerde olmayan erkeklere uygun olduğunu düşünürlerdi. Büyü, bir değil birçok sayıda sürüyü—ya da belki de tüm sürüleri—yönetmeyi umut eden ejderlordları için asla uygun değildi. Ama Ragnar, kendi türünün arasında ne kadar yükselebileceğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hayal ederek, kendini aldatmaya zahmet etmezdi. Tüm Sürülerin Büyük Ejder Lordu olarak sağladığı hâkimiyet, fazla uzun sürmeyecekti. Ragnar bunu biliyordu, bunu anlıyordu ve şimdiden bu unvanı ve yetkisinin çoğunu kardeşine verme planları yapıyordu. Fakat Vigholf'un bundan haberi yoktu. Yani henüz. Ragnar küçük detaylarla neden onu rahatsız etsindi ki?

Normalde, son nefesini verene kadar Büyük Ejder Lordu olmama durumunun, onu rahatsız etmesi gerekirdi, ama Ragnar bundan herhangi bir rahatsızlık duymuyordu. Ragnar, daha yaşamının en erken evrelerinde bile, hayatının kolay geçmeyeceğini biliyordu. Yollardan herhangi birini seçmesi durumunda, mesela bir savaşçı veya büyücü olmaya karar verdiğinde, bunu ailesine kabul ettirebilirdi. Ama Ragnar iki yolu birden seçmişti. Ragnar sabah erkenden, Kuzey'deki günlerin en soğuk zamanında kalkıp, en sevdiği kılıcı ve baltasıyla sert talimler yapmadığı bir günü hayal edemiyordu. Dolunayda okyanusa gidip, tanrılara kendi kanından kurban vermediğini de hayal edemiyordu. Tüm bunlar onun bir parçasıydı; Ragnar onların arasından bir seçim yapmayı reddediyordu.

Ama basit hırslar hiçbir zaman onun hedefi olmamıştı. Mesela en kısa zamanda ne kadar uzağa gidebileceğini görmek. Ne kadar boş, saçma bir hedefti bu. Ragnar daha fazlasını sadece halkı için istiyordu. Kudretli Kuzey Dağları'nda yaşayan Sürü Ejderhaları için, çağlar boyunca çektikleri zor hayattan fazlasını istiyordu. Tabii bu, Güney Ülkesi ejderhaları gibi son derece tembel olmalarını, Doğulular gibi kendi mükemmellikleriyle devamlı gözlerinin kamaşmasını, Batı'daki Demir Ejderhalar gibi dünyaya gelmiş veya gelecek her şeyin üstünde üstünlük taslamayı veya Kum Ejderhaları gibi kendi bölgesi dışındaki her şeyden kendilerini izole etmelerini gerektirmiyordu. Kısacası, Ragnar kendi türü için, sinir bozucu olmaktan fazlasını istiyordu.

Sert rüzgârlar hafifledi ve iki güneşin sıcaklığı Ragnar'ın başına vurmaya başladı. Ragnar gözlerini açıp onu gördü. Bir ağacın yanında duruyor, kuyruğuyla taze bir meyveyi koparıyor ve Ragnar'ı izliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Merhaba, benim neşeli kasırgam," dedi gülümseyerek. Henüz pek yaşlı olmayan bir dişi ejderha için çok fazla yırtıcı dişi vardı. Tamamı gökteki yıldızlar gibi bembeyaz parılıyordu.

Ragnar başını eğerek, "Kraliçe Rhiannon. Beni çağırdınız," dedi.

"Evet, Ejderlordu. Çağırdım." Kraliçe, bir meyve koparıp Ragnar'a attı. Ragnar meyveyi yakaladı ve bunun pençesinde yarattığı hisse hayret etti. Tanrılar adma, kuvvet böyle bir şeydi. Rhiannon onunla buluşmak için sadece dünyalar arasında bir boşluk yaratmakla kalmamıştı. Her şeyin gerçek gibi göründüğü ve gerçek olduğu bir boşluk yaratmıştı. Pençelerinin altındaki çimen, boynuna esen hafif rüzgâr, ağaçlarda oynayan kargalarla atmacalar. Ragnar asla böyle bir şey yaratamazdı. O kadar güçlü biri değildi. Ama bir gün olmayı umuyordu.

"En sonunda Tüm Sürülerin Büyük Ejder Lordu oldun."

"Şu an için."

"Tanrılar aşkına. Şimdiden bunu senden almaya çalışanlar mı var? Siz Yıldırımlar hiç dinlenmez misiniz?"

"Kimse benim unvanımı almaya çalışmıyor. Zamanı geldiğinde kardeşime vermeyi planlıyorum."

Rhiannon'un beyaz başı yana eğildi, beyaz boynuzları güneşte parladı. "Gücünü bırakacak mısın?"

"Halkım için en iyi olanı yapacağım, Leydim."

Rhiannon hafifçe güldü, beyaz pençesiyle burnunu kapattı. "O kadar tatlısın ki."

Keita, "Ben değildim, salak," diyerek tartışmaya devam etti. "Yaşlı piçi ben öldürmedim. Bunu ispat edemezsin."

"Gerçekten mi?" Yaver, Keita'nın önünde durdu ve onun elini yakaladı. Elini avucu havaya bakacak şekilde çevirdi ve elbisesinin kolunu sıyırdı. "O halde bu nedir, Leydim?" Keita'nın bileğine bağladığı küçük şişeyi aldı ve kapağını açtı. Kokladı. "Kitto Çiçeği." Şişeyi kaldırdı. "Kurbanın diline üç damla damlatırsan, onu saniyeler içinde öldürürsün."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Doğru. Ama bir sürü kan akar, adam da acı çeker. Ona bir bak. Acı çekmediği kesin. O yüzden onu öldüren şey Kitto Çiçeği olamaz, kısacası ben olamam!" Gülümsedi, mantığıyla gurur duyuyordu.

"Doğru," dedi yaver.

"Doğru," dedi Keita, sırtışı gittikçe genişliyordu.

Yaver muhafızlara bir işaret verdi. "Bu katil fahişeyi zindana götürün."

"Zindan mı? Ama suçlunun ben olmadığını anlattım. Bu tam bir adaletsizlik!"

İki muhafız onu kollarından tutup sürükleyerek odadan dışarı çıkardılar.

"Pişman olacaksın, hizmetçi!"

Keita'yı arkadaki merdivenden indirip mutfaklardan geçirdiler. Arkalarından başka muhafızlar da geldi. Baron Lord'un kalesinin derinliklerine giden bir başka merdivenden indiler.

Keita'yı içinde en az on adam olan, büyük bir hücreye götürdüler.

"Bu heriflerle nasıl vakit geçireceksin görelim, seni katil orospu!"

Onu içeri itip, hücrenin kapısını çarparak kapattılar.

"Ama ben yapmadım!" diye bağırdı Keita. Onu umursamadılar. "Ee... bana yiyecek bir şey verin bari? Daha kahvaltı bile yapmadım. Açlıktan ölüyorum!"

Kahkaha atan muhafızlar kapıyı kilitlerken içlerinden biri, dikenli tasmaı olan kocaman bir köpeğe, "Onu izle, evlat. Kolunu dışarı çıkarırsa, kopar gitsin," diye emretti. Muhafızlar bir kahkaha daha atıp oradan uzaklaştılar.

Siniri bozulan ve hakikaten çok aç olan Keita çıplak ayağını yere vurdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu adil değil. Tutuklulara en azından yemek vermelisiniz."

Muhafızların yiyecek bir şeylerle döneceğini umut ederek, diğer tutuklulara baktı.

İçlerinden biri, epey iri ve esmer bir adam, yavaşça ayağa kalktı. Keita onu izledi, ama adam ona doğru yaklaşık üç adım attıktan sonra durdu, yutkundu ve tekrar geri çekildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu şaşırtıcı değildi. Keita yıllar içinde, bir avcının diğerini derhâl tanıyabildiğini fark etmişti. Ve akıllı avcılar, karşılarında tahmin edemeyecekleri kadar tehlikeli bir şeyin durduğunu da anlayabilirlerdi.

Şimdiden sıkıntıdan tam manasıyla patlayan Keita yeniden hücrenin ön tarafına baktı. Gerçek formunu alıp bu zindandan kaçabileceğini biliyordu. Evet, çoğu dişi ejderhaya göre küçük sayılırdı ama gerçek biçimi yukarıdaki mutfağı ve hizmetçi odasını aşabilir, belki de bir üst kata kadar çıkabilirdi. Ayrıca etrafındaki duvarlardan en az üçünü yok edebilir, bu arada pek çok insam öldürebilirdi. Sadece onu buraya tıkan piçleri değil, geceleri saçlarını tarayan tatlı hizmetçiyi, onun için her zaman kenara bir şeyler ayıran yaşlı fırıncıyı, kale dedikodularının her türlüşüyle onu her zaman güldüren hizmetçiyi de. Onları öldürmek Keita'ya göre adaletsizlik olurdu. Tek hataları yanlış zamanda yanlış yerde olmaktı çünkü.

Hayır, Keita bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. O yüzden bekleyecekti. Daha kötü durumlardan konuşarak kurtulmuştu; bunu yine yapabiliirdi.

Bu nedenle devasa parmaklıkların ardını izlemeye koyularak, muhafızların yiyecek bir şeylerle geri dönmelerini umdu. Dönmediklerinde ellerini parmaklıklardan geçirdi ve tam o anda, hücresinin hemen dışındaki köpek hırlayarak ona doğru sıçradı ve ellerini kapmaya çalıştı.

Keita hemen geri çekildi ve delirmiş yaratığın parmaklıklara saldırmasını izledi.

Gülümsedi ve "Ee... Merhaba, seni nefis şey seni," dedi.

"Beni, gücünü teslim edeceğine mi inandırmaya çalışıyorsun, benim küçük yağmur damlacığım? İkimiz de bazen asıl güçlü olanın, tahtın arkasında duran kişi olduğunu biliriz. O yüzden söyle bana, benim tatlı şimşegim, kardeşin senin kuklan olacağını biliyor mu? Yoksa o da baban gibi koca bir aptal mı?"

"Beni çağırmanın bir sebebi var mı, Kraliçe Rhiannon?"

"Aaah. Ciddiye. Barba damlacığına hoş misafiriyim."

“Majesteleri...”

Rhiannon beyaz pençesini kaldırdı. “Evet. Seni çağırmanın bir sebebi var. Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. İki iyilik, aslında.”

“Nedir o iyilikler?”

“Eh, birincisi, oğlum.”

“Oğlunuz mu?”

“Evet. En küçük oğlum, hatırladın mı?”

Ragnar ona boş boş baktı.

“İki senedir sizinle birlikte olan hani? Yıldırımların meşhur dövüş sanatlarını öğrenmek için?”

Ragnar hâlâ bakmaya devam ediyordu.

“Çok uzun boylu? Çok iri... çok mavi?”

“Ah. Tabii ya.” *Şu salak herif*. Gerçi... pek de salak sayılmazdı. Sadece gençti; çok genç. Kuzeyli çocuklar çabuk büyür, genellikle elli yaşma gelmeden savaşa çıkardı. Ama Güneyliler çocuklarını şımartırdı ve şımarık şeyler genellikle koca bir yüzyıl geçmeden bu tür şeylere hazır olmazlardı. Kraliçenin en küçük çocuğunda da bu sıkıntı vardı. Ama o Güneyli bir prens olduğu için ve Ragnar’ın kuzeni Meinhard’ın onunla ilgileniyor olmasından ötürü, savaşçılar onu rahat bırakmıştı. Hem bu, hem de genç ejderhanın çıplak pençeleriyle ağaçları hızla köklerinden sökebilme konusunda çok iyi olması, o salağı her gün dayak yemekten kurtarıyordu. Kraliçenin oğlu da aynı Ragnar gibi okumayı seviyordu, ama hayal kurmayı ve yemek yemeyi de seviyordu. Tanrılar adına, ne biçim yiyordu hem de. Ekstradan koyun getirilmesi gerektiği zaman Ragnar bunun sırf o lanet olası prens için getirildiğini anlıyordu. Yemediğinde, okumadığında veya hayal kurmadığında ise zamanı aşağıdaki insan kentlerindeki bar kızlarıyla ilgili saçma hayallerini gerçekleştirilebilmek için, oradan kaçmaya çalışmakla geçiriyordu. Genç prens insan kentlerinde çok zaman harcıyordu .

Aslında Ragnar bunları hiç umursamıyordu. Çünkü bu prens, bir amaca hizmet ediyordu. Sürülerin arasında savaş varken, Güney Kraliçesi’nin iyi niyetini ve ittifakını simgeliyordu Mavi. O yüzden Ragnar, Vigholf ve Meinhard, genç ejderhanın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fanley.org>

canlı ve her parçasının yerinde tutulmasını kendilerine görev bellemişlerdi.

"Pekâlâ," diye devam etti kraliçe, "onun iki hafta içinde yapılacak bir aile ziyafetine gelmesini istiyorum."

Bu işe yarardı. Prens eve giderse belki geri dönmeyebilirdi. Artık ona ihtiyaç yoktu ve onun olmaması, Ragnar'ın endişelerinden bir tanesinin eksilmesi demekti.

"Tabii. Gitmesine izin veriyorum."

"Harika! Siz ikiniz ne zaman geleceksiniz?"

Ragnar kaşlarını çatı, içgüdüleri ona bir tuzak uyarısında bulundu. "Anlamadım?"

"Onunla geliyorsunuz." Bu soylular emretmek yerine bir şeyi *rica etmeyi* düşünür müydü hiç? Muhtemelen hayır.

"Leydim, onun güvenliği için endişeleniyorsanız, en iyiavaşçılarım..."

"Sen, Ejderlordu. Güney Elleri'ne dönerken oğluma *sen* eşlik edeceksin."

"Bunu neden *ben* yapacaktım?"

"Basit. Oğlumu geri *getirmemen* çok ciddi bir hata olur da ondan."

"Tehditleri aştığımızı umuyordum, Kraliçe Rhiannon."

Kraliçe ona, aralarında bir kuyruk mesafesi kalana kadar yaklaştı. Ragnar'm pençelerine birkaç parça daha meyve bıraktı ve uzanıp pençesini Ragnar'm çenesinin yan tarafına yasladı. Tırnaklarıyla onu okşuyordu. Müthiş. Ragnar hâlâ o buz gibi soğuk yaylada, Rhiannon ise binlerce fersah ötedeki saraymdaydı, ama onun dokunuşunu pullarında hissederken Ragnar'ın tüm bunları unutması kolay oluyordu.

"Tehditleri aştık zaten, sevgili çocuğum. Aştık. Bu yüzden bunu yapman lazım. Bugün, bu gece... Bana oğlumu getir. Burada olman için iyi bir bahanen olur."

"Bahane mi?"

"Bana güven, Ragnar."

Bu doğruydı, Kraliçe Rhiannon onu bir tuzağa sürüklüyor olabilirdi. Ragnar, Güney Ülkesi sınırlarına girdiği anda kraliçe, Ejdersavaşçılarının onun üstüne salabilirdi. Çok şey

yapabilirdi. Ama yine de... Ragnar onun buna zahmet edeceğini düşünmüyordu.

"Nasıl isterseniz."

Ragnar çok kısa bir süre için Rhiannon'un yüzünden geçen rahatlama ifadesini gördü, sonra da Rhiannon o sahte gülümsemeyi yeniden takındı. Açığa vurabileceği her türlü hakikati gizlemek için özel olarak yarattığı bir gülümsemeydi bu.

"Mükemmel. Oğlumu görmek için sabırsızlanıyorum. Onu çok özledim." Rhiannon dönerken Ragnar'a kuyruğuyla vurmamak için geri çekildi ve ağacına doğru yürüdü.

"Bir iyilik daha var demiştiniz."

"Ah, evet. Dışdüzlükler'deki Virane Ormanı'nda yaşayan bir cadı var. Bir dişi ejderha, ama insan olarak yaşıyor."

"Evet. Onu tanıyorum."

"Tanıyorsun elbette. Oğlum Gwenvael de tanyor. En küçük kızım da." Omzunun üstünden Ragnar'a baktı. "Kızım Keita'yı hatırlıyorsun, değil mi Lordum?"

Ragnar sırtıtmamak için çabaladı. "Evet. Keita'yı hatırlıyorum." Şımarık Keita. Kâbus Keita. Çok içki içtiği zamanlarda, Gece Fantezisi Keita.

Onu unutmaması nasıl mümkün olabilirdi ki? Ragnar bir ejderhaydı, aziz değil.

"Hatırlarsın tabii. O kadar güzel ki, erkeklerin onu unutmaması çok zor. Şansın yaver giderse, şölene o da katılır ve ikiniz yeniden tanışabilirsiniz."

"Şölene katılabilecek zamanı bulacağımdan şüpheliyim, Leydim. Yine de teklifiniz için teşekkürler."

"Anlıyorum." Kraliçe onu izleyerek, bir pençesiyle göğsünü işaret etti. "Biraz merhem ister misin, benim küçük gök gürültüm?"

Kafası karışan Ragnar aşağı baktı ve yine göğsünü kaşıdığını fark etti. Tam da kalm mor pullarını kesen yara izinin üstünü. Şımarık prensesin iki sene evvel onu gizlice takip edip kuyruğunu sapladığı yeri. Ragnar'ın, kızın o işe yaramaz hayatını kurtarmasına rağmen.

Ragnar pençesini hızla geri çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hayır. Teşekkürler."

"Feci bir yara izi. Bazılarının iyileşmesi sonsuza kadar sürer."

"Ormandaki cadıdan söz ediyordunuz?"

"Ah, evet, evet. Lütfen onu bana getir. Canlı olarak."

"Neden?"

"Şey, o benim kardeşim ve tahtıma ihanet etti. O yüzden biri onun kellesini alacaksa bu ben olmalıyım. Sence de öyle değil mi?"

Tanrılar aşkına. Eşyld. Eşyld'i istiyordu. Güçlü bir cadı ve mükemmel bir şifacı olan Eşyld, Ragnar'm hatırladığı kadarıyla Dışdüzlükler'in bir parçası olmuştu. Ve Ragnar, çoğu kişinin aksine, Eşyld'in kim olduğunu tam olarak biliyordu. Kraliçe Rhiannon hâkimiyeti ele aldığı anda, onun Güney Elleri'nden kaçan kardeşiydi. Güzel Eşyld, Ragnar'm bildiği kadarıyla *sadece* bu sebepten ötürü, kraliçeye sadık olanların arasında Hain Eşyld olarak anılmaya başlamıştı.

Ragnar, "Onu orada bırakabilirsiniz Majesteleri," diye öneride bulundu. "Size zarar vermiyor."

"Vay vay, kardeşimi epey iyi tanıyor gibisin." Kıkırdadı. "Ama onu bana getireceksin."

"Getirmezsem?"

"Basit. Eşimin çılgın akrabalarını, yaralı bir geyiğe saldıran kuduz kurtlar gibi onun üstüne salarım. Bunu mu tercih edersin?"

"İki yıl önce konuştuğumuzda kız kardeşinizin nerede olduğunu biliyordunuz. Ama onu yakalamamayı tercih ettiniz. Neden?"

"Çünkü... Belki çekici, filozof ejderhanın teki, onun o işe yaramaz hayatını kurtarır, kim bilir? Bana canlı olarak gelmeyi başarırsa, tabii. Aksi takdirde eşimin ailesi, onun bana *asla* canlı ulaşmamasını sağlayacaktır. Hainlerden bu kadar nefret ederler."

"Onun hain olduğundan emin misiniz?"

Rhiannon'un sırtışı zalimceydi. "Emin olmam gerekmiyor. Ben kraliçeyim. Şimdi," Rhiannon ağaca odaklanmadan önce ona kuyruğuyla bir meyve daha attı, "iyi yolculuklar, benim küçük sağanağım. Seni canlı canlı görmek için sabırsızlanıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Ah!" Pençesini kaldırdı, bakışları çok uzağa daldı, iç çekti ve başını salladı. Kendi kendine, "O kız," diye bir şeyler mırıldandı ve Ragnar'a dönerek, "Bir şey daha var..." dedi.

"Evet?"

"Sen 'Lord Bamp... bir şey' diye birini tanıyor musun? Dışdüzlükler'de?"

"Bampour mu?"

Rhiannon omuz silkti.

"Evet, tanıyorum." Ragnar'ın yıllar içinde birlikte pek fazla iş yapmadığı, sevimsiz piçin tekiydi. "Ne olmuş ona?"

"Ben olsam, onun bölgesinin *üstünden* geçmezdim. İçinden yürüyüp geçsen daha iyi olur."

Ragnar normalde o kentten ve Baron Lord'un topraklarından uzak dururdu, ama Bilge Etyld'in yaşadığı ormana gitmenin en kolay yolu, oradan geçmekti. "Neden?"

"Her şeyi sorgulaman mı lazım, benim neşeli küçük su baskınım?"

"Aslında..."

Ragnar'ın etrafındaki tüm güzellik titredi ve büyü sona erecek güneşleri, çimeni, ağaçları ve dengesiz hükümdarı da beraberinde götürdü.

"...evet!"

Ragnar yeniden yaylasma dönmüştü, kraliçenin attığı taze meyveler, pençesinin yanında duruyordu.

Tanrılar aşkına. Ne kadın ama!

Bir nefes veren Ragnar yerden bir parça meyve aldı ve pençelerinin arasında tuttu.

Ne kuvvet ama!

Rhiannon'un nasıl olup da bu kadar müthiş bir şeyi başardığını oturup düşünmeden önce, o lanet kaşını yeniden başlattı.

Meyveyi yere atan Ragnar, göğsündeki iyileşmiş yarayı kaşındı. İyileşmiş olabilirdi, ama o kaşıntı, Tanrılar aşkına, o kaşıntı... Bazı günler onu çıldırtıyordu. Özellikle de zırhını kuşandığı zamanlarda. İki senedir denediği hiçbir yöntem bu kaşıntıyı durduramamıştı. Merhemler, büyüler, kremler... Hiçbir şey! Bazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

günlerde, bu lanet kaşıntı yüzünden doğru düzgün düşünemiyordu bile. Ve bazen o yarayı günler, hatta aylar boyunca unuttuyordu. Ama lanet olası kraliçe bunu vurgulayınca...

Öfkeyle kükreyen Ragnar insana dönüştü, tek dizinin üstüne çöktü ve insan cildini hınçla kaşımaya başladı. Pullarını sökmek dışında—bunu yapmayı hiç istemezdi—bu lanet şeyi kaşıyabilmenin tek yolu buydu. Aslında, göğsünü kaşıyan insan parmakları ona kendini o kadar iyi hissettirdi ki, dondurucu soğuğu da, artık yalnız olmadığını da fark etmedi.

"Eee... abi?"

Ragnar göğsünü tırmalamayı bıraktı ama dönüp kardeşine bakmadı. "Ne var?"

"Diğerleri senin dönüp dönmeyeceğini merak ediyor. Yoksa kendini... okşamaya devam etmen için seni yalnız mı bırakayım? Bir de, o meyve nereden geldi?"

"Kendimi okşadığım falan yok!" Ragnar sustu. Cevap yetiştirmekle niye uğraşacaktı ki? "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bizim yerimizi alabilecek birileri var mı?"

"Biz?"

"Sen, ben ve Meinhard." Kuzenleri kuvvetli bir dövüşçü ve her durumda iyi bir yardımcıydı. Ayrıca sadıktı ve sadakat Ragnar için her şeydi.

"Askel Amca. Buz Diyarı sınırlarından yeni döndü ve bu haydutları hizaya sokabilir."

"Güzel. İki saate yola çıkıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Güney Elleri'ne. Prensi de yanımızda götürüyoruz. O yüzden gidip onu alsan iyi olur."

"Hallederim."

Ragnar başını salladı ve soğuk, vahşi Kuzey evine baktı. Ejderha Kraliçe'nin emirlerini umursamamayı dilerdi, ama içinden bir şey bunun çok aptalca bir fikir olacağını söylüyordu. Ragnar asla aptalca davranmazdı. Böyle bir lüksü yoktu. O yüzden Güney Elleri'ne geri dönecek ve hem tembel Ateş Üfleyenler'in arasında kendi güvenliğini tehlikeye atacaktı, hem de bir daha asla görmek istemediği tek dişi ejderhayla buluşacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ragnar o zalim yılanı düşünürken eli bir kez daha göğsündeki kaşınan yara izine gitti. Hâlâ yalnız olmadığını anladığında elini indirdi.

“Başka bir şey daha mı var, kardeşim?” diye sordu Ragnar.

“Eee... Şu meyveleri yiyecek misin, yoksa donup işe yaramaz yumrulara dönüşene kadar burada mı bırakacaksın?”

Ragnar iki eliyle meyveleri topladı ve onları teker teker kardeşinin koca, şişman, pullu alnına fırlattı.

Ragnar, Vigholf'u içeri yollayınca, evi saydığı dağlara bir kez daha baktı. Kardeşi arkasından, “Meyveleri bana *versen* de olurdu, Ragnar!” diye sızlanıyordu.

Lord Bampour, kendisiydi artık. Bu toprağı o yönetiyordu. Tabii, önce mutlaka bir yas dönemi olması gerekiyordu. Ama sonra, bu iş bittiğinde, her şeyi ele geçirecekti.

Fakat şimdi, tüm bunlara kafayı takmak yerine, babasının katilini yakından görecekti.

Adamları kızı, babasının... hayır, *kendisinin* topraklarındaki en rezil heriflerin bazılarını bırakmışlardı. Kızı öldürecek kadar değil, idamından önceki günlerinin, hayatının en kötü günleri olmasını sağlayacak kadar rezil herifler. Kız bunu hak ediyordu elbette. Birincisi, çünkü babasını öldürmüştü. Ve ikincisi, kızı yatağına atmak istediğinde küçük orospu onu amnda reddetmişti. Ona o harika küpeleri vermesine rağmen.

Evet. Bu dünyadaki son günlerinde onu bu kararına pişman edecekti. Pişman ettiğinden emin olacaktı.

Adamlarını takip eden Lord Bampour, zindanın en uzak köşesine kadar gitti. Adamlar hareketsiz bir biçimde, o kaltağın hücresinin birkaç metre gerisinde durdular.

Sabırsızlanan Bampour onları itip öne geçti. Küçük fahişenin sırtı onlara dönüktü. Bampour “Leydim...” diye seslendi.

İrkilen Keita dönüp baktı. Gözleri kocamandı, ağzı hâlâ çiğniyordu ve dudaklarından uzun bir kuyruk sarkıyordu.

Lord Bampour ve adamları, bu pislikleri hizaya sokmak için tuttukları vahşi köpeğin oturduğu yere baktılar. Köpeğin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

uzun zinciri hâlâ oradaydı ancak son halkası açılmıştı. Bampour ve adamları hep birlikte kadına baktılar. Hâlâ çiğniyordu, bir parmağını havaya kaldırıp beklemelerini işaret etti. Adamlar bir adım geri çekildi ama Bampour hücreyi inceledi. Kadının narin ayaklarının dibinde, sökülüp açılmış deri bir tasma yatıyordu. Kadınla hücreyi paylaşan diğer katiller, tecavüzcüler ve hırsızlar, bir köşeye çekilmişlerdi. Hepsinin gözleri iri iri açılmıştı. Korkudan titriyorlardı. Birbirlerine sokulmuşlardı; hatta bir tanesi, çıplak elleriyle duvarı kazıyarak hücreden dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Bampour yeniden kadına baktı. Kadın, ağzındaki kuyruğu ıslak bir erişteyi emer gibi emdi ve yuttu. "Açıklamama izin verin," dedi.

Bampour başını salladı ve adamlarına, "Geri çekilin," diye emretti.

"Bekleyin. Babanı ben öldürmedim. Ben yapmadım."

Bampour bir kez daha, "Geri çekilin!" diye emretti.

"Kimse bana yemek vermiyordu. Ve köpek... daha kaç yıl yaşayacaktı ki zaten? Eminim ki bu," nazikçe öksürdü, "bu kolayca halledebileceğimiz," yine öksürdü, "bir yanlış anlaşılma-
dır. Açıklamama izin verirseniz..."

Konuşmayı kesti, elini midesine bastırdı. Öksürdü... Bir kere daha öksürdü ve ardından öğürdü.

Sanki asitle yıkanmış gibi tertemiz, uzun dişleri birbirine kilitlenmiş, çene ve burun kemiği eskiden orada ıslak bir burun olacağını hatırlatan bir şekilde uzamış, iri bir kafatası kadının ağzından fırladı, yere çarptı ve kapalı hücre kapısının önünde duruncaya kadar birkaç kez yerde sekti.

Bunu takip eden sessizlik neredeyse acı verici düzeydeydi. Bampour küçük beyaz dişlerin, dolgun bir dudağı kemirmesini ve kadının en sonunda "Bunu da açıklayabilirim," demesini izledi.

Bampour ona bir şans tanımadı. Çığlık attı, göklerdeki tanrılar aşkına, bir kadın gibi çığlık attı ve kaçtı. Koşarken adamları hemen arkasından geliyorlardı. Geride bıraktıkları haydutlar imdat çığlıkları atarak hücrelerinden salıverilmek için yalvardılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.mantey.org>

Bampour ve adamları köşeyi dönüp hapishane görevlisinin masasına ulaşana kadar durmadılar. Birkaç muhafız, onların henüz çıktıkları kapılara mızraklarını doğrulturken, Bampour nefeslenip düşünmeye çalıştı.

“Ne yapacağız, Lordum?” diye sordu babasının yaşlı yaveri.

“Sence ne yapacağız? Bu zindanı bir tabur asker koruyor. Cellat geldiğinde o orospuyu öldüreceğiz. Anladın mı?”

“Evet, Lordum.”

Nefesi de, zihni de düzelen Bampour rahatlamaya başladı. Tüm zindana yeniden sessizlik çökmüştü.

Sadece birkaç gün önce epey çekici bulduğu o ses, “O köpeğe ne kadar bağlanmış olabilirdin ki? *Cidden?*” diye seslendi.

O arada Bampour altına etti, ama bundan utanç duymadı. Adamlarının onu anlayacağını biliyordu.

BÖLÜM 2

General Addolgar, Batı Dağları'nın dışında kurulmuş kampta yürüyordu. Kendisi, kız kardeşi Ghleanna, yönettikleri insan birlikleri ve ejdersavaşçılar, iki yıldan fazladır bu bölgenin etrafındaki kentlere saldıran barbar kabilelerini kontrol altına almaya çalışıyorlardı. Addolgar birkaç ay öncesine kadar bu savaşta kazanıyor olduklarını söyleyebilirdi. Ama şimdi bir şeyler değişmişti.

Kız kardeşinin çadırına girdi. Ghleanna masasında oturuyordu. Uzanma mesafesinde bir bardak bira vardı ama içilmemişti—kız kardeşi için nadir bir şeydi bu—ve Ghleanna'nın gözleri bardağın içine odaklanmıştı.

"Kız kardeşim."

"Ne oldu, Addolgar?"

Addolgar, Ghleanna'nın önünde durdu, haberleri ona vermek istemiyordu ama bundan kaçamazdı. "Tristram'ın ötesindeki küçük köye gönderdiğim birlik. Demin geri döndüler."

"Ve?"

Addolgar başını salladı.

Ghleanna gözlerini kapatıp nefes verdi. "Lanet olsun."

"Biliyorum."

"Herkesi mi öldürmüşler?"

"Evet. Herkesi." Çocukları bile. "Hâlâ bunu barbarların yaptığını mı düşünüyorsun, kardeşim?"

"Bilmiyorum. Peki öyle değilse, kim?"

Addolgar masanın üstüne bir metal para koydu. Bunu köydeki cesetlerden birinin altında bulmuştu. Üstündeki işaretler belirgindi; tüm Güney ejderhalarının hayatları boyunca adlarını duymamayı umut ettikleri düşmanlara aitti. Ghleanna,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

neredeyse paraya bakmaya zahmet bile etmedi. “Cüret edeceklerini sanmıyorsun, herhâlde?”

“Bunu görmezden gelecek kadar aptal olamayız. Bulduklarımızı ve bunun haberini Garbhán Adası’na kadar göndermeliyiz.”

“Bu kadar panik yapmak için biraz erken değil mi?”

“Bu panik değil, kız kardeşim. İhtiyatlı bir planlama bu. Özellikle de onların hedef saptırmayı—parayı alıp, onun görmesi için havaya kaldırdı—bu kadar sevdiklerini biliyorken. Bu saldırılar, cinayetler... sadece bir başlangıç olabilir.”

Ghleanna ona dik dik baktı. “Hayatıma doğan bir güneş gibisin, abi,” dedi kupkuru bir sesle.

“Senin mutluluğun benim yaşama sebebim. Ciddiyim. Bu endişeyle geceleri uyuyamıyorum. Görmüyor musun?”

Kuzey Elleri’ni çabucak terk ettikleri için ve rüzgâr da arkalarından estiği için, ikinci saatinde Dışdüzlükler’e vardılar.

Koca, mavi, salak bir ejderhanın nefes almadan konuşabileceği saatler—tanrılar adına, çok uzun saatler—demekti bu. Kaç yaşındaydı bu ahmak? Seksen dokuz? Doksan? Tanrılar aşkına, artık büyümesinin zamanı gelmişti. Ya da sesini kesmesinin... Tercihen ikisinin de. Son iki yıldır savaşın birinde kendisini yanlışlıkla öldürtmesin diye bu yavruyu izleyen Meinhard, onun sesini kesmekte epeyce ustalaşmıştı. Vigholf ise Ragnar’ı sinirlendirmekten hoşlanıyordu, koca piç o kadar kibirliydi ki. Ragnar beş dakikalığına konuşmayı kesse, Vigholf konuşacak başka bir şeyler bulabiliyordu. Sonra da gevezelik edip duruyordu. Sadece yemek yerken veya uyurken sesini keserdi. Yoksa durmak bilmeyen bir nehir gibiydi düşünceleri.

Ejder Kraliçesi’nin önerdiği üzere Lord Bampour’un şehrinin dışında durmuşlardı ve Ragnar etraflarındaki toprağı incelemesi için Meinhard’ı göndermişti. Meinhard geri döndüğünde, “Kraliçe haklı olabilir. Yürüsek daha iyi olur, kuzen,” dedi.

“Niye?”

“Kale duvarlarına epeydir gördüğümünden daha fazla silah ve adam yığılmışlar. Uzak mesafeden öldürebilecek silahlar.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ragnar kaşlarını çattı. "Bizi bekliyorlar mı sence?"

"Hayır. Silahları şehrin içine doğrultulmuş. Ama bizi uçarken görürlerse..."

Ragnar ona katıldı, kraliçenin onu önceden uyarmasına memnun olmuştu. "Haklısın. Yürüyelim."

Örgü zırh gömlek, tozluk, deri çizmeler ve Reinholdt armalı cübbeler—o bölgeye yaptığı birçok ziyaret sırasında insan savaşı lordundan ele geçirdiği parçalardı bunlar, ama lordun kızına bundan asla bahsetmemişti—giydiler. Dört erkek, başlarının üzerine geçirilip gözlerine kadar indirilebilen, böylece mor saçlarını ve Güneylinin mavi saçlarını gizleyebilen pelerinler taktılar. Hazır olduklarında şehre girdiler. Şehir her zamankinin aksine tenhaydı, bu da Ragnar'ı çok şaşırttı. Gün ortasında tüm dükkânlar kapatılmış gibiydi.

"Herkes nerede?" diye sordu Vigholf.

"Bilmiyorum."

Meinhard'm dediği gibi, kuleleri ve kale surlarını koruyan askerler vardı, ama hiçbiri ne Ragnar'ı, ne de yanındakileri fark etti. Garip. Ragnar, savunmalarını bu kadar arttırdıklarına göre dört büyük, silahlı erkeği kesin durdurup sorgularlar diye düşünmüştü.

Mavi, tüm şehre uzanan bir sokağı işaret etti. "Orada insanlar duyuyorum."

Soylu her ne kadar işe yaramaz biri olsa da, Ragnar'm şim-diye kadar gördüğü en müthiş işitme kabiliyetine sahipti.

Vigholf sokağa baktı. "Gidelim mi?"

Ragnar kesinlikle evet diye düşünüyordu, ama...

"Neler oluyor bir bakalım. Dikkatli olun. Durumda bir den-gersizlik varsa oradan gideriz. Hızlı ve sessizce."

"Yardımaımıza ihtiyaçları varsa peki?"

Üç Kuzeyli dönüp prene baktı.

"Kimin yardımımıza ihtiyacı varsa?" diye sordu Ragnar. "İnsanların mı?"

"Evet."

"Onlara niye yardım edelim?" Ragnar, sırf canı sıkıldığında insanları karınca- lar gibi ezmediği için, kendini epey iyi kalpli

Ücretsiz PDF Kırıp Arşivi - <https://ranney.org>

biri olarak görürdü. Ve bazı insanların işe yaradığını itiraf etmek zorunda olsa da, onu bir şehir dramının içine çekecek kadar da işe yarar oldukları söylenemezdi.

"Zor bir durum olabilir," diye tartıştı onunla Mavi. "Öylece... çekip gidemeyiz. Ya işin içinde kadınlarla çocuklar varsa?"

Hayatının bir kıymetli saniyesini daha bununla harcamak istemeyen Ragnar, "Meinhard," dedi.

Meinhard çabucak preneş yanaştı. "Gitmeden önce konuştuklarımızı hatırlıyor musun?"

"Evet, ama..."

"Neye söz verdiğini hatırlıyor musun?"

"Ama sadece diyorum ki..."

"Hatırlıyor musun?"

Mavi öyle bir iç çekti ki Ragnar onu ağlatmak için tokatlamayı düşündü. "Evet. Hatırlıyorum."

"O zaman söz verdiğin şeyi yap." Meinhard, Mavi'nin omzuna bir şaplak attı. "Aferin."

Ragnar sokakta yürümeye başladı. Yolda gitgide daha çok insan görmeye başladılar. En büyük kalabalık Baron Lord'un dört katlı şatosunun yakınındaydı.

"Bir idam," diye mırıldandı Vigholf. "Bu her şeyi açıklıyor."

"İyi," dedi Ragnar. Ana yoldan sapan başka bir sokağı işaret etti. "Oradan geçip çıkacağız. İşleri bittiğinde şehri geçmiş oluruz."

Ragnar önden gitti, akrabaları ve prens ise onu takip ettiler. Bir kulağını, idamda olup bitenleri işitmek için açık tutuyordu. Bazen halktan sevilen biri idam edildiğinde isyan çıkabiliyordu ve işler çok çirkinleşebiliyordu. Ragnar böyle bir durumun ortasında kalmamayı tercih ederdi. Özellikle de soylu soyları arkalarından gelirken.

Diğer sokağa sapacakları köşeye gelmek üzerelerken, idamı yöneten adamın, "Son bir sözün var mı?" diye sorduğunu duydu.

Hızlanmaya başladı, bu sözlerle hakikaten bir isyan başlayabilirdi.

"İyi insanlar..." Ragnar sözlerin avluda ve sokakta yankılandığını duydu. Çöleyle birlikte kapı Arus Ejderha Kraliçesine giron

konuştuğundan beri onu rahatsız etmeyen göğsü yeniden kaşınmaya başlamıştı.

Kardeşiyle kuzeni hemen yanında durdular.

"Ne oldu?" diye sordu Vigholf.

Ragnar ona cevap vermedi ve onlarla beraber prene baktı. Mavi de durmuştu ve Ragnar'ın gözlerini ona kilitlediğini görünce olduğu yerde sindi.

Kardeşinin yanından geçen Ragnar idam sehpasına baktı. Serin akşamüstü rüzgârında bir ilmik sallanıyor ve kara maskeli, boğa gibi bir adam işini yapmak üzere hazır bekliyordu.

Ve orada, sehpanın önünde, oradaki insanların en azından insan olduğunu *düşündükleri*, normal bir insan için gereğinden fazla zincire vurulmuş olan, iki manga askerin mızrak doğrulttuğu, belayı üstüne çekmemeyi hiçbir zaman beceremeyen bir prenses duruyordu.

Koyu kızıl saçları, arkasındaki ilmikle aynı yöne doğru savrulan, yanaklarıyla burnu kirlenmiş, mavi entarili prenses kelepeçeli ellerini uzattı. "İyi insanlar. Burada yaptığınız adaletsizliği, haksızlığı görmeyi diliyorum. Ben masumum!" derken büyük, kahverengi gözleri sorgularcasma etrafına bakındı.

Kesinlikle değil.

"O burada ne yapıyor?" diye sordu Vigholf, bakışları cellat sehpasına kilitlenmişti.

"Tiyatro," dedi Ragnar sadece. Tek açıklaması buydu. Tanrılar adına, bir ejderhaydı o! Kendi bedenine dönüşmeden bile tüm şehri küle çevirebilirdi, ama onların kendisini idam etmelerine izin veriyordu!

Bu Güneyli soyluların sorunu ne?

Keita ellerini kavuşturup göğe baktı, kalabalığın, gözlerindeki yaşları görebilmeleri için başını doğru açıyla eğdiğinden emin oldu.

"Lord Bampour'un trajik vefatıyla alakam olmadığını siz iyi insanlara temin ederim. Çünkü ben..."

"Daha sürecek mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Keita ağzını kapattı ve ayaklarının dibindeki kalabalığa kötü kötü baktı. Bakışları tüm o lüzumsuz muhafızları aşarak bu gösterişli tiradını bozan erkeğe odaklandı.

"Pardon," dedi adam, pelerininin kapüşonu yakışıklı yüzünü kapatıyordu. "Devam edin."

"Teşekkürler," diye terslendi Keita.

Bir nefes verdi, göğe baktı ve "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

"Lord Bampour'un trajik vefatıyla alakan yoktu," dedi o tanıdık ses.

"Teşekkürler." Boğazını temizledi. "Bu korkunç eylemi yapan ben değilim. Masumum ben! Ve hepinize yalvarıyorum," bakışlarını yere indirip kollarını kelepçelerinin arasındaki kalın zincirin olanak verdiği ölçüde açtı, "beni bu korkunç kaderden kurtarıp..." Keita'nın sözleri sönüp gitti. Biraz öne eğildi, önündeki insan ve mızrak kalabalığının arasından arkayı görmeye çalıştı. Bir an sonra "Éibhear?" diye sordu.

Tüm kalabalığa tepeden bakan küçük kardeşi ona el salladı, sırttan Keita da ona aynı şekilde karşılık verdi. O salak zincirle kendi suratına vurmamaya özen gösterdi. "Éibhear!" diye seslendi neşeyle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Geçiyordum öylesine," diye seslendi kardeşi. "Sen iyi misin?"

Keita, "Ah, iyiyim ben," diye yanıtladı dürüstçe. "İdamı izlemek için kalacak mısın?"

"Kalsam iyi olur, böylece cesedini annemize götürebiliriz."

"Ona götürme beni. Cesedime tükürüp etrafında dans eder. Ve sonraki hayatımda tıklı kalıp, onu eşek sudan gelinceye kadar dövemem. Ama babaşkoya selam söyle."

Keita ellerini yeniden kavuştu. "Ee, nerede kalmıştım?"

Yoldaşının boğazını temizlediğini duydu ve ona baktı. Adam, oradaki tüm halkı ve muhafızları geçerek şu anda üstünde bulunduğu sehpanın önüne kadar gelen hareketli bir şeyi işaret ediyordu.

Keita erkeği inceledi. İçinden gelen yıldırımın kokusunu alabiliyordu, onun bir Kuzeyli olduğunu söyleyebilirdi. Pelerininin mavi kapüşonunun altındaki saçları muhtemelen mordu; Yıldırımlar arasında yaygın bir renkti bu. Ama yüzünün bir barbar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

için şaşırtıcı bir yakışıklılığı vardı. Keskin elmacık kemikleri, nefis görünen dolgun dudaklar, güçlü bir çene, yüzünün gereğinden fazla mükemmel olmasını engelleyen, önceden kırılmış bir burun. Ama Keita'ya onu bir yerlerden tanıdığını düşündüren asıl şey gözleriydi. Gri benekli mavi gözleri küçücük yıldırımlara benziyorlardı. Şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha güzeldiler. Keita bu adamla yatmış olsa onu kesin hatırlayacağını düşündü. Bu tür şeylerde özellikle iyi olmaya çalışırdı, hele de halkının düşmanlarından biriyle yatmışsa.

Parmağıyla onu işaret etti. "Seni tanıyor muyum?"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi adam onu cevaplamak yerine.

"Yapmadığım bir şey yüzünden yanlışlıkla idam edilmek üzereyim."

"Ve içimden bir ses aslında bunu yaptığını söylüyor. Şimdi indir kıcını şuraya."

"Neyimi..." Keita ellerini hızla beline koydu, zincir neredeyse buna izin vermeyecekti. Keita, kalçalarının bu kadar bükülmeye inanamayı reddediyordu. "Ben öfkelenmeden buradan gitmen lazım," dedi Keita ona.

"Seni öfkeliyken gördüm. Etkilenmedim. Söylesene prenses, onlara minicik yumruklarınla mı vurdun, yoksa onları uzak tutmak için kuyruğunu mu kullandın?"

Keita'nın cildi kaşınıp da bir fersah çapındaki bir alanda yayan herkesi öldürme arzusu gözeneklerinden boşanınca, bu küstah, yıldırım üfleyen, değersiz orospu çocuğunun kim olduğunu anlayıverdi. "Sen! Keşke şansım varken senin işini bitirseydim, savaş lordu," dedi ona.

"Ah, şu keşkeler. Eminim tüm hayatın keşkelerle doludur."

"Sadece seninle ilgili olan kısmı. Keşke zayıf göğsünden o güçsüz kalbini sökseydim. Keşke etrafımda kan, acı ve ıstırapla öyle bir dans etseydim ki, bu dans bana karanlık tanrıları çağırırsa, onlar da beni *kraliçeleri* yapsalardı!"

"Keita?" diye seslendi yoldaşı usulca.

"Ne var?" Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adam cevap vermeyince Keita bakışlarını önündeki ejderhadan kaldırdı. Tüm kalabalık korkuyla kendisini izliyordu şimdi.

"Yanılıyor olabilirim tabii," dedi arkadaşı. "Ama şu anda 'iyi insanlar, ben yanlış yere suçlandım,' konuşman pek bir işe yaramayacak gibi."

Kimin suçuydu bu peki? Yıldırım'ın elbette!

"Bitirin işini!" diye bağırdı Lord Bampour kapı surlarının içinden. Adamları onu güvende tutmak için çabalıyorlardı.

Cellat, Keita'yı omuzlarından tutup geri çekti. Yerdeki muhafızlar Yıldırım'ı, Keita'nın ölümü için haykıran halkla beraber geride tutmaya zorluyorlardı.

Keita kendisini izleyen kalabalığa, "Pekâlâ, bana başka seçenek bırakmadınız," dedi.

"Keita, hayır!" diye bağırdı Éibhear. Tam da küçük kardeşine yakışır biçimde. Ne yapacaktı ya? Köylülerin kendisini, bir prensesi, kasaplık et gibi asmalarına izin mi verecekti? Éibhear'ın istediği bu muydu?

Cellat ilmiğe uzandı ve Keita ciğerlerine hava çekti. İki muhafız da kenara fırlatıldı ve Keita'nın ona taktığı isimle Piç Ragnar sehpaye fırlayıp kadının elbisesinin önünü tuttu. "Hey!" dedi Keita nefes nefese. "Elbiseye dikkat et!" Ragnar her zaman yaptığı gibi bu sözleri umursamadı ve onu kaldırıp omuzladı.

"İndir beni!" diye emretti Keita.

"Sessiz ol!" diye hırladı piç. Sehpadan uzaklaşıyordu. "Sesinin tonu bile sinirimi bozuyor."

Keita başını kaldırıp Baron Lord'un muhafızlarının öne fırladıklarını gördü. Baron Lord, "Öldürün onu!" diye emretti, ancak adamlar durup ona bakakaldılar. İnsanlar. Keita çoğunu çok eğlenceli bulsa da, bazen biraz salak olabiliyorlardı.

Zincirli ellerini kullanarak, onu omzunda un çuvalı taşıır gibi götüren piçi işaret etti. "Evet öldürün. Ama onu," dedi. "Hemen!"

En sonunda kılıçlar çekildi ve köylüler kaçıştılar. Kavga başlamıştı ama Keita'nın tek yapabildiği aptal herifin omzunda oturmak ve kendisinin iki yıl önce başaramadığı işi insan askerlerin başarmasını umut etmekte.

"Keita!" Arkadaşının sesindeki uyarıyı ve telaşı işiten Keita, üstünden alındığı sehpa baktı.

Dün gece onu hücrelerinde ziyaret edip, onu sallandırdıktan sonra cesedini düzme sözü veren cellat—hareket ederken ve bedeni hâlâ sıcakken ona pek ilgi duymuyor gibiydi—sehpadan inmiş, ona doğru yürüyordu. Önündeki muhafızlarla dövüşmekle meşgul olan barbar, celladın geldiğinden habersizdi.

Keita, adamın burnuna kadar çıkan kara maskesinin altından gülümsediğini gördü. Elleri Keita'nın boğazına doğru uzanmıştı. Adam onun insan boynunu bir çevirdi mi, Keita'nın işi biterdi. İnsana dönüştüklerinde aldıkları risk buydu; öldürülmeleri biraz daha kolaylaşıyordu. Ama Keita'nın formu ne olursa olsun, kullanabildiği bazı yetenekleri vardı. O yüzden koca parmakları boynunda hissettiğinde, içinde tuttuğu ateş şeridini bıraktı ve adamı küle çevirdi.

Tabii bu arada celladın tahta sehpasını da yok etmiş ve civardaki birkaç binada yangın çıkarmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Yine de etrafındaki herkes donakaldı, tüm gözler onun ve Ragnar'ın üstündeydi.

Ve o anda Keita'nın düşünebildiği tek şey 'eyvah' oldu.

Ragnar durdu, gözleri bir anlığına, büyük bir öfkeyle kapandı. "Tahmin ettiğim şeyi yapmadığını söyle."

"Başka seçeneğim varmış gibi. Hâlâ zincirliyim!"

"Sen şimdiye kadar gördüğüm en salak..."

"Benim suçum değil!"

Ragnar bu sözlerin Keita'nın markası olduğunu sezdi. Belki de bunları duymaktan bu kadar gına gelmesinin sebebi buydu.

"Öldürün onları aptallar!" diye emretti kule kapılarındaki biri.

Ragnar sinirle öfledi. "Çok teşekkürler, prenses. İşimizi daha da zorlaştırdın ve muhtemelen fazlasıyla duygusal kardeşini üzdün."

Şımarık soylu, hayatlarından endişe etmek veya onun sözlerini düşünmek yerine, "Sen... sen bana prenses mi dedin, pren-seks mi?" dedi.

"Fark eder mi?"

Vigholf ve Meinhard kalkanlarını hazırda tutup kılıçlarını çekmişlerdi, ama Mavi, ejderhalarla insanların arasına girerek ellerini kaldırdı. "Bekleyin, bekleyin! Buna gerek yok. Aramızda halledebiliriz!"

Ragnar'ın omzundaki şekil sarsıldı. "Gülüyor musun sen?"

"Çok şirin değil mi? İki yıldır kana susamış yabancılarla birlikte ama hâlâ yumurtadan çıktığı ilk günkü kadar sevimli. Aslında yumurtadan çıktığında, gördüğü ilk yüz benimki olmuştu. Annem, kabuğundan çıktığında kendisine haber vermemi söylemişti ama ben istememiştim. Sadece benim olmasını istiyordum..."

"Kapa çeneni."

"Bana kapa çeneni mi dedin sen?"

"Evet."

"Seni kaba, bencil, egoist..."

Ragnar onu omzundan attı.

Vigholf gözlerini kırıştırdı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Onu bırakıyoruz. İdamı gerçekleştirin!" diye seslendi Ragnar. "O sizindir."

"Ablamı bırakmıyoruz!" diye karşı çıktı Mavi.

"O zaman sen de kalıp onunla beraber idam edilebilirsin. Ben gidiyorum."

"Bunu nasıl yaparsın?" diye haykırdı prenses yattığı yerden. "Beni ölüme terk etmek! Sokaktaki bir hayvan gibi! Kimse bana bakmayacak mı?"

"Kes sesini."

"Hey!" Mavi onu itti. "Ablamla konuşuyorsun!"

"Bunu bir daha yaparsan seni iyice ablana benzetirim, evlat."

Yerde çömeliş savaş vaziyeti almış olan Meinhard, "Tartışmanın zamanı mı şimdi?" diye sordu.

Vigholf kendisine yöneltilen silahlardan korunmak için kalkanını öne doğru itti. "Ne yapmamızı istersin, abi?"

Askerler cesaretlenmişti, mızraklarıyla onları dürtmeye, Vigholf ve Meinhard'ın kalkanlarını itelemeye başlamışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Evet, bu durumu kurtarabilmek için yapabilecekleri bir sürü şey vardı ama Ragnar, bunlara zahmet edecek havada değildi.

"Hepsini öldürün," diye emretti.

"Veya kaçabiliriz," dedi Mavi umutsuzca, hâlâ insanları kurtarmaya çalışıyordu.

"Kaçmak mı? Gitmek mi yani?" Vigholf tiksintiyle başını salladı.

"Birine zarar vermeye çalışırsanız," Mavi yutkundu, "onları savunmak zorunda kalırım."

Ragnar kendini tutamayarak bu *tehdide* homurdanarak karşılık verdi.

Mavi, kaşlarını çatı. "Ne demek bu şimdi?"

Ayaklarının altındaki toprak gümbürdedi. Ragnar aşağıya baktı, altlarında bir şey hareket ederken toprağın ve taşların havaya fırlamalarını izledi.

Ragnar ve ailesinin önlerindeki toprak patlarken muhafız komutanı, adamlarına geriye çekilmelerini emretti ve Ragnar'ın sadece kitaplarda gördüğü bir şey havaya fırladı.

"Bu," dedi Vigholf geri çekilmeden, "nedir böyle?"

Vigholf, Ragnar'ın aksine pek kitap okumazdı. O nedenle ejderha biçimindeki Ragnar kadar geniş olmasa da, onun kadar uzun boylu, altın pulları iki güneşin altında parıldayan, siyah ve altın rengi kürkü belinden aşağı inip kuyruğuna kadar uzanan bir şey görmek onun kafasını fena karıştırmıştı. Ayrıca bu yaratığın sivri ejder boynuzları yerine çatalı geyik boynuzları ve sivri pençeler yerine Ragnar'm büyük orman kedilerinde gördüğü gibi kürkle kaplı, çizgili pençeleri vardı. Sürü ejderhalarından da, Ateş Üfleyenler'den de daha az sivri dişi ve daha çok azı dişi bulunuyordu ve kanatsızdı, ama havada kanatlı ejderler kadar kolayca süzülüyordu. Kısaca, acayıpliğiyle Vigholf kadar Meinhard'ı da korkutan bir varlıktı bu.

Ama Ragnar okuduklarını doğru hatırlıyorsa, bu yaratık o kadar da tuhaf değildi. Bir Doğu ejderhasıydı sadece.

Kanatsız halde, başlarının üstünde çember çizen yabancı, ateş püskürttü. Garip olan, ateşin otuz metre çapında her şeyi kaplamasına rağmen kimsenin zarar görmemesiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ragnar elini kaldırıp ateşin içine soktu. Sıcaklık veya acı hissetmedi. Ama bir yanılsama da değildi bu. Eline üfleyen ateşi hissedebiliyordu. Garip. Çok garip. Kanat yok, sivri kuyruk yok, ateşinin yıkıcı gücü yok. *Ne zayıf bir kedi yavrusu bu böyle.*

Ateşler kesildiğinde yalnız kalmışlardı; sokaklar tamamen terk edilmişti.

Yabancı ejder hâlâ havadayken şekil değiştirdi ve insan bedeni muazzam bir beceriyle yere indi. Çıplak ayakları Arnavut kaldırımı sokağa hafifçe bastı. Doğulu, uçları altına batırılmış gibi duran düz siyah saçlarını silkelemek için bir an durdu.

"Herkes iyi mi?" diye sordu.

"Ren! Tanrılara şükür!" diye haykırdı prenses. Bu, Ragnar'm biraz da olsa hırıldamasına yol açtı. "Beni kurtarmaya geldin!"

Kahkaha atan yabancı, Keita'ya yaklaştı.

"Cidden, Keita," diye hafifçe azarladı onu Doğulu. "Ateş kullanmadaki inceliğinin üstünde biraz çalışman lazım."

Doğulu, metal kelepçeleri çözdü ve prenses bileklerini ovuşturdu.

"Hayatım için endişeleniyordum, oradaki Lord Düşükkaş beni köşeye kıstırmıştı." Omuz silkti. "Tepki gösterdim sadece."

"Yalancı."

"Tamam, her neyse. Asıl önemlisi... Konuşmamı beğendin mi?"

Ren, Keita'yı ayağa kaldırdı. "Fazla uzundu. Yaşlı gözlerle göğe bakmak iyi bir etki bıraktı ama."

"Ben de öyle düşündüm. Bunu bir daha kullanmam gerekecek."

Zincirlerinin geri kalanı da yere düştü ve yabancı, grubun etrafından dolaşarak birkaç metre ötedeki giysilerini almaya gitti.

Vigholf ve Meinhard silahları çekilmiş halde, yabancıyı dikkatle izlerlerken, Ragnar prensese odaklandı. Keita ona kötü kötü baktı. Ragnar da ona ters ters baktı. Bu arada biraz sırtmış da olabilirdi.

Keita birdenbire onun yanından ok gibi fırlayıp, kendini Ragnar'm arkasında duran büyük mavi öküzün kollarına attı.

"Keita!"

Küçük kardeşi, Keita'yı kollarına alıp olduğu yerde döndürdü. Keita onun ne kadar büyüdüğüne hayret etti. Babalarından ve büyükbabalarından biraz daha büyümüş olabilirdi. Muazzamdı! Ve bu insan şekli için geçerliydi. Dönüşünce neye benzeyeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Keita kollarım kardeşinin boynuna doladı ve ona sımsıkı sarıldı. "Éibhear, seni gördüğüm için o kadar mutluyum ki!"

"Ben de. İki yıl mı oldu?"

"Ah, evet." Kardeşini yanağından öptü ve ona tekrar sarıldı. "Çok uzun bir zaman! Şimdi indir beni. Sana iyice bir bakmak istiyorum."

Éibhear onu yere indirdi ve Keita geri çekildi. Aslında kardeşinin *tamamını* görebilmesi için birkaç adım geri gitmesi gerekiyordu.

"Felaket tanrıları adına, Éibhear! Nasıl da büyümüşsün!"

"O kadar da değil," dedi Éibhear tevazuyla. "Birkaç aydır hiç büyümedim."

Keita, büyümesinin henüz bitmediğini ona nasıl söyleyeceğini bilemediği için, hiçbir şey dememeye karar verdi. Yeni tozluklara ihtiyaç duyduğunda anlardı nasıl olsa. Bunun yerine, "Her zamanki gibi yakışıklısın," dedi ve kardeşinin utangaç gülümsemesinin tadını çıkardı. Onu o kadar özlemişti ki. Kardeşlerin en küçüğü olan Éibhear'a anne gibi davranırdı. Bazı günler, ona yaptığı hiçbir şeyin yetmeyeceğini düşünürdü ve böyle olmasını seviyordu, çünkü Éibhear bunu asla kabullenmezdi. En büyük kardeşleri olan Fearghus ve Briec her anlamda klasik ağabeyler gibiydiler. Her zaman korumacı ve şefkatliydiler, yapabildikleri zamanlarda Keita'yı kollarlardı. Ve Gwenvael. Yaş ve karakter olarak en yakın olduğu kardeşi oydu. Gwenvael bir ağabeyden çok, en yakın arkadaşı gibiydi. Annelerinin sarayında başlarını pek çok belaya sokmuşlardı. Ama bu neredeyse yüz yıl önceydi ve artık zaman değişmişti.

Aynen Éibhear'ın boynunun kalınlığı gibi. *Tanrılar adına! Şuna bir bak!*

"Seni buraya getiren nedir, kardeşim?"

“Bunu başka zaman konuşabilir miyiz?” dedi o ses. Keita’nın, hafızasından silmek için birkaç gündür—belki de bütün hafta boyunca—uğraştığı o ses. Tercihen hareketli bir şarkı söylerken, pençeleriyle sahibinin suratını dağıtmayı istediği o ses.

Keita o sese hitaben, “Gidebilirsin,” dedi. Sesin sahibine bakmamıştı. “Ama gördüğün üzere, bir sohbetin tam ortasıyım.”

“Çıkmanız lazım. Hemen.”

Sesin sahibi, Keita’yla kendi barbar ejdersavaşçılarından biriymiş gibi konuşuyordu. Onun soylu kana sahip olmasından ötürü, daha da önemlisi, hareketli bir şarkı söylerken suratını dağıtabileceğinden korkmadan, ona bir damla bile saygı duymayan bir tonla!

O gün kendini özellikle şımarık hisseden Keita, kaba piçi özellikle umursamamaya devam etti ama sonra başka bir ses daha işitti.

“Lütfen, Leydim. Bu insan askerler birer erkek olduklarını hatırlayıp geri dönmeden önce gitmeliyiz.”

Ahh. Kardeş. Kardeşi hatırladı. Ve kuzeni. Birkaç dakikadır yanında durduklarını unutmuştu.

İki yıl önce Keita bu iki barbarı ve genç akrabalarını, Kuzey Elleri’nden Güney’e geçerlerken kolayca baştan çıkarmıştı. Onu sadece barbar piç umursamamıştı. Bu onu olması gerekenden daha çok rahatsız ediyordu.

Dudakları uygun ve epeyce baştan çıkartıcı bir gülümsemeyle kıvrılan Keita, dönüp diğer iki Yıldırım’a baktı.

“Tanrılar adına,” diyerek ellerini göğsüne koydu. “Sizsiniz!” İsimlerini hemen hatırladı ve kimin kim olduğunu bulmaya çalıştı. İkisi de birbirine böyle benzerken, bu hiç de kolay değildi. İkisinin de bellerine kadar örülmüş mor saçları vardı, ikisi de geniş omuzluydu ve uzun boyluydu, ikisinin de yara izleri vardı. Onları daha önce nasıl ayırt edebilmişti?

“Vigholf!” Gri gözlü ve çenesinde feci bir yara izi olanı kucakladı. “Meinhard!” Sonra da yeşil gözlü ve şakağından gözünün altına kadar inen feci bir yara izi olanı kucakladı. “İkinizi de yeniden görmek ne güzel.”

İkisinin de birer elini alıp sıkıca tuttu. "Umarım ikiniz için de her şey harika gidiyordur."

"Evet Leydim, teşekkürler," dedi Vigholf. Konuşurken daha özgüvenli olan her zaman oydu. Meinhard, Keita ne zaman kendisine bir soru yöneltse köşeye sıkışlıyordu, ancak konuşma bittikten sonra bir cevap bulabiliyordu. Ama Keita zamanla, Meinhard'ın tek kelime etmeden, gözleriyle çok şey anlattığını öğrenecekti. Müthiş bir yetenektir bu; erkeklerde nadiren görülürdü.

"Ve kardeşime çok iyi baktığınızı görüyorum. Bunun için ikinize de teşekkür ederim. Onun başına korkunç bir şey gelseydi ne yapardım bilmiyorum."

"Meinhard benim öğretmenim," diye araya girdi Eibhear.

"Kardeşimin senden ne çok şey öğrendiğini biliyorum, sevgili Meinhard." Ona en göz alıcı gülümsemesini sununca zavallı Meinhard darmadağın olacak gibi göründü.

Tam o anda kaba herif, aralarına girerek Keita'nın ellerini akrabalarından ayırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu Keita.

"İş hızlandırıyorum."

"Eğer bana nazikçe sormaya zahmet etseydin... Ahh!" diye çığlık attı Keita. Ragnar onu bir kez daha kaldırıp çöp torbası gibi omzuna atmıştı. "Bu ne cüret!"

"Yaylanın!" diye emretti Ragnar.

Keita, Ren'e dönerek, "Bana böyle davranmasına izin mi vereceksin?" dedi. Yıllardır yol arkadaşlarıydılar ve yakın dostlardı. Ren onu Gwenvael'in her zaman yaptığı gibi güldürebiliyordu ama sevgili ağabeyine göre çok daha güvenilir biriydi. Gwenvael hakkında çok şey denebildi ama maalesef güvenilir biri olduğu söylenemezdi.

"Epey kararlı gözüküyor," dedi Ren. Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O işini bitirene kadar biraz gevşeyemez misin?"

Keita emreden bir sesle, "Bu soruyu hayatın boyunca hiçbir kadına sormamanı istiyorum, Seçilmişler'den Ren!" dedi.

Kimse ona yardım etmek istemediğine göre, Keita'nın sakinleşip beklemekten başka çaresi yoktu. Ayağını kaldırıp Piç Ragnar'ın burnuna topuğuyla vurmak için her fırsatı kullanmaya başladı.

Bunu epey eğlenceli bulmuştu.

BÖLÜM 3

Yokedici Fearghus, Ejderha Kraliçe'nin İlk Doğan'ı, Ejderha Kraliçe'nin Tahtının Varisi, Kanlı Annwyl'in Eşi, Karanlık Ovalar'ın Şeytan İkizleri'nin Babası ve Kraliçe Annwyl'in sarayının şüphesi, kıskanç erkeği eşinin sarayının Büyük Salon'una giden merdivenlere oturup Annwyl'in muhafız kulübelerinden birinin arkasından geçmesini izledi. Arkasından, onun baş savaşı lordu Dagmar Reinholdt'un verdiği iki köpek geliyordu. Fearghus iki köpekle pek ilgilenmezdi, ama onu biraz acıktırıyorlardı. Ama Annwyl bu yaratıkları en az atını sevdiği kadar seviyordu ve Fearghus, dişlerini köpeklerden birinin bacak kemikleriyle karıştırırken Annwyl'e yakalanıp, onunla didişecek havada değildi.

Gözleri kısılan Fearghus, eşini izledi. Annwyl onunla ilk tanıştığından beri sıkı çalışıyor olsa da, ikizler doğduğundan beri, yani birkaç aydır daha da sıkı çalışıyordu. Fearghus onu buna iten sebebi de biliyordu. *Korku*. Kendisi için değil, ikizlerin güvenliği için korkuyordu. Onları koruyamamaktan korkuyordu. Fearghus, Annwyl'in neden böyle düşündüğünü hiç bilmiyordu. Bebeklerini korumak için bir Minotor sürüsünü katletmişti. Ama Minotorlardan daha beter bir şeyin gelmek üzere olduğunu düşünüyordu. Bu daha beter şey artık her neyse, bebeklerin peşindeydi. Ya da peşindeydiler.

Belki de Annwyl haklıydı. İkizler daha iki yaşında bile olmalarına karşın epey korkutucuydular. *Şeytan, tiksiniç, lanetli...* Yukarıda, yeni dadılarıyla oturan iki müthiş yaratığı tanımlayan kelimeler bunlardı. Bu dadılar pek uzun süre görevde kalamıyorlardı. Fearghus neslinin farklı olacağını biliyordu, ama bu kadar farklı, bu kadar tehlikeli olabileceklerini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

düşünmemişti. Ve tanrılar adına, bu kadar küçük varlıklar için hakikaten tehlikeliydiler.

Yerden iki sopa alan Annwyl bunları köpeklerine doğrulttu ve Büyük Salon'a giden merdivenlere ulaşana kadar hayvanlarla oynadı.

"Hey. Kadın," diye selamladı onu Fearghus.

Annwyl ona kalbini zayıflatmayı hâlâ başarabilen yeşil gözleriyle baktı.

"Hey. Şövalye."

"Neredeydin?"

"Çalışıyordum."

Fearghus bunu görebiliyordu. Vücudu ter, taze çürükler, yeni çentikler ve kesiklerle doluydu.

"Çalışıyordum derken? Kiminle?"

Annwyl omuz silktili, hâlâ çubuklar için birbirleriyle güreşen köpeklere baktı. "Adamlardan birkaçıyla."

Fearghus onun yalan söylediğini biliyordu.

Henüz ispatlayamayacağı bir şey için onu suçlamak yerine, "Nasil geçti?" diye sordu.

"İyi idi." Fearghus bunun doğruluğunu görebiliyordu. Annwyl her gün daha da güçleniyordu. Daha kuvvetleniyordu. Kasları apaçık ortadaydı ve vücudunda bir gram yağ yoktu. Kendi adamları bile Annwyl'in gücünden korkarlardı; Fearghus onun adamlarla çalışmadığını buradan anlamıştı. Her an, herkesle savaşılabilen ejderhalarla beraber olması, bir dövüş partneri aradığı zaman Annwyl'e müthiş bir seçenek yelpazesi sunuyordu. Ama bu sıralar birileri ona yardım ediyordu. Annwyl'in, hakkında Fearghus'a hiçbir şey söylemediği biri.

"Brastias ve Dagmar seni arıyor," dedi Fearghus.

"Ah." Annwyl gözlerini birkaç kez kırpıştırıp, "Önce bir bebeklere bakayım ama, değil mi? Brastias ve Dagmar'ı sonra ararım," dedi.

Annwyl'in öncelikle Brastias'ı aradığı zamanlar da olmuştu. Annwyl savaş, kavga, kan dökmeye işaret eden en ufak şeyin peşinden giderdi. Ama bu, ikizler doğmadan önceydi. Şimdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ordusunun generalinden ve baş savaş lordundan, sanki şehirden en yeni moda haberlerini getiriyorlarmış gibi kaçıyordu.

Bunu daha ne kadar devam ettirebileceğini zannediyordu? O kraliçeydi, o milenyumun en kuvvetli kraliçelerinden biriydi ve ona güvenen birçok kişi vardı. Doğru, o da Fearghus'un anesi gibi, kale evlerinde güvenle oturup, savaşa asker ve erzak yollamakla yetinen hanedanlar gibi olmayı seçebilirdi. Ama bu Annwyl'in huyu değildi. Annwyl asla böyle biri değildi. Ve onun böyle yaşaması Fearghus'u çok derinden üzüyordu.

Annwyl diliyle garip bir şaklama sesi çıkarttı ve köpekler çubuklarını bırakıp Büyük Salon'a giden merdivenleri koşturarak çıktılar. Annwyl onları izledi ve Fearghus'un yanında durakladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Annwyl.

"İyiyim." *Paranoyağım, güvensizim ve senin için endişeleniyorum, ama iyiyim.*

Annwyl onun yanına çömeldi. Yorgun gözüküyordu, gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Aylardır iyi uyumuyordu, çoğunlukla iki güneş doğmadan yataktan kalkardı. Onu yataktan uzaklaştıran şey, gördüğü rüyalar olabilirdi çünkü uyuduğu zaman da uykusunda dönüp duruyordu. Yanında Fearghus'un olması onu çoğu zaman olduğu gibi rahatlatmıyordu.

Annwyl, Fearghus'a yanaştı ve onu öpebilmek için, yüzünü kendisine çevirene kadar bekledi. Annwyl'in dudakları yumuşak ve tatlı, dili acımasız ve merhametsiz, ağzı sıcak ve lezzetliydi. Fearghus, çalışmaya gittiğinde onun ne işler çevirdiğiyle ilgili kuruntu yapmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Annwyl'e bir şeyler oluyordu ve Annwyl bunu eşine söylemiyordu. Ona her şeyi anlatırdı oysa.

Annwyl hafifçe iç çekerek geri çekildi. "Seni sonra görebilecek miyim?" Fearghus onun ses tonundaki umutlu beklentiği fark etti.

Fearghus, "Banyo yapman lazım," dedi. Bakışları avluyu taradı. "İstersen sırtını keseleyebilirim."

"Oralara asla ulaşamıyorum," diye mırıldandı Annwyl. Parmakları Fearghus'un boynunda ve omuzlarında dolaştı. Fearghus karısının dokunuşlarını çıplak cildinde ve örgü zırhlı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

gömleğinde hissedince gözlerini kapadı. Tabii o parmakların pullarına ve kanatlarına sürtünmesi daha da güzeldi. "O yüzden yardımın epey makbule geçer."

Sonra ikizleri görmek için Büyük Salon'a geçti ve merdivenlerden çıktı.

Fearghus yalnız kalmıştı. Kara kara düşünüp, eşinin sorununun ne olduğunu bir süre daha merak etti.

Buz üstünde yalınayak yürüdüler ve çıplak bedenleriyle karın içinde çömeldiler. Başlarını önlerindeki tanrıya saygıyla eğerken, etraflarında esen buz fırtınasına ve müthiş kar yağışına aldırış etmiyorlardı. Tam sayıları bu değildi, oradakiler sadece bu görevi yönetecek olanlardı. Zaten güçleri sayılarında değil, kudretlerindeydi. Öfkelerindeydi. Soru sormadan, pişman olmadan, düşünmeden öldürebilmelerindeydi.

Tanrıları adına yapmak istedikleri şey yüzünden, Buz Diyarı'nda en korkulan varlıklardı onlar. En iğrenilen varlıklardı. Ama yabancılar, hiçbirinin umurunda değildi. Ellerinde silahları, dudaklarında büyüleri varken, hiç değildi hem de.

Gidin, diye kükredi sert rüzgârlar. Bu tanrı onlarla pek konuşmazdı. O, diğerleri gibi değildi. Buz Diyarı'nın rüzgârları, onlara sadece görevlerini verirdi. Sıkıştırılmış kar ve buz onları güçlendirir ve önlerindeki uzun yolculuk için bedenlerine kuvvet verirdi. Ve iki güneş onları ya ölüme ya zafere götürürdü.

Gidin! diye emretti yine rüzgârlar. Ve çığlık atan kasırgalar *Annwyl* diye fısıldadılar.

BÖLÜM 4

“Biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Lord Ragnar. O insanların tümünü öldürürsün sanmıştım.”

Ragnar matarasından birkaç yudum su içti. Dışdüzlükler’in sık ormanlıklarında ilerlemişler, bir göl bulana kadar da durmamışlardı.

“Ben de idam edilmene izin vermezsin sanmıştım. İkimiz de yanılmışız galiba.”

Prenses kahverengi gözlerini devirdi. “Tabii ki idam edilmeme izin vermeyecektim.”

“Ne yapıyordun madem öyle?”

Keita omuz silkti ve kendi matarasını Ragnar’ın yaptığı gibi gölden doldurmak yerine, izin almaksızın onunkini aldı. “Konuşarak ikna edebilir miyim diye baktım.”

“Niye?”

Omuz silkti. “Neden olmasın ki?” Prenses matarayı biraz inceledikten sonra, entarisiyle onun ağız kısmını sildi. Ragnar neyin kendisini daha çok sinirlendirdiğini bilmiyordu. Matarasını alması mı, kullanmadan önce silmesi mi, yoksa silmek için kullandığı entarisinin pislik içinde oluşu mu?

“Tüm bunlar senin için bir oyun, değil mi?” diye sordu Ragnar.

Keita birkaç yudum su içtikten sonra gülümsedi. Birçok farklı gülümsemesi vardı, çoğunluğu en az kendisi kadar yapmacık gülümsemelerdi. Ama bu, ağzının sol kenarının sağ kenarından biraz daha yükseğe kıvrıldığı ve gözlerinin kalın kirpiklerinin altından Ragnar’a baktığı gülümseme... Gerçek Keita buydu. Ragnar’m kardeşiyle kuzeni bu Keita’yı görmeyi reddediyorlardı.

Mavi, ablasına dönerek, "Seni neden idam etmeye çalışıyorlardı, Keita?" diye sordu.

Keita matarayı Ragnar'a verdi. "Lord Bampour'u öldürdüğümü düşünüyorlardı."

"Ah, Keita," diye inledi Mavi. "Öldürmediğini söyle."

"Aslında öldürmedim." Kardeşi koyu mavi kaşını kaldırınca "Öldürmedim!" diye ısrar etti.

"Seni neden suçladılar peki?" diye sordu Ragnar.

"Beni odasında buldular."

"Cesetle beraber mi?"

"Evet. Ama ben öldürmedim."

Ragnar nedense bu açıklamada, 'bu sefer' ifadesinin eksik kalmış olduğunu hissediyordu.

"Odasında ne yapıyordun?"

Keita bir an Ragnar'a baktı ve sonra "Ona güneydın diyordum?" dedi.

"Bu bir cevap mı, yoksa bir soru mu, prenses?"

"Ah!" Keita ellerini havaya savurdu. "Fark eder mi? Onu ben öldürmedim." Dudaklarını büzdü, burnu havaya kalktı. Garip bir tatlılığı vardı. "Beni dinlemediler bile. Benim yaptığım konusunda ısrar edip durdular. Sırf ben onun odasındaydım, ceset hâlâ sıcaktı ve yanımda ufak bir şişe zehir vardı diye."

Erkeklerin tamamı ona bakakaldı ama kimse o soruyu sormayınca Ragnar kendini buna zorunlu hissetti. "Neden yanında ufak bir şişe zehir taşıyordun?"

"Bu ne alaka şimdi?"

"Epey alakalı olduğundan eminim."

"Hayır, değil. Çünkü şişe hâlâ doluydu ve bu da kullanılmadığı anlamına gelir. Yani Bampour'u öldürmediğim anlamına gelir."

Ragnar onunla biraz oynamak istiyordu. "Sen öldürmediysen... kim öldürdü peki?"

"Odasına vardığımda orada bulduğum sarışın, çıplak bir kız."

"Anladım. Ona ne oldu peki?"

"Onu camdan aşağı attım."

"Atacaksın tabii."

"Endişelenmeyin," diye lafa daldı yabancı. "Kızı yakalayıp yavaşça yere bıraktım."

Keita, Ragnar'a dönerek, "İşte, gördün mü?" diye sordu.

"Neyi?"

"Onu kurtardım. Kızın hayatını kurtardım. Ve buna rağmen beni idam etmek istediler. Nesi adil bunun?"

Ragnar başıyla onayladı. "Yalan söylemiyormuşsun gibi yalpalım."

"Ne?"

"Bir katili neden kurtarman gerektiğinden pek emin olmadım."

"Dünyanın geri kalanı için bir iyilik yapıyordu da ondan."

"Anladım."

"Bampour iyi biri değildi."

"Hı hı."

"Ölmesi gerekiyordu!"

"O niye? Sana yeterince şey... o şeylerden vermedi mi?"

"Ah, verdi." Boğazındaki kolyeye dokundu. "Bana bunu verdi." Bileğindeki bileziğe dokundu. "Ve bunu." Kúpelerine dokundu. "Ve bunları... Ah, bekle. Hayır. O değil. Oğlu verdi bunları. Küçük sarışının onun da icabına bakamamış olması çok yazık."

Ragnar takıları işaret etti. "Tüm bunları üstünde taşımana izin vermelerine şaşırdım."

"Bence bunu planlamıyorlardı ama ben köpeği yedikten sonra bana zincir takmak dışında yanıma yaklaşmayı reddettiler."

Yabancı gülerken, Mavi, "Keita!" diye bağırdı.

"Acıkmıştım! Kahvaltı yapmamıştım. Bana yiyecek bir şey vermediler ve... ve o köpek beni ısırma kalktı! Nefsi müdafaya yakın bir şeydi!"

"Nedense bundan şüpheliyim."

"Sen," dedi Keita, Ragnar'a, "sessiz olsana."

"Tamam, tamam, tamam," diye araya girdi Mavi. "Unutalım tüm bunları. Önemli olan senin güvende olman," dedi ve prenses ona gülümserken, "ve de bizimle Garbhán Adası'na gelebilmen," diye ekledi.

"Ah."

Ragnar bir ağaca yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Majestelerinin işin içinden çıkmaya çalışmasını izledi. Çünkü sadece gözlerindeki paniğe baktığında bile, kadının bu işten sıyrılmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

"Garbhán Adası. Bu da bir seçenek, tabii." Yabancı arkadaşına baktı ama o da pek yardım edecek gibi durmuyordu. "Ee.. ben neden sizinle orada buluşmuyorum? Başka bir zaman?"

"Orada mı buluşacağız? Neden şimdi gelmiyorsun ki?" diye sordu kardeşi.

"Yapmam gereken bir şey var?"

Ragnar yeniden, "Bu bir soru muydu, yoksa bir cevap mı?" diye sordu ve Keita ona, daha güçsüz erkekleri darmadağın edebilecek kadar öfke dolu bir bakış fırlattı.

"Ziyafet ne olacak peki?"

"Ziyafet mi?" Keita omuz silkti. "Ziyafetler her zaman yapılır, Éibhear. Ailemiz ziyafetlere bayılır."

"Ama bu sefer ikizlerin doğum gününü kutlayacağız. İlkini kaçırdım çünkü savaşın tam ortasındaydım."

Vigholf'un homurdandığını duyan Ragnar bir an için gözlerini devirdi.

"O yüzden bunu kaçıramam. Ama sen ilkinde gittiğine göre, aileye durumunu açıklayabilirim," diye devam etti Mavi.

Belki Ragnar onu çok yakından takip ediyordu ama Keita'nın yüzü birdenbire öylesine ifadesizleşmiş ve kahverengi gözleri, gerçeğin okunabileceğinden korkar gibi öylesine açılmıştı ki, soru sormadan duramadı. "Bize neden ilk ziyafetten bahsetmiyorsunuz, Leydim? Tüm detaylardan. Son tatlıya kadar."

"Ben pek..."

"Ah, hadi ama. Bir şeyler hatırlıyorsundur. Ve her zaman Güney kutlamalarının nasıl olduklarını merak etmişimdir. Mesela insan kraliçenin elbisesi nasıldı?"

"Elbise mi? Ben bunu hatırlayabileceğimi zannetmiyorum."

"Zannetmiyor musun?" diye sordu Ragnar. "Yani bilmiyor musun?"

Tanrılar adına. Bana tısladı mı bu kadın! Evet! Galiba tısladı!

“Ziyafete gitmedin mi?” diye sordu Mavi.

“Éibhear, epey meşguldüm. Zamanım yoktu.”

Mavi’nin gözleri kısıldı ve ablasını uzun, acı dolu bir saniye boyunca süzdü. “Eve en son ne zaman gittin?”

“Evim Güney Elleri, Éibhear. Ve ben hep...”

“Benimle oyun oynama, Keita. En son ne zaman Garbhán Adası’nda veya Devenallt Dağı’ndaydın?”

“Ne kadar uzun yaşadığımıza bakacak olursan, zaman epey geçici bir kavram.”

Ragnar tedirgin olmaya başladı. Prensesin, onu kurtardığı zaman takındığı yüz ifadesini gayet iyi hatırlıyordu. Kuyruğunu Ragnar’a sapladığı zamanı değil—ki o an, son nefesini verene kadar zihnine kazınmış olarak kalacaktı—ondan daha öncesini. Kraliçenin, kızının geri gönderilmesi için onlara hiçbir şey vermeyeceğini söylediği zamanı. Doğru, soylu öfke zaman içinde her duyguyu bastırıyordu ama bundan öncesinde, acı görmüştü Keita’nın gözlerinde. Keskin bir acı.

Diğer oğullarını, önemli Ordu meselelerini halletmek için ‘zayıf ve garip çocuğun’ yerine seçmeyi seven bir babayla büyüyen Ragnar, ebeveynin dikkatsiz davranışının çocuklarını nasıl kırabildiğini biliyordu. Kraliçenin böyle şeyler söylemesinin sebebinin, sadece bir cadının bilebileceği gibi, Ragnar’ın kızına asla zarar vermeyeceğini bilmesi olduğunu fark etmişti. Keita’yı, o istemediği sürece oradan oraya sürüklemeyecekti. Kendi annesine olanlardan sonra, yapmayacaktı bunu. Annesinin, asla istemediği bir hayatta, tek kanadı ve nefret ettiği kocasıyla kısıli kalmasını izledikten sonra, hayır. Ragnar annesinin müthiş korumacı karakterinin altında büyümüştü. Babası, günlerinin çoğunu kitap okuyup öğrenmekle geçiren yavrudan tiksindiğine çok erken karar vermişti. Annesi Ragnar’ı gözlüyor, bir yandan ona büyü sanatlarını öğretirken, diğer yandan da onu düşünmesi ve mantığını kullanması için teşvik ediyordu. Meinhard’ın babasının ne kadar şefkatli olduğunu biliyordu, bu yüzden Olgeir’e haber vermeden, ondan oğlunu çalıştırmasını istemişti. Ragnar annesine çok şey borçluydu ve

aldığı nefes için bile ona şükreliyordu, çünkü onsuz yirmi yaşına kadar bile hayatta kalamayacağından emindi.

Ragnar her ne kadar başını alıp gitmeyi ve Buz Diyarı'nın yakınında bir dağda inzivaya çekilmeyi düşünse de annesinin sözleri hep durdurmuştu onu. "Bu dünyada yalnız yaşayamazsın, oğlum. Ailene ihtiyacın var. Ve bir gün, sana ne kadar ihtiyaçları olduklarını fark edecekler."

Bilge annesinin her sözü gibi bu söz de Ragnar için doğruduydu, ama Prenses Keita için daha da doğruduydu. Kız, akrabalarına hayrandı ve onu Güney Elleri'ne götürürlerken, devamlı olarak onlardan bahsetmişti. Çoğunlukla ağabeylerinin onu pençelerine geçirdiklerinde neler yapacaklarından bahsediyordu ama Ragnar sevgiyi ses tonundan fark ederdi.

O bakımdan, bu son tartışma yüzünden Keita'nın ailesinden uzaklaşması, Ragnar'a hiç de mantıklı gelmiyordu.

Keita şimdi bile onlarla Karanlık Ovalar'a dönme fikrinden sıyrılmaya çalışıyordu ve Mavi, kızın palavralarına kanıyor gibiydi. Çocuk direkt bir soru yöneltmeyi bilmiyor gibiydi. Ablası direkt sorular dışında her şeyden sıyrılmakta epeyce ustayken, büyük bir sorun oluyordu bu.

O yüzden direkt soruyu soran kişi Ragnar oldu. Ragnar onu sinirlendireceğini ve Keita'nın, nasıl olsa bir gün dünyanın sonu gelecek diye, cevaplarına pek de dikkat etmeyeceğini biliyordu. Ne de olsa Ragnar, Keita'yı bir daha görmeyecekti. "Yeğenlerini hiç gördün mü, Prenses Keita?"

Keita'nın onu uzak mesafeden öldürebileceği büyü yeteneklerinin olmamasına şükreden Ragnar, kızın öfke dolu bakışlarını karşıladı.

Gerçeği anlayan Mavi'nin dev boyutlardaki insan kafası patlayacaktı neredeyse. "İkizleri hiç görmedin mi?"

"Éibhear..."

"Bir kez olsun?"

"Kırıcı oluy..."

"Talaith'in kızı? Onu da görmedin mi?"

Keita, Ragnar'a olan nefretini bir kenara bırakırsa, kavga edemeyecek durumdaydı. "Onları çok yakında görmeyi planlıyordum. Zamanım olunca tabii."

"Şimdi zamanın var."

"Aslında yok."

"Ayırırver."

"Ya eve gelmek istemiyorsam?"

"Ailenin ne istediğinle ne alakası var?"

"Eh, bu şekilde düşünürsek..."

"İyi!"

"Aslında ironi yapıyor..."

"Çünkü seni saçlarından sürükleyerek götürmek hiç hoşuma gitmezdi."

"...dum," diye bitirdi Keita.

"Tamamız o halde?"

Keita uzun uzun, derin bir şekilde iç çekti. "Öyle görünüyor."

"İyi." Birdenbire ormana girdi. "Hemen dönerim."

Koyu kahverengi gözler, Ragnar'ı olduğu yerde dağladı. Keita kardeşinin aksi yönüne doğru seğirtti.

Ragnar, Vigholf'un dikkatini çekmeyi başardı ve etrafı kontrol etmesi için ona işaret etti. Meinhard biraz daha su almak için uzaklaşarak, Ragnar ile yabancıyı yalnız bıraktı.

Ragnar, Doğuluya baktı. Bu garip görünümlü ejderhanın prensesle olan ilişkisinin derecesini bilmiyordu.

"Seni bunun için affeder mi bilmiyorum, Kuzeyli," diyen yabancı'nın gülümsemesi hafifti. Biraz genişletti ve "Belki de bunu umut ediyorsun," diye ekledi.

Prensesi takip ediyormuş gibi duran Doğulu, Ragnar'ın önünde durdu ve "Bir merhem falan ister misin?" diye sordu.

Ragnar elini yumruk yapıp, göğsünden ve—yine!—kaşındığı lanet yara izinden çekti. "Hayır."

Yabancı omuz silkti. "Nasıl istersen."

Nasıl isterse mi? Ragnar önündeki en az birkaç gün boyunca istediklerini alacağından epey şüpheliydi.

"Keita, bekle."

"Git başımdan, Ren. Bırak rahat rahat öfkeleneyim." Keita yakınında bir sincap gördü ve üstüne ateş püskürtmek için ağzını açtı. Ama bir el ağzını kapattı ve arkadaşı başını hayır anlamında salladı.

"Öfkeni zavallı sincaptan çıkarmak zorunda mısın?"

Keita, Ren'in elini tokatladı. "Senden çıkarırdım ama bu sadece hoşuna giderdi. Bir şeyi mahvetmek istediğim zamanlarda ne işe yarar ki bu?"

"Acı çekmen, sana başkalarına acı çekirme hakkı tanımaz."

Keita gözlerini devirdi. "Sen ve şu derin felsefi zırvaların."

"Şu derin felsefi zırvalarımı seversin sen."

"Benim saçma öfke krizlerime engel olunca sevmem. Sen böyle mantıksal çıkarımlar yaparken onurlu bir şekilde fırlayıp gitmek çok zor oluyor."

"Onurlu bir şekilde bir yere fırlayıp gidemezsin."

Keita gülmemek için dudaklarını ısırды. Ren'i bu yüzden seviyordu. Durum ne olursa olsun, her şey ne kadar sinir bozucu, korkunç veya dehşet verici olursa olsun, Keita'yı her zaman güldürebiliyordu.

Ren kolunu Keita'nın boynuna doladı. "Benim sevgili, tatlı Keita'm."

"Sonuna şu 'tatlı'yı eklemene bayılıyorum."

"Sen en tatlısım."

"Seviyorum seni."

"Seni rahatsız eden nedir o zaman, dostum?"

"Göremiyor musun?"

"Kardeşinin boynunun genişliği mi?"

"Hayır. Gerçi o da epey endişe verici." Keita başını geriye yasladı ve arkadaşına baktı. "Şu Yıldırımların, kardeşimi neden Karanlık Ovalar'a geri götürdüklerini bilmek istiyorum."

"Eve güvenle dönebilsin diyedir herhâlde."

"Eh, tabii, adam prens olunca yanma bir koruma sürüsü gerekir. Bunu sorgulayamam, ama ya Kurnaz Ragnar? Mevcut Büyük Ejderlordu? Ve ikinci komutanı Vigholf? Meinhard ve birkaç savaşı da aynı işi görürdü."

"Demek istediğini anladım. Annen yüzünden olabilir mi?"

"Muhtemelen öyle ve bu da beni geriyor. Annem durup dururken yabancı ejderhaları çağırmasın."

"Éibhear cevabı biliyor mu sence?"

Keita gülümsedi ve Ren'in yanağını okşadı. "Bunu düşünmen öyle şirin ki."

Ren güldü. "Bariz olanı sorgulamıyor, değil mi?"

"Hem de hiç. Hâlâ herkesin hakkında olumlu düşünüyor."

Keita, Ren'den uzaklaşıp elbisesini düzeltti. "Cevabı kendim bulmam gerekecek. Ve Devenallt Dağı'na dönene kadar o bar-bar piçin varlığına katlanmam gerekeceği için bulabildiğim kadar bilgi toplayamam iyi olur."

Ren, parmağıyla Keita'nın yanağını okşadı, yüzü ciddiydi. "İyi misin tatlım? Onu mu gördün yine?"

Kurnaz Ragnar'ı Garbhán Adası'nın dışındaki ormanlarda tek başına, yaralı halde bıraktıktan sonra Ren'e kaçmıştı Keita. Etraflarındaki mağara duvarları titreyene kadar haykırırken onu dinleyen kişi Ren olmuştu. Ve Keita'nın Anubail Dağları'nda, insan formunda dövüşmeyi öğrenmesini salık veren de Ren'di. Bu önerinin ters tepmesi Ren'in suçu değildi elbette. Ama bunların üstünden iki yıl geçmişti ve dürüst olmak gerekirse Keita biraz... ee...

"Onu unuttun, değil mi?" diye sordu Ren.

"Aklımda başka şeyler vardı."

"Nasıl yapabiliyorsun bunu? Nasıl... bırakabiliyorsun?"

Keita ellerini kaldırıp indirdi. "Ne diyebilirim ki? Kin tutmak için fazlasıyla güzel ve iyiyim. Ayrıca," Keita arkadaşının kolunu tuttu, "bir Kuzeyliye kızmak, öfkeli bir boğaya kızmaya, devamlı üreyen bir tavşana kızmaya veya korkutulup saldıran bir ayağa kızmaya benzemez mi?"

Ren, Keita'ya baktı. "Bir ejderhayı aptal, beyinsiz hayvanlarla mı kıyaslıyorsun sen?"

Kuzey Elleri'ne geri dönerlerken Keita'nın sırtması genişlemişti. "Evet Ren. Evet. Ve beni bu kadar tatlı yapan da bu, çünkü onları *hatalarına rağmen* kabulleniyorum."

"Şimşek tanrıları adına, Keita. Gerçekten bağışlayıcı birisin."

"Biliyorum!"

BÖLÜM 5

Birkaç saat sonra Dışdüzlükler'deki sık bir ormana indiler. Keita'nın gayet iyi bildiği bir yerdı burası. Çok iyi bildiği bir yerdı. Teyzesinin son birkaç yüzyıldır sessizce ve gizlice yaşamayı seçtiği yerdı burası. Annesinin ve sarayın hâlâ hain olarak gördükleri teyzesinin.

İçinde bir panik hisseden Keita, Ren'e baktı. Ren ise sadece omuz silkti.

Keita savaş lorduna, "Bu gece burada kamp mı kuracağız?" diye sordu. Bu arada küçük kardeşi herkesin yemesi için sıcak ve kanlı bir şeyler aramaya gitmişti. Ragnar, Bampour'un topraklarından çıktıklarından beri ilk defa konuştu. "Zorunda kalmadıkça, hayır."

"Burada mola mı veriyoruz yani sadece?"

"Evet."

Keita onun bir şeyler daha söylemesini bekliyordu ama Ragnar onu umursamadı ve kardeşine bir şeyler fısıldamaya başladı. Konuşması bittiğinde yürüyüp gitti. Keita, Yıldırım'm sapıtığı yönü hiç beğenmemişti.

Ren'e yaslandı. Tamamen oyunbaz bir havası vardı, kuyruğuyla onunkini çekiştiriyordu. Ama kıkırdayıp dalga geçerken Ren'e biraz daha yaslandı ve "Nereye gittiğini gördün mü?" diye fısıldadı.

"Evet. Gördüm."

"Onu öldüreceğim. Sen diğer ikisinin icabına bak." Keita, Ragnar'ı takip etmeye başladı ama Ren onu geri çekti.

"Bu konuşmayı yapmak zorunda mıyız?"

"Ne önerirsiniz o halde, Sakın-Öldürme Dükü?"

"Sen Kral Koca Kafa'yı *oyala*. Gerisini ben hallederim."

"Peki."

Ren, Keita'yı yanağından öptü ve geri çekildi. İki Yıldırım'ın dikkatini çekene kadar ortalıkta dolandı. Bu zor değildi, Ren'i ilk gördüklerinden beri korkuya yakın bir ifadeyle onu izliyorlardı. En azından, herhangi bir Kuzeylinin gösterebileceği kadar bir korkuyla. Tek bildikleri Ren'in farklı olduğuydu ve farklılıklar onları kesinlikle tedirgin ediyordu.

Onlar seyrederken Ren küçük bir tepeye yaslandı ve görünmez oldu.

"Neler oluyor?"

Yıldırımların Ren'i aramak için sonsuza kadar uğraşacaklarını bilen Keita, Ragnar'ı takip etti.

Kuzeyli akrabaları arasında Canavar olarak da bilinen Dagmar Reinholdt, köpeklerle bakmak için öğle vaktinde kulübelere gitti. Son doğan yavrular gayet iyi durumdaydı. Savaş esnasında köpekleri çalıştırmaları ve eğitmeleri için teker teker seçtiği adamlar da tahmin ettiğiinden daha başarılıydılar.

Her zaman ileriye düşünen Dagmar, Güney Kraliçesi ve askerleri için güçlü savaş köpekleriyle hazır olmak istiyordu. Hepsinin beslendiğinden, sağlıklı göründüklerinden, yemliklerinde taze suyun olduğundan emin oldu. Bütün bunları yaptıktan sonra sıra boyunca yürüdü, değişimlere dikkat ederek hayvanların tümüyle konuştu ve çalışmalarını düşündü.

Son kafese ulaştığı zaman, normalde o etraftayken son derece geveze olan köpekler havlamayı kesti. Birdenbire susmuşlardı ve Dagmar ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Keşke bunu yapmasan," dedi bir an sonra.

"Neyi?"

Dagmar arkasındaki tanrıya baktı. Dagmar onların varlıklarını ne kadar sinir bozucu ve sohbetlerini ne kadar aptalca bulsa da, birçok tanrı onu ziyaret etmeyi seviyordu. Ama ejder baba tanrı Rhydderch Hael'in eşi olan insan tanrı Eirianwen, Dagmar'a 'dostum' diye hitap etmeyi severdi. Bu garipti çünkü Dagmar hiçbir tanrıya tapmazdı. Tapılmak için fazla sinir bozuculardı.

"Arkamdan sinsi gibi yaklaşma."

"Ben bir tanrıyım, Dagmar. Kimsenin arkasından sinsi gibi yaklaşmam. Dilediğim yerde var olmak benim suçum değil."

Dagmar başını yana eğdi. "Kolun nerede?"

Eir sol omzunu inceledi. "Ah. Evet. Bir savaşa kaybettim." Sağ omzunu silkti. "Yeniden çıkar."

"Ne güzel."

Olmayan bir kol, öğle yemeğinden önce görülebilecek en güzel manzara değildi kesinlikle. Tabii daha beteri de olabilirdi. Birkaç ay önce Eir'in kafasının yarısı yerinde yoktu. Ama Dagmar kusmayı bitirdiğinde çok güzel sohbet etmişlerdi.

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sordu Eir.

"İyi."

"Ya kraliçen?"

Dagmar, kurnaz ineğin sadece kendisini şöyle bir yoklamak için orada olmadığını farkındaydı. "İyidir."

"Yalancı."

"Bunu zaten biliyordun."

"Haklısın." Eir ardında bir kan, bok ve çamur izi bırakarak, ona doğru yürüdü. Görünüşe göre bir savaş meydanından gelmiş olmalıydı. "Kraliçenin sertleşmesi gerektiğini sana açıkça ifade ettiğimi sanmıştım, dostum."

Onun bunu söylemeye cüret edebilmesine sinirlenen Dagmar, "Daha sertleşirse kas, göz ve kılıçtan ibaret biri olacak," dedi.

"Fiziksel sertlikten bahsetmiyorum, bunu gayet iyi biliyorsun."

"Elinden geleni yapıyor. Çocukları için endişeleniyor diye onu suçlayamazsın. Hem de kocanın yaptıklarından sonra."

"Onu suçlama."

"Niye? Bu onun suçu."

"Onu hâlâ affetmedin, değil mi?"

"Beni Minotorlara attıktan sonra mı? Şaka yapıyor olmalısın."

"Siz insanlar her şeyi kişisel olarak algılıyorsunuz."

"Ben Minotorlara atılırken öyle, haklısın."

"İyi. Öyle olsun." Dagmar'ın arkasındaki kapı açıldı ve Eir yürüyüp gitti. Yamndan geçerken ona sürtündü.

Dagmar onu izledi ve en sonunda “Nannulf nerede?” diye sordu. Tanrıçayı yanında sadık kurt-tanrı arkadaşı olmadan gördüğünü hatırlamıyordu.

“Bir şeylerin icabına bakıyor.”

Kollarını göğsünde kavuşturan Dagmar kaşlarını çattı. Bu sözden hiç hoşlanmamıştı.

Ragnar, Esysld’in evine doğru giderken ağaçların arasından gürültüyle geçti. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Esysld’i Karanlık Ovalar’a geri getirecek kişi olmaktan nefret ediyordu. Ama şimdiden bir planı vardı.

İlk başta, Esysld’e kaçmasını söyleyip, sonra Rhiannon’a onun evde olmadığını anlatmayı planlamıştı. Ama kraliçenin buna asla inanmayacağını hissediyordu ve Ordu’nun, kraliçenin isteklerine karşı çıkmaya hazır olduğunu pek zannetmiyordu. Ayrıca Esysld’in kaçmama riski de vardı. Kadında, inat edip mücadele edecekmiş gibi bir hava vardı. Ragnar onun bu tavrına hayrandı.

O bakımdan, sonraki seçeneği mükemmel değildi ama hiç yoktan iyiydi. Esysld’in durumunu, Rhiannon ve Güney Yaşlıları’nın önünde tartışmayı düşünüyordu. Ateş Üfleyen yasalarını biraz bilirdi ve Ragnar iyi bir dostunun—en azından hâlâ dost olduklarını umduğu birinin—yardımıyla Esysld’i koryayabilecek bir dava kurabileceğinden emindi.

Evet, bu en adil ve mantıklı seçenek gibi duruyordu ve tek ihtiyacı olan şey Esysld’in bu plandan endişe duymamasıydı. Bunun pek kolay olmayacağından emindi ama onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Çünkü Rhiannon hakikaten kardeşinin öldürölmesini istese, Esysld’i almaya Ragnar’ı değil, kocasının akrabalarını gönderirdi.

Kararında kendine güvenen Ragnar yoluna devam etti.

Esysld’in evine uzanan açıklığa yaklaşırken olduğu yerde durdu. On dakikadan fazladır yürüyordu ama yine de...

Ragnar başını çevirip omzunun üstünden arkaya baktı. Keita sırtında oturuyor, kuyruğu ve kanadı Ragnar’ın bir yanından,

bağdaş kurduğu arka ayakları ise diğer yanından sallanıyordu. Pençelerini metal bir törpüyle sivriltiyor ve bir şarkı mırıldanıyordu.

Ne zamandan beri orada bu kız?

Ragnar her zaman duyularının keskinliğiyle övünürdü. Bir tavşanın burnunu oynatmasını bir kilometre öteden duyardı, yirmi kilometre yukarıdaki bir şahini tespit edebilirdi, yüz kilometre ötedeki bir koyun sürüsünün kokusunu alabilirdi. Ama şımarık prensesin tekinin, kendisini binek hayvanı gibi kullandığını nasıl fark edememişti? O lanet olası mırıldanmayı nasıl duyamamıştı?

Keita'yı silkeleyip atmak için doğruldu ama kız, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Halledecek işlerim var."

"İş mi? Burada mı? Kendi başına mı?" Elini kaldırıp pençelerine üfledi.

"Tam da geri dönüyordum."

"Evet, ama tehlikede olabilirsiniz. Sana yardım edebilirim."

Evet. Edersin tabii. "Kardeşlerime geri dönsen daha iyi olur."

Keita, Ragnar'ın sırtından kayarak indi, ona doğru yürürken kuyruğunun Ragnar'ın üstünden kayıp geçmesi çok uzun bir zaman aldı.

"Lord Ragnar, bir soru sorabilir miyim?"

"Eğer istiyorsan."

"Benden hoşlanmıyor musun?"

Bu konuşmanın gidişatından emin olamayan Ragnar, "İlişkimizin ne olduğu iki yıl önce kesinleşmişti, prenses," dedi sadece.

"Çok uzun zaman oldu ama. Şimdi arkadaş olmamamız için bir sebep yok."

"Arkadaş mı? Sen ve ben mi?"

Keita pençesiyle Ragnar'ın omzunu ve göğsünü okşadı, tırnakları kuyruğunun bıraktığı yara izine sürtündü. Ragnar'ın bir kısmı, sırf gıcıklık olsun diye kızın tüm tırnaklarını kırmak istedi. Daha zayıf bir kısmı ise gözlerini kapatıp mırıldanmayı arzuladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Keita, pençeleri yara izinde yoğunlaşmıştı şimdi. "Senin için fazla iyi olduğumu düşünüyorsun. Ve tabii bazı yönlerde çok da haklısın. Ama ben çok uygar bir prensesim. Hoş olmayan nesiller ve barbar eğilimlerin, kurmak istediğim dostluklara engel olmasına izin vermem."

"Lütfettin."

"Bence de." Pençesini Ragnar'ın göğsüne bastırdı, altındaki kahrolası yara izi birdenbire canlanıp nabız gibi atmaya başladı. "Önem arz eden her alanda senin eşitin olacak arkadaşların yerine," diye mırıldandı, "güvenebileceğin arkadaşlarının olmasının, her zaman çok önemli olduğunu düşünmüşümdür."

Hayır. Ragnar yapamıyordu. Bu salak, sıkıcı dişiyile konuşmaya devam edemiyordu. Bedeni ne kadar kız için yanıp tutuşsa da—tanrılar adına, erkekliği çılglık çılgıca bağırıyordu—bu dişiyile başa çıkmak bir ejderha ve bir Kuzeyli olarak kapasitesinin üstünde bir şeydi. Ve sadece o da değil... Kuyruğuyla ne halt ettiğini zannediyordu bu kız?

Ragnar, prensesin kuyruğu dokunmaması gereken yerlerine ulaşmadan hemen önce, arka pençesini şiddetle onun üstüne vurdu.

"Ah!" Kız kuyruğunu geri çekti ve Ragnar'dan uzaklaştı.

"Pardon. Kuyruğun muydu? Yılan zannettim." Keita'nın kolunu tutup kızı aksi yönde döndürdü. "Şimdi kardeşlerime geri dönersen..."

"Pençelerini üstümden çek, köylü!"

"...söz veriyorum ki isim uzun sürmeyecek ve köylülerle soylular hakkındaki uygar fikirlerini dilediğin gibi konuşabileceğiz." Keita'yı akrabalarının bulunduğu yöne doğru iteledi. "Şimdi git, prenses, beni zorlamadan..."

Deli prenses Ragnar'ın kafasına tutunup asılı kaldı, sözlerini yarıda kesip iç çekmesine sebep oldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana boyun eğdiriyorum, gördüğün gibi!"

"Biraz bile utanç duymuyorsun şu an, değil mi?"

"Seninle isim bittiğinde, senin duyacağın kadar değil."

Ragnar kızın kanadını tuttu, onu üstünden çekti ve yere fırlattı.

Kız yerde yuvarlanıp çığlık attı ama çabucak pençelerinin üstünde ayağa kalktı. Beceriksizce düşünülmüş bir saldırıya hazırlanarak çömeldi.

"Prenses Keita, ben..."

Kız Ragnar'a saldırıp, yine onun kafasına yapıştı.

Ancak Ragnar'ın bunun için hiç zamanı yoktu ve Keita'nın, insan erkekleriyle kim bilir kaç zamandır zindanda kapalı kalmış bir dişi için gayet güzel kokuyor olması da ona hiç yardımcı olmuyordu.

Keita'yı bir kez daha tutarak onu mümkün olduğunca uzağa fırlatmaya hazırlandı ama yanlarından biri, "Kadın orada değil," dedi. Ragnar yabancıнын sesini tanıdı.

Keita'nın başı yukarıya doğruldu. "Orada değil de ne demek?"

"Kadın, orada değil."

Sıkıcı dişi Ragnar'ın dikkatini dağıtırken, yabancı onları çevrelemişti. Oyuna getirildiğini fark eden Ragnar prensesi kaldırıp yere çarptı.

"Ah!" diye bağırdı Keita. "Seni kaba piç!"

Ragnar onu umursamadı ve pençesini yabancıya doğru kaldırdı. Onu arkasındaki ağaca uçurup, kendisinin öylece eğlenecek biri olmadığını gösterecek, güçlü bir rüzgâr fırlattı. Ama yabancı ejderhanın başındaki kürkün geriye savrulması dışında bir şey olmadı. Ejder ona hâlâ dik dik bakıyordu.

Yolladığı enerji yüzünden çimenin, yaprakların ve ağaçların hareket ettiğine tanık olan Ragnar, pençesine ve prensesin yol arkadaşına bir kez daha baktı.

"Ah," dedi yabancı, sesi neredeyse sıkın ve tembel çıkıyordu. "Geriye uçup kollarımı havada sallamam gerekiyordu, değil mi? Pardon. Bir dahakine aklımda tutarım."

Ragnar onu bir bakışla susturana kadar prenses bu söze kırdadı. Onu rahatsız eden şey yüzüne gülünmesi değildi, bu ejderhadan yayıldığını *hissetmediği* gücü. Bu yabancıнын sahip olduğundan emin olduğu, ama onun Ragnar'dan saklamayı becerebildiği güç. Prensesin en ufak bir fikri var mıydı? Ve bu

kadar güçlü bir büyücü, vaktini bu kadar sıkıcı, bu kadar işe yaramaz, bu kadar güzel biriyle neden boşa harcıyordu? Bir saniye. Aptal demek istemişti. Güzel değil. *Güzel de nereden çıktı şimdi?*

Yabancı, Ragnar'ın etrafından yürüdü. Hâlâ öfkeden titremekte olan prensesi ayağa kaldırdı.

"İyi misin?"

"İyi değilim," diye yakındı Keita. "O barbar bana saldırdı ve bu arada taşlar kıcımlı çizdi." Hasarı görmeye çalıştı ama bu sadece olduğu yerde bir çember çizmesine yol açtı.

"Teyzen gitti, Keita. Gideli epey olmuştur herhâlde."

"Bu imkânsız." Keita kıcını görmeye çalışmayı bıraktı ve acıyan yeri ovaladı. "Esyld şehre indiği zamanlar dışında evini asla terk etmez."

"Sen bu kadarını biliyorsun. Onu her gün görmüyorsun sonuçta."

Keita'nın omuzları bir anlık pişmanlıkla çöker gibi oldu ve sonra o kahverengi gözler Ragnar'a kilitlendi. "Teyzemle ne işin var, savaş lordu?"

"Bu, annene sorman gereken bir soru. Beni buraya o gönderdi."

Acı dolu bir an boyunca Ragnar, kendini sanki prensese vurmuş gibi hissetti. Kız o kadar yaralanmış görünüyordu ki. Sözlerinin böyle bir tepkiye yol açacağını bilse hiç konuşmazdı.

"Annem mi? Annem mi seni buraya gönderdi? Teyzemi öldürmen için mi?"

"Ben bir katil değilim, Leydim. Teyzeni sadece buradan alıp, kardeşinle birlikte Kraliçe Rhiannon'a götürecektim. Annenin sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ve sen de kabul mü ettin?"

"Bunu ya ben, ya da babanın akrabaları yapacaktı. Benimle daha güvende olur diye düşündüm."

Doğulu, Keita'ya bir bakış attı. "Ragnar haklı, Keita."

Keita, teyzesinin evine doğru ilerledi. Yürürken insan biçimine girdi ve evin kapısını itip açtı. Teyzesine veya onun

nereye gidebileceğine dair bir işaret aradı. Odayı şöyle bir taradı ve bahçeye çıkan arka kapıdan geçti.

"Burada olmadığınızı sana söyledim, tatlım."

"Peki nerede, Ren?"

"Bilmiyorum, ama gideli epey olmuş."

"Nereden biliyorsun?"

"Her şeyin üstünde bir toz tabakası var. Ayrıca, varlığı bu rayı terk etmeye başlamış."

Sırtını Ren'e dayayan ve elini karnına bastıran Keita, "Ölmüş mü?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama ölmüşse de burada ölmemiş."

Ren'in içgüdüleri asla yanılmazdı ve Keita'ya asla yalan söylemezdi. Birisi teyzesini öldürmüş olsa bunu bilir ve ona söylerdi.

"Götürülmüş mü?"

"Öyle hissetmiyorum. Temiz burası. Sanki kendi gitmiş gibi."

Keita ona baktı. "Nereye?"

"Bilmiyorum, ama bir sorun varmış gibi de durmuyor."

"Annemin, Esysld'in burada olduğunu bilmesi dışında."

"Annen çok şey bilir. Bu bildiklerinin beşte biri için bile harekete geçtiğinden şüpheliyim."

"Burada Hain Esysld'den bahsediyoruz."

"Ki onu alması için kraliçe bir Yıldırım gönderdi."

"Belki de Esysld'in bu yolculukta sağ kalamayacağını umut ediyordu."

"Öyle olsa babanın akrabalarını gönderirdi. Onların sadakatleri sarsılmaz. Tabii onurları biraz gevşek olabiliyor."

"Hiçbir şeyden endişelenmediğimi zannediyorsun, değil mi?"

"Nadiren endişeleniyorsun, dostum. O yüzden endişe duyduğun zamanlarda, ciddi bir şey var demektir. Ama bu noktada yapabileceğimiz bir şey olduğundan emin değilim."

"Onun peşinden gitsek?"

"Annen Esysld'in yerini tam olarak saptasın diye mi?"

Haklıydı. Her zamanki gibi.

"Ne yapmamı önerirsin?"

"Eve git." Kızın sırtıması üzerine Ren, "Gitmezsen, annenin neyin peşinde olduğunu asla öğrenemezsin," diye ekledi.

"Bana söyler mi sence?"

"Şüpheliyim. Ama eğer biliyorlarsa, kardeşlerin söyler. Onların eşleri. Saraydaki arkadaşların. Bilgiye nasıl ulaşılacağını bilmediğini söyleme bana, sevgili Leydi Keita."

Artık gülümseyen Keita, parmak uçlarında yükselip kollarını Ren'in boynuna doladı. "Sevgili dostum, annemin sarayında *casusluk yapmamı* mı öneriyorsun bana?"

"Böyle bir şeyden bahsetmen bile beni ürküttü."

Ren kapıyı işaret edene kadar beraber güldüler. "Gidelim. Devenallt Dağı'na ne kadar çabuk ulaşırsak kardeşinin barbar muhafız kıtasından o kadar çabuk kurtuluruz."

Keita bunun düşüncesiyle kapıya koştu.

Esyld'in evine girerken eşikte durdu ve barbarı inceledi. Teyzesinin evinin orta yerinde duruyordu. Devamlı yanında taşıdığı seyahat çantası dışında çıplaktı. Çantası, kocaman ve kaslı insan bedeninde enfes ve çok masum duruyordu. Fazlaca masum.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Yıldırım'ın bakışları yavaşça ona kilitlendi ve Keita'ya bir ömür kadar uzun gelen bir zaman dilimi boyunca birbirlerine baktılar. Ragnar yalan söylüyordu. Keita onun yalan söylediğini biliyordu ama bunu ispat edemiyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Ren.

"Evet," dedi Keita sonunda. "Hazırım."

Ren yürüyüp gitti, barbar onu takip etti ve nefesini bırakan Keita da onu izledi. Yarı yolda durdu; gözleri hızlıca odayı taradı. Bir şeyin eksik olduğunu hissediyordu ama bu eksikliğin eve ilk girdiklerinden beri mi orada olduğunu, yoksa Yıldırım tek başına Esyld'in evine girdikten sonra mı ortaya çıktığını bilemiyordu.

Savaş lordunu suçlayabilecek hiçbir şey bulamayan ve buna fena halde sinirlenen Keita biraz daha ilerledi ve doğal şeklini aldı. Sessizce diğerlerinin yanına döndüler. Geride kalan iki barbarı, Ren'in ortadan kaybolduğu yerdeki duvarı yumruklarken buldular.

Omuz silken Ren dönüp gitti. Ragnar akrabalarını izleyerek ne yaptıklarını anlamaya çalışıyordu. Keita kaşlarını kaldırdı ama Éibhear sadece umutsuzca omuz silkti.

Tanrılar adına, Keita birkaç gününü daha böyle geçirecekti. Böyle aptallarla vaktini geçirmesinin yarattığı sıkıntıyı bastıran tek şey, annesini görecekt olmanın verdiği dehşetti.

Sister's Planet

BÖLÜM 6

O gece sahilde kamp yaptılar. Durdukları yerde sırtları denize dönüktü. Denizin yanında toprağı kesen bir ırmak ve yakınlarda küçük bir göl vardı.

Vigholf ve Meinhard araziye gözlemeye gittiler. Birkaç saat boyunca güvende olacaklarından emin oldular. Bu arada Mavi, odun toplayarak konuşmaya devam ediyordu. Çoğunlukla da kendi kendine konuşuyordu.

"Yorgunluktan bittin," dedi yabancı.

Bu söz kendisine yöneltilmiş olmasa da Ragnar, Doğulu ejderhaya doğru döndü ve onun pençesiyle prensesin yanağını okşadığını gördü. Ragnar ikisinin arasındaki ilişkiyi kesinlikle anlayamıyordu. Beraberler miydi? Değiller miydi? Neydi?

Keita esnemesini bastırarak, "Evet," dedi. "O korkunç zindanda uyumaya çalıştım ama tüm o inlemeler ve tanrılara yakarışlar... Cidden, bir insan arka arkaya kaç kez, 'Göklerdeki sevgili tanrılar, beni canavardan kurtarın, beni canavardan kurtarırsanız tüm günahlarımdan tövbe edeceğim,' diye dua edebilir ki? Onu yemeye niyetli falan da değildim. En azından yediğim köpek yeni yıkanmıştı." Burnu kııştı biraz. "Her şeyi de yiyemem, anlıyorsun ya."

"Çok mantıklı."

"Ama itiraf etmeliyim ki, acıktım."

"Ben bir şeyler bulurum!" dedi Mavi. Yedek odunları, şimiden ateşle yaktığı bir çukur ateşinin yanma bıraktı. Ablası onlarla dönmeye karar verdiğinden beri tahammül edilemeyecek kadar neşeliydi.

Keita pençelerini birbirine vurdu. "Bulur musun?" Bunu öyle bir tatlılıkla sormuştu ki, Ragnar'm arka pençelerine ağı

girdi. "Orada boynuzlu bir şeyler gördüm." Mavi, bir yerleri işaret ederek fırlayıp gitti.

Onun gitmesinin prensesi kendisiyle ve o Doğuluyla-artık nesi oluyorsa-yalnız bıraktığını fark eden Ragnar, yandaki kumsala yöneldi. Daha fazla saçma sapan muhabbet için isteği de, sabrı da kalmamıştı. Bir köpeğin kuyruğunu yemenin sofraya adabına uygun olup olmadığını tartışan çifti dinlemek, bir ejderha için biraz fazla değil miydi?

Ragnar sahile yürüdü ve uzaklara bakarken dalgaların pençelerine çarpıp geri çekilmelerine izin verdi. Kendini sakın ve bu dünyanın bir parçası gibi hissettiğinde gözlerini kapatıp zihnini boşalttı.

Bu güce sahip olan herkesi birbiriyle bağlantılı tutan büyü hatlarını taradı. Ejderha Kraliçesi gibi çok güçlü olanlar, varlıklarını fark edemesinler diye daha zayıf cadılarla büyücülerini engelleyebiliyordu. Ama Ragnar'ın da bazı becerileri vardı ve annesinin kurbanları ile kutsamaları sayesinde çok güçlüydü. Becerilerini kullanarak Rhiannon'un yanından geçti, ama kraliçe onu fark etmedi. Bu kolay olmamıştı çünkü Rhiannon bu saatte uyanıktı ve gücü kendisine çağırıyordu.

Kraliçeyi atlatınca Ragnar zamanını Eysld'i aramak için harcadı. Aynı Rhiannon gibi, Ragnar da bu hatlar sayesinde kraliçenin kardeşini keşfetmişti, ama bu gece hiçbir şey hissedemiyordu. Eysld'e bir şey olmuş olabileceği düşüncesinden nefret etti. Onun, kellesine, ön ve arka bacaklarına ve kanatlarına mal olabilecek bir şeyler yapıyor olabileceği düşüncesinden ise daha da fazla nefret etti. Tehlikeli zamanlardı ve beladan kaçınmak herkes için bir görev olmalıydı. Özellikle de Dışdüzlükler'de yalnız yaşayanlar için. Çünkü Güney Elleri'nin şu anki Ejderha Kraliçesi, onları düşmanları olarak görüyordu.

Ragnar verimsiz bir araştırmadan sonra Eysld'i bulamayacağına kabullendi. En azından o an için.

Hayal kırıklığına uğrayan Ragnar, kendisini çevreleyen enerjiyi denize boşalttı ve gözlerini açtı. O anda burnunun tam önünde sallanan pençeyi gördü.

Yeniden gözlerini kapattı ve "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Ah. Geri dönmüşsün."

"Hiç gitmedim ki."

"Evet, ama tam olarak burada da değildin."

Ragnar gözlerini açtı. "İstediğin bir şey mi var, prenses?"

"Sorularım var."

"Bekleyemezler mi? Uzun bir gün oldu ve ben çok yoruldum."

"Haklısın tabii. Sabah konuşabiliriz."

Ragnar onun uzaklaşmasını izledi ama sorularını yanıtlamazsa Keita'nın bu gece uyuyamayacağını hissetti. Epey zor bir yolculuk yapacakları ve yolculuğun hiçbir kısmında prensesi sırtına alıp, onun pençelerini törpülemesini seyretmek istemediği için, "Esyld'le mi ilgili?" diye sordu.

Keita durdu, kuyruğu kumda çizgiler çiziyordu. "Öyleyse ne olmuş?"

"O zaman sorularını çabucak sorabilirsin."

Keita omzunun üstünden ona baktı. "Teyzemi nereden tanırıyorsun?"

Ragnar'm kaşları çatılır gibi oldu. Neden daha fazlasını bekliyor gibi bir hali vardı? Ama en azından kız, teyzesine sadık gibi görünüyordu. Esyld'in, Karanlık Ovalar'a getirileceği zaman dostlara ihtiyacı olacaktı çünkü Ragnar, kraliçenin o bulunana kadar pes etmeyeceğinden emindi. "Daha açık olmama izin ver, prenses. Sorularını çabucak sor ve bu soruların aptalca olmamalarına özen göster."

"Peki." Keita, Ragnar'a yanaştı. "Onunla yattın mı?"

Ragnar olduğu yerde büzüldü. "Aptalca sorulara devam ediyoruz anladığım kadarıyla."

"Onunla yattıysan, hayır. O zaman sevgiline ihanet etmiş olacaksın."

"O benim sevgilim değil."

"Şu anda mı?"

"Hiçbir zaman."

Prensес oturdu. Gözleri kısıldı. "Annem niye seni seçti?"

"Bilmiyorum."

"Teyzem hakkındaki planları neler?"

"Fikrim yok."

“Ne bilirsin sen?”

“Birçok şey. Ama annenin düşünceleri bunların arasında değil.”

Sabırsız bir pençe kumları tıpırdatıp duruyordu.

“Annene teyzenin nerede olduğunu bildiğini neden söylemedin?” diye sordu Ragnar.

“Çünkü annem anneannemi boğduktan sonra hayatı pahasına kaçmak dışında—ki birçok kişi bu kaçışın akıllıca olduğunu düşünür—teyzem hain olarak bilinmek için hiçbir şey yapmadı.”

“Emin misin?”

“Ne demek bu?”

Ragnar yanında yatan seyahat çantasını kaldırıp, Keita’nın önüne koydu. “İçine bak.”

Keita çantayı kuyruğuyla yavaşça açtı ve içine bakmak için başını eğdi.

Normalde bu tür hareketleri hakaret olarak algılayan Ragnar, gerçeği biliyordu. “Bir kadın, erkek kardeşlere sahip olduğunu bundan daha açık bir şekilde belli edebilir miydi?”

“Benim ailemde eğer bir çantayı kontrol etmeden açarsan, kendini zehirli bir deniz yılanıyla burun buruna bulabilirsin. İsrıklarının ne kadar acıttığını biliyorsundur.”

Çantadan hiçbir şey fırlamayınca veya sürünerek dışarı çıkmayınca Keita ön pençeleriyle çantayı kaptı ve kolunu içine daldırdı.

“Bence çantanda yeterince parşömen yok. Ve evet, ironi yapıyordum.” Keita durdu ve çantadan bir cübbe çıkardı. “Bir keşiş mi? Ciddi misin?”

“Masum bir soylunun kızı mı?” diye sordu Ragnar buna karşılık. “Ciddi misin?”

“Lafı iyi oturtun, savaş lordu.” Keita cübbeyi yeniden çantaya tıktı ve aramaya devam etti. “Vaaaay, parlıyor.”

Ragnar çantamın dibindeki kolyeyi çıkarıp kaldıran prensesi dikkatle izledi. Kızın gözleri kolyeden Ragnar’a kaydı. “Yalnız kaldığında bunlara uysun diye aynı renk bir entari ve pembe terlikler de giyiyor musun?”

“Teyzenin evindeydi bu. Yatağının üstünde.”

"Kuzey ejderhaları, bir dişi ejderhanın tek mücevherini çalacak kadar fakir mi gerçekten?"

"Kolyenin stilini fark etmedin mi?"

Keita kolyeyi inceledi ve omuz silkti. "Senin tabirinle bu 'stili' her çarşıda, her şehirde gördüm."

"Kopyalar. Kötü ve ucuz kopyalar. Ama bu değil." Ragnar kolyeyi tutup çevirdi. "Kolyeyi yapan kişi buraya imzasını kazımış. Fucinus."

"Onun işçiliğini bilmiyorum."

"Bu gayet normal. Tek dükkânı Quintilia Hükümdarlığı'nın merkezindedir."

Prenses gözlerini kırıştırdı. "Yani?"

Ragnar kolyeyi ona verdi. "Hükümdarlık'ta en son ne zaman bulundun prenses? Annenin Demir Ejderhalarla benim bilmediğim bir ittifakı mı var?"

"Şey mi demeye çalışıyorsun? Etyld bunu yapamaz... yapmamalı... olamaz..." Keita'nın pençeleri kolyeyi sıkı sıkı sardı. "Bunu anneme gösteremezsin."

"Ona söylemezsem, alacağım riskin ne olduğunu biliyor musun?"

"Ben annemle konuşurken aldığım riskleri her zaman bilirim."

"Buna rağmen bunu saklar mıydın? Belki de sahip olduğumuz tek ipucunu?"

"Bir ipucu, belki. Ama annem buna bir kere baktı mı, sonra balıklama atlar. Bunu hep yapar ve tanrılar adına, iyi de becerir."

"Ama şu anda Etyld'i korumak..."

"Onu korurdum demiyorum. Sadece gerçek kanıt istiyorum. Bu kolye Hükümdarlık'tan kaçırılmış olabilir. Bu ilk veya son defa olacak bir şey değil. Etyld bunu bulmuş olabilir, satın almış olabilir. Ona verilmiş olabilir. Tüm bu olasılıklar var ama annem bunu gördüğü an, tüm bunları inceleme fırsatımız kaybolur. O yüzden tekrar ediyorum, bunu anneme gösteremezsin."

Ragnar kendi kendine de hayret ederek Keita'nın sözlerinden de, mantığından da şüphe etmedi. Ama sebebini merak

ediyordu. Teyzesini bu kadar çok mu seviyordu? Veya annesinden bu kadar mı nefret ediyordu?

"Ya Etyld sana ihanet etmişse?"

"Bana ihanet etmek bir şeydir, Lordum. Anneme ihanet etmek ise başka bir şey." Keita ona yaklaştı. "Ama Etyld'in tahta ihanet ettiğini öğrenirsem, başı benim bile kurtarmakta zorlanacağım bir belaya girer."

"Taht, annen demek değil mi?"

"Hayır. Annem kraliçe. Ama taht, onun tebaasına aittir. Tahta ihanet etmek demek, hepimize ihanet etmek demektir."

"Ya Etyld bunu yaptıysa?"

"Hayatından vazgeçmiş olur."

Ragnar kaşlarını çatı. "Bu kadar kolay mı olur senin için?"

"Hayır tabii ki, ama tahtın korunması lazım." Keita pençesinde tuttuğu kolyeyi inceledi. "Çok güzel işlenmiş."

"Evet. Hükümdarlık'a hiç gittin mi?"

Keita güldü. "Bu kadar delice bir şeyi neden yapayım?"

"Babamın zamanında Kuzey Elleri'nde ydın. Bence bu büyük bir delilik. Farkı anlamıyorum."

"Anlamıyorsun. Kuzey Elleri'nde yakalanmak, tecavüze uğramak anlamına gelebilir. Bu da ne kadar hoş olmasa da, en azından hayatta kalmak anlamına gelir, Lord Ragnar. Ama Hükümdarlık'ta yakalanmak, çarmıha gerilmek demektir. Ve çarmıha gerilmek demek, ölmek demektir. Ölünce yapabilecek çok bir şey kalmıyor, değil mi? Ayrıca," yine burnunu kıvrıttı, "çarmıha gerilmenin hızlı bir ölüm olmadığını işittim, özellikle ejderhalar için."

"Değildir." Ragnar önündeki engin denize baktı. "Bir sürü çığlık olur, bir sürü kan akar. Hem de tezahürat yapan bir topluluğun önünde. Hiç hoş bir şey değildir."

Keita başını çevirip, ona dik dik baktı. "Görmüşsün."

"Çok şey gördüm."

"Hükümdarlık'ta böyle bir şeyi görmüşsün demek istedim."

"Evet."

"Neden oraya gitme riskini aldın ki? Demirler, Yıldırımlardan nefret eder diye duymuştum."

"Ederler, ama hiç görmediğin bir düşmanla savaşmak zordur."

"Sizden nefret ettiklerini duymuştum ama düşmanınız olduklarını bilmiyordum."

"Bunu ben de bilmiyorum ama yıllardır Hükümdarlık'ın bir savaşa hazırlandığını duyarım."

Prenses homurdanıp denize baktı, başını salladı. "Lord Ragnar, Hükümdarlık *her zaman* savaşa hazırlanır. O bakımdan ben olsam, kendimi bu kadar özel hissetmezdim." Ragnar'a şöyle bir baktı ve küçük bir gülümsemeyle, "Anladığım kadarıyla, önlerine çıkan herkesi öldürebilirler," dedi.

"Tanrılar adına, Ren. Hükümdarlık mı? Eğer onlara bulaşmışsa, ona yardım edemem. Kimse edemez."

Seçilmiş Hanedan'dan Ren, dostuyla yol arkadaşının, içinde dinlendikleri küçük gölde uzaklara dalmasını izledi. Éibhear'ın, getirdiği eti pişirmesini bekliyorlardı.

"Paniklemeye başlamadan önce..."

"Paniklemem ben."

"...neler bulabileceğimize bakalım. İki gün içinde Fenella'dan geçeceğiz zaten. Orada biraz dururuz. Kolyeyi bizim için inceleyebilecek birini tanıyorum ve ona şu gevşek çeneli barbardan daha fazla güvenirim."

Keita kıkırdadı. "Ben de Gorlas'ı ziyaret edebilirim. Eğer âlim biri varsa..."

"...o da Gorlas'tır," diye tamamladı Ren. Eski dostları ve öğretmenleri olan Elf Gorlas'ın ulaşım ağının sadece Güney Elleri'yle sınırlı olmadığını biliyordu. O elfin *her yerde* bağlantıları vardı ve *herkesi* tanırdı. Bununla gurur duyardı. "Şimdilik teyzen için endişelenmeyi bırakmanı istiyorum. Şu an yapabileceğimiz bir şey yok."

"Galiba."

Keita'nın, kontrol edemeyeceği bir şeyi takıntı haline getirmesini istemeyen, bunun onun az bilinen bir laneti olduğunu bilen Ren, Keita'nın elindeki şarap kadehini alıp yanlarındaki

sıkıştırılmış tozun üstüne koydu. Saçlarına işaret edip Keita'ya sırtını döndü.

"Saçlarımın güzelce fırçalanmaya ihtiyacı var, senin mız-mızlanmalarına değil."

"Ben senin uşağın değilim, Doğulu."

"Ama bunu kimse senin kadar iyi yapamıyor, benim sevgili, eski, tatlı dostum." Başının üstünden Keita'ya bakıp gözlerini kırıştırdı.

"Acınacak haldesin," diyen Keita, diz çöküp Ren'in saçlarını tüm tozdan ve pislikten arındırmaya başlamıştı bile.

"Doğrudur, ama zayıflıklarımı kabullenmeyi öğrendim. Sen de öğrenmelisin."

Ren gösterişle iç çekti ve başını biraz daha geriye attı. "Seni uyarmam lazım. Karanlık Ovalar'a geri döndüğümüzde kuzeninle baş etmemiz gerekebilir."

"Korkarım ki bu konuyu biraz daha açman lazım. Garbhán Adası'nda bir ziyafet olacaksa başa çıkmam gereken birçok kuzenim olacak."

Ren güldü. "Haklısın ama ben, ee, şey, Elestren'den bahse diyordum."

"Ah."

Ren, Keita'nın Ejdersavaşçısı talim dağı olan Anubail'de geçirdiği son günlerin, çoğu zaman havada olan zihnine kazındığından emindi. Kendi hesabına çok kötü bir öneri olmuştu bu. Keita'ya tek gereken, birkaç aylık silahsız savaş eğitimiydi. Bu yardıma da sadece, Kuzeylilerin elinde kendini çaresiz hissettiği ve bu duyguyu üzerinden atması gerektiği için ihtiyacı vardı. Ren'in hesaba katmadığı şey ise, Keita'nın yeşil pullu kuzeniydi. Çünkü Keita şu an bile, yumruk dövüşünde o zamankinden daha iyi durumda değildi ve Keita'nın babası bile—Büyük Bercelak'ın ta kendisi—şu anda Keita'nın Anubail Dağı'na ayak basmasını engelleyen yasağı kaldırmayı başaramamıştı.

"Hâlâ bunun benim suçum olmadığına ısrar ediyorum," dedi Keita. Ren, Bercelak'ın acil çağrısı üzerine Keita'nın yanına geldiğinden beri, bu konuda tartışıp dururlardı. Başındaki bir yaradan kan akan ve kolu kırılan Keita o zaman ne diyorsa, şimdi

de aynı şeyi söylüyordu. "Ona olan bir kazaydı. Hatta nefsi müdafaaydı. Bu yüzden, kendisinden başka kimseyi suçlayamaz. Ayrıca ondan kaç kez daha özür dilemem lazım? Benim, asil kandan birinin, özür dilemiş olması bile yetmeli aslında. Ondan birçok kez özür dilemem bir kenara, o muzmız yılana eskiden gözünün bulunduğu yerdeki açık yarayı kapatması için aldığım gayet dekoratif ve şık göz bantlarını umursamaması da cabası! Bence bu gayet yeterli. Sence de öyle değil mi?"

Ren çenesini sıktı ama kahkaha dolu homurdanması, içindeki tüm bariyerleri yıkıp geçmeyi başarınca gülmeye başladı. Keita kolunu onun omzuna attı, yanağını onunkine bastırdı ve onunla beraber güldü. Ağlayana kadar güldüler... Ve artık yalnız olmadıklarını fark edene kadar...

Kuzeyli savaş lordu birkaç adım ötelerinde ejderha formunu almış halde duruyor, onlara ters ters bakıyordu. Ren, Yıldırım'ın kafasının karıştığını biliyordu. Ragnar ikisinin arasındaki ilişkiyi anlamıyor ve Ren bunu komik buluyordu. Bu ejderin, kafa karışıklığına pek alışık olmadığını hissediyordu içten içe.

"Bir şey mi istiyorsun savaş lordu?" diye sordu gözlerindeki yaşları silen Keita.

"Yemek var," dedi Ragnar. Sonra onları işaret edip, "Siz ikiniz... yani demek istediğim... siz..." Susup gözlerini kapattı. "Unutun gitsin," dedi. Ren ve Keita, ejderhanın kampa geri dönmesini izlediler.

Keita'nın kollarını tutan Ren, ona baktı. "Vay vay, onu iyice sersemletmişsin demek?"

Keita kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

"Sence?"

"Bana genelde kaşlarını çatıyor. Ve benimle hayatında gördüğü en salak dişiymişim gibi konuşuyor. Benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Bunu seninle tartışamam, dostum. Ama bu seni arzulamıyor demek değil." Ren birdenbire, teyzesiyle ilgili biraz daha bilgi edinene kadar kızın dikkatini nasıl dağıtabileceğini fark etti. "Ama... ona ulaşabileceğinden şüpheliyim."

"Ah, ona ulaşabilirim."

"Cidden mi?"

"Hepiniz aynısınız, Ren. Organınız yolu gösterir, omuzlarınızın üstündeki kafanız da salak salak onu takip eder."

"Nereye kadar, Sayın Çok-Böbürlenene-Prenses? O kadar eminsen söyle."

"Hadi ama. Bu bir erkeğin dâhil olabileceği en kolay bahis."

"O ejderha sıradan bir erkek değil. Kibri, onun eğlenmesine ve eğlencelik düzüşmelere izin vermiyor. Yapacak önemli işleri var. Önemli ejderhalarla. Senin aksine. Tabii bu kendi düşüncesi. Benim değil."

Keita gülerek, "Eh, bir bakalım..." dedi. Çenesine tıkladıp göğe baktı. "Senin altın iskemlene ne dersin?"

"Eski tahtım mı? Mağaramın diplerinden onu kazıp çıkartmam yıllar aldı, ayrıca en azından beş yüz kilo çeker."

"Taşıma ücreti ödemem."

"Sen kaybedersen ben ne alacağım?"

"Böyle bir şey olmayacak, ama..." Düşünerek dudaklarını büzdü. "O istediğin büyülü kılıca ne dersin?"

"Mallolwch Kılıcı mı?"

Keita omuz silkti.

"Seni yalancı inek! Onu kaybettim demiştin bana."

"Hayır. 'Buralarda bir yerde... sanırım. Yani galiba,' demiştim."

"Sen hayatımda gördüğüm en düzenbaz..." Ren birdenbire başını kaldırıp burun deliklerini açtı. "Kokuyu alıyor musun?" diye sordu.

Keita burnunu kaldırıp havayı kokladı, sonra da derin derin nefes aldı. "Éibhear'ın pişirdiği et," diye inledi.

"Éibhear'ın pişirdiği et," diye tekrarladı Ren.

Sudan beraberce çıktılar ve önce insan, sonra da ejderha biçiminde itişip durarak, Éibhear'ın yarattığından emin oldukları müthiş ziyafete ilk ulaşan olmaya çalıştılar.

BÖLÜM 7

Kılıçlarını sırtlarına veya bellerine bağlamışlardı. Savaş balta-ları ve yaylar eyerlere takılmıştı. Atlara benzeyen ama kıvrık boynuzlu ve kırmızı gözlü yaratıklar buzla kaplı zemini eşeliyorlar, yola çıkmak için sabırsızlanıyorlardı. Yanlarında dolaşan ev hayvanlarını ısıklarla veya uluyarak yanlarına çağırıyorlardı. Daha önce insan olanlar kafeslerden çıkarıldılar, boyunlarına kayışlı tasmalar takıldı. Sabırsız köpekler gibi öncülük edecek, dört ayak üstünde koşacaklardı. İradeleri, daha önce korkmaları gerektiğini hiç düşünmedikleri varlıklara meydan okuduk-larından beri, çok uzun zaman önce kırılmıştı.

Ardı arkası kesilmeyen bir buz fırtınası vardı ama bu onlar için önemli değildi, çünkü onların kudretli tanrılarından biri-nin verdiği bir görevdeydiler. Tanrılardan pek azına taparlar ama hepsi tarafından saygı görürlerdi. Çünkü onlara bir gö-rev verildiğinde hiçbir şey, ama hiçbir şey, onları yollarından döndüremezdi.

Yaratıklarına binmişlerdi, sadık hayvanları yanlarındaydı. Daha önce insan olanlar dört ayak üstünde koşuyorlardı. Buz Toprakları Kalesi'nin kapısı açıldı ve yeraltından gelen şeytan-lar gibi, onlardan hiç şüphelenmeyen bir toprağa salıverildiler. Tanrıların kararlarını, önlerine çıkan her şeyi, herkesi öldür-mek uğruna da olsa uygulayacaklardı.

Güçlü toynakların kaya gibi sert buzun üstünde gümbür-demesi hâlâ kulaklarında çınlayan Keita, uyandı ve Kurnaz Ragnar'ı kendisine bakarken buldu.

Şaşkınlıkla ciyakladı ve "Beni yok etmek için kötülük çu-kurdan çıkmış!" diye bağırdı. Ragnar kaşlarını çattı ama bunu

öfkeyle değil, şaşkınlıkla yapmış gibiydi. Keita dönüp, başını arkasındaki pullu gövdeye gömdü. Ren, Keita'nın sırtını kürklü pençeleriyle okşadı ve "Geçti, geçti küçüğüm. Korkacak bir şey yok. Sadece tüm sevdiklerini yok etmeyi planlayan korkunç bir Kuzey Ejderhası," dedi.

Keita titredi ve herkesin duyabileceği şekilde, "Beni korkutuyor. Onu buradan uzaklaştır," dedi.

Ren, "Hoşt!" diyerek, Keita'nın boğazında yükselen kahkahayı bastırmak için burnunu onun göğsüne daha derin gömmesine sebep oldu. "Kışt!"

"Beş dakika içinde gidiyoruz."

"Hazır olacağız," diye söz verdi Ren.

Yıldırım paldır küldür gidip akrabalarına emirler yağdırırken Ren güldü ve Keita onun göğsüne doğru kıkırdadı.

"İkiniz şunu keser misiniz?" diye azarladı onları Éibhear. Kamp alanını temizliyordu. "Katlanılmaz oluyorsunuz."

Keita sırt üstü yuvarlanarak tırnaklarını inceledi ve birinin çatlamış olduğunu görünce kaşlarını çattı. "Kim? Biz mi?"

"Evet. Siz. Bu durum ancak Gwenvael burada olsa daha beter olabilirdi."

Keita da, Ren de iç çekti. "Ahhh, Gwenvael," dedi Keita.

"Hey gidi," diye ekledi Ren.

"Evet. Öyle. Üçümüz beraberdik, nereye gitsek kargaşa çıkarıyorduk." Keita doğrulup oturdu, bir kolunu dizinin üstüne koymuştu. "Cidden evlenmedi, değil mi?"

"Evlendi. Ve kadın muhteşem," dedi Éibhear.

Keita, Ren'e bakıp göz kırptı. Éibhear *herkesi* muhteşem, ilginç veya güzel bulacağı yaştaydı. Keita bu evreden, yumurtadan çıktıktan sonraki sene içinde geçmişti. Ona söylenenler doğruysa, en büyük ağabeyleri Fearghus ve Briece böyle bir dönemi hiç yaşamamışlardı. O yüzden belki de Éibhear, bu evreyi hepsinin yerine yaşıyordu. Tabii Morfyd dışında. Kusursuz, lekesiz, âşık Morfyd.

"Dagmar çok akıllı. Gerçekten zeki biri."

Ren, "Çok okuyor, değil mi?" diye sorarak, Keita'nın göğsüne bir dirsek atmasına yol açtı.

"Evet. Ama sadece bu değil. Feci mantıklı. Seninle alakası bile yok, Keita."

Dik oturan Ren, Keita pençelerini havaya kaldırınca gülmekten yere yattı.

"Ne kadar mantıklı olduğumu göstereceğim sana."

Bir önceki akşam yemeklerinden artan kemikleri, hayvanlar faydalansın diye yere saçan Éibhear başını salladı ve "Seni Dagmar Reinholdt'un, bir infazın ters tarafında yer almayacağı konusunda temin ederim," dedi.

"Hâlâ buna mı takılıyorsun?" diye sordu Keita.

"Dilediğin anda oradan kurtulabilirdin ama illa ki o küçük oyunlarını oynayacaksın."

"Acayipsin. İdam edilmeme izin verseydim bana kızardın. Şehri yaksam daha beter kızardın." Keita kalktı. Bu arada hâlâ gülen Ren'in suratına kuyruğuyla birkaç tokat atmayı da ihmal etmedi. "Sana asla yaranamıyorum!"

Éibhear omzunun üstünden ona baktı. "Adamı öldürmemiş olsaydım, hiç böyle bir duruma düşmezdin."

" 'Ben öldürmedim'in neresini anlamıyorsun sen? "

Küçük kardeşi başını yana eğdi ve Keita dişlerini gösterip, "Ben öldürmedim!" diye bağırdı.

Éibhear pençesini ona doğrulttu. "Onu öldürmeyi planlıyor muydun peki?"

"Ne alakası var?"

"Pardon da," diye araya girdi Ragnar. "Ne biçim cevap bu?"

Keita ona kötü kötü baktı. Tanrılar adına, kocamandı. Koca bedeni ve daha da koca kafasıyla iki güneşi de tamamen kapatıyordu. Ya bütün o mor renge ne demeli? Ne sinir bozucu, acayip bir renkti! "Konuşmanın tam olarak neresinde sana laf düştü sandın, gerzek?"

"Keita!" diye terslendi Éibhear. Anında Yıldırım'ın yanına geçti. "Bu kaba bir davranıştı. Özür dile!"

Keita, tam Éibhear'a özrünü neresine sokması gerektiğini söyleyecekken, Ren onun kulağına fısıldadı. "Girdiğimiz bahsi unuttun mu, dostum?"

Kahretsin. Unutmuştı. Ama pek çok şey gibi, bu da onun suçu değildi. Vakit daha erkendi ve yemek yememişti.

"Ayrıca, onlara birkaç gün daha katlanmak zorundayız. Sempatik olmak bir şey kaybettirmez," dedi Ren usulca.

Dostunun haklı olduğunu bilen Keita, pençelerini havada gevşekçe salladı. "Tanrılar adına! Özür dilerim, Lord Ragnar. Gördüğün gibi ben bir sabah ejderhası değilim ve kahvaltıdan önce biraz aksi oluyorum. Tüm kalbimle özür dilerim."

"Hepimiz öyleyiz," dedi seyahat çantasını toparlayan Meinhard.

"Sıkıntı yok," diye araya daldı Vigholf.

"Ben kendi adıma konuşabilirim," dedi Ragnar, bakışları hâlâ Keita'nın üstündeydi.

"Ee, beni affediyorsunuz, değil mi Lordum?" Ragnar'a doğru yürüdü. Kuyruğu arkasında salınıyordu; ucu Ragnar'ın göğsüne ulaşana kadar yaklaştı. "Bana hâlâ kızgınsanız, çok üzülürüm."

Ragnar, Keita'nın kuyruğuna bakarken kardeşiyle kuzeni dimdik durdular. Tüm dikkatleri Keita'daydı. Éibhear tam o anda Keita'nın kuyruğundan tutup onu ormana sürükledi.

"Hemen döneriz," dedi Éibhear. Keita'yı onlardan epeyce uzağa çekti, bu arada devrilen veya harap olan ağaçlarla çalışanları umursamıyordu.

"Éibhear, seni sersem! Bırak beni!"

Éibhear ablasını bıraktı ve onun kuyruğunu ileri savurdu. Kızın bedeni, kuyruğun peşinden sürüklendi. "Neyin peşindesin?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Bana yalan söyleme, Keita." Éibhear yanaştı ve pençesini ona doğrulttu. "Ren'le beraber hareket etmen, yabancılar için pek hayra alamet değildir. Bir daha soruyorum, neyin peşindesin?"

Keita ayağa kalktı, ön pençeleriyle pullarındaki toprağı silkeledi. "Bir şeyin peşinde falan değilim, kardeşim."

"Zırvalama. Oyun oynamasan iyi olur."

"Ne oyunu?"

"Keita!"

"Öff, ne var, küçük kardeş? İki sene ortadan kaybolunca beni Fearghus ve Briec'in yaptığı gibi yönetebileceğini mi sandın?"

Éibhear gözlerini kırptırdı. "Yönetmek mi?"

"Denediler. Beceremediler. Senin de başaramayacağını söylüyorsam bana güven."

"Bak." Éibhear, Keita'nın omzunu tuttu ve onu biraz uzağa çekip sesini alçalttı. "Bu ejderhadan nefret etmen için birçok sebebin olduğunu anlarım. Seni kaçırdı, rehin aldı, senin üzerinden annemle pazarlık etmeye kalktı."

Keita omuz silkti. "Bunu atlattım."

Éibhear onu bıraktı. "Atlattım da ne demek? Böyle bir şeyi nasıl atlatabilirsin?"

"Çünkü atlattım işte. Ailemin geri kalanının aksine, kin tutmam ben. Hiç. Çok sıkıcı. Nasıl olduğunu bilirsin..."

Éibhear, "Evet!" diye araya girdi. "Canının sıkılmasından nasıl nefret ettiğini bilirim."

"O zaman intikam peşinde olduğum konusunda endişelenmeyi bırak. Bana asla fiziksel bir zarar vermedi. Kardeşiyle kuzeni gayet naziklerdi. Yani... atlattım ve şu anda, olaya dâhil olanların sadece iyi olmalarını diliyorum."

"Öf, Keita." Éibhear yüzünü pençelerine gömdü. "Onunla yatmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Neden bahsettiğini..."

Éibhear'm başı yukarı kalktı, gümüş rengi gözler ona kötü kötü baktı. "Keita."

"Ama bu taht için! Ayrıca, Ren'le benim ne üzerine bahse girdiğimiz seni neden ilgilendirsin?"

"Çünkü ikiniz bir işe koyulduğunuz zaman işlerin nasıl çirkinleşebildiğini biliyorum ve ikinizin de bunu kesmesini istiyorum. Derhâl."

"Ben kimseden emir almam kardeşim, özellikle de senden. Ayrıca, o tahtı gerçekten istiyorum." Uzaklaşmak için döndü ama Éibhear arka pençesini Keita'nın kuyruğunun üstüne koydu.

"Kahretsin! Neden hepiniz kuyruğuma saldırıyorsunuz?"

"En tehlikeli yerin orası da ondan. Yatağına girecek kişi hakkında Ren'le bahse girdiğine inanamıyorum. Bu işler için biraz büyümediniz mi?"

"İşin ucunda bir taht var!"

Éibhear, "Şimdi beni dinle. Ziyafet bittiğinde, Lord Ragnar ve diğerleriyle birlikte geri dönmek istiyorum. Bunu mahvetme," diye hırladı.

"Geri dönmek mi? Kuzey Elleri'ne mi? Neden?"

"Çok şey öğreniyorum. Burada kalırsam asla Briec veya Fearghus kadar iyi olamam."

"Listeden Gwenvael'i sildin bakıyorum."

"Onun da iyi zamanları oldu. Sızlanmıyorken."

Keita kardeşine yanaşıp, "Kuzeylilere benzemiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir eş bulup kanatlarını sökmek falan istemiyorsun, değil mi?"

"Artık yapmıyorlar bunu." Keita sırtınca kardeşi, "Yapmıyorlar!" diye üsteledi.

"Garip fikirler edinmediğin sürece sorun yok. Tabii Kuzey Elleri'ne giderek birinden kaçmıyorsan."

"Kimseden kaçtığım yok."

"Hı hı. Kan bağı olmayan şirin, uzun boylu yeğenlerden de mi?"

"Bu konuyu bir kez daha tartışmayacağız."

"Kan bağı olmayan şirin, uzun boylu, insanların veya tanrıların bildiği en çekici gülümsemeye sahip yeğenler?"

Éibhear, "Gidebilir miyiz artık?" diye böğürdü ve Keita'nın yanından fırlayıp gitti.

"Hayır kardeşim, hayır. Yanıldım galiba. Kesinlikle kimse-den kaçtığın yok."

Ragnar gitmek için onları bekliyordu. Vakıtlar ilerlerken iki güneş yükselmişti. Kardeşler geri döndüğünde bir pençesiyle yeri dövüyordu. Büyük mavi prens, huysuz bir çocuk gibi yerlere vura vura geliyordu ve ablası peşinden, "İtiraf et! Hislerini itiraf et!" diye bağıyordu.

Mavi, seyahat çantasını kaldırdı. "Kes artık, Keita."

"İtiraf et! Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Kapa. Çeneni."

"Kapattır bakalım." Keita arka ayaklarının üstünde kalktı ve ön pençelerini havaya kaldırıp onları yumruk yaptı. "Hadi. Burada. Hemen. Seni yenemeyeceğim kadar büyük ve sert de-ğilsin."

Vigholf yanaşıp Ragnar'a fısıldadı. "Hiçbir fikri yok."

Meinhard arka pençesini Vigholf'a geçirdi.

"Ah!"

Prenses, kardeşinin etrafında yaralı bir hayvanın tüm za-rafetiyle dans etti. "Hadi. En iyi vuruşunu göster, kardeşim."

"Sana vurmayacağım."

Keita eğilip büküldü. İki hareketi de beceriksizceydi.

Vigholf iç çekti. "Dişiler erkekler gibi dövüşebildiklerini zannederlerse böyle olur işte."

"İnsan kraliçeleri epey iyiymiş diye duydum," dedi Meinhard.

"Hiç fena değil," dedi Doğulu ejderha. "Ama Minotorların dostu değilmiş diye duydum."

Vigholf homurdandı. "Arkasında beş bin asker olsaydı, tek kollu ve bir ayağı eksik Freida Hala'mız da iyi olurdu."

"Hayır, Keita!" diye kıvrandı Mavi. "Gıdıklama! Kes şunu!"

Meinhard, Ragnar'a dönerek, "Sence prensi ablasından kur-taralım mı?" diye sordu.

"Zamanın sonu gelinceye kadar burada kalmak istemiyor-sak..."

Kudretli Brieç, Gwalchmai fab Gwyar Hanesi'nin İkinci En Büyüğü, ağabeyi şeytan ikizlerin babası olduğu için Beyaz Ej-derha Kraliçe'nin Tahtının Dördüncü Varisi, Ejder Savaşları'nın Kalkanlordu, Ejderha Kraliçe'nin Tahtının Eski Koruyucu Lordu, güzel Talaith'in kalbinin İyiliksever Yöneticisi ve sadece *kendi* kızları olması bile mükemmelliklerini kanıtlayan iki inüthiş kı-zın Gururlu Babası; ağabeyini savaş odasında buldu.

Fearghus büyük masanın ardında ayakta duruyordu; önünde büyük bir harita açılmıştı. Kraliçe Annwyl'in ordularının Ge-nerali Brastias, Fearghus'un solunda, kardeşi Gwenvael'e kat-lanabilen tek kadın olan Dagmar Reinholdt ise Fearghus'un

sağındaydı. Annwyl'in muhafızlarından oluşan küçük bir grup, masanın etrafına dizilmişti.

Fearghus başını haritadan kaldırdı. "Ne oldu, Brieç?"

"Éibhear'dan haber aldım. Eve dönüyor."

"Güzel." Fearghus yeniden haritaya odaklandı.

"Keita da onunla."

"Yaşasın!"

Fearghus başını yine kaldırdı ve kendisi gibi sırttmakta olan Brieç'le birlikte, birbirlerinin sırtlarına vuran asker grubuna baktılar. Askerler, Brieç'in burun deliklerinden kara dumanlar yükselmeye başlayınca bakışlarını kaçırdılar ve gülümsemeyi kestiler.

Brieç odaya girdi. "Nedir bu?" diye sordu haritayı gösterip.

"Ghleanna, Dagmar'a demiş ki..."

Brieç derhâl, "Izzy?" diye sordu.

"O iyi, kardeşim. Gevşe."

Brieç'in büyük kızı Iseabail, Annwyl'in ordusunda bir askerdi. Neredeyse iki yıldır büyük halası Ghleanna'nın askerleriyle beraber ülke dışındaydı. Brieç her ne kadar Izzy'nin biyolojik babası olmasa da, her gün onun için endişe ediyordu. Kan bağı olsun veya olmasın, Izzy onun kızıydı. Her zaman kızı olacaktı.

"Ne oldu o halde?" diye sordu Brieç.

"Batı'da sorun çıkmış. Aricia Dağları'nın yanındaki şehirler yerle bir edilmiş."

"Ordunun Batı'daki barbarları kontrol altına aldığını sanıyordum."

"Batı Dağları'nın yakınındakileri, evet. Ama henüz o dağları aşamadık."

"Hâlâ mı? Barbar gerzekleri çıktıkları çamurdan kulübelere geri sokmak ne kadar zor olabilir ki?" Brieç, Dagmar'a baktı. "Özür dilerim."

Küçük cam dairelerin koruduğu soğuk, gri gözler haritadan çekilip Brieç'e baktı. "Benim çamurdan kulübelere yaşayan, barbar, gerzek halkım Batı'da yaşamadığına göre... sorun yok."

"Batı krallarından yardım çağrılarını alıyoruz," dedi Brastias.

Briec bunda bir sorun görmüyordu. "Bir birlik daha gönderin o zaman."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı Fearghus.

"Sen hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun."

"Tabii ki senden hoşlanmıyorum, kardeşim, ama yalan söyleyip anneme hoşlanıyorum diyorum." Fearghus Dagmar'a baktı. "Bu konuda bir şeyler duydun mu?"

"Bunu da nereden..." Odadaki erkeklerin inanmayan öflemeleri Kuzeylinin sesini kesti. "Biraz daha bilgi almak istedim tabii," diye itiraf etti Dagmar.

"Ne üzerine?"

"Aricia Dağları'nın ötesinden kaynaklanabilecek sorunlar."

"Ötesinden mi?" Kaşlarını çatan Briec haritayı inceledi. "Aricia Dağları'nın ötesindeki tek şey..."

Odaya bir sessizlik hâkim oldu ve Dagmar ellerini kaldırdı. "Herhangi bir sonuca atlamadan önce bırakın bir şeyler daha öğreneyim."

"Batı'dan, o kadar uzaktan çıkan bir sorun," diye mırıldandı Brastias, "Annwyl tarafından yok sayılamaz."

"Annwyl'in bir şeyi yok saydığı falan yok." Briec, Fearghus'un sesindeki aksi tonu duyabiliyordu. "Tam tersi."

"Herhangi bir sonuca atlamadan önce bırakın bir şeyler daha öğreneyim'in tam olarak neresini anlayamadınız?" diye sordu Dagmar.

"Peki. Öğren bakalım. Sonra Annwyl ne yapmak istediğine karar verebilir."

İnsan savaşçılar pek bir şey söylemiyordu. Sessizlikleri çok şey anlatıyordu.

"Ne?" diye sordu Fearghus. "Ne oldu?"

"Annwyl önümüzdeki on altı yıl boyunca burada pineklemeyi planlıyorsa adamlarımızı savaşa götürecek başka birini bulman gerekecek, Fearghus. Eğer," diye ekledi Brastias, Dagmar'a bakarak, "savaş kapıdaysa."

"Bu senin işin değil miydi, general?"

"Benim işim kuvvetlere savaşta liderlik etmek. Ama krallığımız, Annwyl. Bizi savaşa o götürmeli."

Fearghus derin derin iç çekti. "Bunu sadece çocuklarını terk ederek mi yapılabilir?"

"Hayır. Ama savaştan da sürekli kaçınamaz. Burada bir birlik, orada bir kuvvetle sorunların üstünü kapatmak kimseye bir şey kazandırmaz. Ordusu bölünür."

Briec ağabeyini izledi. Fearghus generalin haklı olduğunu biliyordu ama bu, durumu basitleştirmiyordu.

Brastias'ın dikkatini çeken Briec, "Morfyd'i Keita'nın eve dönüşü hakkında uyarmak isteyebilirsin," diye önerdi.

"Uyarmak mı?"

"Bana güven, general. Onu uyar." Briec başıyla kapıyı işaret etti. Brastias ona başıyla selam verdi ve adamlarıyla beraber çıkıp gitti.

Kapı arkalarından kapandığında Briec ağabeyinin karşısındaki bir koltuğa çöktü ve ayaklarını masaya uzattı. "Tamam, bilmediğim ne var?"

Fearghus bir şeyler mırıldandı. Briec ağabeyine dediklerini tekrarlatmak yerine—bu tam bir angaryaydı çünkü Fearghus doğuştan mırıldanarak konuşurdu—Dagmar'a yöneldi.

"Annwyl bizi savaşa sokacak kararları vermekte isteksiz olmaya başladı," dedi Dagmar.

"Eşini gördüm, abi. Bana savaşa hazırmış gibi göründü."

"İki arada kaldı," diye itiraf etti Fearghus. "Batı Dağları'nın ardındaki bölgeleri her ne tehdit ediyorsa, onları dümdüz etmeye hazır ama çocukları bırakmaya korkuyor."

"Niye? Yalnız olmayacaklar. Biz varız. Cadwaladr Klanı da var. Bundan daha iyi veya daha güçlü bir koruma hayal edemez."

"Anlatamıyorum, Briec. Benimle konuşmuyor. Bu günlerde onu benim mağaramdan çıkarmak imkânsız gibi bir şey."

"Ve," diye ekledi Dagmar, "Garbhán Adası'nın dışında oluşabilecek sorunları tartışmak da zorlaştı." Dagmar masanın etrafından dolaştı ve masaya yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biz dadıları bir veya iki aydan fazla tutamıyorken, Annwyl'i çocukların onsuz güvende olacağına ikna etmek zor."

"Dur. Sonuncuya ne oldu?" diye sordu Briec.

Dagmar başını salladı ve Fearghus arkasındaki duvara dönmeden önce derin derin iç çekti.

Briec yüzünü buruşturdu. "Ah." Şükürler olsun ki Briec'in küçük kızının bu tarz sorunları yoktu. Kızı müthiş tatlıydı; bu özelliği Briec'den almış olmalıydı, annesinden almış olma ihtimali sıfırdı. Bu yüzden, kızını birisine emanet ettiği zaman hiç endişelenmiyordu. Onu endişelendiren tek şey, kızının o minik omuzlarında taşıdığı ağırlıktı. Briec daha önce bu kadar küçük birinin, her daim bu kadar ciddi göründüğüne tanıklık etmemişti. Kız hiç gülümsemedi. Asla. İçinde kaybolunabilecek gözlerle etrafına bakıyordu sadece. Birkaç kişiden, kız onlara baktığında sanki ruhlarına bakıyormuş gibi hissettiklerini duymuştu.

Dürüst olmak gerekirse Briec de böyle düşünüyordu.

Ama bunlar ağabeyinin işine yaramazdı şimdi. Çünkü paranoyak, iyi çalışmış, her şeye hazır, ama savaşmayan veya dövüşmeye gitmeyen bir Annwyl, patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Bunu Garbhán Adası'ndaki herkes biliyordu. Herkesin bu kadar diken üstünde olmasının sebebi de buydu.

"Bir çözüm bulacağımızdan eminim. Belki Keita yardım edebilir. Geldiği zaman."

Fearghus burnunu çekti. "İki yıl geçti ve ondan bir kez bile haber almadık. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi buraya dönüyor."

"Keita'yı tanırsın. Hepimizden uzaklaştı, Éibhear'dan bile."

"Evet de, o Gwenvael değil."

"Ölmesini veya hayatta kalmasını umursuyor olmamız açısından mı?"

"Aynen öyle."

"İkiniz de burada olduğumun farkındasınız, değil mi?" diye sordu Dagmar.

"Olay senin burada olup olmadığını bilmemiz değil," dedi Briec. "Burada olup olmamanın *umurumuzda olup olmadığı*. Ve eminim çok şaşıracaksın, ama değilsin, küçük, ezik insan seni. Umurumuzda değilsin yani."

Dagmar gözlüklerini düzeltti. "Beni asıl şaşırtan, Talaith'in seni hâlâ uykunda öldürmemiş olması."

Briec sırttı, Fearghus ise kahkaha attı. "Evet. Bu Talaith'i de şaşırtıyor."

BÖLÜM 8

İkinci vakti ilk molalarını verdiklerinde hâlâ Dışdüzlükler'deydiler. Otuz dakika veya belki daha kısa sürecek kısa bir molaydı bu ama prenses yine de insana dönüşüp bir elbise giydi. Bu çok garipti. Sonra Ragnar'ın çantasını karıştırıp tozluklarıyla gömleğini Ragnar'a attı. "Giyin," diye emretti.

"Neden?"

"Sorgulama da, dediğimi yap." Sırtarak, oradan uzaklaştı. Ragnar çantasından çıkardığı kurutulmuş eti yemeye devam ederken, Vigholf omzuyla onu itti. "Git madem."

"Nereye?"

"Kız nereye gidiyorsa. Aptal olma."

"Daha önemli işle..."

Meinhard bu sefer Ragnar'ın diğer omzunu dürttü. "Git. Döndüğünde burada olacağız."

"Gitmemiz lazım."

"Bir yarım saat daha kalsan ölür müsün?" Vigholf gülümseyerek prensesi işaret etti. "Git. Seni bekliyor."

Bunun bir zaman kaybı olduğunu bilen, ama kızın arkasından muhtaç bir köpek yavrusu gibi gitmezse akrabalarının peşini bırakmayacağından da emin olan Ragnar insana dönüşüp, tozluklarıyla gömleğini giydi. Sırtına bir kılıç bağladı, çizmelelerine bıçaklar koydu ve saçlarını örtecek kapüşonlu bir pelerin taktı. Giyindiğinde Majestelerinin arkasından gitti ve onu yarım kilometre ötede bir ağaca yaslanırken buldu.

"Çok uzun sürdü," diye şikâyet etti Keita. Ardından Ragnar'ın koluna girip yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin. Çok uzak değil." Ragnar'a baktı. "Çok gergin görünüyorsun. Bu kadar gerginlik kötü bir şey."

"Ben her zaman gergin görünürüm, ama bu öyle olduğum anlamına gelmiyor."

"Ama çok güzel bir yüzün var. Neden devamlı somurtarak bunu boşa harcayasın ki?"

Ragnar durdu. Ona tutunan prenses de durdu. "Neyin peşindesin?"

"Seni yürüyüşe çıkardım."

"Neden?"

"Benimle yürümek istemiyor musun?"

Ragnar cevap veremeyince Keita, "İşini kolaylaştıracığım," dedi. Küçük elini Ragnar'm eline koydu ve parmakları onun-kiyle kenetlendi. "İşte şimdi kaçamazsın," diye mırıldandı.

Ragnar onun haklı olduğunu fark etmişti.

Keita'nın, o arazinin üstünden uçarlarken gördüğü açıklığa vardılar. Keita savaş lorduna sıırttı. Ragnar gözlerini devirmekle ve oradan bir milyon kilometre uzakta olmayı düşünmekle meşguldü.

"Öf, hadi ama. Birkaç dakikadan ne olur sanki?"

"Karnaval seyredecek havamda değilim, prenses."

"Bunu hâlâ pren-seks diye duyuyorum, ama boş ver." Yine Ragnar'm koluna asıldı, adam onunla yürümeye başlayana kadar da durmadı.

"Karnavallara bayılırım," dedi Keita. Bir cambaz önlerine atladı ve havaya birkaç sopa fırlattı. "Çok eğlenceliler!"

"Güney Elleri'ne yaklaştığımızı görebiliyorum."

"Kuzey'de karnaval yok mu?"

"Yok."

"Olmalı. Karnaval, insanlar için muhteşem bir şeydir. Bence hayatlarında yeterince eğlence yok."

"İnsanları da pek seviyorsun."

"Her zaman böyle değildim," diye itiraf etti Keita. "Bazen çok zalim olabiliyordum. Özellikle erkeklere karşı. Bir keresinde

neredeysse bütün bir köyü yok ediyordum. Hem de daha yetmiş beş yaşında bile değildim."

"Niye?"

"Köyün lideri beni zincirleyip köyün koruyucusu olarak kullanmak istedi. Eğlenceli bir şekilde de değil, tıpkı bir köpek gibi. Beni! Kraliyet neslinden bir dişi ejderhayı. Ama rahatsızlığımı belli ettim, karşılığında da şık bir lakap aldım. Hayatta kalan—çoğunluğu kadın ve çocuk olan—az sayıdaki insanın başka bir ejderhaya aynı şeyi yapmayı deneyeceklerinden şüpheliyim."

"Muhtemelen denemeyeceklerdir."

"Ama sonra onların sadece köylerini ve insanlarını korumaya çalıştıklarını fark ettim. Bizim yaptıklarımızdan farklı bir şey değildi, sadece yetkililer tarafından kötü yönetilmiş bir hareketti. Zaman içinde olaym liderlikle ve yöneten kişiyle alakalı olduğunu fark etmeye başladım. Kötü bir yönetici, en nazik ve en harika insanları bile içlerinden nasıl çıkacaklarını bilemeyecekleri korkunç durumlara sokabiliyor."

"Bampour'un kalesini yıkmama sebebin bu muydu?"

Keita evet anlamında başını salladı. "Kötü liderleri yüzünden neden tüm o insanlara eziyet çektireyim ki?" Keita cam-baza göz kırptı ve Ragnar'la beraber yiyecek, giysi, silah ve daha birçok şey satılan tezgâhlara yöneldiler. "Bugünlerde çoğu insana büyükbabam Güzel Ailean'm yaptığı gibi davranıyorum."

"Onu Kötü Ailean diye biliyordum ben."

"Bazılarına göre. Büyükbabam benim için Güzel Ailean'dı. Bana hayrandı. Ben de tıpkı onun gibi, insanların içinde insan olarak vakit geçirmeyi seviyorum. Onları çok eğlenceli ve şirin buluyorum."

"Ördek yavruları gibi mi?" diye sordu Ragnar, sesindeki kinayeyi saklayamamıştı.

Keita sırıttı. "Kesinlikle!" Bir demirci tezgâhının önünde durdu ve malları inceledi. "Güzel silahlar."

"Öyle diyorsan."

Demircinin onlara kötü kötü baktığını fark eden Keita, Kuzeyliyi hemen bir kenara çekti. "Nazik davranırmış gibi yapamaz mısın en azından? Adam oradayken mallarını aşağılamak niye?"

"Yalan mı söyleseydim?"

"Evet! Söylemeliydin. Ölür müydün?"

"Yaptığı zayıf silahlar beni gerçek bir savaşta koruyacakmış gibi yapmaya çalışsaydım, evet."

Keita durup savaş lorduna baktı. "Her zaman böyle misin sen?"

"Aslında... hayır." Ragnar bakışını Keita'ya iade etti. "Senin yanındayken böyleyim."

Prenses, Ragnar'ın kolunu bırakıp ondan uzaklaştı ve birkaç saniye sonra geri döndü. "Farkında mısın bilmiyorum ama, ben iyi olmaya *çalışıyorum*."

"Biliyorum. Sadece neden böyle yaptığını bilmiyorum."

"Ben hep iyiyim. İyiliğimle tanırım."

"İnsanları öldürmeye çalışmadığın zamanlarda, yani."

Keita parmağını Ragnar'm göğsüne doğrulttu. "Onu *ben* öldürmedim."

"Ama öldürecektin."

Keita soluk verip etrafına bakındı. Kimse onlara dikkat etmediği için Ragnar'a yaklaşıp "Bu aramızda kalacak," dedi.

"Nasıl istersen."

"Bampour, abimin çocuklarını beşiklerinde öldürmesi için bir katil yollamıştı. Onların kötü olduklarını düşünüyor."

"Öyleler mi?"

"Tabii ki hayır!"

"Nereden bileceksin ki? Evine hiç gitmedin."

"Öff!" Keita hızla uzaklaştı. "Seninle konuşma zahmetine neden giriyorum ki?"

Bunu Ragnar da bilmiyordu, ama prenesten onun hoşuna giden bir sinir bozuculuk vardı. Bunun yapılacak en onurlu şey olmadığını bilse de, kendine engel olamıyordu.

Keita bir terzinin tezgâhındayken Ragnar onu yakaladı.

Hazır elbiseleri incelemekte olan Keita, "Ne var?" diye terslendi.

"Seni kızdırmak istememiştim."

"Bu bir özür mü?"

"Hayır," diye itiraf etti Ragnar. "Değil."

"Sen feci derecede... sinir bozucu bir adamsın."

"Öyle derler."

Keita tahta askıların birinden bir elbise çıkarıp vücuduna tuttu. "Nasıl oldu?"

"İkimiz de senin herhangi bir kıyafetin içinde güzel göründüğünü biliyoruz. Neden bunu devamlı söylemem için beni zorluyorsun?"

"Söylesen ölür müsün?" Keita elbiseyi askıya koyup aramaya devam etti. "Bir eşin var mı, savaş lordu?"

"Hayır."

"Bu seni şaşırtıyor mu? Beni şaşırtmıyor da."

"Senin de eşin yok."

"Ben bir eşim olsun istemiyorum. Kendilerini üstün görüp, benim güzel insan cildimi bozacak eski bir ayinle beni damgalama ihtiyacı duyan yapışkan, ısrarlı erkekler." Sağ kolunu kaldırıp sol eliyle kendini okşadı. "Şu cilde bir bak. Muhteşem. Ve epey az bir çabayla, uzun süre boyunca böyle kalmasını sağlayabildim. Arkadaşlarına böbürlenebilsin diye, zavallı bir erkeğin bunu bozmasına izin verecek değilim."

"Çağlar boyu tüm ejderhalarca uygulanan eski, kuvvetli, mistik ayinleri bir şekilde senin merkezinde bulunduğun bir 'Erkeklerden nefret ederim,' eleştirisine dönüştürmeyi becerdin ya."

"Erkeklerden nefret etmiyorum." Keita bir elbise daha aldı, burnunu kırıstırdı ve elbiseyi hemen yerine koydu. "Aslında onlara bayılırım."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Ama öyle. Kısa bir süre için. Çocukları da, fırtınaları da, sıcak, güneşli günleri de severim. Kısa süreler için. Ama uzadıkça uzayan her şey sinirime dokunuyor."

"Bunu bilmek güzel."

"Sen bir dışide ne ararsın peki?" diye sordu Keita. Ragnar bunun üzerine hafifçe kaşlarını çatı.

"Pardon?"

"Yatağına girecek bir dişide ne ararsın? Uzun boylu mu olmalı? Şişman mı? Kuyruğu uzun mu olmalı? Kısa mı? Beli geniş mi olmalı? Dar mı?"

Ragnar elini kaldırdı. "Tamam... Yeter." Konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. "Ben dişilerde bir şey aramıyorum."

"Ahhh." Keita elindeki elbiseye bir süre bakıp, "Eh, umarım Ren'le ilgilenmiyorsundur çünkü bu tür ilişkiler onun ilgisini çekmez," dedi. Sonra bakışlarını kaçırıp, "Sanırım," diye ekledi.

"Böyle bir şey de aramıyorum."

"Bu kadar aksileşmen gerekmiyor."

"Değilim. Sadece, tüm bu soruları neden sorduğunu anlamıyorum."

"Ben de neden cevap vermediğini anlamıyorum."

"Tamam. Tatlı, iyi, bir sonraki sabah canlı uyanabilecek miyim diye bir gözüm açık uyumamı gerektirmeyecek birini arıyorum."

"Dişi ejderhalar arasında böylesini bulmak şans ister," diye mırıldandı Keita.

Ragnar onu gayet iyi duymuş olmasma rağmen, "Ne dedin?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Keita bir elbiseyi daha yerine koyup tezgâhtan uzaklaştı. Hırıldayan Ragnar onu takip etti.

Éibhear küçük gruba doğru yürüdü. Gittiğinden beri grubun daha da küçüldüğünü hemen fark etmişti. Oysa gitmesinin üstünden kısıcak bir süre geçmişti. "Herkes nereye gitti?"

Geride sadece iki kişi kalmıştı. Vigholf ve Meinhard cevap olarak homurdandılar. Bu, Éibhear'ın Kuzey Elleri'nde alışmaya zorlandığı bir şeydi. Yıldırımların hiçbirisi pek konuşkan değildi. İçmedikleri sürece. Ama bu sadece geceleri olurdu ve dürüst olmak gerekirse Éibhear, sonraki sabah talim yapmak üzere uyanmak istediği için, Kuzeyliler kadar çok içemiyordu.

Ama Yıldırımların yanında, yaptığı ilk hatayı fark edebilecek kadar fazla zaman geçirmişti. Yıldırımların tıknamaları bitene kadar bekleyip, "Ablam nerede?" diye sordu.

"Ragnar'la birlikte," dedi Meinhard.

"Ren de onlarla gitti mi?"

"Yok. Ren oralarda bir yerlerde."

Hassiktir. Éibhear paniklememek için zorlanarak, "Keita ve Ragnar'ın nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Yoo."

"Ne zaman döneceklerini biliyor musunuz?"

Vigholf yemeğini çiğnerken Éibhear'ı inceledi. "Ablanla beraberken abimin onurunu mu sorguluyorsun sen?"

Éibhear başını salladı. "Ah, hayır, hayır. Hiç de bile." Kuyruğunun ucuyla kafasını kaşıdı. "Ama ablamın pek dişe dokunan bir onuru yoktur. Bu bir sorun yaratabilir."

İki erkek ona bakakaldı. Yüzlerinde hafif bir tiksinti ifadesi vardı.

"Yanlış anlamayın," diye açıklamaya çalıştı Éibhear. "Ablam harika bir ejderhadır. Cidden öyledir. Ama korkarım ki şey yapmaya çalışabilir... Eee..."

"Ne yapmaya, evlat? Çıkar ağzındaki."

"Onu kullanmaya kalkışabilir," bundan sonrasını fısıldayarak söyledi, "cinsel olarak."

Yıldırımlar birbirlerine baktılar ve sonra Meinhard, "Yerinde olsam bunun için endişelenmezdim, evlat," dedi Éibhear'a.

"Anlamıyorsunuz." Éibhear onlara yaklaştı. "Ablamın bir havası vardır. Erkekler ona yapışır. Delicesine. Onunla geçirdikleri tek geceden sonra. Bazen de tek bir saatten sonra. Ve bu... bunun sonucu kötü olabilir. Yani... babamın araya girmesi gerekirse."

Vigholf, "Sanırım sadece yürüyüşe çıktılar," dedi. Yüz ifadesi kahkaha ve kafa karışıklığı arasında kalmıştı.

"Tabii. Yürüyorlar sadece. Belki de gidip onları aramalıyız."

"Bak evlat," dedi Meinhard bıkkın bir sesle, "Ben bunda bir sorun görmüyorum. Onlar yürüyüşe çıkan iki yetişkin ejderha. Ve yürüyüş sırasında olanlar, sadece onları ilgilendirir."

"Doğru. Ben sadece bölgeler arası ilişkiler için endişeleniyorum."

"Ne için, ne için?" diye sordu Vigholf.

"İttifakımız."

"Sence tehlikede mi?"

"Bu işlerin nasıl olduğunu bilirim. Aralarında bir şeyler olur ve Lord Ragnar ona bağlanır. Keita bağlanmaz. Ragnar meseleyi zorlar. Keita önüne babamı, abilerimi ve kuzenleri çıkarır ve birdenbire savaş çıkar."

"Bir yürüyüş yüzünden mi?"

Meinhard, Éibhear'ın endişelerini savurup attı. "Ablanın, Ragnar'ı istediğini farz ediyorsun."

"Eh, ortada bir bahis varken..." Éibhear dilini tutamadan sözcükler ağzından dökülüvermişti ve o anda, çok fazla şey söylediğini fark etti. Başını sallayarak "Ben Ren'i aramaya gidiyorum," dedi.

Yürümeye başladı ama iki Yıldırım derhâl onun yanına yanaştılar ve kollarını boynuna dolayıp onu sabitlediler.

"Şimdi iyi bir çocuk ol," dedi sırtan Meinhard, "ve bize şu iddiadan bahset."

Keita son derece mutlu bir halde kuyumcu tezgâhlarından birine yöneldi. Tanrılar adına, mücevherlere bayılırdı!

"Şu Bampour işini neden kendi başına halletmek istedin?" diye sordu Ragnar.

"Kentteydim." Ragnar cevabına karşılık kaşlarını çatınca Keita ona bir kolye uzattı. "Sence nasıl?"

"Bence pahalı görünüyor."

"Cimrisin, anladım." Keita iç çekip kolyeyi yerine koydu.

"Kuzey'de buna *tutumlu* deriz."

Bu kelimeden—hiçbir ejderha cimri veya 'tutumlu' olmamalıydı—iğrenen Keita, "Bir eş almaya hazır olduğunda, bir dişiyi kaçırarak mısın?" diye sordu.

"Artık bunu yapmıyoruz."

"Baban bana yaptı ama."

"O öldü. Zaman değişti."

“Güzel.” Bir tezgâha yöneldi, üzerinde kristal mücevherler vardı. “Ziyafette birçok dişi kuzenimin olacağından eminim. Senin veya akrabalarının onları kaçırmalarını istemem.”

Kuzeyli hırıldadığında Keita durup ona baktı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Bir Cadwaladr dişisiyle kaçacağımızı düşünmen.”

“Neden olmasın?” Ragnar tek kaşını kaldırdığında, “Tamam, bazıları birazcık... gürbüz olabilir. Ama iyi kalplidirler ve son derece sadıktırlar.”

“Ben de öyle duydum.”

“Bak, herkes benim kadar güzel olamaz ve ben bağlanmayı reddediyorum. O yüzden bulabildiğin en iyi dişiyi kapmaya çalış.”

“Nasıl bu kadar kibirli olabiliyorsun?”

Keita güldü. “Ailemi tanıyorsun sanmıştım.”

Keita, Ragnar’ın ona almak zorunda kaldığı bir hindi budunu mideye indirirken—yanında parası olmadığını söylediğinde yemeye başlamıştı bile—gruba geri dönmek için yola koyuldular.

Yürürlerken Keita konuşmaya devam etti ve Ragnar onun insan bedeninin hareketlerini izlemeden edemedi. Keita’nın elbisesi üstünde dalgalanıyordu ve... ve yepyenydi. Kızın o elbiseyi nereden bulduğuna dair Ragnar’ın hiçbir fikri yoktu. Üstünde son gördüğü şey, onu kurtardığında giydiği pis kıyafetti. Ragnar cevabı bilmek istemediği için sormamaya karar verdi ve kızın üstünde yeni bir elbise varken bile yalınayak olmasına odaklandı. Ragnar bunun nedenini bilmiyordu. Onun ayaklarından... ve bacaklarından... ve o elbisenin altındaki her şeyden neden bu kadar büyülendiğini de bilmiyordu.

Ama Ragnar, kızın ayakkabısız gezmesine bu kadar kafayı takması konusunda endişe etmeye fırsat bulamadan durdu ve Keita’nın birkaç saniye önce söylediği ve onu konuya açıklık getirmesini istemek zorunda bıraktığı şeyi düşündü. “Kuzeninin gözünü mü kopardın?”

"Koparmadım." Keita hindi budundan sızıp boş elinin parmaklarına bulaşan yağı yaladı. "Kuyruğumun ucuyla onun gözünü çıkardım."

Ragnar'ın ağzının açık kaldığını görünce, "Kendimi savunuyordum," dedi hemen.

"Zindanda yediğin köpek için de aynı bahaneyi kullanmamış mıydın?"

"Belki de. Ama Elestren'le olanlarda cidden kendimi savunuyordum. Bana bir savaş çekiciyle vurdu. Kafama ve koluma. Ve epey kuvvetli vurduğunu da söyleyeyim."

"Niye? Ne yaptın?"

Şimdi ağzı açık kalan kişi Keita'ydı. "Ben bir şey yapmadım."

"Keita!"

"Bir seferlik de olsa, yapmadım. Tabii ona koca kışlı dediğim zamanı hâlâ unutmadıysa. Ama bu yıllar önceydi."

Yine yürümeye başladılar. "Her neyse, kolumu kırıp kafamı göçerttikten sonra o lanet çekiçle yine üstüme geldi, ben de panikleyip kuyruğumu kullandım. Ama talim esnasında bunu yapmamak gerekiyormuş."

"Ne talimi?"

"Savaş. Sen ve baban gibiler beni bir daha kaçırmaya kalkarsanız..."

Ragnar yine durdu, ellerini yumruk yapmıştı. "Beni bir daha asla babamla aynı kategoriye sokma," dedi kısaca.

Gözleri iri iri açılan Keita, "Kusura bakma..." diyecek oldu.

"Ben seni kurtardım. Topraklarında güvende olduğun zaman gitmene izin verdim. İki kanadın da yerli yerinde duruyor. Emin ol, Serseri Olgeir bunların hiçbirini yapmazdı."

"Peki."

Ragnar, Keita'ya terslendiğinin farkındaydı ama kendine engel olamamıştı. Kızın tek yaptığı hindi budundan geri kalanı ona uzatıp, "Gerisini ister misin?" diye sormak olunca da, kendini tam bir piç gibi hissetti.

Ragnar ondan özür dilemeliydi ama bunu yapmayacaktı. Kendisini babasıyla kıyaslamaya cüret etmişken, hayır. "Eh... parasını verdiğime göre." Budu Keita'nın elinden aldı ve etin

geri kalanını silip süpürdü. Sonra da kemiğin iliğini emdi. İşi bittiğinde geri kalanları Keita'ya uzattı; on santim uzunluğunda boş bir kemik.

Keita kemiği kaldırdı ve bakışları birkaç kez kemik ile Ragnar arasında gelip gitti.

Keita hiçbir şey söylemeyince Ragnar konuştu. "Geri dönelim. Konaklamak için durana kadar almamız gereken kilometrelerce yolumuz var."

Yeniden yürümeye başladılar. Kemiği fırlatıp atan Keita, "Söylesene Lord Ragnar, beni istiyor musun?" diye sordu.

"Soluduğum hava gibi istiyorum seni."

Yine durdular. Ragnar'a bakan prensesin gözleri kocaman olmuştu.

"Ama senden uzak durmak zorunda olmamın sebebi de bu, değil mi?" diye sordu Ragnar.

Kızın şaşkına dönmüş yüz ifadesi kayboldu ve o gülümseme—kendinden başka kimsenin görmediğinden emin olduğu o gülümseme—geri geldi. "Sadece yapışkanlardan biriyisen," diye itiraf etti Keita. "Cıvıklardan cidden nefret ederim."

Keita alt dudaklarını ısırды. Bakışları Ragnar'ı baştan aşağı taradı. Kıkırdayarak, "Tanrılar adına, umarım yapışkanlardan değilsindir."

Gülümsemesi genişleyen Keita gruba geri dönmek için yürümeye koyuldu. "Gel, savaş lordu, konaklamak için durana kadar almamız gereken kilometrelerce yolumuz var."

Ve yüz yıldan beri belki de ilk defa, Ragnar kendini kaybettiğini hissetti.

BÖLÜM 9

Karnavalda verdikleri küçük molaya rağmen, gece dinlenecekleri yere epey erken vardılar. Sonraki gün ise iki güneş doğmadan kalkmış ve harekete geçmişlerdi. İkinci vaktinde Doğulu ejderhanın isteğiyle, Güney Elleri'ndeki sınır kenti Fenella'nın bir kilometre dışına gelmişlerdi. Kısa bir mola olacaktı. Yemek ve su ihtiyaçlarını karşılayacaklardı, ama Majesteleri—insan formundayken—Doğulu arkadaşıyla yürüyüp uzaklaştı. Üstünde bir başka yeni elbise vardı.

Bu kıyafetler nereden geliyor böyle?

Ragnar, Mavi'ye dönerek, "Ablan nereye gidiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Sormayı düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Seni ilgilendirmiyor mu?"

"Hayır."

Ragnar'ın pençeleri prensi boğmak için can atsa da bu davranış, gayet iyi bir ağaç sökücüğü israf etmek anlamına gelirdi. "Bize yiyecek getir."

Mavi neşeyle, "Tabii!" dedi ve oraya gelirlerken rastladıkları koyun sürüsünü yağmalamaya gitti.

"Seni bundan daha beter sinirlendirebilir miydi?" diye sordu kıkırdayan Vigholf.

"Zannetmiyorum."

"Ona çok sert davranıyorsun. O daha yavru. Biz de bir zamanlar öyleydik. Eh, belki sen değildin ama ben öyleydim. Meinhard da öyleydi. Mavi daha büyüyecek."

Meinhard boynunu öyle bir kütürdetti ki, ses vadide yankılandı. "Arkasından gidecek misin?"

"Yanında o yabancı köpeciği var. Bana neden ihtiyaç duysun?"

"Birilerinin canı sıkılmış galiba. Onunla karnavaldan döndüğünden beri sıkım bir piç gibi davranıyorsun. Niye? Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Doğru olan da buydu. Geri döndüklerinde hiçbir şey olmamıştı. Prenses önceki akşamı yabancı arkadaşıyla sohbet ederek geçirmişti, bu da Ragnar'ın canına minnetti. Prenses veya onun oyunları için zamanı yoktu. "Sıkın da değilim. Dikkatliyim. Siz de öyle olmalısınız. O güzel gülümseme veya savrulan kuyruk sizi yanıltmasın."

"Tam bir kuyrukseversin," dedi Vigholf.

"Sana biraz tavsiye vermeye çalışıyorum, kardeşim."

"Güzel gülümsemeyi de unutma, Vigholf. İkimizin de güzel bir gülümsemeden bahsettiğini hatırlamıyorum," diye araya girdi Meinhard.

Öfkelenen Ragnar, "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Vigholf, Ragnar'm omzuna hafifçe vurdu. "Seni anlıyoruz, abi. Cidden. Hepimizin, yerleşik bir hayat kurmayı düşündüğü zamanlar olur."

"Yerleşik hayat mı? Onunla mı?" Böyle bir şey olmayacaktı. Keita'nın birinin eşi olmayı acı verici bir bağlanma olarak görmesiyle de hiçbir alakası yoktu bunun. Ragnar dün gece yatdığı yerde dönüp dururken, dişi ejderha bu kadar yakınında olduğu için uyuyamazken, onunla böyle bir şeye kalkışmanın nasıl bir hata olacağını fark etmişti. Neden? Çünkü kız bir işler çeviriyordu. Ragnar bunu biliyordu. Kızın kardeşi de bunu biliyordu. Doğulu ise kesinlikle biliyordu. Bir şeyin farkında olmayanlar, lanet akrabalarıydı sadece.

"Ama onun kuyruğunun savrulduğunu sen söyledin, abi."

"Ve o mükemmel dişleriyle sunduğu güzel gülüşü."

"Dişleriyle ilgili bir şey söylemedim."

"Ama mükemmeller ve bunun, senin için önemli olduğundan eminim."

Konuşmadan bıkan Ragnar çantasını alıp şehre yöneldi. Giderken kıpırdanıp duruyordu.

“Şehre gidiyorsan, şu göğsünü bir şifacıya göster, abi. Kaçtır kaşınıp duruyorsun; bu iyiye işaret değil,” dedi Vigholf.

“Pullarına mantar bulaşmış olabilir,” diye ekledi Meinhard.

“Ve güzel gülümsemeli, büyüleyici kuyruklu, şirin prenses bundan pek hoşlanmayabilir.”

“Çünkü bu hastalık bulaşır, yayılır!”

“Hey, hadi ama Ragnar! Bu çok kaba bir hareket!”

Ren, küçük Fenella kentinin merkezine vardıkları anda Keita’dan ayrıldı. Bu kentte Güney Elleri’nin en seçkin akademileri, büyücü okulları ve cadı loncaları bulunurdu. Ren ve Keita’nın hayatları yüz yıldan uzun bir süre önce, bu kentte değişmişti. Cevaplara ihtiyaç duyduklarında da geldikleri yer hep burası olurdu.

Ve tanrılar biliyor ya, şu anda bu cevaplara çok kısa bir zamanda ulaşmaları gerekiyordu.

Ren, Kuzeylinin Eskyld’in evinde bulduğu kolyeyi kuyumcuya verdi. Kuyumcu işinde çok tecrübeli, yaşlı bir insandı. Adam işini yaparken Ren oturup zihnini açtı, enerjisini şehre yaydı ve her şeyin yolunda olduğundan emin oldu. Keita’nın, eski hocalarını bulduğunu görünce hafifçe gülümsedi. Bu kişi, Gorlas adında bir elfti. Ren elflerden hiçbir zaman tam anlamıyla hoşlanmamıştı. Evet, aynı Ren’in halkı gibi topraktan ve ağaçlardan anlarlardı ama birçoğu, feci kibirli piçlerden oluşurdu. Pek çoğuna göre ejderhalar, boyun eğdirilmesi gereken koca sürüngenlerden başka bir şey değildi. Keita’nın, tüm yaratıklara eşit derecede saygı duyan nadir elflerden birini bulabilmesi Ren’i hayrete düşürüyordu. Gerçi her kuralda bir istisna bulacak biri varsa, o da sevgili Keita’sıydı.

Onun güvende olduğunu bilen Ren araştırmasını derinleştirdi ve koruyucu bir bariyere çarptı. Kuyumcunun içinde oturduğu yerde, o bariyeri hissetti. Görece küçük ve hareketli bir engeldi bu. Bir binayı veya o kentte bolca bulunan gizli loncalardan birini değil, bir insanı koruyordu. Yine de Ren, onu herhangi bir korumadan uzakta tutabilecek birine çok sık rastlamazdı.

Keita'nın annesi ve ablası bu kişilerdendi ama ikisi de beyaz ejdercadılardı. O türün gücü efsaneviydi. Kendi vatanında bile.

Gücünü arttırarak engelde bir yırtık açtı ve bu yırtığı, benliğinin içeri girebileceği kadar genişletti. Bir keşiş? Seçilmişler'den Ren'i uzakta tutabilen kişi bir keşiş miydi yani?

Ama sonra o keşiş yavaşça başını çevirdi ve normalde görmemesi gereken bir yere baktı. Ren'e, geldiği dağlar kadar soğuk, mavi gözlerle baktı.

Gücünün derecesini saklamak için büyü kullanan tek kişi Ren değilmiş gibi görünüyordu. Ren'in düşünmeye fırsat bulabildiği tek şey *Kuzeyli* oldu. Yıldırım Ejderhası o anda elini kaldırdı ve parmaklarının bir hareketiyle Ren'in benliğini onun vücuduna geri yolladı.

Ren öne doğru yalpaladı ve nefes nefese kalmış bir halde dizüstü çöktü. Kuyumcu onu izledi ama yardım etmek üzere hareket etmedi.

"Keita," diye nefeslendi Ren, "O salağın bizi takip ettiğini anlayınca hiç mutlu olmayacak."

Sonra güldü; çünkü herhangi biri, bir barbar dâhil, onu şaşırtmayı çok uzun zaman olmuştu.

Keita, Fenella'nın en büyük kitapçısında yirmi dakikadır eski dostu ve hocası Gorlas'ı arıyordu ve neredeyse pes etmek üzereydi. Elfin belki de biraz dışarı çıkmış olduğunu düşündü.

Buradaki akademide geçirdiği bir yılı düşünen Keita, gülümsedi. İnsan olarak gelmişti oraya. Annesi onu gönderirken, Keita'nın Ejderha Yaşlıları'nın birkaç oğluyla torununu baştan çıkarabilmek dışında yetenekler geliştirebilmesini ummuştu. Keita o yıl mükemmel zaman geçirmesine rağmen pek az derse katılmıştı. Çok yakışıklı profesörün girdiği sınıf hariç. Tabii o profesörün masasına eğilmiş, cübbesi başına geçmiş halde ya kalanınca okul hayatı sona ermişti.

Ama ne zaman olmuştu bunlar? Yetmiş beş yıl önce mi? Birkaç yıl küsurat olabilirdi. O çok yakışıklı profesör ihtiyarlıktan öleli neredeyse yirmi yıl oluyordu.

Keita'nın küçük sırrıydı bu. İnsanlar konusunda hayran kaldığı nokta tam olarak buydu. Kısa zaman içinde bu dünyadan ayrılıp bir sonrakine gidiyorlardı ve yeniler hemen yerlerini alıyordu. Keita'nın yattığı ejderhaların aksine. Onlar yarım yüzyıl sonra bile Keita'ya ölümsüz aşklarını anlatan mektuplar gönderiyorlardı, onun çocuklarına ne kadar mükemmel babalar olabileceklerini söylüyorlardı falan filan. Bunları itiraf etmekte pek utanç yaşamasa da, eski âşıkları çok ısrarcı olduklarında üstlerine ağabeylerini veya babasını salarken hiç gözünü kırpıyordu. Neyse ki sadece bir kanatlarından veya bacaklarından oluyorlardı. Kendisi olsa, onlara bu kadar nazik davranacağından emin değildi. Zorlanmaktan asla hoşlanmazdı.

İlk katı yeniden aramaya karar veren Keita, aşağı inmek için merdivenlere yönelirken bir gümbürtü, ardından da, "Tanrılar kahretsin!" diyen bir ses duydu.

Keita ön masaya yaklaşıp arkasına geçti ama orada kimseyi bulamadı. Her gece, genellikle kentteki öğrenciler tarafından doldurulan yuvarlak masaları inceledi ve o anda bir hışırtı duydu. Yere çömelip masaların altına baktı.

"Orada ne yapıyorsun?"

Masanın altındaki, kitaplarla çevrelenmiş, burnunu bir mendille silmekte olan elf, kafasını kaldırıp baktı. "Keita?"

"Rahat mısınız, Lordum?"

"Keita!" Elf ayağa kalkmaya çalıştı, kafasını vurdu ve yine yere oturdu.

"Ah, Gorlas! Canım benim. İyi misin?" Kahkahayı basan Keita, Gorlas'a ulaşabilmek için birkaç masanın altından emekleyerek geçti. Elf dudaklarını büzünce Keita onun kafasını göğsüne yasladı ve çarptığı yeri okşadı. Gorlas'ın en az bin yaşında olduğu söylenirdi ama en fazla otuz beş yaşındaymış gibi görünüyordu. "Zavallı kafan. Bu işkenceye nasıl dayanıyor bilmiyorum."

"Sert kafalara sadece ejderhalar sahip değildir, sevgili Keita. Biz elfler de bu özelliğimizle tanınırız." Geri çekilip Keita'yı inceledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bilgi arıyorum."

"Kim hakkında?"

"Teyzem. Esyld."

"Ah. Tabii." Gorlas ağrıyan kafasını ovuşturdu. "Sevgilisi hakkında bilgin vardır o zaman, değil mi?" Keita ona bakakalınca Gorlas'ın gülümsemesi söndü. "Belki de... yoktur."

"Kardeş Ragnar!"

"Kardeş Simon." Ragnar insan keşişin kendisine sarılmasına izin verdi. "Uzun zaman oldu, kardeşim."

"Öyle. Öyle." Simon geri çekilip kaşlarını çatı. "İyi tanrılar adma, kırk yıldır hiç değişmemişsin."

"Koruyucu tanrılarımızın bir kutsaması, kardeşim. Bana iyi davrandılar."

"Bunu görüyorum." Simon başını sallayıp Ragnar'a oturacak yer gösterdi.

İnce, tahta iskemlenin insan bedenini kaldıramayacağından korkan Ragnar yavaşça oturdu. Bilgelik Yoldaşlığı'nın cübbesini giyiyordu. Meşhur, kuvvetli bir Kuzey yoldaşlığıydı bu. Üyeleri değerli Dikençeğiç Kütüphanesi'nden pek çıkmazlardı. Kardeş Simon'un Parlayan Güneşler Yoldaşlığı, Fenella şehir sınırlarını pek terk etmediği için, Ragnar kendini bir Bilgelik üyesi olarak tanıtmayı uygun bulurdu. İki yüz yıldan fazladır, bir keşiş olarak seyahat etmenin, seyahatin en güvenli yolu olduğunu öğrenmişti. Hırsızlar ve haydutlar ona veya yanındakilere nadiren saldırırdı çünkü keşişler son derece fakir ve dindar olurlardı.

Simon bir şarap sürahisini havaya kaldırarak, "Seni buraya getiren nedir, kardeşim?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim, kardeşim. Aslında sadece geçiyordum. Ama bir sorum var ve bunu sadece senin cevaplayabileceğini biliyorum. Senin için uygunsa tabii."

"Tabii uygun, kardeşim!"

Simon son görüşmelerinin üzerinden kırk yıl geçmiş olmasına rağmen, fiziksel değişiminin dışında, hiç değişmemişti. Muazzam bir bilgelik kaynağı olmak hoşuna gidiyordu ve kime,

ne açıkladığına pek dikkat etmezdi. Ona sorular sorulmasından hoşlanırdı, hepsi bu.

"Bir kitapçıyı merak ediyorum."

Simon şarap kadehini alıp kıkırdadı. "Biraz daha açık olman lazım, kardeşim. Fenella'da birçok kitapçı vardır."

"Devasa bir kitapçı. Saxton Sokağı'nda."

"Ah, evet. Sahibi bir elf, sanırım."

"Bir elf mi?" Ragnar daha önce, Keita'nın omuzlarına kolunu atan bir elf gördüğünde hissettiği şaşkınlık duygusunu hatırlamaya çalıştı. İkisi dükkânın arka tarafına doğru gidiyorlardı. Önce karnavaldaki Ragnar, şimdi de bu elf. Dişi ejderhanın baştan çıkarmaya çalışmadığı herhangi bir erkek var mıydı acaba? "Şehirde mi?"

"Fenella'da elflerle sorun yoktur. İsmi Gorlas. İyi biridir. Genç kardeşlerimizin saatlerce kitaplara baktıktan sonra bir şey almalarını şart koşmayan az sayıdaki kitapçılardan biri."

"Başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey?"

"Eh, içeri girdiğimde bana bir..." Ragnar tanrılarının birinden bir cevap almak istermiş gibi tavana baktı. Keşişlerle iş yaparken güzel bir dramatik etki yaratıyordu bu. "...his geldi. Altında başka bir şeyler varmış gibi."

Simon dudaklarını büzdü. "Eh... dedikodular hep vardır."

"Ah! Nasıl dedikodular?"

"Önemli bir şey olmadığından eminim."

"Eminim."

"Ve söylenti veya dedikodu yaymaktan hoşlanmadığımı bilirsiniz."

"Tabii ki kardeşim. Sormamın tek sebebi, tanrıların bana bir şey söylemeye çalıştıklarını hissetmem. Ne olduğundan emin değilim sadece. Ama biliyorum ki yardım edebilecek bir kişi varsa, o da Kardeş Simon'dur."

"Ah. Peki." Keşişin iltifatlarla eğilip bükülmesi acınacak bir durumdu. Ragnar'ın bilgi almak için adamı kullanması ama bu iyiliklerin karşılığını asla vermemesi de bu yüzdendi. En azından birilerine zarar verebilecek bilgiler aldığı zaman.

Simon öne eğildi, Ragnar da aynısını yaptı. "Söylentiler var."
"Ee?"

"O kitapçının bir paravan olduğu..."

"Bir grup seks mekânı? Bir genelev? Seks kölesi pazarı?"

Simon gözlerini kırptırdı. "Ee... Hayır."

Kendini aptal gibi hisseden Ragnar, "Pardon. Bana gelen
his böyleydi."

"Anlıyorum ama korkarım ki pek ilgi çekici bir şey değil,
kardeşim. Aslında duyduğum söylentiler epey aptalca, ama...
kitapçının bir paravan olarak kullanıldığını işittim. Bir yoldaş-
lık için."

"Bir hırsız yoldaşlığı mı?" diye sordu Ragnar açık açık.
Keita'nın devamlı büyüyen elbise dolabını düşünüyordu.

"Hayır, hayır. Bir casus yoldaşlığı."

Ragnar dik oturdu. Sandalyesi çok uzun süre bu ağırlığı kal-
dıramayacağını ortaya koyan sesler çıkardı, ama Ragnar bunu
umursamadı. Kardeş Simon'un sözleri onu felç etmiş gibiydi.
"Bir casus yoldaşlığı mı?"

"Evet. Ama dediğim gibi, bu bir söylentiden ibaret."

Sadece bir söylentiydi, tabii. Ama Prenses Keita'nın kolayca
inanabileceği türden bir söylentiydi bu. Ragnar bunun sebebini
de biliyordu. Kız casuslarla yatma fikrini sevmişti belli ki. O
casuslar Keita'yı iki kraliçenin sarayıyla ilgili bilgi almak için
kullanabilirlerdi. "Bunu göremeyecek kadar salak mı?" diye
sormak istedi, ama bu sorunun cevabını zaten biliyordu, değil
mi? Kız *gerçekten de* bunu göremeyecek kadar salaktı.

Yine de Ragnar, Keita'nın, yatağım 'casuslar'la doldurabil-
mek adına ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu. Sevgili-
lerine bilgi sağlar mıydı? Ne söylemişti şimdiden? Yeğeni ken-
disine zarar verebilecek kişilerle tanıştı diye Etyld acı çekiyor
olabilir miydi? Ragnar bunları bilmiyordu.

Soylu Ateş Üfleyenler'le uğraşmak zorunda olmadığı gün-
leri çok özlediğini fark etti.

Gorlas en sevdiği varlıklardan birinin, ofisinde volta atmasını izledi. Keita'nın, dükkânına ilk girdiği zamanı gayet iyi hatırlıyordu. Sık sık bir öğrenciydi o zamanlar ve Gorlas bir bakışta tüm gün bir masada oturup sıkıcı, yaşlı profesörleri dinlemenin bu güzel kıza uygun olmadığını anlamıştı. Birkaç gün sonra Keita sadece onun derslerine girmeye başlamıştı. Doğulu arkadaşı Seçilmişler'den Ren ile birlikte. İkisi de güzel, akıllı ve kurnazlardı. Ve Keita'nın seçmek istediği yola bakılırsa mükemmel bir eşleşmeydi bu.

Fakat kız, Gorlas'm ona daima öğretmeye çalıştığı en önemli şeyi devamlı unuttuyordu; yani annesine bulaşılmayacağını. Keita'nın inanmayı reddettiği bir şeydi bu. Ve işte şimdi... şimdi kız buradaydı.

"Esyld hangi akla hizmet ediyor?" diye sordu Keita. "Sevgililerini Dışdüzlükler'de tutamıyor mu? Buluşmak için *buraya* mı gelmesi lazım?"

"Sakin ol."

"Sakin *olmayacağım!* Aklını mı kaybetti o? Erkenden bunadı mı? *İkimizi* de öldürtmeye çalışıyor!"

"Keita..."

Keita ellerini kalçalarına dayadı. "Nerede?" diye sordu. "Nerede buluşuyordu? Burada mı? Kiralık bir şatoda mı? Kraliçenin en sevdiği barda mı? Bu salak kadın sevgiliyle buluşmak için, anneme rapor veren kişilerin onu görebileceği hangi yerde kalıyordu? Nerede, Gorlas?"

"Moor Kalesi'nde kalıyordu."

Keita yutkundu, iskemlesini aradı ve oturdu. "Hayır! Yanılıyor olmalısın."

"Benim halkım onu orada gördü. Birden fazla kez."

"Teyzem, Moor Kalesi'nde miydi?"

"Onu oraya sen gönderdin sanıyordum. Gizlenmek isteyen biri için, bildiğim tek güvenli yer orasıdır."

"Ama," dedi Keita, hâlâ şaşkıındı. "Moor Kalesi? *Benim* teyzem?"

Sırtan Gorlas iskemlesinde geriye yaslandı. "Ses tonuna biraz şaşırdığını söylemem lazım, Keita. Özellikle de bu konuda, anlıyorsun ya."

"Benim Moor Kalesi'nde bulunmam kimseyi şaşırtmazdı. Hem de birkaç kez. Garip bir büyüleyiciliği olan elf arkadaşın Athol'le senli benli olmam da öyle. Ama Esyld bana benzemez."

"Akıllıca." Moor Kalesi, Güney politikalarından da, Ejderha Kraliçe'nin dikkatinden de, insan mevkiidaşı olan Garbhán Adası'nın Çılgın Kraliçesi'nin dikkatinden de uzakta bir yerdediydi. Yeteri kadar parası olan herkes, Moor Kalesi'nde sevgiliyle veya sevgilileriyle özel zaman geçirebilirdi. Ve kalenin lordu Athol ağzı sıkılığıyla bilinen biriydi. Gorlas kaleye kimin girip çıktığını, bunu bilmek kendisinin işi olduğu için bilirdi ve duyduklarını kimseye yaymazdı.

"Doğru galiba," dedi Keita. "Sence şimdi orada mı?"

"Bu mümkün, ama teyzeni tam olarak takip ettiğim söylemez." Belki de onu takip etmeliydi, ama ejderhanın yakalanacak kadar salak olacağım hiç düşünmemişti. Gorlas, Keita'yla önceden iletişim kurup bildiklerini aktarmış olması gerektiğini düşündü. Teyzesinin sadece karşılanması gereken ihtiyaçları yüzünden orada olduğunu sanmıştı gerçi. Dışdüzlükler'de yalnız başına, sadece otlar, büyüler ve orman hayvanlarıyla yaşamının zor olduğunu biliyordu Gorlas.

"Oraya gitmem lazım. Onu bulmaya çalışmalıyım."

"Oraya en son gideli ne kadar oldu?"

"Çok uzun zaman oldu. Sence Athol bunu umursar mı?"

"Hiç sanmıyorum. Seni hep severdi."

"Güzel, çünkü annem bunları duyarsa benim de Moor Kalesi'nde saklanmam gerekebilir."

"Bu çok mu zoruna gider, Leydim?"

"Şu anda... evet. Ayrıca herhangi bir yerde tıklı kalmayı sevmediğimi bilirsin." Keita dirseğini masaya yasladı, çenesini avucuna yerleştirdi.

"Başka ne var, Keita?" diye zorladı onu Gorlas. Keita'nın ona her şeyi anlatmadığının farkındaydı.

"Bir ihtimal var. Esyld'in sevgilisi Hükümdarlık'tan olabilir."

Gorlas'ın kalbi yere yapıştı sanki. "Ah... Keita."

"Biliyorum," diye inledi Keita. "Çünkü bu kötüye işaret değil, sevgili dostum. Bu çok kötüye işaret."

Keita köşeyi dönerek şehir kapılarına doğru ilerlerken Ren onu yakaladı ve yanına geçti.

"Ee?" diye sordu Keita, zihni bulanmıştı.

"Kuzeyli, kolye konusunda haklıymış. Kolye muhtemelen bizzat Fucinus tarafından tasarlanıp yaratılmış."

Keita durup ayağını yere vurdu. "Hay sokayım böyle işe!" diye hırladı.

Arkadaşlarıyla beraber yanlarından geçmekte olan bir adam ona dönüp, "Bu bir teklif miydi, aşkım?" diye sordu ona.

Ren'den bakışlarını ayırmayan Keita uzanıp adamın pantolonunu tutarak hayalarını yakaladı. Acının adamı dağlamasına izin verirken Ren'e, "Bir sorunuz var," dedi.

Adam çılgın atmaya başladı ama Keita onu fark etmedi bile. Aklında daha önemli şeyler vardı.

Ren, Keita'nın elini tokatlayarak adamın berelenmiş kasiğının üstünden çekti ve adamla arkadaşlarından epey uzaklaşana kadar onu yol boyunca çekiştirdi. "Sinirini bu zavallıdan çıkarmak zorunda mıydın?"

Keita, "Bir haine güvenmiş olabileceğim için mi?" dedi Ren'in yerine. "Kimden çıkaracaktım başka?" diye sordu. "Kendimden değil herhâlde!"

Ren durup onu bıraktı. "Kiminle konuştuğumu unuttum. Ee, sorunuz nedir?"

"Esyld aylardır Güney bölgelerine geliyormuş."

"Hassiktir."

"Aynen. Moor Kalesi'ne gidiyormuş."

Dostlar birbirlerine bir an bakıp koro halinde, "Moor, Moor, Moor," dediler.

Keita "Bu hiç komik değil," diyene kadar gülmeye devam ettiler.

"Hayır, hayır. Komik değil." Ren ellerini beline koydu. "Ama burada Etyld'den bahsediyoruz. O yüzden biraz komik."

"Sevgilisiyle buluşuyormuş."

"Etyld'in bir sevgilisi mi varmış? Hükümdarlık'tan mı?"

"Gorlas'ın tek söyleyebildiği, adamın yerli halktan olmadığıydı."

"Öyleyse, ne yapmak istiyorsun?"

"Eve gitmeden önce Athol'un yerine uğramamız lazım."

Ren parlak siyah kaşını kaldırdı. "Bunun için zamanımız var mı gerçekten, Keita?"

"Sadece sorularımın cevaplanması için oraya gidiyorum, seni temin ederim. Grup seks günlerim biteli çok uzun zaman oldu."

"Vay. Daha önce bunu söylediğini duymamıştım."

"Sana bunun için bir sürü sebep sunabilirim." Keita, Ren'in koluna girdi ve yavaşça şehir kapılarına doğru gittiler. "Ama gerçekten, dostum. Grup seks adamı çok yoruyor."

BÖLÜM 10

Meinhard bir ağacın altında uyusa da, etrafında olan bitenin farkındaydı. Annesinin onu ilk defa kardeşlerinin arasına yerleştirdiği, yumurtadan yeni çıktığı ve korunmasız olduğu andan beri geliştirmeye zorlandığı bir beceriydi bu. Aradan iki yüz yıldan fazla zaman geçse de, bu beceriye hâlâ sahipti. Bu yüzden, kuzeni Ragnar geri dönüp Mavi'yi akşam yemeği için bir şeyler bulmaya göndermeden önce bile, onun geri dönmekte olduğunu anlamıştı.

Meinhard doğrulup, esneyip, göbeğini kaşıyalı neredeyse yirmi dakika olmasına rağmen, kuzeninin ona söyledikleri hâlâ saçma geliyordu.

"Casuslarla mı yattıyor dedin?"

"Evet."

Meinhard kuzenini anlayamıyordu. Ragnar'ın önünde güzel, taptaze bir ejderha vardı ve bu gerizekâli, Prenses Keita ve casuslarla ilgili öykülere inanıyordu. Sorunu neydi bunun ya?

Gerçi düşünüyordu da, kuzeninin biraz daha az soğuk, daha az şovmen, ve daha fazla gerçek bir Kuzeyli gibi davranmasını izlemek eğlenceliydi. Korumacı, kararsız ve son derece dengesiz.

Meinhard, Ragnar'ın söylediklerini biraz daha anlaşılır kılmak için, "Casuslarla yattığından tam olarak emin misin? Yoksa tam bir pislik gibi davrandığın için, onun casuslarla yattığından *şüphe* mi ediyorsun?"

"Tam olarak neye inanmakta zorluk çekiyorsun?" diye sordu Ragnar. "Casusluk kısmına mı, düzüşme kısmına mı?"

Meinhard, Vigholf'a baktı ve bir ağızdan, "Casusluk," dediler.

Ragnar alnını ovuşturmaya başlamıştı.

"Prensesin casuslarla yatmadığını söylemiyoruz, abi. Sonuçta birer erkek oldukları için onları ağına düşürmüş olabilir. Ama

ya onlara bilgi vermek? Kuzey Elleri'nde geçirdiği zamanla ilgili olarak mı? *Annesi* hakkında mı? Hayır. Zannetmiyorum."

Ragnar kalkıp volta atmaya başladı. "Onu niye bu kadar yüceltiyorsunuz ki?"

"Biz senin kadar kendini beğenmiş değiliz," dedi Meinhard. "Bir kızın yatağıma girmesi için bekâretini ispatlamasına ihtiyacım yok. Aslında... bunu yapmamasını tercih ederim. Diğer türlü çok sorumluluk gerektirir."

"Ve çok sıkıcı olabilir," dedi Vigholf dişlerinin arasından.

"Bunun bakire olup olmamasıyla alakası yok," diye terslendi Ragnar.

"Neyle alakası var o zaman? Seni bu kadar rahatsız eden ne?"

Gittikçe daha da öfkeleniyormuş gibi görünen Ragnar, "Bulaştığı iş çok tehlikeli olabilir ve Keita bunu görebilecek kadar akıllı biri değil," dedi.

Meinhard omuz silkti. "Bence yeterince akıllı görünüyor," dedi.

Ragnar boğazını temizleyince Meinhard ve Vigholf yeniden birbirlerine baktılar.

"Ah, anladım," dedi Meinhard. "*Senin* kadar akıllı değil."

"Bunu demek istem..."

"Veya kıymetli Leydi Dagmar kadar," diye ekledi Vigholf.

"Ondan da bahsetmiyordum."

Meinhard, "Niye işi bitirmiyorsun ki?" diye sordu.

"İşi bitirmek mi?" Ragnar, kafası karışmış gibi bir yüz ifadesi takınmaya cüret etti.

"Onu, senin bile inandığını zannetmediğim bin türlü zıvalıkla suçlamak yerine... becer gitsin."

Ragnar bir adım geri gitti. "Pardon?"

"Becer onu. Geçen yüzyıl boyunca Adawolf Amca'nın zindanlarında kapalı kalmışsın gibi becer. Gözlerin kafanın içinde dönüp, ayakların yürüyemeyene kadar becer. Onu düz ve işi bitir. Böylece bu saçmalıktan kurtuluruz, şu soyluları da sırtımızdan atarız. Kuzey'e, ait olduğumuz yere geri döneriz."

"İşleri nasıl halledeceğimize dair cevabın bu mu?"

"Ne işi, kuzen? Ben bu kızla yatmak konusundaki müthiş arzun ve göğsündeki bu lanet kaşınıtı dışında, halledecek bir iş göremiyorum."

"Eh, bu değerlendirme için sağ ol *kuzenim* ama ben böyle bir şeyi istemiy..."

"Neyi?" diye araya girdi Vigholf. "Neyi istemiyorsun? Onu düzmeyi mi? İkimiz de bunun için can attığının farkındayız."

"Can atmıyorum!"

"Çok yalancısın. Annem senin ne kadar büyük bir yalancı olduğunu biliyor mu?"

"Artık bununla yüzleşmelisin, kuzenim. Hepimiz prensesi düzmek istiyoruz."

Meinhard'ın bu sözleriyle gözleri tehlikeli derecede kısılan tek kişi Ragnar oldu. *Evet. Kesinlikle sahiplenici.*

"Öyle mi?" diye sordu Ragnar.

"O insan kıcı da, ejderha kuyruğu da beni çekiyor. İkisi de nefis görünüyor."

"İkisini birden kim istemez ki?" dedi Vigholf.

"Tabii. Bak kuzen," diye devam etti Meinhard. "Yolunu kesenler biz değiliz. Sen *kendi kendinin* önünü kesiyorsun. Çok fazla düşünüyorsun."

"Her şeyde yaptığın gibi," dedi Vigholf.

Ragnar'ın çenesi kasıldı. "Ben hiçbir şeyi çok fazla düşünmem."

"Düşünürsün, düşünüyorsun ve onun senden uzaklaşmasına izin veriyorsun," diye karşı çıktı Meinhard.

"Onun benimle yatması gerektiğinden o kadar eminsiniz yani?" Kuzenleri birbirleriyle bakışmamak için *debelenince* Ragnar pençesini onlara doğrulttu. "Ne? Bana söylemediğiniz şey nedir?"

"Diyoruz ki," dedi Vigholf sıkıdığı dişlerinin arasından, "Onu istiyorsan, alabilirsin."

"Bunu nereden bileceksiniz? Bana sakın yalan söylemeyin."

"Bizim Mavi, şeyden biraz endişeleniyordu... eee... ne demişti, Meinhard?"

"Ee... bölgeler arası ilişkiler, galiba."

"Ne olmuş onlara?"

"Ablasının onlara zarar vermesini istemiyordu."

"Nasıl yapacak ki bunu?"

"Şey, çocuk küçük bir," Meinhard ön pençesini kaldırıp tırnaklarını birazcık oynattı, "iddiadan bahsetti. Prenses ve o yabancı arkadaşı arasında."

"Canları sıkıldığında yaptıkları bir şey, herhâlde," dedi Vigholf.

"İddia mı? Ne iddiası?"

"Prensesin seni yatağa atıp atamayacağı konusunda," dedi Meinhard.

Vigholf ağabeyinin yüzündeki ifadeyi görünce başını salladı. "Şuna bak! Öfkeliyim. Hem de böyle bir şey yüzünden."

"Elbette öfkeliyim!"

"Niye?" diye sordu Meinhard. "Kraliyet kanından bir diş ejderha, bir kayanın üstüne uzamp senin onu düzmeni beklediği için mi? Derdin ne senin ya?"

"Aletimin üstüne iddiaya girmişler!" diye patladı Ragnar. Ön pençelerini havaya kaldırdı. Akrobalarını anlayamıyormuş gibi görünüyordu. Anlayamıyordu da gerçekten. Onlar da Ragnar'ı anlamıyorlardı. Bu tür konularda en azından.

"Ne olmuş ki? Ben o ejderhanın her gün aletimin üstüne iddiaya girmesine izin verirdim."

"Ben olsam," dedi Vigholf, sözlerini vurgulamak için üç tırnağını birbirine vurdu, "Kızın o bahsi kazanmasına *izin verirdim*. Tekrar tekrar kazandırırdım ona. İkimiz de bir daha hareket edemeyene veya nefes alamayana kadar. Ben böyle yapardım."

Ragnar, "*Çünkü ikiniz de değersizsiniz!*" diye kükredi ve ağaçlıklara doğru hızla yürüdü.

Meinhard, Vigholf'a bakıp, "Bize bağırdı mı bu?" diye sordu.

"Galiba evet. Birkaç kez."

"Onun daha önce herhangi bir şey yüzünden bağırdığını hatırlamıyorum."

"Haklısın." Meinhard başını kaşıdı. "Ama yine de, o kadar süredir içinde tuttuğu duyguları birden salınca..."

"Aynen dediğim gibi," Vigholf sözlerinin geri kalanını söylerken, Ragnar'ın kaybolan kuyruğuna doğru bağırdı, "*Düzüştü-meye can atıyor!*"

Meinhard öfkeli kuzeninin, Vigholf'la onun kafalarına doğru savurduğu kaya yüzünden, ancak küçük bir kahkaha atabildi.

Keita, Ren ile birlikte şehirden döndükten sonra, savaş lordu Ragnar'm tek kelime şikâyet etmemesi üzerine hayrete düştü. Geri dönerken epey zaman harcamışlardı. Eskyld'i ararken bir sonraki adımı nasıl atacaklarını planlamışlardı. Ama savaş lordu hiçbir şey söylemiyordu. Kardeşi ve kuzeni de öyle. Ve tabii Éibhear'ın tek umurunda olan, Keita'nın Gorlas'm dükkânından getirdiği yeni kitaplardı.

Éibhear sırtarak, "Vay, Keita. Müthişsin!" dedi.

Keita, dönüşebilmek için kürk pelerinini ve ipek entarisini çıkarırken, "Bu kadar geç geldiğimiz için özür dileriz," dedi.

Ragnar, Keita'yı şoke ederek, "Önemli değil," diye homurdandı.

"Ne?" Keita yanlışı duyduğundan emindi.

"Önemli değil, dedim. Gece için kamp yapmıştık zaten." Sonra yürüyüp gitti ve Keita'yı oracıkta, kafası fena halde karışmış halde bıraktı. Keita, Ren'in saçını tutup onu kendine doğru çekti.

"Ah!"

"Neyin peşinde bu?" diye fısıldadı Keita.

"Bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şeyin. Bırak beni, kadın!"

Keita onu bıraktı. "*Muhtemelen hiçbir şey de ne demek?*"

"Muhtemelen hiçbir şey, demek."

Keita gözlerini kısarak Ren'e baktı. "Ne bilirsin sen?"

"Ne bağlamda?"

"Ne... ne? Benimle oyun oynama, Seçilmişler'den Ren."

"Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Umurumda değil."

Ren onu gruptan uzakta bir kenara çekti. "Bu öğleden sonra şehirde bizi takip etti."

"Ne dedin sen?"

"Endişelenme. Göreceği bir şey yoktu. Sana sorarsa güzel, temiz, sıkıcı bir kitapçıydın ve ben de o kolyeyi tarttınıyordum."

"Ne cüretle beni takip eder?"

"Boş ver, Keita."

"Cehenneme giderse boş veririm." Keita bunu söyleyerek Ragnar'ı yakındaki göle kadar takip etti.

Ragnar suyun kenarında oturuyor, gölün durgun yüzeyine bakıyordu, ama yalnız değildi.

Keita, Ragnar'm tüm bedeni kasılana kadar, epey uzun bir süre boyunca onun arkasında durdu.

"Sinsice arkamdan mı yaklaşıyorsun, prenses?" diye sordu Ragnar.

"Fark etmedim," diye yalan söyledi Keita. Annesi, Keita onu korkuttuğu zamanlarda, onun 'bir yılın kadar sinsi' olduğunu söylerdi.

Keita, Ragnar'm yanına yaklaştı. "Kafanda siyah bir kuş var, farkında mısın?" diye sordu.

Ragnar, Keita'ya baktı. "Evet. Bir karga. Ve farkındayım."

"Seni bir heykele mi benzetti?"

"Hayır."

Keita ejderhayı ve kuşu bir süre izledikten sonra, "Orada kalmasına izin mi vereceksin?" diye sordu Ragnar'a.

"Beni rahatsız etmiyor."

"Ama kafanda bir kuş var."

"Evet. Bunu belirlemiştik. Gerçi bunun seni neden bu kadar şaşırttığını bilmiyorum. Sana da eşlik edenler var gibi."

Keita kaşlarını çatınca Ragnar, Keita'nın ardmı işaret etti. Keita kuyruğunu okşayan şeye baktı. "Ah. Onlar."

"Evet. Onlar. Kurt sürüleri seni sık sık takip eder mi?"

"Sadece erkek olanlar."

"Anlamadım?"

Keita gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? Erkekler bana bayılır. Her çeşidi, her türü. Bu benim suçum değil. Onları ayartmak için hiçbir şey yapmasam da geliyorlar."

Ragnar başını hafifçe salladı ve soğuk bir sesle "Anladım," dedi.

Ragnar başka bir şey söylemeyince, Keita onu konuşturmayı düşündü ama sonra bu fikrinden vazgeçti. Savaş lordunun moralsizliğinden hoşlanmamıştı. Bu durum onu tedirgin ediyordu. Keita tedirgin olmayı sevmezdi. "Éibhear birazdan yemek yiyeceğimizi söylüyor," dedi ve kamp alanına geri gitmek için arkasını döndü.

"Söyle, prenses."

Keita durdu.

"Babam seni bulduğunda Kuzey Elleri'nde ne işin vardı?"

Bu soru Keita'yı şaşırttı çünkü böyle bir soru beklemiyordu. İki sene evvel beklerdi ama şimdi değil. Burada değil. Ayrıca bu sorunun, Ragnar'm onu Fenella kentinde takip etmesiyle ne alakası vardı?

Keita gülümseyip saçlarını yüzünden çekti. "Asilik yapıyordum sadece. Anneler ve kızları, bilirsin ya."

"Kuzey'de annelerin başlarından savmaya cesaret edebilecekleri pek az kız vardır, gerçi birkaç tane biliyorum. Yine de..." diye devam etti Ragnar, bu arada Keita bir adım daha geri gitmişti, "bir risk aldm. Değil mi? Yani düşman bölgesinde bulunarak?"

Ragnar burnunu onun işine fazlasıyla sokmaya başlamıştı ve Keita onun istediğini almasına izin verecek havada değildi. O yüzden birini baştan savmak istediğinde en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Bir yılan gibi sinsice davrandı.

Ragnar o anda kendisini neyin daha beter tiksindirdiğini bilmiyordu. Bir prensesin—muhtemelen sırf canı sıkıldığı için—casuslarla beraber olması mı, yoksa aletin üstüne iddiaya girmesi mi? Belki de ikisi birden. Bir prenses eğlence olsun diye erkekleri baştan çıkarmaya çalışırken, nasıl komşu kentlerdeki casus loncalarına da uğradı? Bu dişi, Ragnar'ın aptal kardeşiyle aptal kuzeninin gösterdikleri arzuya ve sadakate değmeyen biriydi.

Keita'nın pençesi Ragnar'ın göğsünde dolaştı ve tırnakları pullarına süründü. İrkilen Ragnar havaya zıpladı. Tepesine tüneyen kanatlı misafiri, ağaçlara doğru uçup gitti ve Ragnar'ı Keita'yla yalnız bıraktı.

"Prenses!"

Keita başını Ragnar'ın çenesine sürttü ve burnunu boynuna bastırdı. Boğuk bir sesle, "Benden istediğin nedir, Lord Ragnar?" diye sordu. "Çok soru soruyorsun ama ne istediğini bilmiyorum. Belki de sadece şımarıklık yapıyorum. Belki aradığın bilgiyi benden zorla almanı istiyorum." Arka ayaklarının üstünde doğruldu. Burnu Ragnar'ın boğazına sürtünyordu. Ragnar'ın kulağına fısıldadı. "Belki beni bağlasan ve cevapları vermem için beni zorlasan, ikimiz için de daha iyi olur. Ya da beni zincire vurabilirsin," diye mırladı; hafifçe soluğu kesilmişti. "Birkaç saat yalnız kalsak bu zincirlerle ne yapabileceğimizi bir düşün."

Ragnar onu omuzlarından tutarak kendine çekmeye başladığında, birdenbire ne yaptığının farkına vardı. Keita'nın ona ne yaptırdığını. Hem de sadece burnunu ona yaslayarak ve zincirlerden bahsederek...

Yılan!

Ragnar onu itince Keita kızmak bir yana, kahrkaha attı. Seksi postu kayıp düştü ve altındaki sert ejderha ortaya çıktı. "Sorun nedir, savaş lordu? Zincirler yaramıyor mu sana? Şımarık bir oyunu mu tercih edersin? Veya 'hayır, hayır, hayır' diye inlerken, aslında 'evet, evet, evet' diyerek çırpman bakireleri mi?" Keita'nın kahrkahası gölde yayıldı.

"Tercih edeceğim şey şu, prenses..."

"Hayır, hayır. Söyleme bana. Tüm bu soyluluk hoşuna gidiyor senin, değil mi? Kuyruk yukarıda, kafa aşağıda, neslin devamı için kendini feda etmeye hazır olmak?"

Kız Ragnar'ı rahatsız etmeye başlamıştı ve Ragnar'ın gitmesi gerekiyordu. "Aslında..."

Keita, "Bu," diye araya girdi ve kuyruğuyla bir taşı yakalayıp göle fırlattı, "babanın hoşlanacağı türden bir şeydi." Oturdu ve ön pençelerini kaldırdı. "Onu şahsen tanımıyorum gerçi. Ama

doğru, değil mi?" diye sordu. "Bunu mu seviyorsun?" Keita sırttı ve kahverengi gözleriyle onu süzerek, Ragnar'm en zayıf noktasına kasten saldırdı. "Şu an tam bir 'babasına bak oğlunu al' anı yaşıyoruz, değil mi?"

O anda Ragnar'm içinde bir şey kırıldı sanki. Ragnar prensesin, kendisini sorduğu sorulardan uzaklaştırmak için onunla kasten dalga geçtiğini bilse de, öfkesini tutamamıştı. *Bu hakaret biraz fazlaydı.*

"Hayır, prenses," dedi kısık bir sesle. "Tercih edeceğim şey, her zaman hoşuma giden, düşünme yeteneği ve sağduyusu olan biri. Birilerine mantıklı gelebilecek bir hayatı olan biridir. Beni yanlış anlama, bir orospuyu yatağa atmakta hiçbir sorun yaşamam çünkü işten ve paradan anlayan her türlü kadını takdir edebilirim. Ama kafasımın içinde hiçbir şey olmayan sıkıcı bir bakire, kafasının içinde hiçbir şey olmayan sıkıcı bir zampara kadar kötüdür. Düzüşme bittiği ve kendinle baş başa kaldığın zaman ne yaparsın?" Hafifçe omuz silkti. "*Gidersin* bence. Bir erkek *çok fazla* yaklaşp da, içeride *hiçbir şey* olmadığını görmeden, anlarsm ya."

Ragnar, Keita'nın pençelerinin yüzüne savrulmasını bekledi. Savrulmadılar.

Gözyaşları, nefret dolu suçlamalar bekledi. Bunlar da gelmedi.

Öfke, uzaklaşma bekledi. Bu da olmadı.

Keita'mn bakışı sabitti. Sırtı dik, sesi ise sakın ve kısıktı. "Kılıcın sırtında olmadığı için şükretmem lazım galiba, çünkü görünüşe göre zayıf bir noktaya dokundum. Ama sorun değil." Ragnar'ın etrafından dolaştı. "Çok ileri giden bir oyun oynadık. Sınırları biliyoruz artık." Kampa doğru yürümeye koyuldu. "Ama bana bir daha uçkuru düşük veya orospu derseni öldürtürüm. Bunları sadece ablamın ve annemin demesine izin veririm, o da senin olmayı hayal edebileceğinden çok daha tehlikeli oldukları için, savaş lordu."

Ragnar'ı orada bırakıp gitti. Ejderha yere bakıyordu. Şimdiye kadar, hayatında bir kez bile, dilinin hâkimiyetini kaybetmemişti. Kelimeler onun silahıydı, tıpkı büyü ve kaliteli çelik gibi. Akrabalarının çoğu, özellikle de babası, Ragnar'la ağır

dalaşma giremezdi. Ama Ragnar onurlu düşünür, bel altı vurmazdı. Kelimelerini birinin canını acıtmak, birini yıkmak için kullanmazdı. İsteddiği bir şeyi elde etmek için kullanırdı. Ama bu sefer kelimelerini birdenbire, bir Güney ormanının ortasında, tıpkı babasının en sevdiği savaş çekicini kullandığı gibi kullanmıştı. Zalimce, sonucunu düşünmeden.

Kendinden iğrenen Ragnar gölün kenarında oturdu ve Prenses Keita'nın kahverengi gözlerinde gördüğü kalp kırıklığının o kadar da kötü bir görüntü olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı.

BÖLÜM 11

Ragnar, yolculuklarının sonraki iki günü boyunca Keita'nın kendisiyle konuşmamasını, kendisine bakmayı reddetmesini, ona her soru soruşunda uzaklaşmasını, ona tıslamasını, ağzını her açtığında basıp gitmesini söylemesini dilerdi.

Ragnar, Prenses Keita'nın tüm bunları yaptığımı söyleyebilmeyi dilerdi gerçekten. Kalbi kırık soylu rolünü dibine kadar oynadığını. Ancak ne yazık ki Keita'nın intikamı çok daha incelikli, çok daha zalim olmuştu.

Ragnar'la konuşuyordu Keita. Büyük bir nezaketle. Bir şey istediğinde sonuna her zaman 'lütfen' ekliyordu. Ragnar ondan bir şey yapmasını istediğinde soru sormadan yapıyor, isteklerini harfiyen yerine getiriyordu. Sadece kendisine hitap edildiğinde konuşmalara katılıyordu ve verdiği cevaplar asla çok kısa veya çok uzun olmuyordu.

Sırtı ve başı dikti, verdikleri molalarda kardeşinin bir kitabını bile ödünç almıştı.

Ragnar, Keita'nın, düzgün bir prenesten beklediği ve arzuladığı her şeyi yaptığını çabucak fark etti. Düzgün bir prenesten nasıl nefret ettiğini de fark etmişti. Onun kahkahasını, akrabalarına veya kendisine sulanmasını, sinir bozucu kıkırdamalarını veya kardeşine takılmasını özleyeceğini hiç düşünmemişti. Ama özlüyordu işte. Keita'nın bunları yapmasını özlüyordu.

Keita, Ragnar'ı dondurmuş gibiydi. Onu bir uçurumun altına gömen bir çığ gibi.

Diğerleri, tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydılar. Hepsi Ragnar ve Keita arasındaki düzgün hareketleri, aralarında bir şeylerin değiştiğini fark etmişti, ama kimse ne olduğunu çözemiyordu. Doğulu dışında. Doğulu, Keita'nın sırtının onlara dönük olduğu her an, Ragnar'a kötü kötü bakışlar fırlatıyordu.

Ragnar bunun için Doğuluyu da, Keita'yı da suçlamıyordu. İki gecedir uyumamıştı. Ne zaman Keita'ya söylediği şeyler aklına gelse irkiliyordu.

Akşamın erken saatlerinde güvenli bir noktaya vardıklarında—yabancı ejderha, hiçliğin ortasında bir yerlere geldiklerinde, günlük yolculuklarına ara vermelerini istemişti—Ragnar yorgunluktan bitmişti, huysuzdu, kendine de dünyaya karşı da son derece öfkeliydi.

Yere oturdu, sırtını arkasındaki küçük tepeye yasladı ve kanatlarını yaydı. Böylece uzun saatler süren uçuştan sonra kanatlarını biraz gerebildi.

"Éibhear." Doğulu, Mavi'nin omzuna dokundu. "Ablanı beş yüz metre ötedeki göle götürüyorum. Yıkanmak istiyor."

Mavi başını salladı ve ablasının getirdiği kitaplardan birini aldı.

İkisi yürüyüp gittiğinde Vigholf, Ragnar'm önüne çöktü. "Neler oluyor?"

"Bir şey yok."

"Kız o hep dalga geçtiğimiz sıkıcı soylulardan birine dönmüştü, sen de huysuz piçin teki oldun. Aranızda bir şey geçmiş olmalı. Ona ne dedin?"

"Bunu tartışmak istemiyorum. Boş ver, kardeşim."

Şimdi Meinhard da önüne çökmüştü. "Eğer onun duygularını incittiysen, kuzen..."

Buna bir saniye daha dayanamayan Ragnar kalktı ve kampı terk etmeden önce seyahat çantasını aldı.

Belki de bir sakinleştirme büyüsü, gerginliğini azaltabilirdi. Tanrılar adına! Keita'yla gölde son buluşmasından beri daha da kötüleşen şu kaşıntıyı azaltmak için her şeyini verebilirdi. Ragnar bir ağacın yanında durdu, insana dönmüştü ve ağaca yaslanıp kaşıntının en kötü olduğu yeri kaşındı. O kadar şiddetle kaşındı ki, göğsünü kanatacağından korktu. Dayanamıyordu artık!

Keita'nın peşine düşüp, artık o lanet olası kuyruğunu Ragnar'a saptadığında ne tür bir büyü yaptıysa, onu kaldırmasını istemek üzereydi. Prensesin ağaçların arasında, yalnız başına yürüdüğünü gördü. İnsan biçimindeydi. Ragnar'ın daha

önce görmediği bir başka elbise giymişti, kürkten bir pelerini vardı ve ayakkabısızdı.

Ragnar suratını astı. İnsan kıyafetlerini bu kadar seven bir ejderha için, ayakkabıların bir zorunluluk olduğunu düşünüyordu.

Hiçliğin ortasında, yalnız başına nereye gittiğini sanıyordu bu kız? Hem de insan formunda ve ayakkabısızken?

Keita, Moor Kalesi'ni çevreleyen büyük kapının önündeydi.

Güneyli derebeylerinin yaşadıkları, savaşlar için daha uygun kalelere nazaran Moor Kalesi daha çok bir saraya benziyordu. Muhafızlar vardı ama sadece birkaç güçlü adamdan oluşuyorlardı, onlar da çok fazla içki, kadın veya erkek organı yüzünden sapıtabilecek olanları dışarı atabilmek içindi. Bir baskın veya düşman saldırısına karşı bir koruma yoktu.

Lord Athol Reidfurd'un da böyle bir korumaya ihtiyacı yoktu, gerçi. Bir zamanlar kendisine bir büyücü, büyücü veya kâhin denirdi ama o günlerde bu sanatlarla uğraşan hiç kimse Athol'ü kabullenmemişti. Onun daha karanlık bir yoldan gittiği, belki de ruhunu sattığı söyleniyordu. Keita bunu bilmiyordu, ama umursamıyordu da. Athol gibi birine çekici gelebilecek büyümlü güçleri yoktu. Ayrıca, Athol'ün kalesinin surları ardında olup bitenlerin sadece tek bir amacı vardı; zevk.

Kapı yavaşça savrulup açıldı ve Athol, yanında yardımcılarıyla beraber Keita'yı karşıladı.

"Keita."

"Athol." Keita adamın açtığı kollarına girip ona sıkı sıkı sarıldı.

"Çok uzun zaman oldu, güzelim." Keita'nın çenesini iki parmağıyla kaldırdı. "Ve hâlâ güzelsin. Umarım burada kalmayı düşünüyorsunuzdur."

"Aslında kalamam. En azından uzun süre kalamam."

"Ne yazık," diye mırıldandı Athol. "Bu gece için bir sürü eğlence planlamıştım. Hoşlanacağından emindim."

Keita muhtemelen bundan hoşlanırdı ama burada olmasının sebebi bu değildi.

"Belki başka zaman?"

“Nasıl istersen.” Athol, Keita’yı bıraktı. “Ren nerede?”

“Gerçekten bilmiyorum,” diye yalan söyledi Keita. Ren’in isteklerine karşı çıkan Keita, dostunu geride bırakmıştı. Bunu yapmalıydı. Ren ve Athol arasındaki gerginlik her zaman sorun çıkarıyordu. Birbirlerine sadece Keita yüzünden katlanabiliyorlardı, o da zorlukla. Keita elften bir şeyler almayı planlıyordu, ancak Ren burada Athol’un sinirini bozarken bunu yapamazdı. Doğulu bu sinir bozma işini çok iyi beceriyordu çünkü.

“Arkadaşın?” diye sordu Athol.

Onun neden bahsettiğini anlayamayan Keita, “Arkadaş mı?” diye sordu.

Athol çenesini kaldırarak Keita’nın arkasında bir yeri işaret etti. Keita omzunun üstünden geriye bakınca hissettiği şoku göstermemek için çok büyük çaba sarf etmesi gerekti. Savaş lordu hemen arkasında duruyordu. Ne zamandan beri oradaydı? Onu takip ettiğini nasıl fark edememişti?

Ragnar öne çıktı. “Bilgelik Yoldaşlığı’ndan Kardeş Ragnar, Lordum. Leydi Keita’ya yolculuğunda eşlik ediyorum.”

“Bir keşiş, ha?” diye sordu Athol, bakışları Keita’nın üzerindeydi.

Keita, Athol’un kolunu tuttu, zihni karmakarışık. “Ruhumu kurtarmak istiyor,” dedi sonunda kısık bir sesle. “Ben de onun ruhuna sahip olmak istiyorum.”

Athol güldü. “Ahhh. Benim rezil küçük Keita’m. Değişmediğini görmekten çok memnunum.” Athol, savaş lordunun önünde eğilmeden önce Keita’ya göz kırptı. “Benim adım Athol Reidfurd, kardeşim. Bu malikânenin sahibiyim.” Kolunu sallayarak ikisini içeri buyur etti. “İkiniz de buraya şeref getirdiniz.”

Ragnar kapıdan geçtiği anda o yerin gücüne inanmakta zorlandı. Taşıdığı büyü kalenin içine hapsolmuş gibiydi ve Ragnar’ın büyülerinin çoğunu etkisiz kılıyordu. Güç kaybı o kadar büyüktü ki, Ragnar ne kadar isterse istesin ejderhaya dönüşmeyeceğini veya yıldırımını salamayacağını biliyordu. Fiziksel olarak bile o kadar güçlü değilmiş gibiydi, sanki gerçek

anlamda insana dönüşmüştü. Ve Ragnar'ı bu kadar hayrete düşüren şey, bu mekânı koruyan gücün sadece tek bir kaynaktan gelmesiydi; bizzat Lord Reidfurd'dan.

Elf Lordu'nu saray yolunda takip etti. Keita geride kalarak Ragnar'la yan yana geldi.

Keita usulca, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Seni koruyorum."

"Beni korumana ihtiyacım yok." Ragnar bir anlığına eski, tahammül edilemez Keita'nın geri döndüğünü sandı. Ta ki prenses, "Ama bunun için müteşekkir olurum, Lordum," diyene kadar.

Lanet olsun! "Keita!"

Keita adımlarını hızlandırıp malikâne sahibisiyle birlikte kapılardan geçti.

Arkalarından gelen Ragnar içeri girdi ama tam girişte durması gerekti. Böyle yerleri duymuş ama hiç görmemişti. İnsan kraliçenin sarayı bile buna benzemiyordu. Giriş salonu saf mermerden yapılmıştı, duvardaki ince işlemler saf altındandı. Holde altın meşalelikler ve kristal mumluklar vardı, her yeri kör edici bir ışıkla parlatıyorlardı. Ve giriş yolunu çerçeveleyen iki metre boyunda, iki tane penis vardı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, kardeşim?" diye sordu Reidfurd'un yardımcısı.

"Hayır. Teşekkürler."

"Lütfen beni takip edin."

Ragnar küçük grubu muazzam uzunluktaki holde takip ederek, sıra sıra odaların önünden geçti. Odaların çoğu bir veya birden fazla kapıyla kapatılmıştı. Ama o kapalı kapıların ardından gelen seslerin ne olduğunu anlayabilmek, Ragnar'ın sadece bir saniyesini aldı; sevişme sesleriydi bunlar. Seks kokusu her yeri sarmıştı. Buranın ne tür bir kale olduğu apaçık ortadaydı. Tanrılar adına. Keita, Ragnar'ın söylediklerine bu kadar mı öfkelenmişti? Buraya gelip huzur arayacak kadar mı? Soğuk, yabancı bir sevişme yaşayarak mı?

Ama tabii kendine karşı dürüst olması gerekirse—ve son iki gündür kendine karşı dürüst olabilmek için kendini resmen zorluyordu—bu Keita'nın tarzı değildi, değil mi? Soğuk,

yabancı bir sevişme onun tarzıydı ama sırf Ragnar'ın aptallığı yüzünden öfkелendiğı veya yaralandığı için bunu yapmak? Hayır. Keita çok daha dobra davranırdı. Kuyruğunu ona bir kez daha saptırdı mesela. Veya Ragnar uyuyana kadar bekleyip onu bir dağdan aşağı yuvarlardı. Evet. Yılan Keita'nın tarzı buydu. Ragnar bunu çoktan fark etmişti.

O zaman burada ne işleri vardı?

En sonunda holün sonundaki özel bir odaya vardılar. Bizzat Reidfurd'a ait bir oda gibi görünüyordu burası. İçeri girdiklerinde yardımcı, kapıyı kapattı ve Ragnar ile Keita'ya oturmaları için koltuklar gösterdi. Herkes deri koltuklara kurulduğunda Athol, "Seni buraya getiren nedir, güzelim?" diye sordu.

"Birini arıyorum. Geçen birkaç ay içinde buraya çok kez gelmiş."

"Moor Kalesi'ne pek çok kişi gelir Keita, bunu bilirsin."

"Ve sen de gelen herkesi tek tek tanırsın. Bu yüzden, oyun oynamayalım."

Athol'ün yardımcısı ona bir şarap sürahesi uzattı ama Keita reddetti. Sonrasında Ragnar'a da aynı ikramda bulundu. Geçen uzun günün ardından bir kadeh içmeyi çok isteyen Ragnar, Keita'nın hızla başını salladığını görünce bundan vazgeçti.

Ragnar yardımcıyı elinin bir hareketiyle savdı.

"Şarap istemez misin kardeşim?" diye sordu onu dikkatle izleyen Reidfurd.

"Hayır, teşekkürler."

"Meyve?" Athol bir tabak dilimlenmiş taze meyveyi Ragnar'a uzattı. Karnı aç olan ama yiyeceklerin içine de, aynı şarap gibi, bir şeylerin kolayca katılabileceğini bilen Ragnar hayır anlamında başını salladı. Athol, Keita'ya dönerek, "Emin misin? Bunlar malikânenin etrafındaki ağaçlardan toplandı. Her gün toplatıyorum," dedi. "Misafirlerimin çoğu bunlara bayılır."

"Hayır, teşekkürler," dedi Ragnar yeniden.

"Nasıl istersen." Athol tabağı masanın kenarına bıraktı ve koltuğuna oturdu. "Ee, aradığım şey nedir, eski dostum?"

Athol'ün sesi her ne kadar cana yakın çıksa da, Keita konuşmak için ağzını açınca Ragnar onun söylemek istedikleriyle

ilgili kararını değiştirdiğini gördü. Bunun ne anlama geldiğini veya bunu neden söylediğini bilmiyordu ama Keita birdenbire, "Buraya Hükümdarlık'tan gelen birileri oldu mu?" diye sordu.

"Hükümdarlık'tan mı? Quintilia İlleri'nden mi?"

"Benim bilmediğim başka Hükümdarlık sakinleri de mi var, Athol?"

"Ahh, evet. Kinaye. Senin o ağzınla yaptığın, en hoşuma gitmeyen şeylerden biri."

Tanrılar adına. Keita, Athol'n ne kadar sinir bozucu bir pislik olabildiğini unutmuştu. Athol'n bu huyu değişmemiş olsa da, değişen bir şeyler de vardı. Keita bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama onu tedirgin etmişti; ki bir zamanlar ona tedirginlik *dışında* her türlü duyguyu yaşatan biriydi Athol. Bu yüzden Keita ona dikkatle yaklaştı. Elfin hakaret denemelerini fazla üstüne alınmadı ve deri koltuğundan Athol'e hırlamakta olan Kuzeyli savaş köpeğini de umursamadı. Ragnar'ı susturmak için elini kaldırdı ve Athol'e, "Biliyorum, biliyorum. Benim kinayem seni hep sinir etmiştir, tıpkı minicik aletin ben hayal kırıklığına uğratması gibi. Ama bunları dostluğumuz adına göz ardı etmeye karar vermiştik."

Athol'n gülümsemesi silinip gitti. Keita kıkırdayarak, "Sadece dalga geçiyorum, eski dostum. Bunu biliyorsun," dedi.

"Evet. Elbette." Ama Athol bundan o kadar da emin gözükmüyordu. "Hükümdarlık'tan bir iki kişinin evime girdiğinden eminim. Maliknemde sadece bir gece geçirebilmek adına birçok şeyi tehlikeye atan birçok kişi var. Ama isim veremem, beni bilirsin, Leydi Keita. İnsanlar buraya özel zevklerini yaşamaya gelir. Herkes gittiği yerler veya yattığı adamlar konusunda senin kadar açık değil."

"Yatıp yatmadığım adamlar konusunda utanç duymayı reddediyorum. Ben böyleyim."

"Aradığın Hükümdarlık sakininin adını verebilirsen..."

"İsmi bende yok ama son altı ay içinde burada bulunmuş olabilir."

“Eh, bilirsin eski dostum, buraya çok kişi gelir... gelir ve gelir.” Athol, Ragnar’a bir bakış atıp, “Eski bir şaka bu,” dedi.

Ragnar’ın buna tepkisi Athol’e dik dik bakmak oldu. Bakışı o kadar yoğundu ki, Lord Reidfurd koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Keita böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Athol’ün bu tedirginliği, birinin çıplak olması ve kendi zevki için kırbaçlanmasından bile kaynaklanmıyordu üstelik.

“Ama bir etrafa baksak sorun olmaz, değil mi Athol?” Keita, dudağını bir parçacık büzdüğünden emin oldu. “Lütfen?”

Keita elfin her hareketini izliyordu; aldığı nefesi, ellerinin hareketlerini, vücudunun kasılıp kasılmadığını. Tüm bunları izledi ve bu sayede, “Sorun değil,” diyen Athol’ün ona yalan söylediğini anladı. Bu durum Athol’ü rahatsız ediyordu. Ancak ne yazık ki bu, Keita’nın umurunda değildi.

Keita ellerini birbirine vurdu. “Mükemmel!”

Moor Kalesi’nin içindeki yolculuklarına çıkmadan önce Keita’nın Ragnar’a söylediği tek şey, “Hiçbir şey yeme ve içme,” olmuştu. Ragnar, Keita’nın endişesinin tamamının zehirlenmeden kaynaklı olmadığını biliyordu. Keita, Ragnar’ın kendisini koca bir kedi gibi yerde kıvrandıracak bir afrodisyak almasını hiç arzu etmezdi.

Bu uyarıyı yaptıktan sonra oda oda dolaştılar ve katları gezdiler. Ragnar hâlâ neyi aradıklarını bilmiyordu. Ama etrafında olan bitenler yüzünden dikkati dağılınca bunu düşünmekten vazgeçti. Bir yüzyıla yakın zaman önce büyülu bir seks ritüeline katıldığından beri, bir yerde bu kadar fazla sevişildiğine tanık olmamıştı. Ve etrafındaki bunca seks yüzünden aleti sertleşse ve gözleri Keita’nın mükemmel kalçasına umutsuzca kilitlense de, içgüdülerini dinleyip Keita’yla beraber geldiği için memnun olmuştu. Keita, bir önceki akşam kuyruğunu okşayan kurtlar gibi, buradaki erkekleri de kendine çekiyordu. Islak veya yağlanmış aletlerini deliklerden çıkarıp ona sokuyorlar, ellerini uzatıyorlar, ağızlarını açıyorlardı.

Keita ona yanaşan tüm erkeklerle—ve birkaç kadınla—koylayca başa çıkıyordu. Gülümseyerek, elini veya başını sallayarak, dikkatini çekmek isteyen bazılarının dikkatini dağıtmak için çıplak ve güzel görünümlü birini önüne çekerek.

Azgın bir erkeği daha başından savdı ve ulaştıkları birinci kat balo salonunda etrafına baktı. Etrafında yapılan onca seksi görüyorsa da, bir şey belli etmiyordu. Her şeyi inceleyen gözlerinin üstündeki kaşları kırıştı.

O anda Ragnar, Keita'nın bakışlarında, daha önce çok az kadında gördüğü bir şeyi fark etti. Annesinde, Dagmar'da ve birkaç kuzeninde.

Soğuk, merhametsiz bir hesapçılık.

"Ne bulmayı umuyorsun?" diye sordu.

"Teyzemi."

Belki söyledikleri doğrudu, ama Keita sadece teyzesini aramıyordu; cevaplar arıyordu. Teyzesi hakkında cevaplar, evet, ama bundan daha fazlası. Belirsiz, ama muazzam karmaşıklıkta bir farktı bu.

Ragnar etrafına bakındı. "Burada mı? Eşyld'i *burada* mı bulmayı umuyorsun?"

Keita öfleyerek ellerini beline koydu. "*Bu da* ne demek şimdi?" Ragnar'ın bu tuzağa düşmeye hiç niyeti yoksa da, Keita sanki onu tuzağına düşüreceğinden eminmiş gibi elini kaldırdı. "Ah, hayır. Dur bir tahmin edeyim. Buraya sadece orospular gelir, değil mi? Ve teyzem, benim aksime, bir orospu değil."

"Ben böyle bir şey demedim."

"Teyzem orospu mu yani?"

Bir saniye. "Böyle bir şey de demedim."

"O zaman sadece *ben* orospuyum, Eşyld de bir azize, öyle mi?"

"Bunu da demedim."

Keita ona 'hıh'ladı ve yürüyüp gitti. Ragnar onu takip etmeye davrandı ama genç bir kadın Ragnar'm önünde diz çöktü.

"Bir keşiş," diye mırlayıp ona dik dik baktı. "Ne kadar da tatlı."

Kadın birden cübbesini yakalayınca, Ragnar onun ellerini tuttu. Ragnar, kadının eline düştüğü takdirde ona engel

olamayacağından korkuyordu. Sonuçta o sadece bir ejderhaydı, aziz değildi.

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Dokunmak yok."

"Utangaç mısınız?" diye dalga geçti kadın.

Utangaçlık değildi sorun. Ayrıca içinden bir ses, kadına utan-
gaç bir keşiş olduğunu söylese bile, o odadan asla çıkamayaca-
ğını söylüyordu. Asıl sorun olan şey, bir köşeyi dönen Keita'nın
gözden kaybolmasıydı.

"Utangaç değilim. Lanetliyim." Kadının gözleri parlayınca
hemen, "Hastalıkla lanetlendim. Bulaşıcı," diye ekledi. Ka-
dın ellerini hızla çekti ve Ragnar kadının etrafından dolaşıp
Keita'yı takip etti.

Onun koridorun sonunda olduğunu görebiliyordu, çıplak bir
erkek kolunu yakalamıştı. Ama böyle garip durumlardan ko-
layca sıyrılabilen Keita bu adamdan kurtulamıyordu. Ve adam
Keita'yı çekiştirerek arka çıkış kapısından çıkarınca Ragnar fena
halde rahatsız oldu.

Başını öne eğen Ragnar aynı kapıdan fırladı ama birden ol-
duğu yerde durmak zorunda kaldı. Üzerine çok sayıda kılıç
doğrultulmuştu.

Ragnar arka kapıdan kızgın bir boğa gibi fırlayıp çıkınca, Lord
Sinclair DeLaval, "Bu kim?" diye sordu. "Bir sevgili daha mı?"

"Masum bir keşiş," diye rahatlattı onu Keita. "Fazlası değil."

Tanrılar adına. DeLaval, Keita'nın hayatında yaptığı en bü-
yük hatalardan biriydi. Üstünden on iki yıl geçmiş olmasına
rağmen, adam beraber oldukları geceyi unutamıyordu bir türlü.
Keita, DeLaval ile pek sık karşılaşmasa da, karşılaştığı zaman-
larda adam ona iltifat etmiş, hediyeler vermiş ve onu tekrar bü-
yülemeye çalışmıştı. Onu yatağına geri getirmek için elinden ge-
leni yapmıştı. Ama sadece tek bir gece, Keita'ya yetmişti. Kötü
bir gece olmamıştı bu. Hatta, eğer doğru hatırlıyorsa, eğlenceli
bir geceydi. Ama iş bitikten sonra ona yapışmakta ısrar eden-
ler her zaman sinirlendirirdi Keita'yı.

Ondan hoşlanmamasının sebebi de buydu.

Keita, Sinclair'e gülümsedi ama bakışları adamın arkasındaki kapıya odaklanmıştı. O anda kendisi de, tıpkı Ragnar gibi, ejderhaya dönüşemez veya doğal yeteneklerini kullanamazdı. Athol, malikânesinde sürprizlerden hoşlanmadığı için böyle bir büyü yapmıştı. Ama kapıdan çıktıkları anda iki ejderhayı kimse tutamazdı. Sorun o kapıyı aşmaktı. Bir soylu olan DeLaval'ın, küçük muhafız kıtasını malikâneye getirmesine Athol izin vermişti. Ve DeLaval, Athol'e o kadar çok para veriyordu ki, burada tamamen serbestti. Keita şöyle bir düşününce Moor Kalesi'ne gelmeyi kesmesinin sebeplerinden birinin DeLaval ve onun umutsuz, muhtaç tavırları olduğunu fark etti. Ama teyzesine, annesine ve lanet Yıldırım'a o kadar odaklanmıştı ki, DeLaval'ı tamamen unutmuştu. Şimdi kendisi de, Ragnar da tuzağa düşmüştü.

Evet, Ragnar'la konuşmuyordu—kimse onu daha önce bu kadar kızdırmamıştı ve Ragnar bunu tam iki kez yapmıştı!—ama Kuzey ejderlordunun Güney Elleri'nde ölmesi, Keita'nın annesiyle olan ilişkisine pek bir yarar sağlamazdı. Keita o anda, Ragnar'm ölmesini istemediğini itiraf etti kendi kendine. Onun bir köpek gibi yalvarmasını istiyordu belki, ama ölmesini değil.

"Benimle gel, Keita," dedi DeLaval. "Benimle eve dön. Sadece konuşalım."

Herif orada çırılçıplak duruyordu. Aleti sertti ve bir başkasının vücut sıvılarına bulanmıştı. Sadece konuşmak istiyordu, ha? Ancak tek yapabildiği, Keita'ya neden yapışkan adamlardan nefret ettiğini bir kez daha göstermek oldu.

Keita bu işten sıyrılması ve bunu çabucak yapması gerektiğini biliyordu. Ragnar da, Keita da dönüşemiyorlardı ve o sivri silahlara karşı son derece savunmasız haldeydiler.

"Sinclair, aşkım." Keita, avucunu adamın yanağına bastırdı. "Bunu yapmayı çok isterdim ama önce eve dönmeliyim. Sonra buluşabiliriz."

DeLaval'ın çenesi kasılınca Keita ona yalan söylemesi gerektiğini çok geç fark etti. Adamın onu kapıdan çıkarması bile yeterdi ona. Bu seferki buluşmaları, DeLaval'ın yalvarıp kıvrandığı, Keita ondan uzaklaşana kadar ona hediyeler sunduğu bir

sahneden—her zaman böyle yapardı—epey farklı olacaktı anlaşılan. Özellikle de adamları onları izlerken.

Keita, DeLaval kolunu sıkıca tutunca, irkildi.

Adam, “Bunu içeride tartışalım,” diyerek onu kapıdan içeriye çekti. Bu arada Athol onları izlemekten başka bir şey yapmıyordu.

Keita bundan kolayca kurtulabileceği bir yol var mı diye etrafına baktı ama Athol’ün yardımcısı dışında—yardımcı epey endişeli gözüküyordu ama efendisinden o kadar korkuyordu ki asla araya girmezdi—yalnız bir kadına ve onun yol arkadaşı olan keşişe—DeLaval da onu bir keşiş zannediyordu—kimse yardım etmek istemiyordu. Çoğu insan soylu gibi, Sinclair de Keita’nın hakkındaki gerçeği bilmiyordu. Karanlık Ovalar’ın insan krallığıyla birlikte yaşayan soylu ejderhalarla, Keita’nın arasında bir bağlantı da kuramıyorlardı. Yine de bu lanet yerde kimse ona yardım etmeyecek miydi?

Ama bu Keita’nın, Athol’ün misafirlerinin dört gözle beklediğini işittiği türden bir eğlenceydi. Asla ispatını görmediği için Keita’nın ciddiye almadığı dedikodulardı bunlar. Şu ana kadar. DeLaval’ın kendisini içeri çekistirmeye çalışmasını soğuk bir ifadeyle izleyen Athol’ün yüzünü görene kadar.

DeLaval’ın aksine Athol, Keita’nın kim ve ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Soyunu veya unvanlarını bilmeseydi, Ragnar’ı da tanıyordu. Ve bu mücadeleyi iki tarafın da kazanabileceğinin farkındaydı. Bu, Ragnar’ın insan bedeninde ne kadar iyi savıştığına veya DeLaval’ın Keita’yı ne kadar sürede zincire vurabileceğine bağlıydı.

Eğer Keita, Athol hakkındaki gerçekleri bilseydi, malikânesini uzun zaman önce başına yıkardı. Ama artık çok geçti. Pişman olmak için çok geçti.

“Keita?” Keita, Ragnar’ın sesindeki soruyu işitti. Ellerinde ve dini kıyafetler içindeki kafasında nelerin yatmakta olduğunu gördü. Ragnar bir büyücü ejderha olabilirdi ama hem insan, hem de ejderha formundayken kılıç, savaş baltası ve mızrak kullanmayı gayet iyi bilen biriydi. Yıldırım ejderhası için

bu kadar endişe etmesine gerek olmadığını bilmek, Keita için işleri biraz kolaylaştırıyordu. Ama sadece biraz.

“Merak etme, adamlarım seni yalnız bırakmayacak, keşiş,” dedi DeLaval. Keita’yı yine kendine çekti ama kız çıplak ayağını yere sabitlemişti ve kesinlikle kıpırdamıyordu. Çünkü Keita o odaya vardığı anda, DeLaval’ın onu Athol’un mekânındaki çok sayıda sahneden birine zincirleyebilmek için her türlü yardımı alacağını biliyordu.

DeLaval ona yaklaştı, nefesi Keita’nın yüzünü ısıtıyordu. “Keşişi öldüreceğim, Leydim. Öldürmeden önce adamlarım onunla öyle bir eğlenecekler ki.”

Derin derin iç çeken Keita, bunu düşünmekten bile nefret etse de, bu işi bitirmek için ne yapması gerektiğini fark etti.

Ragnar gözlerini, kendisiyle Keita’ya silahlarını doğrultan adamlardan ayırmadı. Keita kıpırdamıyordu ama bu uzun sürmeyecekti. Daha da korkuncu, kalenin lordunun orada öylece durup hiçbir şey yapmamasıydı. Keita ejderhaya dönüşüp kendini kolayca kurtarabilecek olsaydı, bu anlaşılabilir bir durum olurdu, ama Athol bunun mümkün olmamasını önceden sağlamıştı zaten. Böylece ikisine de tek bir seçenek bırakmıştı.

Keita gözlerini devirdi, başını eğdi ve vücudunu kendisini tutan soylunun vücuduna bastırdı. Bir elini belinden kaldırarak avucunu soylunun yüzüne bastırdı, parmaklarını yavaşça adamın çenesinde gezdirdi ve işaret parmağını adamın dudaklarında dolaştırdı. Adam bu parmağı ağzına sokup emdi.

“Üzgünüm,” dedi Keita, sesi çok kısıktı. “Ama bir şeye zorlanmaktan hoşlanmam. Sen bunu bilir ve buna saygı gösterirdin.”

Keita parmağını adamın ağzından çekince DeLaval gözlerini kırptırdı, homurdandı ve bir adım geriye gitti. Sonra tüm vücudu titremeye başladı. Adam ellerini boğazına sarak dizüstü çöktü.

Adamlar efendilerine döndüler ama Ragnar en yakınındaki muhafızın kolunu yakaladı. Kılıcı tutan bileği bükerek, boştaki

eliyle muhafızın kılıcını aldı. Sonra o bileği, bilekten omuza tüm kemikler kırılana kadar, sertçe bükte.

DeLaval'ın adamları Ragnar'a odaklandılar, ama çok geç kalmışlardı. Ragnar silahlıydı ve onu öldürmeye hazırlanan adamlara göre iki yüz yıl fazla silah eğitimi almıştı. Ragnar kolu mahvolan adamı fırlatıp attı ve kılıcını önündeki adamın midesine sapladı. Adamın iç organları yere dökülünce Ragnar kılıcı adamın midesinden çekti. Döndü, bir adamın kellesini uçurdu, döndü, eğildi, boynuna savrulan kısa kılıçtan kurtulmayı başardı ve kılıcını kaldırıp bir muhafızın kasığına sapladı. Kılıcı sökerken boş eliyle, ona doğru gelen bir başkasının boğazını kavradı ve adam nefes alamayana kadar tüm o minik boyun kemiklerini un ufak etti.

Debelenen adamı yere attı ve yana çekildi. Kılıcı bel hizasında, ama hazırды. Geriye dört muhafız kalmıştı ve Ragnar'ın etrafında çember çiziyorlardı. Keita yana çekildi ve ayağının dibinde kıvranan lordla birlikte Ragnar'ı izledi. DeLaval, Keita'nın ona olan ilgisini kaybettiğini daha önceden fark etseydi ve bunu kabullenseydi, şu anda ölüyor olmayacaktı.

Ragnar muhafızlara baktı. "Erkekseniz gelin," dedi. Muhafızlar ona bakakaldıklarında "Erkekseniz gelin!" diye bağırdı.

Keita, Kuzeylinin böğürmesini işitince havaya zıpladı. Ki-birli piçin bu kadar... barbar olabileceğini bilmiyordu.

Bu hoşuna gitti.

Zavallı, aptal muhafızlara yazık olmuştu. Keşiş cübbesine kanmışlar mıydı gerçekten? Daha da kötüsü, Ragnar arkadaşlarından birkaçının başını kestiğinde veya midesini deştğinde, kaçmamışlardı. Keita bunun sebebini algılayamıyordu. Lordları yerde, ayağının dibinde titreyip yuvarlanırken, ağzından birazdan kana dönüşecek olan köpükler saçılırken, ölmesi an meselesi-ydi. Savaşmaya devam etmenin anlamı neydi ki?

Belki de erkeklere özgü bir şeydi bu, çünkü Keita gerektiğinde tehlikeli bir durumdan kaçmak konusunda sıkıntı çekmezdi.

Gerçi ağabeyi Gwenvael de çekmezdi, hem de bir erkek olmasına rağmen... Yani çoğu zaman.

Ve adamlar, tıpkı aptal erkeklerin yaptığı gibi mantıklı davranmayıp, Ragnar'a saldırdılar. Ürperen Keita, Kuzeylinin onları zerre merhamet etmeden darmadağın etmesini izledi. Kopan bir kafa yerde yuvarlandı. Keita, elbisesi sıçrayan kanla lekelenmesin diye pelerinini vücuduna sardı.

İkinci muhafız kılıçla ikiye bölündü. Üçüncüsü iki kolunu da kaybetti. Sonuncuya Ragnar yumruğuyla vurdu. Sadece bir kez. Ama bu yumruk bile adamın suratını dağıtmaya yetti.

Tüm muhafızlar ölünce, ölmek üzereyken veya etkisiz hale getirildiğinde, Ragnar dikkatini Athol'e yöneltti.

Keita parmak ucunda, muazzam bir kan gölünün etrafından dolaşarak Ragnar'a doğru koştu ve önüne geçerek ellerini onun göğsüne bastırdı.

"Yapma."

"Sana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı," dedi Ragnar.

"Bırak."

Keita, kana ve insan parçalarına bulanmış ejderlordunun öfkesini yutup, duygularına tamamen hâkim olmasını izledi. Ragnar sakinleşip evet anlamında başını sallayınca, Keita kapıyı işaret etti. Ragnar dışarı çıktı ve Keita, Athol'e doğru yürüdü.

Hiçbir şey olmamış gibi, "Eh, artık gitmem lazım," dedi.

"Şimdiden mi?"

Keita, elfin suratını ısırp koparmamak için kendini zor tuttu. "Maalesef. Güzellik uykuma yatmam lazım ve yarın erkenden yola çıkıyoruz."

"Aradığını buldun mu, benim güzel Keita'm?"

"Hayır. Ama belki başka bir zaman dönüp araştırmaya devam edebilirim?"

"Ne zaman istersen, eski dostum. Bunu biliyorsun."

Dost mu? Cidden mi? Ama Keita bir şey söylemedi. Athol gibi biri bazen işine yarayabiliyordu. Ayrıca Athol insanlara benzemezdi. Keita da, Ragnar da onu kendi evinde kolayca öldüremezlerdi.

Athol, Keita'nın elini öpüp ona göz kırptı. *Piç*. Ama Keita yardımcısına saygıyla bir baş selamı verdi çünkü genç adamın yüzündeki pişmanlığı görebiliyordu. Onun yardım etmek istediğini de, neden yardım edemediğini de anlayabiliyordu. Adam Athol'un bazı misafirleri gibi tasma takmasa da, bu ona zorla boyun eğdirilmediği anlamına gelmezdi.

Keita kapıdan çıkıp yola koyuldu. Athol'un gücünün kaybolduğunu hemen fark etti ve onun gücünün ne kadar baskın olduğunu bugüne kadar fark etmemiş olması onu hayrete düşürdü. Kapı arkalarından kapandığında titrek bir nefes alıp alnını ovuşturdu.

"İyi misin?"

O anda Ragnar'ın kendisine iyi davranmasına hiç mi hiç ihtiyacı yoktu. Hâlâ teyzesinin nerede olduğuna dair hiçbir fikir yoktu ve onun tahta ihanet edip etmediğini de bilmiyordu. Hâlâ en az bir gün boyunca uçacak ve annesiyle yüzleşecekti.

Keita ejderlorduna saldırabilirdi. Bir an için bunu düşündü ama bunu yapacak ruh halinde de değildi.

"İyiyim," dedi.

"Ona ne yaptın?"

"DeLaval'a mı?" Adamın emmesine izin verdiği işaret parmağını kaldırdı. "Loeiz otu. Cebimde her zaman biraz bulundururum."

"İnsanları zehirlemek için mi?"

"İsrarcı olduklarında... evet."

Ragnar önündeki ejderhayı inceledi, bir şeyler yavaşça yerli yerine oturmaya başlamıştı.

Kız insan bedeninde kısılı kalmış olsa da, o soyluyu ve elfi hiçbir panik veya korku belirtisi göstermeden halletmişti. Ayrıca, nadir bulunan Loeiz otunun kullanım alanlarını bilmekle kalmıyor, yanında da bulunduruyordu. Kullanmayı da iyi biliyordu üstelik. Ragnar bunun farkındaydı, çünkü bir yiyecek veya içeceğe Loeiz atmak zehri tamamen etkisiz hale getirirdi. Zehrin öldürmesi için sümük veya salyayla direkt olarak temas

etmesi gerekiyordu, veya zehri koyacak kişinin zamana ihtiyacı varsa, açık bir yaraya da sürülebilirdi. Bu otun zehrini bilen pek az kişi vardı. Çünkü nadir bulunurdu ve zehirli olması için çiçek açmadan saniyeler önce toplanması gerekiyordu. Çok erken toplanırsa mükemmel bir sigaralık ot olarak, çok geç toplanırsa da pişmiş etin terbiyesinde kullanılabilecek leziz bir baharat olarak iş görürdü.

Ragnar ona yaklaştı ve Keita'nın gözlerinin içine baktı. Kız oyun oynayamayacak kadar yorgundu. Onu öfkeliendiremeyecek veya dalga geçemeyecek kadar. Ve Ragnar ona baktığında, gözlerinde sadece gerçekleri gördü. Belki daha önceden bakmış olsaydı, şimdi kendini aptal gibi hissetmiyor olurdu. Çünkü kardeşiyle kuzeni haklıydı; Ragnar, Prenses Keita'yı yanlış tanımıştı. Hâlâ Keita'nın önüne çıkan herkesle yatabileceğine inanıyor olsa da, bu ejderha aptal falan değildi. Hem de hiç değildi. Bunu Athol'un taşlı avlusunda, kanlar içinde yatan soylu da biliyordu artık.

"Sormak istediğiniz başka bir şey mi var, Lordum?"

Onunla yeniden konuşabileceği konusunda umutlanan Ragnar, "Esyld'e ne olacak?" diye sordu.

Keita bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum." Ve dişlerinin arasından, "Ama bence o bir şeyler biliyordur," dedi.

"Kim biliyordur? Lord Reidfurd mu?"

Keita konuşmaya başladı. Ragnar'a güvenmeye karar vermiş gibiydi, ama sonra durdu ve yüzüne boş bir gülümseme yerleştirdi. "Bir şey yok," dedi cevap olarak.

Ve bir an içinde yine sıkıcı soylu ve kaba savaş lorduna döndüler.

Ragnar buna dayanamıyordu.

"Keita..."

"Geri dönmeliyiz. Yarın yine yolculuk yapacağız ve uyumam lazım." Keita soyluluk adabına uygun olarak küçük bir baş selamı verdi. Ragnar onu boğmak istedi. "Bu akşamki yardımlarınız için çok teşekkür ederim, Lordum. Çok makbule geçti."

Ragnar konuşmalarının böyle bitmesini istemiyordu. Umut-suz durumdaydı. Bu alışık olmadığı bir duyguydu ve hiç hoşuna gitmemişti. "Keita, bir konuşsak..."

Ragnar'ın düşündüklerini söylemesini beklemeyen Keita yola düştü ve Ragnar onu takip etmek zorunda kaldı. Yine.

Keita, Ren'in yerden birkaç santim havada durduğunu gördü. Meditasyon yapıyordu. Keita, Doğulunun bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordu. Kendisinin uçmak için kanatlara ihtiyacı vardı.

Ren, Keita tek kelime bile etmeden onun varlığını hissetti ve toprağa indi.

"Nasıl geçti?"

Keita başını salladı ve elbiselerini çıkardı. Göle daldı, birkaç kere dönüşüm geçirdi ve sonra insan formunda karar kı-lıp Ren'in yanına yüzdü. O da insana dönüşmüştü ve göl kenarında Keita'yı bekliyordu.

Keita yüzeye çıktığında, "Athol oyun oynadı," dedi. Arkadaşına DeLaval ile olup bitenleri anlatmayı düşünmüyordu. Bu Ren'i sadece üzzerdi. Zaten artık yapacak bir şey yoktu, değil mi? "Bundan hoşlanmadım."

"Sence bir şey biliyor mu?"

"Belki. Bilmiyorum. Her zaman biraz gariptir."

"Belki de bazı misafirleri gibi, bilgi için bir şeyler değiş tokuş etmeni bekliyordur."

Keita kıkırdadı. "Tüm içtenliğimle söyleyebilirim ki, şimdiye kadar vücudumdaki hiçbir deliği takas konusu yapmadım ve böyle bir şey yapmaya niyetim de yok."

Kollarını göl kıyısına dayadı ve yanağını kollarının üstüne koydu. "Belki eve döndüğümüzde Gorlas'a haber yollarım. Bizim için işin doğrusunu öğrenebilir."

"Belki de." Ren, Keita'nın omzunu öptü. "Orada başka ne oldu?"

"Şey, pek fazla bir şey olmadı. O gerizekâlı beni takip etmiş."

Ren, Keita'yı şaşırtarak, "Güzel," dedi. Keita ona girdikleri bahsin iptal olduğunu ve bunun sebebinin söylediğinden beri

Ren savaş lorduna ateş püskürüyordu. "Oraya yalnız gitme fikrinden hoşlanmamıştım." Görüldüğü üzere Ren, endişelerinde haklı çıkmıştı.

"Athol sana güvenmezdi, Ren."

"Ama her şey yolunda gitti, değil mi? Yanında Kuzeyli varken?"

"Keşif kılığında geldi. Gayet iyi gitti yani." Keita, Ragnar'ın orada olmasından ötürü minnet duyduğunu hissetti. Ragnar onu korumuştı ve güvende olmasını sağlamıştı.

Ama Keita'dan hâlâ özür dilememiştir. Bunun yerine Keita'yla konuşmaya çalışmıştı. Keita nefret ediyordu bundan. O bir şeyleri berbat etse özür diler ve durumu düzeltmeye çalışırdı. Ragnar'ın yaptığı gibi, ne dediğini açıklamaya çalışmaz, ne kastettiğini söylemeye çalışmaz, Ragnar benzeri erkeklerin yaptığı gibi bir sürü bahane üretmez, sadece özür dilerdi. Ragnar bunu yapana kadar onunla konuşması için bir sebep yoktu. Ragnar ne kadar üzgün ve yaşlı görünürse görünsün.

Ragnar kampa herhangi bir sorun çıkarsa müdahale edebileceği kadar yakın, ama koca mavi bir ejderhanın devamlı gezeliğinin kendisini rahatsız edemeyeceği kadar uzakta, sessiz bir yer buldu. Şükürler olsun ki ejderha formuna geçmeyi başarıncaya, kendini böyle hissettiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı. Gerçi kendini hiç bu kadar kötü hissettiğini hatırlamıyordu. Ragnar zihnini açıp seslendi. Birkaç saniye sonra bir cevap aldı.

Oğlum.

Anne.

Sorun nedir?

Ragnar yere oturdu. Arka bacaklarını bükmüş, dirseklerini de bacaklarına dayamıştı, böylece başını pençelerine koyabiliyordu.

Ben salağın tekiyim, dedi sadece.

Annesinin tatlı kahkahasını kafasının içinde hissetti ve bu onu rahatlatmıştı. *Ah, benim tatlı oğlum. Korkarım ki bunun için yapabileceğim bir şey yok. Bu senin kanında var. Tıpkı yıldırımlar gibi.*

BÖLÜM 12

Fragma, uyarı borusunun Buz Diyarı'ndaki küçük köyde yakalandığını duydu ve korkarak en küçük kızını yakaladı. Köydeki tüm kadınlar aynı şeyi yaptılar. En küçük kız çocuklarını alıp eve, sokaktan uzağa götürdüler. Köylerinin kuzeyini çerçeveleyen dağların yüzlerce fersah arkasından gelen tehlikenin farkındaydılar.

Yaklaşıyorlardı. Tehlikeli dağ geçidinden ve hatta köyün içinden geçiyorlar, onları varış noktalarına gelmekten bir saniye için bile olsa alıkoyabilecek her şeyi darmadağın ediyorlardı. Durmaları daha kötü olurdu. Belki Fragma'nın küçük köyü onların son durağı *olabilirdi*. Belki Fragma'nın kızını alırlardı. Belki de arkadaşının kızını. En küçük kızlardan *herhangi birini* alabilirlerdi ve Fragma'nın tanıdığı hiçbir anne, şansını zorlamak istemiyordu. Çünkü kızlardan biri alınırsa o kızı bir daha gören olmazdı.

Bir boru daha öttü ve Fragma kızına sıkı sıkı sarılarak eve koştu. Kapıyı ardından çarparak kapatıp kapıya sırtını dayadı.

Geliyorlardı. Ve Fragma'nın tek yapabildiği tanrılara onların geçip gitmeleri için dua etmek ve başkasının çocuğunu almalarıydı, onunkini değil. Lütfen tanrılar, onunkini değil.

Eşinin elinden tutan Beyaz Ejdercadı Morfyd, odadan çıkıp merdivenlere giden holde yürüdü. Brastias, varacakları yere gelmeden durdu ve ona doğru dönen Morfyd'i öptü. Morfyd inledi. Brastias'ın ağzına bastırılmış ağzı açıldı ve içinden bir arzu dalgası geçerken gözlerini kapattı.

Brastias, büyük eliyle Morfyd'in boğazını ve çenesini okşadı ve geri çekilirken, "Gerçekten aşağı inmemiz gerekiyor mu? Yatakta kalamaz mıyız?" diye sordu.

"İkimizin de yapacak işleri var. Ayrıca," Morfyd, Brastias'ın bileğini kavradı ve başparmağını onun nasırlı avucuna bastırdı, "bugün yatakta kalırsak yarın da, ertesi gün de ve bir sonraki gün de yatakta kalmak isteyeceğiz."

"Bunda bir sorun göremiyorum," diye dalga geçti Brastias.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Morfyd'i kandıramıyordu. Morfyd, Brastias'ın kendisini neşelendirmek, dikkatini dağıtmak istediğini biliyordu. Ve bunu yapmamasın tek bir sebebi vardı; Ailenin Sevgilisi Keita'nın veya Morfyd'in ona taktığı isimle, Morfyd'in Devamlı Başbelası Keita'nın dönüşü.

Keita'nın, Morfyd'in sinirini bu kadar kolay bozabilmesi Brastias'ı her zaman rahatsız ediyordu. Annesinin Devenallt Dağı'ndaki kuluçka odasından Keita'yı alıp getirdiği ilk andan beri, kız kardeşinin her an Morfyd'in tepesini attırma gibi bir kabiliyeti olmuştu. Ve bunu her yaptığında Morfyd suçlanıyordu. Keita kızıl saçlarını savurup babasına margarin eritebilecek bir sıcaklıkla gülümseyince, Büyük Bercelak bir anda en büyük kızma dönüp, nazıkçe kendisinin büyük olduğunu ve küçük kardeşiyle ilgilenmesi gerektiğini söylerdi. "*Onun henüz uçmadığını bilmene rağmen onu dağdan atmamalıydın.*" Morfyd doğru hatırlıyorsa, bunu sadece bir kez yapmıştı ve şımarık kız bunu gayet de hak etmişti!

Ama büyümüşlerdi artık. Ve Morfyd'in sümüklü küçük ineği tostoparlak edip pullarını vücudundan sökmesi gerekse bile, yetişkinler gibi davranacaklardı.

Ama bu durum, Morfyd'i şu anda endişelendiremezdi. Sevdiği adam ona gülümser, ona takılır ve onu mutlu etmek için elinden geleni yaparken olmazdı. Morfyd gerçekten hayattan daha fazlasını isteyemeyeceğini düşünüyordu.

"Sen," dedi Morfyd, "Beni tembellik dolu bir yaşamla kandıramazsın, Lordum."

"Neden bu evdeki herkesten farklı olalım ki?" diye sordu Brastias. Morfyd bir kahkaha atınca onu öptü.

"Sen," dedi sert bir ses. İkisinin öpüşmeleri bıçak gibi kesildi. "Bunu herkesin önünde yapmak zorunda mısın?"

Morfyd kardeşine baktı. Altın rengindeydi ve tıpkı her sabah olduğu gibi, bu sabah da çok yakışıklıydı. "Sen bizi her gördüğünde böyle davranmak zorunda mısın? Geçip gidebilirsin."

"Sen benim ablamsın Morfyd, bir orospu değilsin. O adam sana bir orospuymuşsun gibi davranıyor!"

"Sen herkese böyle davranıyorsun."

Yakışıklı Gwenvael omuz silkti. "Ee?"

Morfyd'in kardeşlerini bu aralar pek takmayan Brastias, Morfyd'i kaşlarını çatan bir Gwenvael'in etrafından çekip aldı ve beraberce Büyük Salon'a çıkan merdivenlere doğru yürüdüler. Yürürlerken Morfyd'in ailesinin pek çok üyesinin uyanmış ve hatta kahvaltı etmeye başlamış olduklarını fark ettiler.

Son basamağa geldiklerinde Brastias, Morfyd'in elini bıraktı ve yemek masasını aralarına alacak şekilde yürüdü. Aralarında cansız bir nesnenin olması, Briec ve Fearghus'un kötü bakışlarını azaltıyor gibiydi. Morfyd, iki yıldan sonra ağabeylerinin, kendisinin yaptığı bu seçime alışmış olmalarını beklerdi, ama nedense tamamı kendilerini Brastias tarafından 'ihanete uğramış' gibi hissediyordu. Morfyd bunun sebebinin ne biliyordu, ne de umursuyordu. Küstah piçlerin onun evliliğini kabullenmeleri gerekecekti. Elbet bir gün. Sonraki bin yıl içinde falan.

Brastias, "Annwyl?" diye sordu. Bir somun ekmek almak için Talaith ve Briec'in arasına uzandı.

"Çalışıyor," diye mırıldandı Fearghus, dikkatini önündeki parşömenlere yöneltmişti.

"Vay vay," dedi Gwenvael. Koca bedenini Morfyd'in yanındaki koltuğa bıraktı. "Bu aralar gerçekten çok çalışıyor."

Fearghus bakışlarını önündeki kâğıtlardan kaldırdı. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Sadece gözlem yapıyorum, abi." Gwenvael kendi ekmek somununa uzandı ve ekmeği birkaç parçaya bölerek, "Ama onun çalıştığını hiç görmüyoruz. Alıştığımızın aksine. Saatler boyu ortadan kaybolup terli ve bitkin bir şekilde geri geliyor. Nereye gittiğini... ve kiminle gittiğini merak ediyorum."

Morfyd iğneleyici bir laf etmek üzere ağzını açtı ama Talaith—Briec'in eşi ve insan olsa da Morfyd'in meslektaşısı olan bir cadı—önce davrandı. Büyük, yuvarlak bir meyveyi masanın öte yanına fırlattı. Meyve hızla Gwenvael'in burnuna çarptı.

"Ahhh!" diye bağırdı Gwenvael. "Seni zalim yılan!"

"Pardon," diye tısladı Talaith, sesinde özürden eser yoktu. "Ama hiç kapanmayan ağzını doldurmak için bir şey gerekiyordu. Maalesef ıskaladım."

Briec başını geriye atıp kahkahayı bastı, o arada Gwenvael'in burun deliklerinden kara duman tütmeye başlamıştı. Briec sırttı, Gwenvael'e sessizce meydan okuyordu. Gwenvael de sırttı, tabii. İkisi de epeyce geniş masanın etrafından dolaştılar. Karşı karşıya gelmek üzereydiler. Morfyd onlara yanaşıp, kollarını iki yana açarak onları ayırdı.

"Kesin şunu! İkiniz de kesin!" İkisi de Morfyd'e vurmak istemiyordu, bu yüzden geri çekildiler. Morfyd, tek bir çatı altında birbirlerine daha ne kadar katlanabileceklerini bir kez daha merak etti. Demek istediği, tek parça halinde!

"Yani!" diye yakındı ve cadı cübbesini düzeltti. "Son zamanlarda hepiniz, arenadaki dövüş köpekleri gibi davranıyorsunuz."

"Dagmar artık bunu yapmama izin vermiyor," dedi Gwenvael boş boş. "Olmaz diyor." Bakışlarını kaçırdı. "Sebebini anlamadım."

Morfyd, Gwenvael'in kafasına bir tokat attı.

"Ah! Bu niyeydi?"

"Salağın teki olduğun için!" Kahkahasını yarıda kesmeye çalışırken, parmağını masanın karşı tarafındaki Briec'e doğrulttu. "Sen de öyle! Ya ikiniz de biraz mantıklı davranmaya başlarsınız," ağzından çıkmaya çalışan kelimeleri engellemek için parmağını Gwenvael'e doğrulttu, "ya da yaşayacak başka bir yer bulursunuz."

"Bizi dışarı atamazsın," dedi Briec. Ona ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmazdı.

Morfyd, "Gayet de atarım. Ben Kraliçe Annwyl'in topraklarının hizmetkârıyım ve uygun bulmadığım herkesi atabilirim. O yüzden *beni zorlamayın!*" diye bağırarak bitirdi sözlerini.

"Şu devamlı..." Gwenvael boğazını temizledi, "çalışan Kraliçe Annwyl'i mi diyorsun?"

Morfyd yumruğunu geriye çekmiş, pislik herifi yumruklamaya hazırlanıyordu ki, Brastias o anda eşinin kolunu tuttu. Onu salondan ve kocaman kapılardan çekerek çıkardı. Merdivenlerden inip koridoru aşana kadar da onu bırakmadı.

"Küstah! Şımarığın teki!"

"Huzursuz. Brieç de öyle galiba."

"Bu benim sorunum değil!"

"Şşş," dedi Brastias usulca. Nasırlı büyük parmaklarıyla yavaşça Morfyd'in dudaklarını, çenesini okşadı. Sadece Brastias onu sakinleştirmeyi başarıyordu. Merhamet tanrıları da biliyordu ya, Brastias çoğu erkeğin sahip olmak için katil olabilecekleri yeteneklere sahipti ve Morfyd her gece, Brastias kalbini ona verdiği için o tanrılara şükreliyordu. "Canını bu kadar sıkmalarına izin verme."

Morfyd bir nefes alıp verdi. "Haklısın. Sadece, yumurtadan çıktığımızdan beri, birlikte bu kadar fazla zaman geçirmemiştik. Annemin neden etrafımızda bir dadı ve silahlı muhafızların bulunmasını istediğini şimdi anlıyorsundur. Bunlar yokken Gwenvael'in kuyruğu gitti, Éibhear'ın saç, Brieç'in de arka pençesinin tırnakları."

Brastias kıkırdarak Morfyd'i dudaklarından öptü. "Ama sen Annwyl'i koruyorsun." Sesini alçaltıp başını eğdi. "Annwyl'i korumana gerek var mı?"

Morfyd buna dürüstçe cevap veremiyordu, o yüzden cevapsız bırakmayı tercih etti. Brastias'ı öpünce, adam kollarını ona doladı ve örgü zırhlı göğsüne çekti.

Morfyd onu iterken, "Yapacak işlerin var," diye hatırlattı, ikisi de nefes nefeseydi.

"Haklısın. Kuvvetler şu an için bir yere gitmiyorlarsa da, talim yaptıklarından emin olmalıyım." Morfyd'i alnından öptü. "Belki öğleden sonra buluşabiliriz... Odamızda buluşmaya ne dersin? Küçük bir öğle yemeği yeriz."

Morfyd sırttı. Günü şimdiden güzelleşmişti sanki. "Mükemmel."

Brastias uzaklaşırken Morfyd her zamanki gibi onu izledi. Ve Brastias, her zamanki gibi Morfyd'e bakıp gülümsedi.

Grup halinde, bir dağa çıkan basamakların olduğu bir platforma indiler. Devenallt Dağı, Güney'in ejderha Klanlarını ve Hanelerini yönetenlerin kuvvet merkeziydi. Yüzlerce fersah aşağıda Garbhán Adası vardı. İnsan kraliçenin iktidar merkeziydi orası.

"İkiniz burada bekleyin," dedi Ragnar kardeşiyle kuzenine.

"Emin misin?" diye sordu Vigholf. Ragnar'ın yalnız gitmesine izin vermek kardeşini rahatsız ediyordu ama en iyi yol buydu.

"Ben hallederim."

Keita, Vigholf'un omzuna hafifçe vurarak, "Endişelenme," dedi. "Sorun çıkma ihtimaline karşı, Ren burada seninle kalacak."

"Öyle mi?" diye sordu yabancı ejderha. "Emin misin?"

"Sen orada anneme yaltaklanmazsan, her şey daha hızlı hallolur. Hem, ailemin Vigholf ve Meinhard'ı birbiriyle karıştırmaması için sana ihtiyacım olacak."

"Ne güzel."

Keita güldü. Bu ses, yolculuklarının son kısmında nadiren duyulmuş bir sestir. "Uzun sürmez."

"Sürmese iyi olur."

"Hadi!" dedi Mavi, sesi heyecanlı bir köpek yavrusu gibi çıkıyordu. "Gidelim!"

"Tamam," dedi ona el sallayan Keita. "Geliyoruz."

"Bol şans," dedi Doğulu. Keita, Mavi'nin ardından merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Yanından geçen Ragnar ona baktı ama yabancı ejderha ona sırtını döndü.

Ragnar'a tüm bunları ve hatta daha bile fazlasını hak ettiği söylenmişti gerçi.

"İyi," demişti annesi. "Utanmalısın. Ona söylediklerin korkunç."

"Biliyorum," demişti Ragnar.

"Ondan özür dilemelisin, oğlum."

"Keita bunu zorlaştırıyor."

“Özür dilerken işleri kendine göre ayarlayamazsın, Ragnar. Bu bir özür olmaz, yatıştırmaya yönelik üstünkörü bir hareket olur. Sana kendini iyi hissettirir sadece. Dediklerin yüzünden gerçekten üzgünsen...”

“Öyleyim.”

“Öyle olsan iyi olur, çünkü ben seni kaba biri olası diye yetiştirmedim, oğlum. Ve bunun kötü bir hareket olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Ragnar bunu biliyordu, onu kemiren de buydu zaten. Mesafeli ve hesapçı olmak başka bir şeydi. Liderler ve politikayla uğraşırken bir gereklilikti bu. Ama öleli çok olmuş babasıyla sorunları vardı diye kötü ve zalim davranmak çok farklı bir şeydi. O yüzden Keita’yla—dürüst olmak gerekirse Doğulu, Keita’yla olan bağlantısı dışında Ragnar’ın umurunda bile değildi—arasını düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Keita ona bunun için bir şans verirse tabii.

Ama Keita yolculuklarının geri kalan kısmında ona bu şansı vermemişti. Buradaki işi biter bitmez ailesiyle birlikte eve dönmeyi planlayan Ragnar’ın, bu meselenin üstüne şu anda gitmekten başka şansı yoktu. Keita ondan nefret ederken Kuzey’e geri dönmeyi reddediyordu.

Ragnar ona dağa çıkan basamakların en sonuncusunda yetti. Ragnar omzuna dokununca Keita durdu. Bir saniye sonra Ragnar’a baktı. Ragnar gözlerini kaçırmak istedi. Kızın o soğuk gözleri utancını arttırıyordu, çünkü Ragnar tüm suçun kendisinde olduğunu biliyordu.

“Evet, Lord Ragnar?”

“İçeri girmeden önce,” dedi Ragnar, “Senden çok özür dilediğimi söylemek istiyorum. Sana dediklerim için. Bu çok yanlış bir şeydi. Beni affedemezsen bunu anlarım ama umarım en azından özrümü kabul edersin.”

Ragnar bir an için bu sözlerin kendi ağzından çıktığından emin olamadı. Keita’nın ifadesinde hiçbir şey değişmemişti. Yüzündeki ifade de, gözlerindeki soğukluk da aynıydı. Herhangi bir öfke, keder, hatta sıkınlık belirtisi bile göstermiyordu.

Keita hiçbir şey söylemeden Ragnar'dan uzaklaştı ve Ejder Kraliçe'nin dağ sarayına girdi. Ragnar derin derin iç çekerek onu izledi. Galiba gerçekten de eve Keita'nın nefretiyle gidecekti.

Önlerinde bir merdiven daha vardı. Mavi o merdivenin tam ortasında duruyor, bir pençesini yere vuruyor ve onlara kötü kötü bakıyordu. "Nerede kaldınız?"

Keita kardeşine doğru yürüyüp merdivenlerden çıktı ve yanında durdu.

Mavi'nin sabırsızlığı endişeye dönüştü. "İyi misin Keita? Son birkaç gündür böyle görünüyorsun. Annemiz için endişelenmiyorsun, değil mi? Onun bazen nasıl davrandığını bilirsin. Dediklerinin yarısını bile gerçekten kastetmiyor."

Keita kardeşine cevap vermedi ve bunun yerine, merdivenin dibindeki Ragnar'a odaklandı.

"Ne diyordun, Lord Ragnar?"

Lanet olsun. Keita'nın bu işi zorlaştıracaklarını biliyordu ama... *Lanet olsun.* Ragnar bir an için gözlerini kapattı, kendini toparladı ve "Özür dilerim, Keita. Umarım beni affedersin," dedi.

Mavi kaşlarını çatı ve bakışları Keita ve Ragnar arasında dolaştı. "Ne özrü?"

Keita, Ragnar'a gözlerini dikip bakmaya devam etti. Kardeşinin sorusunu yanıtlamak yerine sabırla Ragnar'm söyleyeceklerini bekledi.

Ragnar daha önce, paniklemiş bir yavru gibi kaçma isteğine hiç kapılmamıştı. Ama annesinin sözlerini gayet net hatırlıyordu. "*Özür dilerken işleri kendine göre ayarlayamazsın Ragnar.*"

Annesi her zamanki gibi haklıydı. O yüzden Keita'nın koyu kahverengi gözlerine bakan Ragnar, Keita'yı her şeyden çok seven kardeşine, "Ablanın bir zampara olduğuna dair kaba ve kınanması gereken bir açıklamada bulunmuştum."

Keita'nın yüz ifadesi hâlâ değişmemişti. Ragnar, suratına azgın bir küçükbaş sürüsünün gücüyle mavi bir yumruk çarptığında bile, bakışlarını Keita'dan ayırmadı.

Ragnar yana doğru tökezledi ama düşmedi. Bu kolay olmamıştı. Yavrunun yumruğunun biraz daha şiddetli olmaması

kötüydü. Müthiş bir savaşçı olabilecek kuvveti vardı ama yeterince tecrübeli veya azimli değildi.

Mavi bir pençe, kara tırnağını Ragnar'a doğrulttu. "Ablamla bir kez daha böyle konuşursan, kardeşinle kuzenin senin cenaze ateşine koyabilecek tek bir parçanı bile bulamaz. Anlatabildim mi?"

Çenesini oynatıp yüzünün yumruk yiyen tarafındaki uyuşmayı gidermeye çalışan Ragnar, "Anladım," dedi.

"İyi." Mavi öfledi. "Bu aramızda kalsın. Babam bir şeyin kokusunu alırsa Yıldırımlar ve Ateşler yine karşı karşıya gelir ve ittifak mahvolur." Pençesini usulca ablasının omzuna koydu. "Tamam mı, Keita?"

Keita başını evet anlamında salladı. Ragnar'a doğru tiksinti dolu bir bakış atan Mavi, "Gidelim o zaman," deyip merdivenleri tırmanmaya koyuldu.

Ragnar, Keita'nın gözlerinin içine bakmaya devam etti. İstemeye hiç hakkı olmadığı affı arıyordu hâlâ. Keita'nın gülümsemesi geri geldiğinde Ragnar'a hayat verdi; sanki karanlık fırtına bulutlarını aşip dünyasını aydınlatan iki güneş gibiydi.

"Şimdi," dedi ona göz kırpan Keita, "senin bu zayıf barbar özrünü kabul ediyorum."

BÖLÜM 13

Keita, Ragnar'a dönerek, "Saray adabı hakkında bir hatırlatmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu. Yıldırım'ın özrü yüzünden hâlâ şoktaydı. Bu özür öylesine söylenmiş 'sizi kırdığım için üzgünüm Leydim' türü bir özür de değildi üstelik. Tamamen içten gelen bir özürdü. Keita bu özrü seve seve kabul etmişti, çünkü gerekmedikçe kin tutmazdı. Bir an aptallık etti diye birinden neden nefret etsindi ki? Ona göre bu, israftan başka bir şey olmazdı.

Kuzeyli, sözlerinde içten olduğu sürece—yalanları ve yalancıları her zaman saptayabilen Keita, bu sözlerin içtenlikle söylendiğinin farkındaydı—bunu Ragnar'ın başına kakmayacaktı.

Tabii bir daha böyle bir şey yaparsa Ragnar'ın içtiği suyu zehirleyip ölüm döşeğindeyken ona gülecekti, ama o zaman bunu hak etmiş olurdu zaten.

"Küçük bir hatırlatmadan zarar gelmez."

"Yanımda yürüme," diye hatırlattı Keita. "Buraya ilk gelişin olduğu için. Kraliçe seni çağırmadan ona yaklaşma. Sana dokunmadan ona dokunma. İçeride yıldırımını salmayı sakın düşünme; bu yapacağın son şey olur. Kraliçeye senin tepeni atırsa bile *Majesteleri* diye hitap et, babama da *Lordum* de. Ve babama asla meydan okur gibi bakma. Gerçi bu adap değil, sağduyu meselesi."

"Tümünü aklımda tutacağım."

"Güzel." Bir köşeyi döndüler ve Keita durdu. "Geri kalan her şey için beni izlemen yeterli."

"Tamam."

Bu koridor kraliçenin sarayının ilk katma çıkıyordu. Duvarlarda kraliçenin zırhlı muhafızları vardı, her birinin elinde birer uzun mızrak ve uzun bir kalkan bulunuyordu. Holde yürürlerken

muhafız alayı onlara bakmadı ve orada olduklarını fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Keita yere bakıyordu. Gençken muhafızların dikkatini çekmeye yönelik oyunlar oynardı ama birkaçı kovulunca bu oyunlardan vazgeçmişti. Bunun eğlenceli olması için herkesin gülmesi lazımdı. Sırf canı sıkıldı diye birilerinin hayallerini veya kariyerini mahvetmek istemiyordu.

Üç kişilik grup, koridorun sonuna geldi ve en dipteki iki muhafız görev yerlerinden çıkıp öndeki açıklığa giderek, onları bir sonraki odaya girmekten alıkoydular. Muhafızların mızraklarının sivri metal uçları hâlâ tavana bakıyordu. Kalkanları önlerindeydi ama savaş pozisyonunda değildiler.

"Prenses Keita," dedi muhafızlardan biri. "Geri döneceğini bilmiyorduk."

"Sürprizlere bayılırım, ya sen?" Keita, Ragnar'ı işaret etti. "Bu adam bizimle. Onu annem çağırdı."

Muhafız, Keita'yı inceledi ve üstünde bir silah taşıyor mu diye baktı. Annesinin özel muhafızlarının her zaman yaptığı bir şeydi bu. Gorlas'ın dediği gibi, Keita tahtı koruyor olabilirdi ama Majesteleri'ni, Kraliyet Muhafızları korurdu. Bu grubun lideri Keita'nın kuzeni Elestren'di. Bu görev, kraliçeyi kendi çocuklarından korumayı da kapsıyordu.

Muhafız en sonunda, "Silahlarını bırakacak," dedi.

Keita, Ragnar'a döndü ve pençelerini ona uzattı. Ragnar'ın, silahlarını asla bırakmamakla ilgili Kuzey usulü zırvalayacağından korkmuştu ama Ragnar ses çıkarmadan kınındaki kılıcı ve sırtına bağladığı savaş baltasını çıkardı. Ardından belindeki savaş çekicini çözdü. Sırtarak silahları Keita'nın ellerine verdiğinde, kız tüm bu zımbırtının ağırlığı yüzünden neredeyse yere devrilecekti.

Keita, "Éibhear," diye viyaklayınca, kardeşi silahları hemen ondan aldı. Küçük kardeşinin bu silahları kolayca kaldırabilmesi Keita'nın sinirlerini bozdu. "Kaba herif," diye tısladığında, Ragnar ona güldü.

Éibhear silahları bir kenara koyunca muhafızlar yoldan çekildiler ve geçmelerine izin verdiler.

Tanrılar aşkına.

Ragnar şimdiye kadar kraliçenin sarayıyla ilgili biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Sade, rutubetli duvarlar ve soğuk mağaralar. Ama bu... Bu ise tam olarak Ragnar'm görmeyi beklediği şeydi. Saf altınla sıvanmış duvarlar, her bölüme işlenmiş antik Ateş Üfleyen resimleri, bazıları çok kıymetli metaller ve değerli taşlarla süslü eşyalarla donatılmış soylu ejderhalar tarafından kaldırılan altın, kristal veya fildişi kadehler, soyluların değerli pençeleri taşa değmesin diye yerlere serilmiş kürkler, kocaman çukurlardaki ateşlerin üstünde şişe geçirilmiş etler, birkaç metre ötede yayılmış çiğ ve baharatlandırılmamış et yığınları.

Ragnar bu görüntünün, akrabalarının onu inandırmaya çalıştığı kadar yoz ve müsrif bir görüntüydü olduğunu düşündü. Bu Güneylilerin kendilerine nasıl olup da bir tehdit oluşturabileceğini merak etti. Bu bakımlı sürüngenlerin, kendilerini Orduların Baş Ejderlordu'na karşı savunmak şöyle dursun, bir yusufluğa karşı pençelerini kaldırdıklarını bile hayal edemiyordu.

Küçük grup yürüyüp giderken soylular muhabbeti kesip onları izledi. Dişiler Mavi'ye odaklanmış, onu görünce soğuk gözleriyle hesaplar çevirmeye başlamışlardı. Erkekler ise doğrudan prensese bakıyorlardı. Kırmızı bir erkek diğerlerini itip öne geçti. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı ve hareketlerinden tehdit okunuyordu. Ragnar kendini Moor Kalesi'nde o insanla yüzleşirkenki gibi hissetti. Ama bu sefer insan bedeninde kısılmamıştı. Bir başkasının sihriyle zayıflatılmamıştı. O yüzden Kırmızı, Ragnar'a göre biraz fazla yakına gelince Ragnar onunla yüzleşti ve kuyruğunu onunla Keita'nın arasına şiddetle indirdi.

Kuzeylinin kuyruğu öyle güçlüydü ki, metal dikenli ucu, üstünde durdukları postu delip geçti ve alttaki taş zemine saplandı.

"Yolumdan çekil, aşağı tabaka," diye emretti Kırmızı.

"Sakince geri çekilmen gerekiyor."

Öfkelenen Kırmızı, "Keita! Benden uzaklaşma!" diye bağırdı.

Keita durakladı ve Éibhear koşup o Kırmızıyı dayaktan öldürmeden önce son anda, ön pençesiyle küçük kardeşinin kolunu yakaladı.

Keita, "Eminim ki," dedi arkasına dönmeden, "az önce bana bir bar kızyımışım gibi bağırmamışsındır."

"Benimle konuşacaksın."

"Maalesef şimdiye kadar hiç kimseden emir alacak kadar düşmedim ben. Şimdi izin verirsen, annem bekliyor."

Kırmızı yeniden Ragnar'ı aşmaya çalıştı, fakat Ragnar onu Keita'dan uzak tutmaya kararlıydı. Yıldırım, Kırmızı'yı itince ejderhanın öfkesi patladı.

Kırmızı, yumruğunu Ragnar'a savurdu ama kara pullu bir pençe, yumruğun etrafına kapandı ve kara tırnaklar kırmızı olanları sararak onu sıkmaya başladı.

Çatlayıp kırılan kemiklerin sesi o anda sessiz kalan salonda yankılandı. Kara ejderhayla daha önce karşılaşmış olan Ragnar, Kraliçe'nin eşini ve Keita'nın babasını tanıdı. Güney'de Büyük Bercelak olarak bilinen—Kuzey'de ise hâlâ Kindar Bercelak ve Katil Sıçan Bercelak olarak tanınıyordu—Kara ejderha, diğerlerini uyarma zahmetine pek girmezdi. Doğasında yoktu bu, ama Ragnar bu özelliğinin, özellikle kızları söz konusu olduğunda devreye girdiğini düşünüyordu.

Yaşlı ejderha tek söz söylemeden kızıl pençeye uyguladığı baskıyı, pençeyi tamamen ezene kadar arttırdı. Kırmızı, postlarla kaplı zeminde bir bebek gibi kıvranıp ağlamaya başladı. Ateş Üfleyen'in bakışları ağlayan soyludan Ragnar'a döndü. Onu kara, soğuk gözleriyle dikkatle inceledikten sonra basamakları işaret etti. "Kraliçem seni bekliyor, Yıldırım. Beklemeyi sevmez."

Ragnar, babasının bile Kraliçe Rhiannon'un sarayına direkt olarak saldırmaktan neden kaçındığını anladı. Soylular yüzünden değil—gayet işe yaramaz duruyorlardı—savaş köpekleri yüzünden. Lord Bercelak ve Cadwaladr Klanı yüzünden.

Soylular, bu aşağı tabaka ejderhaların varlığına karşı şükran duymalıydı çünkü insanların dediği gibi, kurtları kapıdan uzak tutan kişiler onlardı.

Ragnar, kraliçenin eşinin etrafından dolandı ve bir merdivenden daha çıktı. Tepede Mavi'yle Keita duruyordu. Keita,

Ragnar onun önüne yürüyene ve kardeşi diğer odaya gidene kadar bekledi.

“O Kırmızı sana epey tutulmuş gibiydi,” dedi Ragnar. Omzunun üstünden bakınca kraliçenin eşinin, herkes gözlerini kaçırana kadar oradakilere baktığını gördü.

“Beni suçlama,” diye çıkıştı Keita. “Ne ona, ne de DeLaval’a herhangi bir söz vermedim ve benden ne alıp, ne alamayacaklarına dair ilk andan beri dürüst oldum.” Uzanıp, giymediği kıyafetlerin üstündeki iplikleri silkelermiş gibi, pençelerini Ragnar’ın omzuna sürttü. “Çoğunluk dürüstlüğüme takdir eder ama bazıları bunu esnetebileceğini, aklımı çelebileceklerini düşünür.” Kirpiklerinin arasından Ragnar’a bakınca Ragnar bu durumun o salak Kırmızı’yı da, DeLaval’ı da aştığını anladı.

“Bazılarımızın en azından denemesi gerekir, Leydim. Ama azimli olmak ve ısrarcı bir gerzek olmak arasında bir çizgi vardır.”

Keita gülüp diğer odaya yöneldi. “Senin bu farkı bilmene sevindim.”

Keita odaya girdi. Bu odada az sayıda soylu, ama babasının Klan’ından çok sayıda muhafız vardı, bu da silah ve muhafız sayısının artışı ve pahalı kıyafetlerin azalışını açıklar nitelikteydi.

Keita, odanın öte yanındaki annesini hemen fark etti. Kraliçe kollarını Éibhear’a dolayıp ona sarılmıştı.

“Benim tatlı yavrum,” diye mırıldandı Rhiannon. “Eve sağ salim dönmene o kadar memnun oldum ki.”

“Seni özledim anne.”

“Ben de seni özledim.” Kraliçe, hayatında ilk defa pençelerinin ucunda yükselip Éibhear’ı alnından öptü. İki yanağından da öptü ve geri çekilip oğluna baktı. “Tanrılar adına, oğlum. Kocaman olmuşsun! Gün geçtikçe büyükbabana daha çok benziyorsun.”

“Teşekkürler anne.”

Kristal mavisi gözler Éibhear'ı aşır Keita'ya odaklandı. Anneyle kızın bakışları birbirine kilitlendi, tıpkı söylentiye göre Keita'nın yumurtasından çıktığı anda olduğu gibi. Keita'nın o zamanlarda ateşi olmasa da, annesinin kafasına bir duman topu attığı söylenirdi. Kraliçe Rhiannon bunun için ikinci kızını hâlâ affetmemişti.

Keita, onunla her buluşmasında yaptığı gibi, kendini olacıklara hazırladı. Her seferinde aynı korkunç, saçma gösteri sergileniyordu. Bu, eğer görebilseler, şehirdeki tüm köylülerin aklının gidebileceği bir gösteriydi.

Keita usulca, "Unutma, savaş lordu," diyerek Ragnar'ı uyardı. Annesinin Éibhear'm etrafından dolanıp kendisine yaklaşmasını izledi. "Burada göreceklere aldanma. Ben, olduğumu düşündüğün kişiden farklı değilim."

"Ne demek bu?"

Keita ofladı. "Görürsün."

Hâlâ odanın diğer yanında olan Rhiannon muazzam beyaz başını kaldırdı, dudaklarını aralayıp parlak beyaz dişlerini gösterdi, kollarını açtı ve "Keita! Sevgili kızım!" diye haykırdı.

Keita kollarını açıp "Anniş!" diye bağırarak onu yanıtladı.

İki dişi odanın iki yanından gelerek, birbirlerine sarılmış gibi yapıp buna zahmet etmezlerken ve birbirlerini kollarından tutarak, yanaklarından öpmek yerine başlarının etrafındaki havayı öperlerken, Ragnar büyülenmiş gibi onları izledi.

Rhiannon geri çekildi ve kızını inceleyip, "Keita. Şuna bir bak. Nasıl da..." diyerek söze başladı. Ragnar kraliçenin iltifatı bitirmesini bekledi ama kraliçe sözünü "Kendin gibisin!" diye sonlandırdı.

"Anniş," dedi Keita. Kraliçenin gözleri biraz seğirir gibi oldu. "Saçındaki tüm o güzel griliklere bak. Yüzüne çok iyi uyum sağlıyor... artık."

"Ve sen, tatlı kızım benim. Tüm o alev gibi kızıl saçlar! Tanrıların bir kutsaması gibi!" Sesini alçalttı. "Çenenin bile kutsamışlar."

"Yolunca geçiyorlar! Aynı senin göğsündekiler gibi!"

Gülümsemeleri yüzlerinde donan iki kadın birbirlerine baktılar. "Sen!"

"Bana sarılmak yok mu?" diye sordu Bercelak, Ragnar'ın yanından. Ragnar'm Keita'da daha önce gördüğü o sıcak ve gerçek gülümseme geri geldi.

Keita salonu koşarak geçip babasının kollarına atıldı. Baba ve kızı birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar.

Bercelak kızma sarılırken, Bu Toprakları Yöneten Kişi'ye doğru dudaklarını oynatarak sessizce, "Ona iyi davran!" dedi.

Kraliçe omuz silkip sessizce "Davranıyorum!" diye yanıtladı.

Keita babasından uzaklaştığında, kraliçe yanındaki Mavi'yi işaret etti. Bercelak hiçbir şey söylemeyince kraliçe yine onu gösterdi ve eşi derin derin iç çekip, "Evlat," diye homurdandı. Kraliçe eşine kaşlarını çatınca Bercelak, "Evde olduğuna sevindim," dedi.

Mavi dargın dargın babasına baktı. "Vay. Sağ ol, baba."

Kraliçe Rhiannon oğlunun omzuna bir şaplak attı. "Şimdi Lord Ragnar'la biraz konuşmam lazım. Neden gidip babanla biraz sohbet etmiyorsun?"

Ragnar'ın bakışlarını o anda kaçırmaması gerekti, çünkü Mavi'nin yüzündeki panik ifadesi o kadar komikti ki, onu izlemeye devam ederse kahkahasını saklayamamaktan korkuyordu.

"Konuşmak mı?" diye sordu Mavi, neredeyse sesi çatlayacaktı.

"Evet." Kraliçe, yavrusunu Bercelak'a doğru itti. "İşimiz uzun sürmez." Kar beyazı pençesini Ragnar'a doğrulttu. Ragnar odayı aşarken, içeridekiler onu dikkatle izliyordu. Yıldırım ejderhası bir kez daha, Güneyli soylularda korkulacak bir şey olmadığını hatırladı. Korkması gerektiği kişiler, bu ejderhalardı. Tamamı—dişileri bile—savaşçılar, dövüşçüler ve katillerden oluşan ve onu izlemekte olan ejderhalar.

Ragnar kendisine yaklaşırken Rhiannon, "Sen de kal, Keita," dedi.

Keita pençelerine takılıp tökezledi. Oysa çoktan babasıyla kardeşini takip etmeye başlamıştı bile. "Ben mi? Neden?"

Kraliçe gülüp pençesini Ragnar'ın koluna koydu. "Çok komik, değil mi, benim küçük kasırgam? Kraliçenin emirlerine nasıl uyulacağını bilmiyormuş gibi yapıyor. Hep güldürüyor beni."

Bercelak kızına işaret verince omuzları biraz düşen Keita, annesine doğru gitti ve üçü birden kraliçenin özel odasına girdiler.

BÖLÜM 14

Tüm Güney ejderhalarının lideri olan Kraliçe Rhiannon tahtına oturdu ve kızıyla, yanındaki yakışıklı Kuzeyli ejderhaya baktı. "Ee, kardeşim nerede?"

"Özür dilerim Majesteleri," dedi Kuzeyli, "ama vardığımda orada değildi."

"Anladım. Ortadan kayboldu yani?"

Keita homurdandı. "Sen onu eline geçirmeden kaçmıştır."

Rhiannon küstah kızma biraz hırladı ama Yıldırım hemen Keita'nın önüne geçti. Keita'nın hızla nefes alıp, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sorduğunu duyan Rhiannon kıkırdamak için kendini zor tuttu.

"Leydi Esyld'in o evde uzun zamandır bulunmadığını söyleyebiliriz, Majesteleri."

"Etrafta onun nereye gittiği konusunda ipucu olabilecek bir şey yok muydu?"

"Araştırdık. Yoktu."

"Yakalanmış mı?"

Keita, Ejderlordu'nun arkasından, "Yakalansa bunu bilmez miydin, anne?" dedi.

"Ne demek bu şimdi?"

Keita, Ragnar'ın etrafından dolaştı. "Şu demek; onun orada olduğunu ne zamandan beri biliyorsun? Onu öldürtmek için plan mı yapıyordun?"

"Majesteleri..." diye söze başladı Ragnar ama Rhiannon beyaz pençesini kaldırıp onu susturdu.

"Orada olduğunu, onu görmeye gittiğin ilk andan beri biliyorum. Buna değdi mi?" diye sordu Rhiannon. "O hain orospu için bana ihanet etmeye değer miydi?"

Şımarık şey sıkınlıkla öfledi. "Sana hiç ihanet etmedim, anne."

"Nerede olduğunu biliyordun, Keita. Hiçbir şey söylemedin. Abilerine bile."

"Gerek duymadım. Kimseye zarar vermiyordu ki."

"Bunun önemi yok, sersem! Şüpheli bir hainin nerede olduğunu bilmene rağmen bir şey söylemedin. Kanuna karşı geldin. Kendini ve aileni tehlikeye attın. Neden? Benim ölmemi isteyen bir dişi için mi?"

"Öff! Böyle düşünüyorsan Yaşlılar Konseyi'ni topla, beni ihanetle suçlasınlar. Sonra da beni Çöl Madenleri'ne göndersinler."

"Bunu yapmalıyım. Hak ediyorsun!"

Keita ön pençelerini ona doğrultarak, "Ne bekliyorsun madem?" dedi. "Muhafızların beni alsın ve bu saçma konuşma bitsin!"

Sadece lanet olası kızının onu kızdırabileceği kadar kızgın olan Rhiannon, Keita'nın kollarına bir tokat attı. Keita da onun omzuna. Kızının, kraliçe bir yana, annesine bunu yapmaya cüret etmesinden ötürü ağzı açık kalan Rhiannon, kalkıp Keita'nın omzunu tokatladı. Yıldırım aralarına girene kadar birbirleriyle dalaşmaya devam ettiler.

"Yeter!" diye böğürdü Ragnar, iki dişiyi iterek uzaklaştırdı. "İkiniz de kesin! Hiçbir anneyle kızın birbirlerine böyle davranışını görmemiştim. Birbirinize çukurdaki iki yılan gibi saldırıyorsunuz!"

Rhiannon'un muhafızları, başlarındaki Bercelak ile birlikte Rhiannon'un odasına daldılar ama Rhiannon pençesini kaldırdı. "Sorun yok, sevgilim."

"Rhiannon..."

"Yok bir şey, yok bir şey. Git oğlunla konuş."

Bercelak ona kötü kötü baktı. "Şart mı bu?"

"Bercelak!"

"Tamam, tamam."

Rhiannon'un eşi, muhafızlarla beraber çıkıp gitti.

Üçü yeniden yalnız kaldıklarında Rhiannon, "Vay vay," dedi. Kuzeylinin etrafından yavaşça dolaştı. "Küçük yıldırımım epey sinirliymiş."

"Öyle," dedi kızı; o da Ragnar'ın çevresinde dolaşmaya başlamıştı. Keita'nın öfkesi her zamanki gibi uçup gitmişti. Rhiannon'un diğer hiçbir çocuğunda bulunmayan bir özellikti bu.

Birdenbire gerilen Ejderlordu'nun etrafında dolaşırlarken ikisi birbirlerine nefis bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi sırttılar. Rhiannon, kızının Ragnar'dan gerçekten hoşlandığını görebiliyordu. "Gerçekten öfkелendiğinde," dedi Keita, "korkunç şeyler söylüyor. Ama sonra özür diliyor ve korumacı kardeşten suratına yumruk yiyor. Tıpkı gerçek bir ejderha gibi."

"Bunu duymak güzel. Özür dilemeyen birinden daha kötü bir şey yoktur. Tabii ben hiç özür dilemem, ama bunu yapmak zorunda da değilim. Kraliçeyim ben!"

Ragnar, iki dişi ejderhanın kendi etrafında, yaralı bir ayının etrafında dolaşır gibi dönüp durmalarından tedirgin olduğunu itiraf edebilecek biriydi.

Kraliçe, "Onda başka neler fark ettin?" diye sordu.

"Bazen düşüncelere dalıyor. Ama onu çok sıkıcı biri yapacak kadar değil. Kardeşine ve kuzenine çok sadık. Ve itiraf edeceğinden çok daha kuvvetli."

"Gösterişçi biri değil yani?"

"Ah, hayır. Hiç değil."

"Babası gibi mi?"

"İyyy. Tanrılar adına, hayır."

Kraliçe, Ragnar'a dönerek, "Annene benziyorsun o zaman?" diye sordu. Ucu dikenli kuyruğu Ragnar'm omzuna sürtündü. "Seni iyi yetiştirmiş. Bunu biliyordum."

Ragnar kraliçeyi inceledi. "Annemi tanıyor muydunuz?"

"Gayet iyi tanıyordum. Annemin hâkimiyeti döneminde mağarasından kaybolması, aramızdaki savaşı başlatan şey olmuştu."

"Bunu duymuştum."

"Yani bir Kuzeyli olduğun kadar, Güneylisin de."

Ragnar sırtımdan edemedi. "Biz böyle yetiştirilmedik. Benim topraklarımda, annen nereden gelmiş olursa olsun, babanın çocuğusundur; yani Kuzeylisindir."

"Tüm bu kanunlar, kurallar ve onurlu ölüm gibi şeyler de buna dâhil mi?"

"Mor pullar ile yıldırım da öyle. Hepsi paketin bir parçası."

Rhiannon ona gülümsedi. Dışı bir ejderha için epey heybetliydi, boyu ve genişliği neredeyse Ragnar kadardı. Çok daha küçük olan kızı annesinin yanına varmıştı şimdi. Onun yanında minicik duruyordu; koyu kırmızı pulları, annesinin beyaz pullarının yanında parlıyorlardı.

"Söylesene Keita... Bu Kuzeyli güvenilir biri mi?"

Keita, Ragnar'ı şaşırtıp bu soruya hemen yanıt verdi. "Evet. Güvenilir."

Soruyu sormadan edemeyen Ragnar, "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye araya girdi.

"Çünkü biliyorum. Bunu bildiğime şükretmelisin, savaş lordu. Hâlâ hayatta olmanın tek sebebi bu." Keita birden annesine döndü. "Ne zamandan beri biliyordun?"

Kraliçe pençesini dudaklarına koyup kızını susturdu ve Ragnar'a usulca, "Odayı mühürle." dedi.

Ragnar ikisinin neyin peşinde olduğunu bilmesee de kraliçenin dediğini yaptı. Rhiannon gözlerini iri iri açtı. "Tanrılar adına, kızım. Ejderlordu gerçekten güçlü."

"Dedim sana."

"Evet kızım, ama ben onun o müthiş omuzlarından bahsediyorsun sanmıştım." Rhiannon tahtına döndü. "Mührün kaybolması için ne kadar zamanımız var, kara bulutum?"

"On dakika. Ama bu lakaplarda ısrar ederseniz, daha az."

"Lakaplarına bayılıyorum, fırtınam." Kraliçe, tahtına oturup kızına baktı. "Sorun neydi?"

"Ne zamandan beri biliyordun?" dedi Keita yine.

"Senin ne yaptığımı mı?" Kraliçe hafifçe güldü. "Bu çok kolay bir soru, kızım. Erkek kardeşimi öldürdüğünden beri."

Keita kaçmayı düşündü ama annesine asla bu zevki tattırmazdı.

"Hangi kardeşini?"

"Oyun oynamayalım, kızım. En az iki tanesini!" Rhiannon'un kahkahası cınladı. Dişi ejderha, ön pençelerini birbirine vurdu. "Onun güzelliği ve beyinsizliği seni şaşırtmasın, Lord Ragnar. İkinci kızım *asla* görüldüğü gibi değildir."

"Anniş, ben ne yaptıysam," annesine böyle seslendiğinde gözünün seğirmesine bayılıyordu, "şey için yaptım..."

"Evet. Biliyorum. Tahtı korumak için yaptın. Ve senden is-temek üzere olduğum şey de, tahtı korumaya devam etmen."

"Nasıl?"

"Biri sana bir teklif getirecek. Bu teklifi kabul edeceksin."

"Ne teklifi?"

Rhiannon sırttı. "Bir sonraki Ejderha Kraliçesi olman."

"Ah." Keita, Ragnar'a baktı, kahverengi gözleri öfkeli bir ifadeye büründü. "Tabii."

"Bana inanmıyorsun."

"Ah, hayır, hayır. Beni kraliçe olarak görmek isteyen çok kişi var. Hep duyuyorum. Çoğunluğu kuyruğumu dikizlemeye çalı-şan erkekler, ama olsun."

"Keita, hakkındaki gerçekleri gizlemeyi çok iyi becerdin. İn-san soyluların çoğu senin bir ejderha olduğunu ve Annwyl'le olan bağlantılarını bilmiyor. Ejderhalar da benim ölmemi çok istediğini düşünüyor."

"Ee..." diye lafa başladı Keita, ama Ragnar'ın kuyruğu kı-çına şiddetle çarparak sözlerini böldü. "Demek istediğim," dedi hemen, bu arada Ragnar'a kötü kötü bakıyordu, "ejderhalar be-nim sıkıcı, kibirli ve aptal biri olduğumu düşünüyor. Yani man-tıklı düşünen hangi canlı, beni kraliçe yapmak ister ki?"

Bu soruya Rhiannon'un yerine Ragnar cevap verdi. "Tahtı ve Güney ejderhalarını kontrolü altına almak isteyen biri."

Rhiannon pençesini Ragnar'a uzattı. "Ne kadar zeki oldu-ğunu görüyor musun? Zeki, yakışıklı ve..."

Ragnar, Rhiannon'un kendisine düzdüğü iltifatları bölerek, "Abilerin fazla bağımsız ve annelerine fazla sadıklar," dedi.

Keita bir an için ona, iki güneşe hayran olduğu kadar büyük bir hayranlık duydu. "Ve ablan..."

"Evet," dedi sinirle burnunu çeken Keita. "O mükemmel biri ve böyle bir şeyi asla yapmaz." Ablasının mükemmelliği, Keita'nın ta yumurtadan çıktığı zamandan beri işittiği bir şeydi.

"Mükemmelliğini bilemem, ama büyü kuvveti çok tehlikeli. Kraliçe olsaydı, onun da öldürülmesi gerekirdi."

"Harika." Keita elinde olmadan kendini biraz umutsuz hissetmişti. "Herkes aileme ölümüne ihanet ettiğimi düşünüyor. Hem de sırf *bu şeyi* elime geçirebilmek için." Sırıttı.

Kayasının üstünde kıpırdanan kraliçe, "Kayamı seviyorum," dedi. "Beni çok soylu gösteriyor."

"Sorularımı affedin ama..."

"Yok, yok, Lord Ragnar. Sor lütfen. Bir daha bu kadar çok zamanımız olmayabilir."

"Kızınızı tehlikeli bir duruma sokuyor gibisiniz, Leydim." Keita'nın kalbi titredi, ama sonra tüm Kuzeyli erkeklerin dişilere bu kadar korumacı davrandığını hatırladı.

"Ah, ama benim kızım riskler için yaşar. Öyle değil mi, Keita?"

Rhiannon'un konuyu nereye çekmek istediğini çok iyi bilen Keita, "Anne!" dedi.

"Hadi ama. Bunda utanacak bir şey yok. Keita'nın yaptığı her şey taht için. Mesela ben kraliçe olduktan sonra Alsandair'e kaçan erkek kardeşim Oissine, beni öldürmeleri için katiller kiralamıştı. O *besin zehirlenmesi* çok kötü oldu, değil mi?" Keita'ya göz kırptı.

Donakalan Keita öfledi. "Ah, anne!"

"İkinci kardeşim Muiredach ise Kuzey'e gitmişti. Onu takip etmesi Keita'nın biraz zamanını aldı ama onu bulduğunda duydukları veya gördükleri pek hoşuna gitmemiş olacak ki, senin şu Kuzey dağlarından birinden trajik bir şekilde düştü, genç Ragnar. Hiçbir ejderhanın hayatta kalamayacağı bir yükseklikten düştü. Çünkü sarhoştı ve bilinci yerinde değildi. Söylesene Keita, onu dağdan aşağı itmeden önce sarhoş etmek için babanın birasını mı kullandın? Yoksa atların derisini yüzmeden önce kullandığımız, büyükbabana ait içkinin deposunu mu buldun?"

Keita, Ragnar'm gözlerinin kendi üstünde olduğunu, onu ölçüp biçtiğini görebiliyordu. Hayatında hiç bu kadar göz önünde hissetmemişti kendini. Gerçeği bilenler—babası, Gwenvael, Ren, Gorlas—başlangıçtan beri onunla beraberlerdi. Onun talimlerini, Taht Koruyucuları'ndan biri haline gelmesini yakından izlemişlerdi. Bu grup, Güney tahtlarını her türlü tehdide karşı, her şekilde koruyan ejderhalar ve insanların beraber bulunduğu küçük bir gruptu.

Ve bunları, tüm bunları zaten bilen kişilerle konuşmak Keita'yı hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Ama Ragnar'la ve *annesiyle*? Burada? Şimdi? Garbhán Adası çarşısında cırlıçıplak yatsa bu kadar rahatsız olmazdı herhâlde.

"Üçüncü kardeşimin Kuzey'de bir yerlerde saklandığı söyleniyor ve Keita onu bulmaya çok istekliydi, ta ki baban Keita'yı bulana kadar." Ragnar hiçbir şey söylemeyince Rhiannon ona, "Kızımın neden sizin bölgenizde olduğunu hiç mi merak etmedin, Ragnar? Yalnız başma? Babanın onu nasıl ele geçirebildiğini hiç düşünmedin mi?" diye sordu.

"Esyld'i görmeye gittiğini söylemişsiniz bana."

"Bunu yaptı da. Sıklıkla. Fakat bunun için sadece Dışdüzlükler'e kadar gitmesi yeterliydi. Ama daha uzağa gitti. Hem de tek bir sebep uğruna. Kardeşlerimi bulup, onları hizaya getirmek için. Oissine'a yaptığı gibi. Görüyorsunuz ya Ejderlordu, kızım Ejdersavaşçısı kuvvetlerinin yapamadığı şeyi tek başma yaptı. Benim için tehlike oluşturanları takip edip, yok etmek." Keita onu düzeltemeden, "Pardon. Tahtım için demek istemişim," diye ekledi.

"İlginç," dedi Ragnar. Keita onun sesi yüzünden irkildi. "En az iki kardeşinizin size saldırımayı düşündüğüne dair kanıt topladı ve buna göre davrandı. Mantık, kız kardeşiniz için de aynı özeni göstermesini icap eder. Böylece Keita, Esyld'in bir tehdit oluşturmadığını anladı. O sizin için de, tahtınız için de bir tehdit değil."

Şok geçiren Keita, Kuzeyliye baktı. Annesi, tahtına yaslanıp onu dikkatle incelemeye koyuldu.

"Tüm bunların senin için hayret verici olmamasına şaşıyorum, Ejderlordu."

“Kızınızı geçmişte yanlış değerlendirdim, Majesteleri. Ve ben aynı hatayı iki kez yapmam.”

“Anladım. O zaman sana karşı dürüst olacağım. Kız kardeşimin bana ihanet edip etmediğini bilmiyorum. Tek bildiğim, tahtımın tehlikede olduğu. Yardımına ihtiyacım var Keita. Çünkü sana gelecekler. Seni bana karşı kullanmaya çalışacaklar.”

Keita, annesinin daha önce kendisinden bir şey istediğini hatırlamıyordu; salağın teki olmaması dışında. Annesinin ondan yardım istemesi ve Ragnar’ın, onu yanlış değerlendirdiğini itiraf etmesi biraz başını döndürmüştü.

Yutkunup zorlukla konuştu. “Yapmam gerekeni biliyorum.”

“Ben de. Ama yine de öfkeni kontrol altında tut ve kim olduğunu, oynadığın rolü hatırla. Şımarık ama sınırları olan bir soylu. Onların tahtı alması için her şeyi yapmaya istekliymişsin gibi durursan yalan söylediğini, tuzak kurduğunu anlarlar. Bırak önden gitsinler. Bırak yalan söylesinler. Senin duy-mak istediğini zannettikleri şeyler söyleyecekler. Ama konu abilerine, ablana ve özellikle babana gelirse onların güvende ve hayatta tutulmaları konusunda ısrar et. Benim için dilediğini söyleyebilirsin.”

“Ah, merak etme.”

“Hainler seninle temasa geçtiğinde bana haber vermelisin.”

“Vereceğim.”

“Derhâl vereceksin, Keita. Bu işi kendi başına halletmeye çalışma. Bu sefer olmaz. Anladın mı?”

“Evet. Anladım. Bu işte yeni değilim, anne.”

“Arkanı kollayacak birine ihtiyacın olacak.”

“Ren benimle beraber. O...”

“Ben yaparım,” diye araya girdi Ragnar.

Annesinin sırtışını umursamayan Keita, “Ren’le yıllardır bu işlerin içindeyim ve...” diye söze başladı.

“Sorun da bu,” diye araya girdi Ragnar yine. “Sana çok yakın. Tahtına ve ailene çok yakın.”

“O haklı, Keita.”

“Evet ama Ragnar bu işin dışında.”

“Yabancı Doğulu, içinde mi peki?”

"Ona öyle demeyi bırak!"

"Fark etmez," dedi ön pençelerini onları sakinleştirmek için kaldıran Rhiannon. "Gerçekten fark etmez."

"Neden?"

"Çünkü Lord Çakanşimşek haklı. Sen ve Ren *cidden* çok yakınsınız. Hem, Doğulu ejderhaların tahta ve bana olan sadakatlerini biliyorlar. Ren'in, bana ihanet ettiği takdirde, babasının gazabını göze alamayacağını da bilirler. Ona güvenmezler."

"Evet, ama..."

"Ve daha önemlisi, bu sorun Lord Ragnar'ı da ilgilendiriyor."

Ragnar gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Öyle olacak."

"Yine mi tehdit ediliyorum, Leydim?"

"Tehdit değil, tatlı tayfunum benim. Buz Diyarı'nın yakınındaki kuzenine ulaşıldığına dair istihbarat aldım."

"Kuzenim mi? Styrbjörn'ü mü kastediyorsunuz?"

"Onun öldüğünü sanmıştım," dedi Keita."

"Ölen kişi Mide Bulandırıcı Styrbjörn'dü. Oğlu Tiksinç Styrbjörn o zamandan beri Sınır Toprakları'nda."

"Kuzeyde ne ilginç isimler varmış," diye mırıldandı Keita.

"Styrbjörn'e kim ulaşmış, Leydim?"

Annesi hemen cevap vermeyince Keita ona odaklandı. "Anne?"

Rhiannon boğazını temizledi. "Sanırım... Derebeyi Thracius."

Keita yere oturdu, aklı Esyld'in evinde buldukları lanet Hükümdarlık kolyesindeydi. "Demir Ejderhalar mı?" dedi Keita, neye inanacağını bilemezken sesine şaşkın bir ton vermeye çalıştı. "Demirler, tahtını ele geçirmeye mi geliyorlar sence?"

"Neden bu kadar şaşırdın ki? Demirler bu bölgeyi ve Kuzey'i yüzyıllardır istiyor."

"Neden daha önce harekete geçmediler? Neyi bekliyorlar?"

"Thracius babasına benzemiyor. Aceleyle karar vermeyecek. Hareket etmeden önce her şeyin yerine oturmasını istiyor. Tahtta sen varsın. Ben öldürüldüm veya hapsedildim. Yaşlılar avucunun içinde. Tüm bunları alırsa büyük bir savaş vermek yerine küçük bir ayaklanma bastıracak sadece. Halletmesi çok daha kolay bir iş."

“Daha önce yaptıkları yüzünden Thracius’dan intikam almak istemenin bununla hiçbir alakası yok, tabii.”

“Thracius’la savaşmak bana bir şey kazandırmaz.”

“Ama o babanı öldürdü, anne. Her zaman bunun intikamını almak isterdin.”

“Evet, ama tahtımı korumak, o piçten intikam almaktan daha önemli. Sen de aynı fikirde değil misin?”

“Öyle olduğumu biliyorsun.”

Annesinin lanet sırtışı geri geldi. “Mühür mağaradan siliyor, kızım. Kararını ver. Var mısın, Keita?”

“Cevabımı zaten biliyorsun, anne.”

“Evet. Ama sana yalan söylemeyeceğim. Bu iş bitene kadar tek başınasın.”

Öfke de, gurur da hissetmeyen, sadece basit bir gerçekliği vurgulayan Keita, “Hep tek başıma oldum,” diye itiraf etti.

Ama yanında sessizce dikilmekte olan Ragnar, “Şimdiye kadar,” diye mırıldandı.

BÖLÜM 15

Öfkeden köpüren Keita taht odasından çıkmadan önce, bağrışmaları duyuldu.

"Ben gidiyorum!" diyerek çabucak merdivenlerden indi. Ragnar arkasından geliyordu. "Aileme selam söyle."

"Ah, Keita..." dedi Éibhear ama babası onu tutup geri çekti.

Éibhear'ın annesi, Keita ve Ragnar'ın ardından, "Kalacaksın," dedi, "çünkü kalman için ısrar ediyorum."

Keita'nın öfkesini kontrol altında tutan yay kopmuş olmalıydı, çünkü Keita topuklarının üstünde dönüp ona, "Kalmayacağım, seni aşırı korumacı cadaloz. Ve bana emir veremeyeceksin," diye tısladı.

"Her istediğim haltı yapabilirim. Kraliçeyim ben."

"Kanatları olan yaşlı bir attan başka bir şey değilsin!"

Rhiannon karşılık olarak—Éibhear şoktaydı—pençesini kaldırdı ve avuç içlerinden ateşler püskürdü. Ama Ragnar alevlerin ve Keita'nın arasına girdi ve kendi pençesini kaldırdı. Ateşleri emdi ve pençesini yumruk yaptı. Saniyeler sonra pençesini açtı ve kraliçenin Keita'ya yolladığı ateşler, parlak kristaller halinde yere döküldü.

Annesinin yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Rhiannon, "Vay vay, ne kadar da *korumacı*ız öyle, benim küçük kış fırtınam. Masum kızım seni bu kadar korumacı yapabilmek için ne yaptı sana, söylesene?"

Hırlayan Keita, Ragnar'm yanından fırlamak istedi, ama Ragnar onu yakaladı ve Kraliyet Muhafızları kraliçenin etrafını çevrelerken Keita'yı geri çekti.

Kraliçenin sözlerini umursamayan Ragnar, Keita'ya dönerek, "Bu işin pisleşmesi gerekmez, Majesteleri. Biraz daha kalmanın zarar vermeyeceğinden eminim."

"Ben..."

Tek bakışla Keita'yı susturan Ragnar, "Ailen seni özledi. Geri gitmeden önce seninle zaman geçirmeyi istediklerinden emim," diye hatırlattı ona.

"Öff! Tamam," dedi Keita. Annesine sırttı ve hızla çıkıp gitti.

Ragnar, başıyla kraliçeye hafif bir selam verdi ve Éibhear'ın ablasını takip etti.

Rhiannon odasına girmeden önce, "Orospu," diye hırladı.

"Ablanla git," dedi Bercelak.

"Ama baba..."

"Kuzey'de emir almakla ilgili hiçbir şey öğrenmedin mi sen? Benimle tartışma. Git."

"Tamam." Éibhear ablasını izledi. Babasının ise kraliçenin odasına girdiğini gördü. Belki babası ortamı yumuşatabilirdi. Keita annesiyle asla anlaşamazdı ama zaman her şeyi geride bırakma zamanıydı, değil mi?

Rhiannon şahsi odasında oturuyordu, düşüncelere dalmıştı.

"Ee?" diye sordu Bercelak, pençesini pençesine aldı. "Oldu mu?"

"Oldu."

"Bundan emin misin, Rhiannon?"

"Hayır. Çok atılgan. Tez canlı. Ona bunu hep söylüyorum." Kraliçe, Bercelak'a kötü kötü baktı. "Niye sırtıyorsun sen?"

"Hiç. Sadece Keita'yı öyle bir tanıttın ki, aklıma başka biri geldi."

Şaşırın Rhiannon, "Kim?" diye sordu.

"Boş ver. Ama Keita'mız akıllıdır ve tecrübelidir. Sahip olduğumuz en iyi ajanlardan biridir, bunu sen de biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Ama bu onun için tehlikeli bir oyun. Özellikle de senin ailen için içindeyse."

"Onları uyarabilirim."

"Hayır. Söylentiler çıkar. Çok konuşuyorlar, Bercelak. İşin kendi kendine yayılmasını beklemeliyiz. Bunu yıllar boyu ben-den sakladığın gibi, onlardan da sakla."

"Sen buldun ama."

"Bulmadım, bildim. Arada fark var." İç çekti. "Ayrıca, onun test edilme vakti geldi."

"Hep aynı şeyi söylüyorsun."

"Evet."

"Ama neden? Endişelendiğin apaçık ortada."

Kraliçe, "Bunu o yapmalı," dedi. Kendini birdenbire bitkin hissetmeye başlamıştı. "O olmalı. Bu mücadeleye o girmeli."

"Niye, Rhiannon? Neden Keita?"

Rhiannon kalkıp yatak odasına yöneldi. "Çünkü," dedi kısaca, "bir gün kraliçe *olacak*."

Rhiannon bu sözlerle taht odasından çıktı ama Bercelak'ın, arkasından gelmediğini görünce durdu. Yüzündeki ifadeyi görünce gözlerini devirdi ve "*Şu anı* kastetmiyordum, seni aşağı tabaka. *Yıllar sonrasını* diyorum."

Bercelak nefesini bıraktı. "Zannettim ki... öündekilerle... ve zehirlere olan ilgisi... lanet olsun, Rhiannon! *Ödümü patlattın!*"

Bercelak'ın, kendi ve görünüşe göre çocuklarının zamanının, katlanabileceğinden çok daha kısa bir sürede tükenebileceğini sandığını fark eden Rhiannon gülmeye başladı ve gülmesini bir türlü durduramadı. Bercelak onu tutup, kaldırıp, hırlayarak yatak odasına taşıırken bile gülmeyi kesemedi.

BÖLÜM 16

Yol onları Devenallt Dağı'ndan direkt olarak aşağıdaki Karanlık Ovalar'a götürdü. Garbhán Adası'na iki kilometre uzağa, çevredeki ormanlıklara indiler. Tüm yol boyunca Vigholf'un garibine giden şey Ragnar, Keita ve yabancıнын tartışmalarıydı. Fısıldaşıyorlardı ama birbirleriyle tartışıyorlardı yine de. Vigholf ağabeyinin bunu daha önce yaptığını görmemişti. Ragnar tartışmaları sevmezdi. Emir verir ve uygulanmasını beklerdi. İtaat edilmezse görevi başkasına verir ve başarısız olan kişinin varlığını bile unutturdu. Bu pek bir şey değilmiş gibi dursa da, yeterli oluyordu. Ağabeyi bazen ülkelerindeki buzlu dağ tepeleri kadar soğuk olabiliyordu.

Ama Ragnar şimdi kalkmış, birileriyle tartışıyordu. İlk önce sadece Prenses Keita'yla tartışmaya başlamıştı. Sonra tartışmaya yabancı da katılmıştı. Seslerini asla yükseltmiyorlardı. Vigholf ve Meinhard'ın yaptığı gibi değildi tabii, ama yine de bir tartışmaydı işte.

Vigholf insana dönüştü, giyindi ve üçünün tartışmaya devam etmelerini izledi. Neden bahsettiklerini bilmiyordu; umursamıyordu da. Eve dönmeye hazırды. Burası o kadar yeşil ve sıcaktı ki. Tanrılar adına, Güney Elleri'ne kış gelmek üzereydi, fakat hava hâlâ ılıktı. Prenses uzun kollu elbisesinin üstünü bir kürkle örtmüştü. Tek üşüyen kişinin o olduğu açıktı. Bu ülkede kar diye bir şey var mıydı acaba?

Gerçi bunun pek de önemi yoktu. Ağabeyi tartışmayı kesdiğinde, yavru ile prensesi ailesine götürecekti ve yollarına devam edeceklerdi.

"Ne oluyor?" diye sordu Meinhard.

"Hiçbir fikrim yok."

“Onların tartışmalarına izin vermemeliyiz,” dedi yavru. Biri üzülecek diye devamlı endişe ederdi. Yatıştırdığı tartışmalarla gurur duyardı. Ama Vigholf’un akrabalarının birbirleriyle dövüşmelerini önleyen, onun yetiştirici sözleri değildi. Heybetiydi. Yıldırımlar, bedenlerinin heybetiyle bilinirlerdi ama genelde daha ince olan Ateş Üfleyenler’e kıyasla daha yavaş olurlardı. Ama bir Kuzeyli kadar yapılı olan bu yavru, ateş üfleyen akrabalarının hızına sahipti. Pek savaşçı bir kişiliği olmaması yazıktı. Ragnar onu şimdiden silip atmıştı ve Kuzey’e geri gönderilmesini istemiyordu, ama Meinhard onun bu kararını değiştirmek için sessizce uğraşıyordu. Bu kocaman yavruyu sevmişti o, ama Vigholf bunun sebebini bilmiyordu.

“Senin yerinde olsam içinde Ragnar’ın olduğu bir tartışmaya dalmazdım.”

“Bir şey yapmalıyız.”

Éibhear’ın meseleyi uzatacağını gören Vigholf, yavruyu kolundan tuttu ve yol kenarındaki ağaçlara doğru çekti. “İşleri bitene kadar burada bekleyelim.”

Vigholf ve Meinhard seyahat çantalarını karıştırdılar, bu arada yavru yolda bir uçtan bir uca volta atıyordu.

“Gitmeden biraz daha erzak toplayabilir miyiz sence?” diye sordu Meinhard. “Dışdüzlükler’den geçerken kurutulmuş et işimize yarayabilir.”

“Prenses erzakımızı yenileme sözü verdi.”

“Hâlâ tartışıyorlar!” Yavru, başını salladı. “Bunun devam etmesine izin veremem.”

“Bekle!”

“Bırak gitsin, Meinhard,” dedi ayağa kalkan Vigholf. “Aralarına girecek, Ragnar onu tokatlayacak, o da bunu bir daha yapmaması gerektiğini öğrenecek.”

Meinhard ayağa kalkarak yola baktı.

“Ne?” diye sordu Vigholf. Meinhard başıyla yolu gösterdi ve Vigholf onun bakışlarını takip etti.

Yolda bir kadın yürüyordu. Kadın, bir eliyle kocaman siyah bir atın yularını tutuyordu. Durup onlara baktı.

Vigholf gülümsedi. İçinden, kapüşonunu daha önce çekmiş olmayı diledi; mor saçlarını insanlara açıklamak zorunda kalmaktan nefret ederdi. İşte, trajik bir lanetlenmeydi, falandı filandı...

Kadına el salladı. "Selam!"

Altın saçlı, uzun boylu kadın, atın yularını bıraktı ve ona yaklaştı. Gözlerini kısarak başını eğdi.

Vigholf kuzenine dönerek, "Ne yapıyor?" diye mırıldandı.

"Fikrim yok," diye mırıldandı Meinhard. "Belki kaybolmuştur. Veya korkuyordur."

"Veya delidir," dedi Vigholf. Vigholf haklıydı, tanrılar adına! Manyak orospu, sırtına bağladığı kılıçlardan birini çekti ve sessizce onlara doğru koşmaya başladı.

Keita, Ren'e dönerek, "Böyle olmalı," dedi. Bir kez daha! Keita kendini tekrar etmeyi sevmezdi ancak Ren, sırf kendi lanet ülkesinde bir soylu olduğu için, Keita'yı annesinin bir kuluymuş gibi umursamazlıktan gelemezdi.

"Bundan hoşlanmadım. Ondan hoşlanmadım." Ren, Ragnar'a kötü kötü baktı. "Sana tepeden bakıyor ve yine canını yaktı."

"Ve bu," dedi Kuzeyli sıkıştığı dişlerinin arasından, "yine de seni ilgilendirmiyor."

"Bundan ne kazanmayı umuyorsun, barbar? Belki annesiyle birlikte, Keita'nın bilmediği bir plan yaptınız? Belki de ona ihanet etmeyi planlıyorsunuz?"

Ragnar elini kaldırdı ve parmaklarının ucunda kıvılcımlar çıktı. Ren de aynısını yaptı ama onun parmak uçlarından ateşler yükseldi. Erkeklerin genellikle fiziksel tepkiler vermesine alışkın olan Keita, "Durun! İkiniz de! Bu yaptığınız çok saçma!" dedi.

Onlara doğru hızla gelen Éibhear, "Neler oluyor?" diye sordu. "Niçin tartışıyorsunuz?"

Keita iki erkeğe baktı, omuz silkti ve tatlı bir sesle, "Tartışmıyoruz," dedi.

"Keita!"

"Bir konuşma, tartışma demek değildir, Éibhear."

"Neden bana söylemiyorsunuz?" Ragnar'la Keita'ya baktı. "Annem neyin peşinde?"

"Bir şey yok. Ragnar sadece kendisi gibi davranıyor. Şimdiye kadar buna alışmış olmalısın."

"Bana yalan söyleme, Keita. Söylemeyeceğini biliyorsun." Haklıydı. Keita kardeşlerinin hiçbirine yalan söyleyemiyordu çünkü hiçbirinin dikkatini bir dokunuşla veya gizli bir gülümsemeyle dağıtamazdı. "Bir şeyler dönüyor ve ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ragnar, "Meinhard'a geri dön evlat," diye emretti.

Keita elini kaldırdı. "Kardeşime emir verme."

"Peki. Kalsın."

"Benimle bu şekilde konuşma, savaş lordu. Kardeşimi senin yardımın olmadan da halledebilirim."

Éibhear, "Halletmek mi? Beni *halletmen* mi gerekiyor yani?" dedi.

Sabrı tükenen Keita, "Durun. Hepiniz sadece..." Kaşlarını çattı, başını yana eğdi. "Ren? Sorun ne?"

Ren, Keita'nın arkasındaki bir şeye işaret etti. "Bu atı tanı-mıyor muyuz?"

Keita omzunun üstünden baktı. "Annwyl'in atına benziyor," dedi kulağını kaşıyarak.

Bir an sonra çeliğin çeliğe çarpma sesini duyarak donakaldı.

"Tanrılar aşkına," diyerek kardeşine döndü.

İkisi aynı anda koşarak, yandaki yola yöneldiler. Ağaçların yanından geçtiler ve Keita ciyaklayarak kışüstü yere düştü. Bir kılıç, her zaman çok kıymetli bulduğu burnunu neredeyse koparacaktı.

Bir çift el onu yerden kaldırıp ayağa dikti. "İyi misin?" Onu kaldıranın Ren olduğunu sanmıştı ama ona endişeyle bakan kişi Ragnar'dı.

"İyiyim. Onları durdurmalıyız."

"Kardeşim asla bir kadını öldürmez."

"O bir kadın değil," dedi Keita. "Yani, tam olarak."

Meinhard kalkanını kaldırdı ve orospunun kılıcı kalkana tüm şiddetiyle çarparak Meinhard'ı geri itti. Tanrılar adına! Ne kadar güçlüydü!

Ve insandı!

Meinhard kalkanını indirdi ve kadının ona sırtını dönerek, kuzeniyle ilgilendiğini gördü. Meinhard kılıcını öne doğru savurdu. Kızın yan tarafını hedeflemişti. Amacı kadını yaralamak, etkisiz hale getirmekti. Onu öldürmek değildi. Ama kız son anda ona döndü ve kılıç yanından geçip gitti. Meinhard öne doğru tökezledi. O anda kadın Meinhard'ın yüzüne dirsek atıp burnunu kırdı.

Meinhard kükredi ve kadın eğilerek, Meinhard'ın baldırına tekme attı. Meinhard hayret içinde, kırılan bir kemik sesi duydu. Bacağında bir şeylerin çat ettiğini hissetti ve tek dizinin üstüne çöktü.

Acıya dayanabilirdi. Kırık iyileşebilirdi. Ama bu aşağılanma... buna dayanamazdı!

Meinhard kuzeninin, kadını kendisine doğru gelmeye zorlamasını izledi. Vigholf kalkanını kadının sırtına doğru savururken kadın onun ancak otuz santim kadar uzağındaydı. Kalkan kadına yandan çarptı ve onu yakındaki bir ağaca uçurdu. Kadın ağacın gövdesine şiddetle çarptı ve sekerek yerde yuvarlandı. Ardından ayağa kalktı ve Vigholf'a tekrar saldırdı.

Vigholf kılıcını savurdu ama kadın kısa kılıcını havaya kaldırarak fırlayıp onun sırtına atladı.

Prences Keita, "*Annwyl, hayır!*" diye haykırdı, bu arada Eibhear vahşi kadını yakalayıp Vigholf'un sırtından aşağı çekmeye çalışıyordu. Aynı anda Ragnar, Vigholf'u tuttu ve geri çekti.

Keita herkesin ortasındaydı, ellerini kaldırmıştı. "Herkes sakın olsun!"

"Sakin mi?" dedi Vigholf. "Deli karı bize saldırdı!"

Meinhard birinin kendisine dokunduğunu hissetti ve yabancu ejderhanın garip suratına baktı. Tek kelime konuşmadılar ancak Meinhard, Ren'in, sağlam bacağına destek yaparak kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

"Lord Vigholf," dedi Keita rahatlatıcı bir sesle. Ona döndü. "Lütfen özürlerimi..."

Gözlerini iri iri açarak Vigholf'a baktı ve Meinhard da onun bakışlarını takip etti. Kuzenin, fark etmedikleri bir yara yüzünden kan kaybından ölmek üzere olduğunu görmekten korkuyordu. Ama durum bundan daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

Keita kahverengi gözlerini kocaman açarak, eliyle ağzını kapadı. Ne göreceğinden emin olamayan Ragnar kardeşine baktı ve onu derhâl bıraktı.

"Ah."

"Ne?" diye sordu Vigholf. "Sorun ne?"

"Ee... eeee..."

Zavallı Vigholf kendine baktı. "Hepiniz neye bakıyorsunuz öyle?"

"Belki de," dedi soğuk bir kadın sesi, "bunu arıyorlardır."

İnsan dişisi, bir zamanlar Vigholf'a ait olan uzun, mor saç örgüsünü havaya kaldırırken Vigholf başını kaldırıp ona baktı.

"Saçın için üzgünüm," dedi kadın sırtarak. "Kelleni almaya çalışıyordum. Ama öküz gibi bedenine göre bayağı hızlı hareket ediyorsun."

"Öküz gibi mi?"

"Endişelenme." Kadın, örgüyü ileri geri salladı. "Savaşa giderken miğferimde harika duracak. Mor rengi hiçbir zaman pek sevmедim, ama güzel olacak bence."

"*Seni çılgın inek!*" diye haykırdı Vigholf. Ragnar onu omuzlarından tutarak, öfkeden deliye dönen kardeşini son anda zapt etti. Kesinlikle onu suçlamıyordu.

İnsan kadın gülerek, "Gel," diye meydan okudu. "Şu işi bitirelim, Yıldırım."

Keita kadına yaklaşıp ellerini hızla kadının omuzlarına koydu. "Kes şunu, hemen!"

Kadın kaşlarını çatıp Keita'ya baktı. Ragnar bir an için prensesin güvenliğinden endişe etti ama kadın, "Keita?" diye sordu. Sonra gülümsedi ve Mavi'nin ellerini, belinden çekti. "Keita!"

Kadın kılıcını—örgüyü değil—yere attı ve Keita'ya sıkıca sarıldı. "Tanrılar! Seni gördüğüme o kadar sevindim ki!"

Keita öfledi ve Ragnar'a hafifçe başım salladı. "Ben de, kardeşim."

"Çok uzun zaman oldu."

"Ya ben? Bana sarılmak yok mu?"

Kadın dönüp Mavi'ye baktı. "Éibhear!" Kadın, ejderhanın üzerine atladı ve uzun bacaklarını beline, kollarını da boynuna sardı. "Ah, Éibhear!"

Kahkaha atan Mavi de ona sarıldı. "İşte tam da böyle bir karşılama bekliyordum."

"Beni sakatladı," dedi Vigholf. Pek abartmıyordu. Kuzeyliler saçlarını Güneyliler kadar uzatmıyor olsalar da, sahip oldukları saçlardan gurur duyarlardı. Büyük savaşlardan önce kadın akrabalar veya eşler, ejdersavaşçıların saçlarını örерlerdi. Savaş veya çatışma bittiğinde, eğer kazanılmışsa, bir ritüel daha yapılırdı. Örgüler açılır ve tek bir uzun örgü haline getirilirdi. Basit, süssüz bir tarzdı bu, ama onlar için çok anlam ifade ederdi.

Ama şu anda tehlikeli ve yabancı bir bölgedeydiler. Bu dişinin yarattığı zararı ödetme yeri burası değildi. "Burada değil, kardeşim. Şimdi değil," diye fısıldadı Ragnar.

"Ne zaman öyleyse?"

"Ne zaman istersen, Yıldırım," dedi kadın. Sonunda kendini Mavi'den kurtardı. "İstersen, hemen şimdi."

Vigholf hırladı ama Ragnar ellerini omuzlarına koyarak onu durdurdu. "Sakin ol."

"Tutma onu. Bırak, ben de başladığım işi bitireyim ve..." kadın parmağını Ragnar'a doğrulttu, "geri kalanınızı halledeyim."

Keita, "Senin sorunun ne?" diye sordu. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Bilmiyor muyum zannediyorsun? Sana ne yaptıklarını duymadım mı sandın?" Taranmamış saçların altındaki yeşil gözler, onlara kötü kötü baktı. "Seni kaçırdılar, Keita. Bir kadını kendi istedikleri gibi davranmaya zorladılar. Ve bu yüzden," kadın başını sağa sola bükü ve kütürdeyen kemiklerin sesi yol boyunca yankılandı, "kellelerini kaybedecekler."

Kadın öne çıktığında Ragnar ona bakmak için döndü. Vigholf'a bir şey olmasını istemeyen Ragnar, bir büyü yollamaya hazırlandı ama Keita yine Ragnar ve akrabalarıyla, bu deli insan dışisinin arasına girdi.

"Hayır! Yanılıyorsun. Öyle olmadı."

Gözleri hâlâ Ragnar'm üstünde olan insan, "Ne oldu öyleyse?" diye sordu.

Keita boğazını temizledi. "Beni Olgeir'den onlar kurtardı."

"Saçmalama."

"Beni kaçıran birini korur muyum sence?"

"Onlar değil miydi yani?"

"Seni temin ederim Annwyl, onlar..."

"Annwyl?" diye tekrarladı Ragnar. Birdenbire, ormandan fırlamadan önce Keita'nun bu ismi tekrarladığını hatırladı. "Annwyl bu mu?" Ragnar kadını tepeden tırnağa inceledi, kocaman ayaklarından, bakımsız saçlarının ucuna kadar. "*Bu mu?*"

Bir kraliçe için gereğinden fazla kaslı duran, Ragnar'ı ve akrabalarını, Ragnar'm ancak hasta bir hayvanın çıldırmış bakışları diye tarif edebileceği gözleriyle izleyen bu insan.

Keita, Ragnar'ı susturmak için elini kaldırdı. Derin bakışlarıyla onu uyarıyordu. Ragnar, Keita'nun ani hareketlerde bulunmadığını, ses tonunun sakinliğini ve kontrolünü fark etti. "Karanlık Ovalar'ın Kraliçesi Annwyl, size Kurnaz Ragnar'ı, kardeşi İğrenç Vigholf'u ve kuzenleri Vahşi Meinhard'ı takdim etmeme izin verin lütfen. Lordlarım... Karşınızda Kraliçe Annwyl, bu toprakların insan hükümdarı ve en büyük abimin eşi. Şimdi, daha ileri gitmeden, söylemeliyim ki..."

İnsan, elini kaldırdı. "Bir saniye. Pardon. Adın... *İğrenç Vigholf mu?*"

"Annwyl!"

"Güney'de neden böyle isimlerimiz yok?"

Mavi durup dururken, "Önceden Yırtıcı Vigholf'tu," dedi. "Ama son savaşta İğrenç Vigholf oldu."

"Bak, ben sadece Kanlı Annwyl'im. Feci sıkıcı bir isim. Ama İğrenç Annwyl... Kulağa mükemmel gelmiyor mu sizce?"

"Annwyl." Keita elini kadının koluna bastırđı. "Lord Ragnar ve ailesi burada benim ve Éibhear'ın koruması altında."

"Gerçekten mi? Sizi kaçırmalarına rağmen... Hem de iki defa? Önce babası, sonra da o."

"Sana söyledim, beni Olgeir'den kurtardı. Ve tanrılar biliyor ya, babasının yaptıkları yüzünden onu suçlayamayız. Sen bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın, Annwyl."

"Seni annenle anlaşmak için pazarlıkta kullandığını duyduğumda..."

"O sadece aptalca bir yanlış anlaşılmaydı ve kesinlikle öfkelenecek bir mesele değildi."

"Aptalca bir yanlış anlaşılma mı? Cidden mi?" Kraliçenin sırtışı yüzüne yayıldı, bu da onu daha da deli gösterdi. "O zaman tüm bunlara da," saç örgüsünü salladı "aptalca bir yanlış anlaşılma diyebiliriz? Diyebiliriz, değil mi?"

Güldü, Keita'yı yanağından öptü ve onu da yanağından öpebilmek için Mavi'nin eğilmesini bekledi. "İkinizin de evde olmasına sevindim. Belki eşimin bu günlerdeki korkunç kükremelerini biraz azaltabilirsiniz." Dilini şaklatınca atı koşarak yanına geldi. "Mutlaka gidip çocukları görün. Fearghus'a sonra döneceğimi söyleyin."

İnsan kraliçe, Vigholf'un saç örgüsünü belindeki kemere taktı, kılıcıyla kalkanını sırtına yerleştirdi ve çoğu Kuzeyli erkek için epey büyük duran bir ata binebilmeyi becerdi. "Akşam yemeğinde sizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Yeniden güldü ve atını mahmuzlayıp gitti.

"İnsan kraliçe *bu mu?*" diye sordu Ragnar yine. "*O mu?*"

Keita omuz silkti. "Değişken olabiliyor."

"Saçımı aldı." Vigholf kılıcını yere sapladı. "*Saçım!*"

"Lordum." Keita, Vigholf'un elini, kendi küçük ellerinin arasına aldı. "Lütfen onu affedin. Üstünde çok baskı var ve tüm bunları benim için yaptı. Bunu telafi edebilmek için elimden geleni yapacağıma söz veririm."

Ragnar kardeşinin, 'Senin suçun değil, prenses. Böyle düşünme,' diyebilmek için çok uğraştığını biliyordu. Ama Vigholf'un iradesi de her Kuzeyli gibi güçlüydü.

"Gel." Prenses, Vigholf'u çekiştirdi. "Seni yatıştırılam." Yarralı Meinhard'a gülümsedi. "Sana da bir şıfacı bulalım."

"Ben ne alacağım?" diye sordu Ragnar.

"Sabrımı."

Ragnar bu cevaba güldü.

"Garbhn Adası'na hoş geldiniz, Lordlarım," dedi Keita hepsine. "Size, bir anınızın bile sıkıcı geçmeyeceğine dair söz verebilirim."

Sister's Planet

BÖLÜM 17

"Abla!"

Morfyd dişlerini sıktı. Bunu başarabilirdi. *Başaracaktı.* Bunu yapacağına dair sadece Brastias'a değil, kendine de söz vermişti.

Kendini gülümsemeye zorlayarak kız kardeşiyle yüzleşti. "Keita."

"Ah, harika görünüyorsun!"

Morfyd hemen surat astı. "Ne demek bu şimdi?"

Kız kardeşi de suratını astı. "Her gün giydiğin düz beyaz cübbeler gözünün etrafındaki mor halkaları vurguluyor."

"Yılan."

"İnek."

"Keita."

Kız kardeşini azarlayan sese bakan Morfyd, mutlulukla gülümsedi. "Ren!" Doğulu ejderhayı iki yanağından öptü. "Nasılsın, eski dostum?"

Seçilmiş Hanedan'dan Ren'i, Gwalchmai fab Gwyar Hanesi'ndeki herkes severdi. Kendinden başka kimseyi sevmeyen Briec ve annelerinden başka kimseyi sevmeyen Bercelak bile. Ren onlara geleli neredeyse yüz yıl oluyordu. Ailesi tarafından, Güney ejderhaları hakkında bilgi edinmek üzere buraya gönderilmişti. Ejderha Kraliçe'nin ayağının altında dolanan bir kuzenleri de, Ren'e karşılık olarak doğuya gönderilmişti.

Morfyd bu düzenlemeye pek kafa yormamıştı. Böyle şeyler daha önce de yapılmıştı ve hiç sorun çıkmamıştı ama doğudan gelenler genellikle burada pek kalmazlardı. Neden kalacaklardı ki? Doğuda, Ejderha Kraliçe'nin sarayında bulduklarından çok daha sakın, çok daha basit ve çok çok daha zengin bir hayat sürüyorlardı. Buna rağmen, Ren kalmıştı. Çünkü yabancılar şöyle dursun, birbirleriyle bile zar zor anlaşılan bir ailenin

parçası olmayı başarabilmişti. Fearghus'un bile Ren'i Karanlık Vadi'deki mağarasında içmeye davet ettiği oluyordu. Fearghus oraya kendi kardeşlerini bile davet etmezdi. Oraya öylesine gelirlerdi ama asla davet edilmezlerdi.

Morfyd itiraf etmeliydi ki, ilk başlarda Ren'in Keita'ya bu kadar yaklaşmasından endişe duymuştu. Keita o zamanlarda daha otuz yaşında olmasına rağmen bazı erkekler arasında epey ünlenmişti. Morfyd kız kardeşinin kimiyile yattığıyla ilgilenmiyordu. Kimse Gwenvael'den hesap sormazken, Keita'nın ne yaptığını nasıl sorgulayabilirlerdi ki? Ama Keita, ardında pek çok kırık ejderha kalbi bırakmasıyla biliniyordu. Erkeklerden, Morfyd'in Briec'i iskambilde yendiği kadar kolayca sıyrılabilirdi. Kardeşlerinin çoğunun aksine gücünü ne öylesine kabullenen, ne de böbürlenmek için kullanan bu kuvvetli büyücüye de aynı şeyin olmasını istemiyordu Morfyd. Ama kısa süre içinde herkes, Keita ve Ren'in sevgiliden öte bir şey olduklarını fark etmişti. Onlar yakın birer dosttular. Bu, Keita'nın sağlığından endişe eden ağabeylerinin endişelerini azaltıyordu, Ren'in sık sık en küçük kız kardeşleriyle gezdiğini ve başı belaya girerse en azından onlara haber vereceğini biliyorlardı.

Ama onları asıl hayrete düşüren şey, Keita ve Ren'in bunca yıldan sonra bile yol arkadaşı ve dost olarak kalmalarıydı. Kan bağı olan akrabalar kadar sadıklardı birbirlerine.

"İyiym. Keita'nun senden yardım alması gerekiyordu, tepeni attırdığı için üzgünüm."

"O başlattı," dedi Keita.

"Bana hakaret ettin."

"İltifatlarımı sorguladıktan sonra! Sence ben herkese iltifat eder miyim, seni mızımız domuz?"

"Keita!" Ren, Morfyd'e gülümsedi. "Onun yardımına benim ihtiyaç duyduğumu söylersem belki işler kolaylaşır, Leydim."

Evet. Ren aynı zamanda da sinir bozucu olmadan barışı sağlayabilen mükemmel bir diplomattı.

"Tabii, Ren. Yeter ki *sen* iste." Morfyd, Ren'in koluna girdi. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Yıldırım misafirlerimiz biraz takıştılar da... Kraliçenle."

"Annem mi?"

"Hayır. Sizin topraklarınızı yöneten diğer deli kraliçe."

Morfyd hızla nefes aldı. "Tanrılar adına, öldüler mi?"

"Hayır. Ama yaralanmalar oldu. Söylesene," diye lafa başladı ve Morfyd'i kendilerini bekleyen Kuzeylilere doğru yönlendirdi, "ben de işin içinden çıkamadım. Saç çıkartan bir büyü biliyor musun?"

Ellerini beline koyan Keita, yol arkadaşının ve o kinci, sıkcı ergen bakirenin peşinden kötü kötü baktı. Onları takip etmedi. Bunun için fazlasıyla öfkeliydi ve olacakları biliyordu. Ragnar, ablasının üzerine salyalarını akıtacaktı. Kusursuz, parlayan, büyü dolu ablasının. Buna tanık olmaya hiç de morali elvermeyen Keita, bekledi. Biraz sonra Ren, tam da Keita'nın öngördüğü üzere, geri döndü.

"Orada daha ne kadar durup öfkeden tütmeyi planlıyorsun?"

Keita sesine özellikle aksi bir ton verdi. "Zamanın sonuna kadar."

"Yıldırım'ı gözünün önünden ayırmak istemiyorsun zannediyordum."

"Yine başlama, Ren."

"Endişeleniyorum. Ona güvenmiyorum."

"Ben ona güveniyorum. Seni ilgilendirmesi gereken tek şey bu."

"En azından neler olduğunu söyle."

"Sonra. Burada olmaz." Keita etrafına bakındı ve bir tabur askerin ona doğru gelip el salladıklarını gördü. Birkaçının elinde çiçekler vardı. "Tanrılar adına, Ren," diye fısıldadı. "Kurtar beni."

Ren kolunu ona doladı ve onu kalabalığın arasından geçirdi. Askerler ona ters ters bakıp yaklaşıklarında Ren bir ateş şeridi püskürttü ve adamlar kaçışıp siper aldılar.

"Ee," dedi Ren, canları pahasına koşturan askerler onu hiç mi hiç rahatsız etmiyordu, "Yıldırımlarını tek başlarına mı

bırakacaksın? Baş koruyucun Lord Ragnar'ın bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bu ses tonunu sevmedim," diye şakıdı Keita. "Ayrıca, yanında Morfyd var. Büyük ihtimalle hareket eden dağlardan veya eriyen ağaçlardan bahsediyorlardır."

"Umarım onu smamıyorsundur, Keita."

Keita biraz fazla aceleyle, "Bunu neden yapayım?" dedi. "Hem, ben işi kolaylaştıramadan önce abilerimin savaş lordunu ve akrabalarını görmesi hiç hoşuma gitmezdi."

Bu mazereti şükürler olsun ki kabul eden Ren, "Hayal mi kuruyorum, yoksa ailen tamamen 'herkesi öldürürüm, soruları daha sonra, keyfim bilirse sorarım' tarzında mı davranıyor, ufaklık?" diye sordu.

"Bazıları böyle diyebilir, evet... Kurbanlar, kafaları kesildikten sonra konuşabiliyorlarsa tabii."

Demek bu oydu. Beyaz Morfyd.

Morfyd, Ragnar'm hep duyduğu gibi, güzel bir ejderhaydı. Ama yüzünün bir yanındaki yara izi onun canını yakmıştı. İnsan Güneylilerin hâlâ bunu yaptıkları dönemde, cadı olarak işareetlenmişti. Başkalarının kuvvetini kabullenemeyen, zayıf bir liderdi. Hem de bu kuvveti kendi yararına kullanabilecekken. Neyse ki dişi ejderhanın kanı, bu yara izinin solmasına yardımcı olmuştu ama hâlâ oradaydı. Ragnar açıkça görebiliyordu.

Soylu kan taşımasına ve annesinin tahtının değil de, büyü gücünün varisi olmasına rağmen prenses, Meinhard'm önünde herhangi bir şifacı gibi çömeldi ve bacağını inceledi. Garbhán Adası kentine açılan kapıların hemen dışındaydılar. Meinhard kapılara giden yolun kenarındaki tahta bankların birinde oturuyordu, Ragnar ile Vigholf da arkasında duruyorlardı. Gözlerini kapatan prenses ellerini Meinhard'm baldırının etrafında tuttu, ama ona dokunmadı. Ragnar'ın aksine, gerçek bir şifacıydı. Ragnar da kuzeninin kemiğini onarabilirdi ama bunu kusesursuz yapması çok zordu, Meinhard'm topallamasına ve daha çok acı çekmesine sebep olabilirdi.

Prenses birkaç dakika sonra geri yaslandı.

"Kesinlikle kırılmış. Ama bir süreliğine insan formunda kalmakta sakınca görmezseniz, çabucak halledebilirim. İnsanların kemiklerini iyileştirmenin bizimkileri iyileştirmekten daha kolay olduğunu keşfettim ve bir formu iyileştirince diğeri de genelde etkilenir."

Ragnar, Meinhard'ın adına konuşarak, "Tamam," dedi. "Biraz daha kalırız."

Elini artık kulak hizasına gelen saçlarına götürüp duran Vigholf, "Bu durumdayken bile mi?" diye sordu.

"Evet kardeşim. Bu durumdayken bile."

Morfyd ayağa kalktı. Kız kardeşinden daha uzun boyluydu ama üzerindeki cübbelere rağmen ondan daha zayıf duruyordu. "Çok üzgünüm. Abimin eşi için özür dilerim. Bu aralar çok dikkatli. Ama size her şeyin en iyisinin sunulacağını ve ihtiyacınız olan her şeyin karşılanacağını garanti ederim."

"Bunların hiçbiri gerekli değil, ama teşekkürler prenses."

"Lütfen bana Morfyd deyin. Birileri ailem tarafından haksız bir saldırıya uğradığında, benimle biraz daha samimi konuşabileceklerini düşünürüm." Gülümsedi.

Ragnar da gülümseyerek karşılık verdi. "Bence bu mükemmel olurdu."

"Güzel." Birkaç muhafıza işaret etti. "Bu adamlar sizi odalarınıza götürecek."

Meinhard, "Yürüye bilirim," dedi ve sağlam bacağıнын üstünde ayağa kalktı.

"Bunu denememeni öneririm."

"Bir Kuzeyli ejderha, sadece öldüğünde başkası tarafından taşınır, Leydim."

"Ee, bu," Morfyd boğazını temizledi, "fazlaca iyimser bir fikir."

Ragnar, Mavi'nin gelmekte olduğunu gördü; yalnızdı. Ragnar ve Meinhard, kuzenin bacağıнын dinlendirebileceği bir yer ararken onu ve Keita'yı, Güneyli birkaç kişiyle konuşurken bırakmışlardı. Ama Mavi tek başına geri dönüyordu.

Morfyd, Ragnar'ın yüz ifadesini görünce, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Kız kardeşinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Keita mı? Muhafızların kışlasında. Belki de işlerine kaldığı yerden devam ediyordur." Prenses gözlerini kırıştırtıp bir adım geri attı. "Ben... ben sadece şaka yapıyordum."

Ragnar suratını astığını fark etti ve duygularını kontrol etmek için çabaladı.

"Morfyd!"

Dişi ejderha Ragnar'a sırtını döndü. "Éibhear!" Cübbesinin eteklerini kaldırıp kardeşine doğru koştu ve kendini onun kollarına attı.

"Bu kadınların ona davranış şekli," diye sızlandı Vigholf, "bu yavru hakkında o kadar çok şey açıklıyor ki."

"Onu rahat bırak," dedi Meinhard dişlerinin arasından.

Vigholf kuzenine doğru yürüyüp Meinhard'ın kolunu kendi omzuna attı. "Bana yaslan." Meinhard, o aptal Kanun'u hatırlatacak gibi olunca Vigholf, "Mavi gözlü, güzel ejderhanın gözündeki iyi bir itibarımız olur. Sen muhtaç görünürsün, bense cömert," dedi.

"O sahiplenildi diye biliyorum," dedi Ragnar.

"Bir *insan* tarafından," dedi Vigholf. Sonra Meinhard'la beraber 'huh'ladılar.

Kahkahayı basan Ragnar kuzenine ve kardeşine arkasını döndüğünde, uzaktaki bir şeyi fark etti. Daha önce hiç görmediği, ama bir savaş lordunun pek sağduyulu olan kızıyla uzun uzun tartışmasından anımsadığı bir şeydi bu.

"Siz ikiniz içeri girin. Sonra sizi bulurum."

"İçeri mi? Sensiz mi?" Meinhard, Yıldırımların temsilcisi gibi davranmaya zorlanmaktan korkuyordu. Bu tür durumlarda her zaman bir felaket olduğu için, hiçbir şeyin temsilcisi değilmiş gibi davranması en iyisi olurdu.

"Endişelenme. Uzun sürmez. Beş dakikalığına başınızı belaya sokmazsınız, değil mi?"

Vigholf başını işaret etti. "İkimizi de tanıdığın halde bu soruyu sormaya cüret mi ediyorsun?"

Ragnar ailesinden uzaklaştı ve sık kullanılmış yolu çevreleyen kalın ağaçlara yöneldi. Kapıların önünden bakınca uzaktaki evi rahatça görebilmesine rağmen, oraya yürüyerek varması birkaç dakikasını aldı. Bu birkaç dakika onun endişelenmesi için yeterli oldu.

Buraya mı atılmıştı kadın? Beraber olduğu azgın ejderha onu şimdiden bir kenara mı atmıştı? Garbhán Adası'nın Çılgın Kraliçesi'nin işine yaramadığı için onu ormanda bir başına yaşamaya mı bırakmışlardı? Faydasız bir kız kurusu gibi? Kadını yanlış yola mı sürüklemişti?

Küçük eve yaklaşırken, bir hafta içinde ikinci kez yanılıyor olması Ragnar'ı neredeyse boğacaktı. Burası ona Esvyl'din küçük evini hatırlatıyordu, ama bu evin etrafında bir bahçe veya bostan yoktu. Sadece evi çevreleyen çiçekler ve çalılıklar vardı. Sadece o değil, büyü de vardı. Çoğu varlığı uzaklaştıracak, güçlü bir koruma sihri.

Çoğu varlığı. Ragnar'ı değil.

Gözle görülmeyen engellere elini sallayarak, insan formuyla içinden geçebileceği bir delik açtı ve ön kapıya giden taş yola adım attı.

Girişe doğru yürüdü ve gittikçe artan endişesini kontrol etmek için çabaladı. Kadını bir kenara atmışlarsa, bu durumu düzeltebilirdi. Onu yanma alırdı, zekâsının ve yeteneklerinin takdir edilebileceği bir yere götürürdü. Babası ölene kadar annesinin düştüğü duruma düşmesine izin vermezdi. Onun hayatı böyle olmayacaktı. Ragnar ne yapması gerekirse gereksin, bu durumu düzeltecekti.

Sonunda karar veren Ragnar, kapıyı bir kere çalıp açtı. İçeri buyur edilmek için beklemesi gerektiğini düşünmedi bile. Sıcak odaya girdi. Duvarda bir ateş parlıyordu ve yemek masasının üstünde taze kaynamış çay vardı. Ragnar tek bakışla, tek odalı evi, küçük mutfak, yemek masasını, büyük yatağı, neredeyse her köşeye yığılmış kitap ve kâğıt yığınlarıyla birlikte zihnine hapsetti. Bir kâğıdın üstünde hızla ve verimlilikle cızırdayan tüy kalemin sesi onu gülümsetti. Küçük, çıplak insan

ayaklarının dibinde oturan köpeğin onu uyaran havlamasıyla Ragnar, elini kaldırıp koca köpeği susturdu.

Kendini takdim edemedi, sırtını kapıya vermiş oturan kadın, yazdığı yazıya ara vermeden ve dönüp ona bakmadan, "Bana bu öğleden sonra dört saat çalışabileceğime dair söz verdin, ejderha. O yüzden işim bitene kadar o azgın aletini kendine saklayabilirsin," dedi.

İtiraf edemeyeceği kadar şaşırان Ragnar uzun bir süre sonra, "Yerli yerinde duruyor, Leydim," demeyi başardı.

Tüm vücudu gerilen kadın omzunun üstünden yavaşça Ragnar'a doğru baktı. Bir saniye sonra, onu daha iyi görebilmek adına gözlerini kırptırdı.

"Gözlüklerin," diye hatırlattı Ragnar.

Yanakları gösterişli bir kırmızıya bürünen kadın, kolunun dibindeki masada duran gözlükleri almak için çırpındı. Onları taktı ve omzunun üstünden tekrar Ragnar'a baktı. Görüşü düzelmişti. Küçük odada birbirlerine baktılar.

"Ee... Lord Ragnar?"

"Leydi Dagmar."

"Ee..."

"İmm..."

"Sen..."

Ragnar kapıyı gösterdi. "Kapıyı..."

"Yok. Yok. Gerek yok. Ben sadece... eee..."

Ragnar, "İlk kez oldu, değil mi?" dedi sonunda. Dagmar'ın gözleri yuvarlak gözlüklerinin ardında iyice büyüyünce, Ragnar hemen "Utanç anı. İlk defa bir utanç anı yaşıyoruz. Başkalarını utandıracak anlara sebep olmakta epey iyiyiz bence, ama biz genelde bundan kaçınırdık."

"Ah. Evet. Doğru. Evet."

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldılar, sonra Dagmar Reinholdt, "Biliyor musun, Bekâret Avcısı Gwenvael burada olmasa bile, beni feci şekilde utandırmayı başarabiliyor. Böyle bir yeteneği var. Veya hastalığı."

"Veba gibi mi?"

Dagmar'ın ağzından bir kıkırdama kaçırıldı ve utanç anları başladığı hızla bitti.

Bir kapıdan daha geçen Keita ve Ren, kraliçenin şatosunun avlusuna girdiler. Büyük Salon'a çıkan merdivene yaklaşırlarken, onları karşılamak için koşarak gelen kişi Gwenvael oldu. Yakışıklı yüzünde parlak, hoş bir gülümseme vardı. Merdivenleri koşarak inip doğruca onlara yöneldi.

Keita ağabeyine sarılmak için kollarını kocaman açtı. "Gwenvael!" diye haykırdı.

Gwenvael "Eski dostum!" diyerek, Ren'e sarılmak için Keita'yı kenara itti. "Seni görmek ne güzel!"

Yere yapışmaktan son anda kurtulan Keita, kollarını indirip topukları üzerinde dönerek onlara baktı. "Ben ne oluyorum burada?" diye sordu. Önemsenmemeye, özellikle de kendi ailesi tarafından umursanmamaya hiç alışık değildi.

Ren'in omuzlarına kolunu dolayan Gwenvael dönüp ona dik dik baktı. "Tanışıyor muyuz?"

"Öff, hadi ama!"

"Sana benzeyen birini hatırlıyorum. Kız kardeşimdi galiba. Ama onu görelili veya haberini alalı o kadar zaman geçti ki." Ren'e dönerek, "Bana mektup bile yazmadı," dedi. "Bugünlerde neye benzediğini bilemiyorum."

Bu oyunu mu oynayacaktı? Eh, yalnız başına oynayabilirdi! "Böyle davranacaksan ben gidiyorum!" Keita döndü ve ihtişamlı bir çıkış yapmaya hazırlandı. Dönüşmeden önce epey bir tantana çıkarıp iki güneşe doğru görkemli bir şekilde uçacaktı, Ama o anda kendisine bakan kara gözler, o kadar öfkeli bir ifadeye büründü ki, Keita olduğu yerde donakaldı. "Ah, Fearghus."

Kollarını göğsünde kavuşturan, bacaklarını ayırıp geren en büyük ağabeyi, hiçbir şey söylemedi.

"İyi görünüyorsun," dedi Keita.

Bunun imkânsız olduğunu sanıyordu ama Fearghus'un kaşları on kat daha beter çatıldı.

Şansını zorlamamaya karar veren Keita, Gwenvael veya Morfyd'de işe yaramayacak bir yöntem denedi. Birkaç damla gözyaşının akmasına izin verdi. "Sen de mi kızgınsın bana?" diye fısıldadı ve Fearghus o anda Keita'yı kollarına aldı.

"Hadi ama. Ağlama."

Keita başını biraz çevirip Gwenvael'e sırttı.

Gwenvael gözlerini devirip, "Benim gözyaşlarım neden sizde işe yaramıyor?" diye sordu.

"Çünkü," dedi Fearghus hemen, "Senin yalancı gözyaşlarınla beraber sümüğün de akıyor. Umursayamayacak kadar iğreniyorum."

Fearghus'un arkasından bir ses, "Onu şimdiden affettin mi?" diye sordu.

"Ağlamaya başladı. Ne yapacaktım ya?"

Keita geriye doğru bir adım attı ve bir başka ağabeyiyle göz göze geldi. Gümüş saçlı Brie. Onu yumuşatmak Fearghus'tan daha zor olacaktı.

"İki yıl," diye suçladı onu Brie. "İki yıl boyunca tek kelime bile etmedi."

"Hediyeler gönderdim ama," dedi Keita. "Sevgilerimi gönderdim."

Keita, ağabeyinin kaşları daha da beter çatılınca, Fearghus'a iyice sokuldu.

Ragnar sıcak çayını yudumladı ve Dagmar'ın minicik mutfaktaki dolaplarda, tabakta bulunan az sayıdaki kurabiyeden daha fazla kurabiye bulabilmek için aranmasını izledi.

Dagmar aramaya devam ederken, "Diğer tüm kurabiyeleri yediğine inanamıyorum," diye söylendi. "Bu kadar bencil olduğuna inanamıyorum! Kim bu kadar kurabiyeyi yiyebilir ki?"

Tabaktaki son kurabiyeyi de yiyen Ragnar, "Ejderhalar," diye cevapladı.

"Kafayı yiyeceğim." Bir dolap kapağını çarparak kapatan Dagmar, büyük, sağlam görünümlü yatağa doğru yürüdü. Yatağın yanında çömeldi ve altından küçük bir sandık çıkardı.

Kuşağına taktığı anahtarlıktaki bir anahtarla sandığı açtı ve içinden bir kavanoz çıkardı. Sandığı tekrar kilitleyip yatağın altına süren Dagmar, masaya geri dönüp kavanozu açtı ve Ragnar'a kurabiye ikram etti.

"O ejderhaya kendi hayatım ve ailemin hayatını emanet edecek kadar güveniyorum," dedi Dagmar. "Ama asla yemeğimi emanet edecek kadar değil." Küçük odada onu takip eden safkan köpeğe baktı. "Veya Canute'u," diye ekledi. "Canute'u ona veya abilerine asla emanet etmem."

"Ben olsam, muhtemelen kız kardeşine de güvenmezdim," dedi Ragnar. Bampour'un zindanındaki köpeği düşünüyordu. "Önlem olarak."

Ragnar bir avuç dolusu kurabiye aldı. Dagmar onun karşısına oturdu, köpeği ise Dagmar'ın yanına uzandı. Köpeğin yüzü kapıya dönüktü ama gözleri hâlâ Ragnar'ın üzerindeydi. Bu kadın sadakat kazanmayı gerçekten iyi biliyordu.

Gerekmedikçe asla nazik davranmak için zaman kaybetmeyen Dagmar hemen konuya girdi. "Seni tekrar Güney Elleri'ne geri getiren nedir, Lord Ragnar?" Ragnar onun kendisine 'Kardeş Ragnar' olarak hitap ettiği zamanları hatırladı. Onun bir insan keşiş olduğunu zannettiği günlerde. O zamanlarda Dagmar'ın, onun kim olduğunu asla anlayamayacağını düşünmüştü. Yanılmıştı. O hata yüzünden hâlâ pişmanlık duyuyordu. Büyük bir pişmanlık.

"Keita'ya ve... eee... çocuğa eşlik ediyordum."

Dagmar bir kurabiye kemirdi. Günde bir veya en fazla iki tane yiyordu, Güney'in savrukluğuna karşın Kuzeyli insanların benimsediği tutumluluğa alışkındı. Sürülerin de benzer idealeri vardı, ama yemek konusunda değil. "Ne çocuğu?"

"Mavi olan."

Dagmar'ın gülümsemesi sıcacıktı. "Éibhear döndü mü?"

Ragnar koltuğuna yaslanmadan önce savaş lordunun kızını inceledi. Mobilyaların insan bedenindeki ejderhalar için yapılmış olmasını takdirle karşıladı. Bir koltuğa oturduğunda lanet şeyin kırılması kadar utanç verici bir şey olamazdı. "Onda ne var da siz kadınlar onu bu kadar çok görmek istiyorsunuz?"

"Mavi saçlar?"

"Benimkisi mor."

Ragnar'a her zaman en kaliteli çeliği anımsatan gri gözler, Ragnar'ın onun için yaptırdığı gözlüklerin ardından ona dik dik baktı. "Yoksa kıskanıyor muyuz, Lordum?"

Ragnar dudaklarını büzmeden edemedi. "Hayır."

"Bana bağırdığına inanamıyorum!" diye haykırdı Keita. "Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyum?"

"Başlama şimdi, Leydi Kargaşa. Bizimle iletişimi kesen sendin. Kuzey Elleri'nde hazırlıksız yakalanınca bizi suçlayan sendin," diye hatırlattı Brieç.

"Sizi asla suçlamadım," diye ısrar etti Keita. "Kim demiş?" Bu soruyu sorar sormaz gözlerini kıstı ve "Annem," diyerek kendi sorusunu cevapladı.

"Onu suçlama. Annem sana bizimle iletişimi kesmeni söylemedi."

"Yapacak işlerim vardı," diye tartıştı Keita.

"O yüzden mi," Brieç, Ren'e bakarak burnunu çekti, "o yabancıyla kaçtın?"

"Hey! Yabancıya iyi davran!" diye araya girdi Gwenvael. "Onu tanıyorum ben."

Birisi şatonun merdivenlerinden "Ne oluyor?" diye seslendi ve Brieç anında gözlerini devirip uzun uzun öfledi.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, benim tatlı pastam," dedi.

Kahverengi bir el Keita'nın kolunu tuttu ve onu içine düştüğü ağabey yığınınından kurtardı.

Keita neşeyle, "Talaith!" diye haykırdı ve sivri dilli cadiya sıkı sıkı sarıldı. "Seni görmek ne güzel."

"Seni de, kardeşim." Ayrıldıktan sonra Talaith, Keita'ya öyle bir gülümsedi ki kızın yüzü aydınlandı. Ardından eşine döndü ve o gülümseme bir şeytanı bile korkutabilecek bir ifadeye büründü.

"Tartışmamız sonucunda bunu *kabul ettiğimizi* zannediyordum," dedi Talaith sıkıştığı dişlerinin arasından. "Hani Keita'yı bir daha gördüğümüzde, hiçbiriniz onun üstüne atlayıp ona bağırmayacaktınız? Aile içinde güzel, dostça bir sohbet edip sorunları çözecektik?"

"Tartışma falan yoktu," dedi Brie. "Her zaman yaptığın gibi konuştun, konuştun, konuştun, ben de her zaman yaptığım gibi umursamadım, umursamadım ve umursamadım, canımın içi. Benim küçük kız kardeşimle ilgili söylediğin bir kelimeyi bile işittiğimi veya dinlemeye zahmet ettiğimi mi zannediyordun?"

Suçlayan bir parmak Brie'e doğrultuldu. "Kızlarından birinin beni bunun için affedebileceğini bir an için bile düşünsem, dilini koparıp, salaklığına karşı bir muska olsun diye boynuma takardım!"

"Senin devamlı geveleyen dilinle *sen bile* başa çıkamıyorsun, değil mi, Sayın Asla Sesini Kesmeyen Leydi?"

"Deliliğinle bana işkence çektiirmediğin tek gün yok da ondan, Burnu Havada Lord Bozuntusu!"

Keita bağrıışan çiftin arasına girdi. "Burada bağrıışmasanız?" diye sordu umutsuzca. "Hizmetçiler sizi izliyor," diye fısıldadı.

Bir an sessizlik oldu ve Keita'yla Gwenvael kahkahayı basarken, Brie ile Talaith ise tiksintiyle öfleyerek onlara baktılar.

"Savaş Komutanı mı?" diye sordu Ragnar yeniden. "Seni Savaş Komutanı mı yaptı?"

"Annwyl beni Savaş *Başkomutanı* yaptı. Karanlık Ovalar'ın tüm Savaş Komutanları benim emrimde." Dagmar çayını yudumladı. "Ağzın açık kaldı, Lordum."

"Ben... eee..." Ragnar çayını masaya koydu ve ağzını kapattı. "İtiraf etmeliyim. Bu evi görünce buraya sürüldün sandım. Garbhán Adası'nın Çılgın Kraliçesi ve onunla hüküm süren Ateş Üfleyenler'in işine daha fazla yaramıyorsun diye."

"Konu Annwyl olunca bu risk hep var, ama beni seviyor."

"Senden korkuyor mu?"

"Neden korksun ki? Ona söylediklerimi sorgusuz sualsiz yaptığı sürece korkacak bir şey yok."

"Şaka yapıp yapmadığından emin değilim."

"Ah," dedi Dagmar. "Yazık."

Ragnar birkaç dakikalığına Dagmar'ın, mükemmel kadınların sıkça başma geldiği gibi, bir kenara atılmış olmasından korkmuştu, ama böyle bir şeyin mümkün olmayacağını bilmeliydi. Hayatta kalmayı herkesten iyi bilen biri varsa, o da Dagmar Reinholdt'tu. Reinholdt'un On Üçüncü Çocuğu, Reinholdt'un Tek Kızı ve Karanlık Ovalar'ın Çılgın Kraliçesi Kanlı Annwyl'in son derece kuvvetli Savaş Komutanı. Dagmar'ın, kimse tarafından kenara atılmasına izin vermeyeceğini bilmeliydi. Bilmeliydi.

"Yaptığın işi seviyor musun?"

"Epeyce."

"Ee... mutlu musun?"

Dagmar dudaklarını büzdü, ellerini çay fincanına sardı ve gözlerini tavana dikti.

En sonunda Ragnar, "Bir Kuzeyliye göre," diye ekledi.

"Ah! O zaman evet. Epeyce."

"Eve döndüğün için mutluyum," dedi Fearghus. Keita'yı başından öpüp ona yine sarıldı.

"Ben de geri döndüğüm için mutluyum. Neredeyse hepimizi özledim."

Fearghus güldü. "Bir de bana kinci dersin."

"Kincisin zaten; eşin gibi."

"Annwyl mi?" Fearghus koltuğuna yaslandı. "Yine ne yaptı?"

"Lord Vigholf'un neredeyse kellesini uçuruyordu ve zavallı Lord Meinhard'ın bacağını un ufak etti."

Fearghus, Keita'yı yine göğsüne bastırdı. "Bu... bu çok kötü. Onu görünce bunu konuşacağım."

Ortam çok sessizdi.

Keita, Fearghus'tan uzaklaştı ve tüm ailesinin—ve Ren'in—ona güldüğünü gördü. Sessizce de olsa. "Komik değil!"

Briec, "Evet!" diye bağırarak, sessizliğe son verdi. "Komik!"

"Ortamı sakinleştirmek için çevirmek zorunda kaldığım tiyatroyu biliyor musun? Eşini kontrol edemiyorsun diye onları kendimize düşman edemeyiz, Fearghus."

"Annwyl'i kontrol etmek mi? Ben ona hükmetmeye çalışmıyorum, küçük kardeş. Onu dünyaya salıyorum ben, denizden gelen muazzam bir fırtına gibi."

"Geliyorlar," dedi başını sallayan Gwenvael. "Bakın başlarında kim var."

Briec burnunu çekti. "İki yılda hiç akıllanmamış bu salak."

"Artık dostlar, bundan eminim." Fearghus iç çekti, gün geçtikçe babasına benziyor ve onun gibi konuşuyordu.

Ama Keita buna izin vermeyecekti. Hep küçük Éibhear'a takılıyorlardı! Bu affedilemezdi!

Keita üç ağabeyinin önünde durup ellerini beline koydu. "Beni iyi dinleyin, sizi soğuk sürüngenler. Kardeşimize iyi davranacaksınız! Tüm yol boyunca sizden bahsetti. Ona kendini evinde hissettireceksiniz yoksa size tanrıların bile korkacağı şekillerde acı çektirmek için elimden geleni yaparım."

"Bizim küçük müzmüz Keita'mıza ne oldu böyle?" diye sordu Gwenvael.

O anda Keita onun kasiğına bir yumruk attı ve Gwenvael düştü yere yıkıldı. Keita yerde viyaklayan ağabeyine, "İyi davranın dedim!" diye hırladı. "Herkes gülümsesin! Ve onu karşılasın!"

Derin bir nefes alıp "Talaith?" diye seslendi.

Birkaç dakika önce şatoya geri dönmüş olan cadı yeniden dışarı çıktı.

Başını sallayan Keita arkasına işaret etti. "Bak kim geldi."

Talaith eşinin ve Fearghus'un etrafından dolaştı. "Tanrılar... Éibhear!"

"Biraz büyümüş," diye takıldı Keita.

Talaith, "Éibhear!" diye haykırp kollarını havaya kaldırdı ve taş basamaklardan koşarak inip en küçük kardeşe doğru fırladı.

"Bakın?" dedi Keita. "Karşılama dediğin böyle olur."

Fearghus ve Briec birbirlerine baktılar, omuz silktiler ve kollarını havaya savurdular. İncecik seslerle, "Éibhear!" diye bağırdıklarında Keita ayağını yere vurdu.

"Kastettiğim bu değildi!"

Bir başka muhteşem kadın daha, kocaman yavruya koştu ve kendini onun kollarına attı.

"Bu çocukta ne var böyle?" diye sordu Vigholf. Sanki *Meinhard* bu soruya cevap verebilirmiş gibi. *Meinhard*, insan dışilerinin ondan çığlık çığlığa kaçmalarını engellemek için bile çok uğraşıyordu. Kız kardeşinin bir seferinde dediği gibi, "Devamlı çatık kaşların ve omuzlarının büyüklüğü yüzünden seni görememen, insan kadınlarına, onlara sadece tecavüz edip köylerini yağmalayacakmışın izlenimi veriyor. Ama seni bir tamsalar..."

Yavru, "Talaith!" dedi ve ona sarılıp bir tur çevirdi.

"Eve döndüğüne çok sevindim." Talaith onu yanaklarından ve dudağından öptü. "Nasıl da kocaman olmuşsun."

"O kadar da değil."

"Beni bu yükseklikten bırakırsan, yere düşmeden önce ölmüş olurum."

"Kes şunu, Talaith."

Talaith gülerek ona tekrar sarıldı. "Müthiş görünüyorsun ve tek umurumda olan şey, eve dönmüş olman."

"Eve dönmekten memnunum."

Prenses Morfyd kardeşinin arkasından gelerek onun sırtına bir şaplak attı. "Kardeşim çok yakışıklı durmuyor mu, Leydi Talaith?"

"Muhteşem, Leydi Morfyd."

"Kesin şunu." Mavi'nin yanakları kızardı ve başını eğdi.

"Yüzü mü kızarıyor?" diye sordu Vigholf.

"Galiba," dedi *Meinhard*.

"Senin hiç yüzün kızardı mı?"

"Hatırladığım kadarıyla, hayır."

"Nezaket kurallarım unutuyorsun, kardeşim," diye hafifçe payladı onu Prenses Morfyd.

"Ah. Haklısın." Éibhear kollarındaki kadını dikkatle yere indirdi. "Haldane kızı Talaith, bunlar Lord Vigholf ve Lord Meinhard."

Kadın gülümsedi. Vigholf ve Meinhard ise ona öylece gözlerini dikip baktılar.

Talaith boğazını temizledi ve prenze, "Hayatım pahasına kaçmalı mıyım?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Daha önce hiç Alsandair'den gelen birini görmediler de."

"Ahh. Anladım."

Hayır. Anlamamıştı. Ama Vigholf ikisinin adına konuşmaya karar verdi ve nefes verir gibi bir sesle, "Savaş ve ölüm tanrıları adına. Göz alıcı bir güzelliğiniz var, Leydim," dedi.

Talaith'in sırtışı genişledi ve reverans yaptı. "Teşekkür ederim, beyler."

Ama Vigholf ve Meinhard, Talaith'in elini kim alacak diye ölümüne dövüşmeden önce, insan biçimindeki Güneyli ejderha, büyük ödülle onların arasına girdi.

"Yıldırımlar," diye sırttı.

"Ateş Üfleyen," diyerek ona sırttılar.

Ejderha başparmağıyla omzunun arkasını işaret etti. "O benim."

Ejderhanın arkasındaki kadın, "Hey!" dedi.

"Maalesef bu kadının, koparabileceğiniz kanatları yok. Ama senin saçını kesen kadın için dilediğinizi yapabilirsiniz."

Vigholf bu hakarete kükreyerek karşılık verdi ve bir bacağının üstünde seken Meinhard sırtına bağladığı savaş baltasına uzandı.

Fakat iyi Prenses Keita koşarak aralarına girdi. "Hayır, hayır, hayır! Hepiniz bana söz vermiştiniz!"

Vermişlerdi. Kuzenler, bunu yapmak ne kadar zor olsa da, anında özür dilediler. Ama Ateş Üfleyen...

"Ben sana söz falan *vermedim*, küçük kardeş."

"Sen kesinlikle..." Prensesin sesi kesildi ve Keita, Vigholf ve Meinhard'ı dikkatle inceledi. "Ragnar nerede?" diye sordu.

Kuzey'de Bekâret Avcısı olarak bilinen iğrenç Altın ejderha, kız kardeşinin kolunu tutup kendisine bakması için onu çevirdi.

Bekâret Avcısı, "Mor saçlı piç burada mı?" diye sorarken Meinhard yeniden baltasına uzandı.

Éibhear ablasını Altın'dan uzaklaştırdı ve "O burada. Ve salaklık etme." dedi.

"Nerede?"

"Gitti."

Bekâret Avcısı, kardeşinin burnunu tutup çevirdi ve Éibhear yerde iki büklüm olana kadar da durmadı. "Nereye, gerzek? Nereye gitti?"

"Bilmiyorum! Ana kapının dışında, ormanın içindeki bir eve doğru gitti!"

"Piç!"

Bekâret Avcısı hırladı ve koşmaya başladı.

Kahkahayı basan gümüş renkli ejderha, kardeşinin arkasından, "Koş, kardeşim! Yıldırım onu senden—bir kez daha—almadan önce, koş!"

"Evet..." Prens Morfyd ellerini çırpı. "Sizi yukarı çıkaralım ve sakinleştirelim, Lordlarım."

"Kalmalarına hâlâ izin vermiş değilim," diye hırladı siyah ejderha.

Ama iki prenses de havlar gibi, "Duymak istemiyorum!" dediler.

Haldane kızı, güzel Talaith, Prens Morfyd'e dönerek, "Değerli misafirlerimizle ilgilenebilir misin?" diye sordu.

"Tamam."

"Güzel." Talaith, Prens Keita'nın kolunu tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti. "Uzun zamandır yapması gereken bir şeyi yapmadı da."

Prens Keita, "Oraya yalnız girmeyeceğiz, değil mi?" diye sorduğunda, Meinhard onların güvenlikleri için endişelendi. "Etrafımızda muhafız falan olması gerekmez mi?"

"Kes şunu, Keita. Onlar sadece çocuklar. Seni ısırılmazlar... en azından kalıcı bir sakatlanmaya veya ölüme yol açacak kadar."

Çocuklar mı?

"Neden eve gidemediğimizi bana açıkla mısın?" diye sordu Meinhard.

"Abim salağın teki de ondan," dedi Vigholf.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"O zaman bu evi bana açıkla, Leydi Dagmar. Evi gördüm ve nasıl olduysa, senin burada olduğunu anladım."

Dagmar'ın bakışları odayı taradı. Bakışlarına eşlik eden gülümsemesi sıcaktı, çok tatlıydı. Eskiden sadece Ragnar'a ayrılan bu gülümseme, şimdi-Ragnar biliyordu ki—sadece bir başkası içindi.

"Bir keresinde, galiba babasının şarabından biraz fazla içtikten sonra, Gwenvael'e her zaman babamın topraklarında küçük bir evimin olmasını düşlediğimi söyledim. Kendime ait minik bir ev. Şimdi bir eşim var diye böyle bir evim olmaz herhâlde dedim ona. Gwenvael'e göre bir eş hiçbir yere gidemezdi, sonuçta ona ne kadar hayran olduğumu ve onsuz yaşayamayacağımı biliyordu." Çoğunluğun iki saniye bile tahammül edemeyeceği bu küstahlık, Dagmar'ı sadece güldürmüştü. "Gwenvael birkaç ay sonra beni buraya getirdi. Evi kraliyet mimarlarına özel olarak yaptırttı. Mükemmel, değil mi? Şatoya çok yakın diye endişeleniyordum ama siz ejderhaların bu kadar tembel olması hâlâ hayrete düşürüyor. Büyük Salon'da otursam, benimle durup saatlerce konuşursun. Ama sohbet etmek için kapılardan çıkıp birkaç yüz metre yürümek... başka bir mesele."

"Hepimizi aynı kefeye koyamayacağını unutuyorsun, güzel Leydim. Çok farklı ejderhalar vardır ve hepimiz birbirimizden eşit şiddette nefret ederiz."

Dagmar güldü. "Haklısın. Bunu hep unutuyorum."

Ragnar uzanıp Dagmar'm elini tuttu. Gözleri, parmaklarının kadının eklemlerini okşadığı yere takılmıştı. "Senin burada mutlu olduğunu gördüğüme gerçekten sevindim, Dagmar. Ve işler ikimizin adına böyle bittiği için üzgünüm." Hayır. Bu doğru değildi. Geçmişinden saklanamazdı. Keita'yla olduğu gibi, hatalarıyla yüzleşmesi gerekiyordu. "Özür dilerim," dedi,

bu sefer gözlerini Dagmar'ın gözlerine bakmaya zorladı. "Kim olduğum ve ne olduğum hakkında yıllarca sana yalan söylediğim için. Asla seçme şansım olmadı ve..."

"Dur," diye sözünü kesti Dagmar.

Gözleri bir an için boş baktı ve Ragnar onun düşüncelerini her zamanki gibi derleyip topladığını gördü. Dagmar dramatik, duygusal anlar yaşamayı sevmezdi, bu da Ragnar'ın işine geliyordu.

Dagmar'ın Ragnar'a geri dönen bakışları sakın ve kontrol-lüydü. Aynı Dagmar'ın kendisi gibi. "Bana yalan söylediğini an-layınca canımın yandığını itiraf etmeliyim. Bu yaptığın, canımı kimsenin acıtamayacağı kadar acıttı. Ama bunu neden yaptığını da anlamaya başlıyorum. Daha önemlisi, benim için yaptığın, bana gösterdiğin veya öğrettiğin her şeyin, beni şu anda yaşa-dığım hayata götürdüğünü biliyorum. Korkmadan veya endi-şelenmeden kendim olabileceğim bir yere. Eski kusurlar sadece bunun için bile affedilebilir, Lord Ragnar. Ben geçmişi geride bırakıp yolumuza devam etmeyi öneriyorum."

Ragnar'm omuzlarına çok uzun zaman önce binen bir yük, aniden kalktı sanki. "Her zaman en büyük zaferlerimden biri olacağını biliyor musun, Leydi Dagmar?"

Dagmar'ın gülünseyişi kısa sürdü fakat kuvvet doluydu. Ama köpeği ayağa kalkıp ön kapıya doğru çılgınca havlamaya başlayınca, söyleyecekleri yarıda kaldı. Bir an sonra, Dagmar'ın kalbine sahip olan altın renkli ejderha ön kapıyı şiddetle açıp içeri daldı.

Tam önünde duran köpeği hiç umursamayan Bekâret Avcısı Gwenvael, Ragnar'a odaklandı. "Yalancı Keşiş geri dönmüş."

En basit nezaket kurallarını bile uygulayamayacakları gayet bariz olduğu için, Ragnar sadece, "Avcı," diye yanıtladı.

Gwenvael'in gözleri, Dagmar'ın elini tutan Ragnar'a kilit-lendi. "Bir şeylerin canını yakma ihtiyacı duymaya başlıyorum," dedi Ateş Üfleyen.

"Sessiz ol." Dagmar'm aslında köpeği Canute'la konuştuğunu fark etmesi, Ragnar'ın bir saniyesini aldı. Köpek havlamayı kesti ama hırlamaya devam etti, gözleri Gwenvael'in boğazındaydı.

Köpeği fark eden Ateş Üfleyen ona yaklaşıp, "Beni özledin mi, eski dostum?" diye sordu.

Köpek yine havlamaya başlayınca Dagmar iç çekti ve elini Ragnar'dan çekip kapıya yürüdü. Kapıyı açıp Canute'a işaret etti. "Dışarı. Hemen."

Hırlayan köpek istemeye istemeye dışarı çıktı, kapı yeniden açılana ve efendisinin yanına tekrar gidebilene kadar orada durup kapıya bakacaktı şüphesiz.

"Onu neden sinirlendiriyorsun?" diye sordu Dagmar. Köpek çıkar çıkmaz kapıyı ardından çarparak kapattı.

"Sinirlendirmiyordum. Ona iyi davranıyordum."

"O zaman korkarım ki çok işimiz var. Çünkü senin yerin doldurulabilir, Bozguncu. Ama Canute'un yeri doldurulamaz!"

"İsmim *Bekâret Avcısı*! Bu salak bile adımları doğru söylüyor! Ve bir şey daha var," dedi Altın. "Sana bu evi verdiğimde, içeri habersiz giren köylülerle hoşça vakit geçireceğini hiç düşünmemiştim, Leydim ve bu durumdan oldukça rahatsızım! Kurabiyeler!"

Öfkesi o anda uçup giden Gwenvael masaya yaklaşıp kavanoza sarıldı. Dagmar kavanozun kapağını derhâl Gwenvael'in eline indirdi.

"Ah! Seni sinsi kadın!"

"Parmaklarını koparsın diye kapağa bıçaklar takmadığımı için şanslısın."

Yaralı parmaklarını emen Ateş Üfleyen, "Parmaklarımla yapabildiklerime bayılmana rağmen mi? Uzun vadede kendi canını acıtmış olursun," dedi.

Dagmar parmaklarıyla havayı yarı. "Tamam, bu kadar!" Kurabiye kavanozunu alıp göğsüne bastır.

Homurdanıp pis pis sırtan Gwenvael'in gözleri Dagmar'ın göğsüne kilitlenmişti. "Bu beni durduramaz."

Sonrasında olabilecekleri görmek istemeyen Ragnar kalkıp, "Ben çıkıyorum," dedi.

"Neden buradasın, Yıldırım?" diye sordu Altın.

Ragnar, Keita'nın kaprislerini ve ruh halini karmaşık bulurdu. Ama *bu* ejderha... Ragnar, Dagmar'ın bu piçe nasıl tahammül edebildiğini anlayamıyordu.

"Beni annen çağırttı," dedi.

"Onun kukla savaşı lordu musun artık? Aah!" Gwenvael kolunu tutup eşine ters ters baktı. "Çimdik mi? Artık çimdiklerini mi kullanmaya başladın?"

Dövüşmeyi hiç mi hiç canı çekmeyen Ragnar, "Dışdüzlükler'deki kardeşi Esysld'i almamı istedi," diye itiraf etti.

Çift, Ragnar'a odaklanmadan önce birbirlerine baktı.

"Esysld'i neden istiyor ki?" diye sordu Dagmar.

"Sen de kalkıp, onu sürükleye sürükleye getirdin mi yani?" diye sordu Gwenvael.

Ragnar, "Esysld'i neden görmek istediği hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Dagmar'a. "Ve onu hiçbir yere sürüklemedim," dedi eşine, "çünkü ortada yoktu."

"Gitmiş mi?"

"Epeydir. Annen bu konuda endişelenmiş gibiydi. Keita da. Belki de bununla ilgili onlarla konuşmalısın."

"Şu an seninle konuşuyorum, Yıldırım."

Ragnar, Gwenvael'e pis pis sırttı. "Yiyorsa bana meydan oku, Avcı. Gerçi Keita'nın seni epey özleyeceğinden eminim. Seni seviyor."

"Yeter," dedi Dagmar usulca. "İkiniz de kesin." Kapıyı işaret etti. "Kardeşinle kuzenine geri dönelim, Lordum. Sonra Keita'yla konuşabiliriz."

İki erkek birbirlerine kötü kötü bakmaya devam edince Dagmar, "Lütfen beni kızdırmayın," diye ekledi.

Ragnar, Altın'a bakınca onun da—Ragnar gibi—Dagmar'ın kızgınlığının, bir ejderha ordusunun koca bir kıtayı yerle bir etmesine eşdeğer olduğunu bildiğini anladı. Aynı anda ön kapıya işaret ettiler ve hep bir ağızdan Dagmar'a, "Önden buyur," dediler.

BÖLÜM 18

"Al." Talaith, elindeki bohçayı Keita'nın kollarına sürdü. "Doğduğunda gelip görmeye zahmet etmediğin yeğenine merhaba de."

Keita bebeğe şöyle bir bakarak, "Bana kızgın olmadığını sanıyordum," diye sızlandı

"Bunu ne zaman dedim, söyler misin? Şımarık bir prenses gibi öfkesiyle kaçıp gittin ve beni, Dagmar'ı ve Annwyl'i, abilerinin tüm mızırardanmalarıyla uğraşmak zorunda bıraktın. O üçüyle seni bir odaya kilitlemediğim için şanslısın."

"Burada yaşamıyordum ki, Talaith. Çoğunuz beni nadiren görürdü zaten."

"Çok doğru, ama eskiden abilerin seninle her zaman iletişim halinde olurdu. En azından birkaç ayda bir. Ama bu sefer... Bu sefer senden hiç haber alamadık." Süssüz siyah tozluklar giyen, sağ uyluğuna bir hançer takan, dizlerine gelen siyah deri çizmele ve bedenine büyük gelen gri bir pamuk gömlek giyen Talaith kendini bir koltuğa bıraktı. Nasıl giyindiğine ve biraz da nasıl davrandığına bakılacak olursa, Haldane kızı Talaith'in, şimdiye kadar gördüğü en güzel kadınlardan biri olması, Keita'yı hayrete düşürüyordu. "Senden neden haber alamadık?"

"İlla ki bilmen gerekiyorsa..." dedi Keita; battaniyelere sarılmış bebek kollarındaydı ama pencereden dışarı, gökyüzüne bakıyordu. "Galiba utanıyordum."

"Herhangi birinizin utanabildiğini bilmiyordum."

"Sadece dişiler bu yetiye sahiptir," dedi Keita fazla düşünmeden.

Talaith güldü ve Keita da ona gülümseyecekken, minicik, esmer bir el çenesine dokundu. Çok güçlü, elektriğe benzer bir şey tüm bedeninde dolaşınca, Keita dikkatini bebeğe yöneltti.

Bebeğin kıvrıkcık, gümüş rengi saçlarla çevrelenmiş, esmer bir yüzü vardı. Büyük, menekşe rengi gözleriyle ona bakıyordu. Keita hayatı boyunca bu kadar güzel bir şey görmemişti. Bu kadar... duru bir şey. Evet. Aradığı kelime buydu. Duru. Saf, temiz, yüzyıllar boyu dokunulmamış gibi.

Yoğun duygularla sesi çatlayan Keita, "Briec'in gözlerini ve saç rengini almış." dedi.

"Evet," dedi Talaith, Keita'yı dikkatle izliyordu. "Öyle. Bu, geri kalanımız için ne anlama geliyor, biliyorsun değil mi?"

Keita anlayışla yüzünü buruşturdu, Talaith'in ne kastettiğini kesinlikle anlamıştı. "Babasına göre, sırf kendisinden doğduğu için, dünya üzerindeki en mükemmel çocuk, değil mi?"

Talaith bir an için ellerini kaldırdı. "Şimdi biz nelerle uğraşırken çekip gittiğini anlamışsındır. Sırf bunun için bile aileden atılmalısın."

Sırtan Keita, "Abim tamamen dayanılmaz biri mi oldu?" diye sordu.

"Her zaman dayanılmazdı. Şimdi tahammül edilemez oldu." Nolwenn cadısı topuğunu koltuğa dayadı ve kolunu, büktüğünü bacağına sardı. "Bu çocuğa, kurtların aya düşkün olduğu kadar hayran. Tüm gün, her gün onun ne kadar mükemmel olduğunu işitiyoruz. *'Parmağımı ne kadar mükemmel sıkıyor. Kavalıtsını ne kadar mükemmel kusuyor. Bezlerini ne kadar mükemmel kirletiyor...'* Sonu yok!"

Keita güldü.

"Gülersin tabii. Bununla yaşamak zorunda değilsin. Çocuk ona inanırsa ne yapacağım ben? Hayır, yani erkekte kibir o kadar sorun değil, çoğumuz onları ciddiye almıyoruz zaten ama ya bir kadında? Briec'in kibrinin onda biri bile kızma geçerse aynen şeye benzer sonunda..."

"Anneme mi?"

Talaith başını sallayıp elini savurarak onu onayladı. "Kesinlikle."

Keita, parlak gün ışığında yeğenine daha dikkatli bakabilmek için büyük pencerelerden birine doğru yürüdü. Daha bir buçuk yaşında olan bebeğin büyüleyici bir güzelliği vardı ama

Keita'yı ona tutsak eden, bebeğin güzelliği değildi. Babasının gözlerini alması da değildi. Bu kadar genç birinin gözlerinde gördüğü şeydi. Zekâ. Muazzam bir zekâ ve nezaket. Keita'nın bir çocuğun gözleri şöyle dursun, yetişkinlerde bile nadiren gördüğü bir iyilikseverlik ve anlayış.

"Talaith..."

"Biliyorum, biliyorum. O gözler herkesi şaşkına çeviriyor. Rengi yüzünden de değil, değil mi? Hissettiğin veya hissedeceğin her şeyi sezebiliyormuş gibi."

"Bunda doğruluk payı varsa hayatı kolay geçmeyecek, dostum."

"Bunu da biliyorum."

Tanık olamadığı veya yardım edemediği için bu soruyu sormak zorunda kalmasından ötürü yüzünü buruşturan Keita, "Zor bir doğum muydu?" diye sordu.

"Ölüp, çocuğumu öldürmeye çalışan bir Minotor Sürüsü'nü öldürebileyim diye bir tanrı tarafından öteki dünyadan geri gönderilip gönderilmediğimi mi sordun?"

Bu sıkıntılı anı kahkahasıyla yok eden Keita, evet anlamında başını salladı. "Sorduğum *tam da* buydu."

"Üzgünüm. Annwyl'in başına gelenler kadar heyecanlı olmadı. Bildiğin korkunç doğum sancıları, çığlıklar, bana bunu yaptığı için abine ettiğim ağza alınmayacak küfürler... Izzy'min doğumuna benziyordu." Talaith, Keita'nın kollarındaki bebeği inceledi. "Ama bu sefer kimse kızımı benden almadı. Bu sefer dilediğim zaman onu tutabiliyorum. Dilediğim gibi büyütebileceğim onu."

İnsan dışısının, tanrıça Arzhela'nın onun en büyük kızını on altı yıl boyunca rehin tutarak kendisine itaat etmesini sağlamasından söz ettiğini bilen Keita, "Tanrılar adına, Izzy çok heyecanlanmış olmalı. Kendi küçük kardeşi," dedi.

Talaith ona cevap vermeyince Keita gözlerini yeğeninini küçük, etkileyici yüzünden aldı. "Talaith? Ona söyledin, değil mi?"

"Şey, Izzy de tıpkı senin gibi. İki yıldır evde değil."

"Ona söylemedin mi yani?"

"Bağırma bana!"

“Ona nasıl söylemezsin?”

Talaith parmaklarıyla alnını ovaladı. “Doğru zaman gelmedi bir türlü.”

“Eh, aradan iki yıl geçmiş. Doğru zaman *kesinlikle* şimdi değil. Hamile olduğunu bilmemesi bile yeterince kötü, ama bir çocuğun olduğunu görürse, yani kimse ona söylemeden...”

Talaith elini bacağına vurdu. “Biliyor musun, lanet iki yıl boyunca varlığıyla bizi şereflendirmemiş biri olarak, olan bitenden fazlasıyla haberdarsın. Fikir bile yürütüyorsun, baksana!” dedi.

Iseabail, Talaith ve Briec’in Kızı, Rhydderch Hael’in Gelecekteki—olası—Kahramanı, Kraliçe Annwyl’in Ordularının Gelecekteki Generali—bunu nasıl da umut ediyordu!—ve arada bir Parçalayıcı Ghleanna’nın Yaveri başını eğdi ve herhangi bir tepki vermemek için çabaladı. Birliği bu küçük kentlerden birine gelip de, kenti barbar Batı kabilelerinden biri tarafından yerle edilmiş olarak gördükten sonra bu şekilde davranmayı öğrenmişti. Kraliçe Annwyl’e bir acemi asker olarak geldiğinde, askerler buna benzeyen kentlere sık sık girerlerdi. Ya kent sakinlerini korumak için, ya da çok geç kalmışlarsa geride kalanlara yardım etmek için. Ama geç kaldıkları zaman bile genellikle sadece erkeklerin öldüğünü görürlerdi. Kadınlar ve çocuklar köle yapıldı ve birliklerden bazıları, onlar köle pazarında satılmadan önce onları kurtarırdı.

Ama son sekiz aydır işler değişmişti. Çok sayıda ölü erkek bulmak yerine, herkesin öldürüldüğünü görüyorlardı. Erkekler, kadınlar, çocuklar, evcil hayvanlar, koyunlar, ekinler... Hiçbir şey sağ bırakılmıyordu. Ve Izzy ilk defa bir ölü çocuğa rastladığında şaşkına dönmüş, gözyaşlarını sessizce akıtmıştı ama bu bile dikkat çekmişti. Akşam cesetleri topladıktan sonra komutanının huzuruna çağrılmış ve ona ‘bu kadar zayıf olmaması’ söylenmişti. Izzy komutanın ona özellikle soğuk davrandığını biliyordu. Cenaze ateşlerine tek bir çocuk konulan günleri atlatabilmenin başka bir yolu yoktu.

O yüzden zararsız, masum şeylere bakmayı öğretmişti kendine. Bir ağaç. Bir el arabası. Bugün yanıp kül olmuş bir evin etrafındaki çalılıklara bakıyordu. Ev garip bir şekilde yanmış, geriye sadece sol duvarı kalmıştı.

‘Piç barbarlar’la ilgili bir şeyler mırıldanan komutanı, genç askerlere emirler yağdırmaya başladı. “Şunu al, bunu tut, şunları yak...” Hep aynıydı.

Bu, Izzy’nin hâlâ hayalini kurduğu görkemli asker hayatı değildi, ama Izzy herkesin bir yerlerden başlaması gerektiğini biliyordu ve daha fazla cenaze ateşi yakmayı tahammül edilebilir kılan da, daha fazla kazanma hayaliydi.

“Iseabail,” diye emretti komutanı, “Evlerin geri kalanını kontrol et.”

“Hı hı,” dedi Izzy düşünmeden. Bakışları, üstünde odaklandığı yanmış evin yanındaki toprağa gömülmüş bir şeye takıldı. Enkazın yanma gidip çalılıklardan geri kalanlara baktı. Merakına yenik düşen Izzy elini toprağa daldırdı ve bir kırmızı meşin şeridini tuttu. Meşini çekip aldı ve onu fırçalayarak üstündeki amblemi görmeye çalıştı.

“Iseabail! Talaith kızı! *Beni duyuyor musun?*”

Izzy aklından komutanının bağırışıyla havaya zıplaması gerektiğini düşündü ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Askerlerin çoğundan daha çok şey yaşadığını söylemek biraz abartı olurdu. Tanrılar, ejderhalar ve en korkuncu, annesiyle karşı karşıya geldikten sonra, itaatsizlik yüzünden onu kırbaçlatabilecek, bağırان bir birlik lideri onu pek korkutmuyordu.

“Komutan?” dedi Izzy ona doğru koşarak. “Bundan ne çıkarırsınız?”

Izzy’nin, bir lafıyla korkudan havaya zıplamamasına her zaman siniri bozulan komutan, onun elindeki meşini çekip aldı. Başparmağıyla amblemi sildi ve çatılan kaşları birdenbire gevşedi. “Bunu nereden buldun?”

Izzy işaret etti. “Oradaki evde. Tozun içinde.”

Komutan meşini tekrar Izzy’nin eline verdi. “Bunu generale götür.”

Izzy sırtıttı. “Bir at alabilir miyim?”

"Hayır!" diye kükredi komutan. "At alamazsın. Buna hak kazanmadın!"

"Sadece soruyordum," diye mırıldandı Izzy.

İki parmağını dudaklarına götüren komutan bir ısıklık çaldı.

Izzy başını salladı. "Hayır. Lütfen efendim. Hayır."

Komutanı Izzy'ye pis pis sırttı. Izzy'ye etki eden tek yöntemin bu olduğunu, onu telaşlandıran tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Izzy'nin, üstünde kontrol sağlayamadığı tek şey buydu çünkü.

"İyi yolculuklar, Iseabail."

Izzy daha fazla yalvaramadan ejderhanın kuyruğu bedenine dolandı ve onu havaya kaldırdı. Izzy her zamanki gibi çılgılık attı. Yere indirilmek için yalvardı çünkü vardıkları yerde nele-
rin olacağını *tam olarak* biliyordu. Çünkü günde en az bir kez, başına bu geliyordu. Bazen daha çok, nadiren daha az.

Ama onu tutan zalim yaratık bunu ona yapan tüm diğer yaratıklardan farksızdı; kalpsiz, insafsız, Izzy'nin çektiği acıdan hoşlanan. Ve genellikle aileden olan.

Izzy her zaman yaptığı gibi, "Hayır!" diye yalvardı. Özellikle de Annwyl'in kuvvetlerine ait, Batı Dağları'nın hemen dışındaki büyük kampı gördüğünde. "Yapma!" diye yeniden şansını denedi. Kampın içinden uçarak geçtiler. "Lütfen!"

Kuyruk geri çekilip ileriye fırlatıldığında ona verilen tek uyarı, "Tutun!" oldu. Ejderha onu çadır girişinden içeri fırlattı.

Ejderha, "Tam isabet! On puan!" diye sevinçle haykırdı.

Izzy çılgınca çırpındı, omzunu veya dizini darmadağın etmeyecek şekilde düşmeye çalışıyordu. Ama çadırın öte yanına uçup da orada başka bir kuyruk tarafından tutulup başka bir tarafa fırlatılmadan önce, büyük eller onu havada tutup yere indirdi.

Nefes nefese kalan ve rahatlayan Izzy, büyükbabasının yüzüne çok benzediği için gayet iyi tanıdığı bir yüze baktı.

"Cidden, Izzy," diye azarladı onu Büyük Amcası Addolgar. "Yine ne işler çeviriyorsun?"

"Ben mi?" Neden her zaman suçu ona atıyorlardı? Evet, yereden yüzlerce kilometre yukarıda kendini bir ejderhadan diğere attığı olmuştur ama bunu o seçmişti, değil mi? *Bu* oyun ise

onun seçimi değildi, ama bu, kuzenleri ve akrabaları olarak gördüğü ejderhaların pek umurunda değildi. Onu bir hedef tahtası olarak kullanmakta ısrar ediyorlardı ve kimse bunu umursamıyordu! Özellikle de büyük halasıyla büyük amcası.

"Zırlamaya başlama," diye uyardı onu amcası.

"Zırlamıyorum!"

"Neden buradasın?"

"Komutanım beni geri yolladı. Bunu görmeni istedi." Meşin şeridini uzattı. Amcası şeridi aldı ve Izzy'yi yere bıraktı. Kalçası yere sertçe çarpan Izzy, zorlukla da olsa, acı dolu homurdanmasını bastırdı.

"Nereden buldun bunu?"

"Kontrol etmemiz için bizi gönderdiğin küçük kentten. Barbarlar oraya girip gitmişler bile. Bunu bir evin yanındaki tozun içinde buldum."

"Hey. Ghleanna. Şuna bir bak."

Izzy'nin Büyük Halası Ghleanna oturduğu iskemleden kalktı. Akşamüstü birasını içiyordu. Elindeki harap bardağı bırakmadan, meşini Addolgar'dan alıp inceledi. "Hassiktir," dedi sonunda.

Meşine bir kez daha bakmaya çalışan Izzy, "Nedir bu?" diye sordu

Addolgar, kocaman elini kızın alınına dayayıp onu itti. "Sen kendi işine bak."

Izzy onun bunu yapmasından nefret ediyordu.

Akrabaları bir köşeye çekilip fısıldaştılar. Bu arada Izzy fark ettirmeden onları dinlemeye çalışıyordu. En sonunda, bazen olduğu gibi tartışmaya başladılar ama Izzy nedense onların kendisi hakkında tartıştıklarını sezdi. Bu garipti. O günlerde onun varlığını fark etmiyor gibilerdi.

"Bu bir hata," dedi Addolgar kız kardeşine. Ghleanna, Izzy'ye doğru gelirken ona sırtını dönmüştü. Ghleanna çoğu kez yaptığı gibi, onu umursamadı bile.

"Bizimle Garbhán Adası'na geri dönüyordun, değil mi? Dört gün içinde gidiyorduk?"

Izzy evet anlamda başını sallayıp nefesini tuttu. Bunun olacağından korkmuştu. Bir şey çıkacaktı ve eve dönemeyecekti.

Eve dönmeyi çok istiyordu. Kalmak için değil elbette, çünkü yapacak çok işi vardı, ama ailesini iki yıldır görmemişti. Herkesi, ama özellikle annesini özlemişti. Annesini görmek istiyordu.

"Daha erken döneceksin galiba."

Izzy gülümsememek için yanağının içini ısırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Ama gitmeden önce, bilmen gereken *bir şey* olduğunu düşünüyorum."

"Ben de senin kendi işine bakman gerektiğini düşünüyorum," diye terslendi Addolgar.

"Kes sesini, abi."

Izzy paniklemeye başladı. "Herkes iyi mi? Annem?"

"O iyi Izzy, çok iyi." Ghleanna şeridi Izzy'ye verdi. "Geri döndüğünde bunu Annwyl'e ver. Bunun bulduğumuz dördüncü parça olduğunu söyle. Anlayacaktır."

"Tamam."

Ghleanna elini Izzy'nin omzuna koydu. "Öte yandan annen..."

Odanın içinde yavaşça dolanan Keita, "Kutlama için geri gelecek mi?" diye sordu. Yeğeni hâlâ kollarındaydı. Tüm bu zaman içinde bebeğin gözleri Keita'nın yüzünü asla terk etmemişti.

"Hepsi gelecek. Ghleanna, Addolgar ve geri kalan tüm aile fertleri. Babamın çöl sınırındaki kuzenlerinin bazıları, kutlama sonrasına kadar oradaki hattı koruyacaklar." Talaith bir an onu izledi ve "Geri dönmene sevindim, tatlım. En azından Izzy'nin seni gördüğü için çok mutlu olacağını biliyorum. Mektuplarında sürekli senden bahsediyor."

Keita gülümsemeden edemedi. "Öyle mi?"

Talaith homurdanıp gözlerini devirdi. "Şaka mı yapıyorsun? İkinizin ilk görüştüğü ve senin o yapay, kıvrak, ailedeki başka kimsede bulunmayan sesinle '*Tanrılar adına, şuna bakın. Brieç'in kızı muhteşem, değil mi?*' diye sorduğundan beri sana hayran." Talaith sırıtırıp, "Yalaka," diye ekledi.

"Yalan söylemiyordum, kızın güzel. Hem, bu sözlerim işe yaradı, değil mi?"

Talaith'in küçük kızı yoğun bakışlarını birdenbire kapıya yöneltene kadar ikisi de güldü.

Keita, kapının öbür yanından ses çıkmayınca, "Onu güvenli bir yere uçurayım mı?" diye sordu.

"Hayır. Kuzenleri etrafta olunca hissedebiliyor. Doğduğundan beri onda var olan müthiş bir yetenek bu."

O anda kapı açıldı ve Fearghus içeri girdi.

"Briec'in çocuklarını benimkilerden önce mi görmeye geldin?"

"Annesi yolu gösterdi. Sen Gwenvael'e gülmekle meşguldün."

Fearghus homurdandı. "Şey, komikti."

"Neredeler?" diye sordu Keita. Oradan oraya dolaşıp Fearghus'un muazzam genişlikteki omuzlarının üstünden ve altından bakarak arkasını görmeye çalıştı. "Dadıyla mı birlikteler?"

Ağabeyi yine homurdandı. "Birkaç saat önce dadıyla ektiler. Beni kendi başlarına takip ettiler."

Fearghus omzunun üstünden bakıp, "Pekâlâ, buraya gelin. Halanız Keita'yla tanışın," dedi.

Keita iki çift gözün—ikisi parlak yeşil, diğer ikisi ise kapkarardı—babalarının omzunun üstünden kendisine bakmasını izledi.

Ne kadar tatlı, diye düşündü. Utanıyorlar.

Keita'yı gören yeşil gözler havaya baktı ve gözlerin sahibi olan, pislik içindeki küçük oğlan çocuğu elleriyle Fearghus'un sol omzunu sıkıca tutarak kendini yukarı çekti. Uzun uzun bakarak Keita'yı taradı... ve sırttı.

Keita gözlerini kırıştıtarak Fearghus'a baktı.

Fearghus vakit kaybetmeden, "Bunu tartışmayacağım. Hayır," dedi.

"Evet ama..."

"Tartışmak yok!" dedi Fearghus havlar gibi.

O anda sağdaki çocuk kendini Keita'ya attı. Küçük yumruğunda ufak, tahtadan yapılmış bir talim kılıcı vardı.

Şükürler olsun ki Fearghus hızlıydı ve eşit derecede pislik içindeki kızını gömleğinden tutup çekti.

"Rastgele saldırılarla ilgili ne dedim sana?" diye sordu kara saçlı bebeğe. Sesi o kadar sıkındı ki Keita, Fearghus'un kız

doğduğundan beri neredeyse her gün bu konuyu konuştuklarından emindi. Bu yeterince rahatsız edici bir durumdu ama kız kılıcını Keita'ya sallamaya devam ederken küçük dişlerini takırdatması, *çok daha* rahatsız edici bir şeydi.

"O normal mi, abi?"

Talaith, "Birazdan daha da garipleşecek," diye uyardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Talaith'in kızı bu soruyu cevaplar gibi, minik elini kuzenine uzattı ve sonra Keita'nın çenesine dayadı. Bir an sonra Fearghus'un kızı rahatladı ve kılıcını indirdi.

"Kuzenini tutmandan hoşlanmadı," diye açıkladı Talaith, "onun onayını almadan önce, tabii."

Bir adım geri atan Keita, "Ne oluyor burada be?" diye sordu.

Talaith esneyerek, "Bilmiyoruz," dedi. "Ama birbirimize bu soruyu çok kez sorduk."

"Ama bundan vazgeçmemiz gerekti," dedi Fearghus. "Çünkü dürüst olmak gerekirse..."

"...bunlar bizi biraz korkutuyordu."

"Ama iyi yandan bakacak olursak," diye ekledi Fearghus hemen, "Hiçbirinin kuyruğu yok."

"Pulları da yok."

"Yani görünürde gayet normaller."

Keita kaşlarını çatı. "Bu seni rahatlatıyor mu?"

Fearghus ve Talaith bakışp aynı anda, "Daha kötüsü olabiliirdi," diye cevap verdiler.

Kara Branwen, Izzy'yi gördüğünde ağabeyi Fal'ın saçlarını örmekle meşguldü. Kuzenlerinden biri onu Branwen'in annesinin çadırına fırlatmış olsa da, kız yeterince güzel görünüyordu. Branwen'e göre bu bir iltifat sayılırdı. Izzy'nin, Cadwaladrların her genç ejderhaya çektirdikleri eziyeti kaldırabilecek kadar sert biri olduğunu düşünüyorlardı. Fakat bu Iz'in oradan oraya fırlatılmayı sevdiği anlamına gelmiyordu. Branwen de pek sevmezdi bunu, hem de uçabilmesine rağmen.

"İzzy'nin morali bugün pek yerinde değil," dedi Fal.

İzzy kaşlarını öyle çatıyordu ki, Bercelak Dayı'ya fena halde benzemişti. Bu çok garipti çünkü hiçbirinin İzzy ile bir kan bağı yoktu. Fark etmezdi gerçi. Hepsi akrabaydı artık. İki yıldan ve sayılamayacak kadar çok savaştan sonra Branwen, İzzy'le iyice yakınlaşmıştı. İzzy, Branwen'in tüm kız kardeşlerinden daha tatlı, tüm ağabeylerinden daha anlayışlıydı. Evet, aralarında en az altmış yaş vardı ve İz maalesef insandı ama bu önemli değildi onlar için.

Branwen ağabeyinin saçlarını bıraktı ve onun oturduğu kütüğe bastı. "İzzy?"

İzzy durup kuzenine baktı. "Biliyor muydun?"

"Neyi biliyor muydum?"

Fal, "Annenle ilgili şeyi mi?" diye sordu, fena halde sıkkın görünüyordu. Omuz silkti. "Ben biliyordum."

"Neyi yahu?" diye sordu Branwen ağabeyine, ama Fal cevap verme fırsatı bulamadı. İzzy onların oturmak için kullandıkları kütüklerden birini aldı ve savurup Fal'ı kardeşleri Celyn'in üstüne fırlattı. Celyn, Fal'ın arkasından olan biteni öğrenmek için gelmişti. İki ejderha da yere çakıldı. İzzy kütüğünü yere attı ve zemin, kütüğün ağırlığı yüzünden titredi.

İzzy, Branwen'e dönerek, "Beni Karanlık Ovalar'a götürebilir misin?" diye sordu.

"Evet, ama..."

"General Ghleanna mümkün olan en kısa zamanda, kraliçeme bir şey vermemi istiyor. Böylesi daha hızlı olur."

"Tabii İz, ama..."

"Beş dakika sonraya ne dersin?" Branwen'in cevabını beklemeye zahmet etmeyen İzzy yürüyüp gitti.

Celyn, Branwen'in yanına gelmişti. Çenesi kırıkan, homurdanan ağabeylerini umursamıyorlardı bile. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim."

"Onu Karanlık Ovalar'a ben götürürüm," dedi Celyn.

"O biraz zor."

"Evet, ama..."

"Aptal olma," diye fısıldadı Branwen. Zavallı Fal'a işaret etti. "Abimizle ilgilen. Galiba çenesi kırıldı."

"O da ağzını bir seferlik kapalı tutsaydı."

"İşte orada!" Brieç odaya girdi ve Keita bir anlığına Brieç'in ondan bahsettiğini sandı. Yanılmıştı. "İşte benim mükemmel, mükemmel kızım." Kızı Keita'nın kollarından izin istemeden aldı. En az her zamanki kadar kabaydı.

"Mükemmel, değil mi Keita?" Fearghus'u ve çocuklarını işaret etti. "O ikisinin aksine."

Fearghus'un küçük kızı buna cevap olarak tahta kılıcını amcasının kafasına fırlatmak için kolunu geriye attı ama Fearghus kılıcı kızından aldı.

Bebek, Brieç'e tutundu ve küçük kollarını onun boynuna sardı. Keita ilk kez kızın gülümsemediğini görüyordu.

"Hiç gülümsemez mi?" diye sordu Keita. Talaith ve Fearghus yüzünü buruşturunca ve Brieç ona, "Hazır olduğunda gülümser!" diye terslenince yanlış bir soru sorduğunu anladı.

"Bana havlama!" dedi Keita ona. "Basit bir soru sordum."

"Burada olsaydın bu saçma soruları sorman gerekmezdi!"

"Bunu bir kez daha yüzüme vurursan Brieç, sana yemin ediyorum ki..."

"Mağarana geri mi uçarsın?" diye sordu Fearghus.

"Öf, kes sesini!"

"Ona neyi söylemedik, biliyor musunuz?" diye sordu Talaith birdenbire. Ayağa zıplarken yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Çocukların isimlerini." Talaith, Fearghus'un kızının kara saçlarını okşadı. "Bu Talwyn." Oğlunun yanağını gıdıkladı. "Bu Talan." Ellerini açtı ve sanki müzayededeki bir malı tanıtır gibi, "Ve bu... Bu da Rhianwen," diye seslendi.

Keita gözlerini kısarak pencereden uzaklaştı. Fearghus'un ikizlerinin ondan emekleyerek uzaklaştıklarını ve babalarının omzunun arkasına saklandıklarını fark etmedi bile. Keita kükrer gibi, "Rhianwen mi?" dedi. "Adını Rhianwen mi koydun?"

Briec gümüş renkli kaşını kaldırdı. "Bir sorunun mu var, kardeşim?"

"Onu neden Umutsuzluk ismini verip lanetlemedin ki? Veya Felaket Getirici?"

"Rhianwen adını *seviyorum*. Ve sen söylemeden önce söyleyeyim, Rhianwen annemin adına *o kadar da* benzemiyor."

Keita, "Acınası haldesin!" diyerek ağabeyini suçladı. "Hep o ineğe yalakalık yapıyorsun! Fearghus isim seçerken bir sürün-gen gibi davranmadı en azından!"

Briec, Keita'ya döndü. "O zaman kendi yavruların olunca onlara dilediğin ismi verirsin, Bayan Mızımız! Ama bana göre *benden* çıkan her mükemmel yavru, harika bir ismi hak eder; *o harika isim de Rhianwen!*"

Kelimelerle anlatılamayacak kadar tiksinen Keita, odadan paldır küldür çıkıp merdivenlere giden koridoru aştı. Ren ona yetiştiğinde, Büyük Salon'un tam ortasına gelmişti.

"Bir şehri tamamen yakabilecek gibi görünüyorsun. Sorun ne?"

"Rhianwen!" diye bağırdı Keita. "O yalaka, kızma Rhianwen adını koymuş!"

"Rhianwen mi?" diye bağırdı Ren. "Neden ona Felaket veya Umutsuz dememiş ki?"

Keita durdu, döndü, kollarını Ren'e doladı ve ona sıkı sıkı sarıldı. "İşte bu yüzden seni bu kadar seviyorum, dostum."

Ren gülerek, onun sırtına hafif hafif vurdu. "Biliyorum, eski dostum. Biliyorum."

Talaith başını salladı. "Bu çok iyiydi."

"O başlattı," dedi Briec. 'Mükemmel' kızını Talaith'e uzattı. "Beslenmeye ihtiyacı var. Onun için göğüslerini aç."

Talaith, Fearghus'un kahkahasını bastırarak, "Şunu demeyi keser misin!" diye inledi. "Böyle demenden nefret ediyorum."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

Talaith çocuğunu eşinden çekip aldı. “En sonunda seni öldürmeye zorlanacağım zaman, beni kimsenin suçlayamayacağını farkındasm, değil mi?”

Çocuklarını bacaklarından tutup baş aşağı sallamakla meşgul olan Fearghus, “Ben suçlamam,” dedi. Çocuklar gülüp bağırışlarken sırttı. Çocukların ikisi de konuşmuyordu. Konuşmazlardı. Sadece birbirleriyle konuşturlardı, fısıldayarak ve kimsenin anlamadığı bir dilde. İkizler bir yaşma gelip de, bu gerçek artık gizlenemeyince aile bunu kabullenmişti artık. Onlara daha kötü şeyler de olabilirdi ama yine de garipti bu. İkizlerde bir gariplik vardı.

Talaith odada yürüdü ve Brieç’in, Rhianwen doğmadan önce Talaith için yaptığı bir sallanan sandalyeye oturdu.

“İkiniz ne yaparsanız yapın, ama Izzy gelmeden önce kız kardeşinizi korkutup kaçırmayın. Keita’yı görmek isteyeceğini biliyorsunuz.” Talaith, Rhianwen’le ilgili gerçeği öğrendiğinde Izzy’nin öfkesini, Keita’nın bastırabileceğini umut ediyordu.

Talaith, Izzy’ye kardeşinden bahsetmek için doğru bir an bulamadığını söylerken yalan söylememiştir. Batı’da çok şey olup bitiyordu ve Izzy’nin kafasını görevine verememesi Talaith’in istediği son şeydi. Tüm bilgilerin yazdığı bir mektup gönderip de dikkatsizliği yüzünden bir gün sonra kızının, sırf annesi için endişe ediyor diye, barbarların saldırısına uğradığını öğrenmek istemiyordu. İlk başlardaki hisleri böyleydi, bebek doğduktan sonra ise ona mektupla haber vermek yanlış gelmişti. Bu yüzden Izzy’nin o zamana kadar eve dönebileceğini, ona bunu açıklayabileceğini ummuştu.

Izzy birkaç gün içinde eve döndüğünde Talaith’in ilk işi bunu söylemek olacaktı. Bundan emindi.

“Onu korkutmayacağız,” dedi Brieç, Talaith’e. “Sadece yaptığının kabul edilemez bir şey olduğunu ve bir kere daha yaparsa affedilmeyeceğini açıklıyoruz.”

“Bu geçmişte ne kadar işine yaradı?”

“Küçük kız kardeşimi nasıl yetiştireceğimi bana öğretme.”

“Yetiştirmek mi? Neredeyse iki yüz yaşında.”

“Daha değil.”

Keita havlar gibi, “Ah!” dedi. Büyük Salon’dan çıkıp akşam güneşlerinin parladığı açıklığa vardı. “Brie’ın zavallı yavrusuna o göl sürüngecinin adını verdiğine inanamıyorum!”

“Onun bölgesindeyken ona ‘anne’ diyemez misin?”

“Sadece beni duyabileceği bir mesafedeysen.”

Keita, Ragnar’ın Gwenvael’le ve hizmetçinin tekiyle birlikte salona dönmesini izledi. “Buradasın! Öylece ortadan kaybolmamalıym, savaş lordu. Kardeşinininki gibi bir saç tıraşı istemiyorsan elbette.”

Savaş lordu, “Hayal mi görüyorum, yoksa sesinde endişe mi var?” diye sordu.

“Hiç de bile. Kızgınlık var.” Basamaklardan inerken Ragnar’ın kolunu tuttu. “Gel. Konuşmamız lazım.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Bana hesap sorma, Gwenvael.”

“Ama Keita...”

“Sonra. Ragnar’la konuşmam lazım.” Keita hizmetçinin yanında durdu. “Lütfen Kuzeyli misafirlerimizin bütün ihtiyaçlarının karşılandığından emin ol. Üçüncü kata çıkarıldılar sanırım. Yiyecek götürüldüğünden emin ol. Ablam böyle şeyleri unutabiliyor.” Keita, hizmetçinin arkasındaki şeyi gördü. Ağzında büyük bir kemik vardı. Bu bölgede onlardan çok görmüştü. Eskiden gördüğünden daha fazla. *Fazla ürüyor olmalılar.* Keita bu konuda onlara yardımcı olabilirdi. “Köpek eti olur mesela. Izgara. Tuzu fazla koymayın.” Derin derin iç çekti. “Izgara köpek. Mmmm. Elini karnıma bastırdı ve ne kadar aç olduğunu fark etti. “Biraz da benim odama gönderin. Birazdan döneceğiz.”

Keita son basamaktan zıplayıp indi ve dönüp Ragnar’a baktı. Kahkahayı basan savaş lordunu görünce afalladı. Onun sesini bastırarak, “O kadar komik olan ne?” diye sordu.

“Keita,” dedi ağabeyi.

“Ne?”

Gwenvael kolunu hizmetçiye doladı ve Keita usançla iç çekti. Ağabeyinin, özellikle de artık bir barbar savaş lordu eşi varken, neden tüm kadınları koruma ihtiyacı hissettiği, Keita'nın aklının almadığı bir şeydi. Az önce kıza döve döve boyun eğdirmemişti sonuçta. Basit emirler vermişti, hepsi bu. Bu onun işiydi, değil mi?

"Dagmar Reinholdt'la tanışmanı istiyorum," dedi Gwenvael.

Gerçekten mi? Hizmetçilerle de mi tanışması gerekiyordu artık? Ama Keita ailesiyle daha fazla tartışmak istemiyordu. Gwenvael'le bile. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dagmar. Bana Leydi Keita diye hitap edebilirsin."

Ragnar daha da beter gülmeye başladı, ki bu ejderha nadi-ren gülerdi. Asla böyle kahrkaha atmazdı.

Keita, "Bu kadar komik olan ne?" diye bastırdı.

"Dagmar Reinholdt," dedi ağabeyi yine, Keita ilk seferde söylediklerini anlamamış gibi. "Reinholdt'un On Üçüncü Çocuğu, Reinholdt'un Tek Kızı, Karanlık Ovalar'ın Savaş Başkomutanı, Kraliçe Annwyl'in Danışmanı, Güney Ejder Yaşlıları'nın İnsan İrtibat Görevlisi ve benim eşim."

Ah.

Lanet olsun.

Ah, lanet olsun!

Lanet, lanet, lanet, lanet, lanet!

Neredeyse iki yüz yıl önce aldığı kraliyet eğitimini hatırlayan Keita en göz alıcı gülümsemesini sundu. "Elbette öyle!" dedi gülerek. "Sadece şaka yapıyordum."

Kuzeyli savaş lordunun kızma yaklaşıp kadar birkaç basamak çıktı. Keita insanın minicik ellerinden birini kendi elleri arasına sıkıştırdı. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Leydi Dagmar. Görüşebilene kadar çok uzun zaman geçti."

"Evet," dedi insan. Keita ilk kez kadının, burnunda iki telle tutturulmuş küçük yuvarlak camlar bulunduğunu gördü. Neden ki? Kör müydü? "Hakkınızda çok şey duydum ve sizinle tanışmak için can atıyordum. Gerçekten de ülkedeki çok sayıda erkeğin dediği kadar güzelsiniz."

Barbar ejderha bir kez daha gülünce, Keita bir an onu tirabzanlardan aşağı atmayı düşündü. "Ve siz," dedi Keita, "şey, sizsiniz. Ve bu da olabileceğiniz en iyi şey. Bundan eminim."

Ren kaleye geri döndü ve Gwenvael iki kadının ellerini zorlukla birbirinden ayırdı.

"Pekâlâ!" dedi kardeşi epey zorlama bir neşeyle. "Yeterince tanıştık, sizce de öyle değil mi?"

Gwenvael eşini kapıdan geçirdi ve Keita'yı merdivenlerden aşağı itti. Keita hırlamasını zorlukla bastırdı—ayakta kalabilmişti—ama insan kadını paldır küldür gitmeden önce Gwenvael'in etrafından dönerek, "Ah, Leydi Keita, bir şey daha var," dedi.

Keita durup ona döndü, neşeli gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Evet?"

"Köpekler... olmaz."

"Öyle mi?"

"Duymadıysanız, yasa böyle. Ayrıca, annenizle başınızı belaya girmesini hiç istemem."

"Annem mi?" diye sordu Keita, sesindeki şaşkınlığı gizleyememişti. "Annem köpeklerin yenmesini yasaklayan bir kanun mu çıkardı?" İnsanların yenmesini önleyecek yazılı bir yasak bile koymayı kabul etmeyen ejderha mı? Bunun, annesine tabi olan ejderhaların, 'enselenmekten korktukları için' yapmamaya karar verdikleri bir şey olduğunu hissetti.

"Aslında, bunu büyük bir memnuniyetle yaptı."

En azından bir alanda yenildiğini bilen Keita, "Tabii. Tanrılar bilir ya, anneme karşı gelmeyi istemem," dedi.

"O zaman sorun yaşamayacağımızdan eminim."

Keita normalde tartışırdı ama kendini berbat hissediyordu ve yapılacak en iyi şeyin yürüyüp gitmek olduğuna karar verdi.

Uzanıp Ragnar'ın elini tuttu ve onu kapının doğu çıkışına doğru çekti. Daha beş metre bile gitmeden, insan savaş lordunun kızının, "Canute!" diye bağırıldığını duydu.

O ve Ragnar durup arkalarına baktılar. Leydi Dagmar'la beraber olan köpek arkalarında duruyordu. Kemliğini bıraktı ve

burnuyla Keita'ya doğru itti. Koca kafasını kaldırdı, dilini çıkardı ve Keita'ya sırtıttı.

"Ahhh," diye haykırdı Keita. "Ne kadar tatlısın sen?" Ama köpeğin başını okşayamadan Ragnar onu çekiştirdi ve tiksintiyle burnunu çekti.

"Şey, bana kızma," dedi Keita. "Erkeklerin bana devamlı bir şeyler vermek istemesi benim suçum mu?"

BÖLÜM 19

Ragnar kale surlarının ötesindeki bir ağaçlığa vardığında durup prensesle yüzleşmeye karar verdi. Keita ona, o kahverengi gözleriyle baktı ve "İyi gitmedi, değil mi?" diye sordu.

Ragnar yeniden gülmeye başladı. Öylesine gülüyordu ki, duramıyordu. Çimlere oturdu ve kahkahanın, gırtlğından çağlamasına izin verdi.

Keita çıplak ayağını yere vurarak, "Komik değil!" diye bağırdı. "Beni uyarabilirdin!"

"Bana da, bir başkasına da fırsat vermedin ki! Hangisi daha iyiydi bilmiyorum. Senin yüzündeki ifade mi, onun yüzündeki ifade mi?"

Keita ondan uzaklaştı, ellerini ovuşturuyordu. "Dagmar Reinholdt'un o olduğunu nereden bilecektim? Bir savaş lordunun kızı olduğunu nereden bilecektim? Kocaman biridir sanıyordum! Hırlayan, ısırın bir köpek gibi biri olduğunu sanıyordum!" Ragnar dirseklerinden destek alıp kalktı ve Keita'yı inceledi. Keita hafifçe omuz silkti. "Abimin... değişik zevkleri var."

Hızla yürümeye devam etti. "Kendimi berbat hissediyorum."

Bu cevap Ragnar'ı şaşırttı. "Öyle mi?"

"Elbette öyle. Onun duygularını incitmeyi hiç istememiş-tim. Ama o başörtüsü, yüzündeki o camlar ve o gri kıyafetler... Nereden bilecektim ki?"

"Yüzündeki camlara gözlük denir."

Dehşete düşmüş görünen Keita ağzını kapatıp umutsuz bir fısıltıyla, "O kör, değil mi? Kör bir kadınla alay ettim!" dedi.

Yeniden kahkahayı basan Ragnar yere yuvarlandı.

"Komik değil!" Keita, Ragnar'ın tepesinde dikildi ve kaşlarını çatı. "Görmüyor musun? Muhtemelen şimdi abimin ayaklarının dibine yığılıp, gözyaşlarına boğulmuştur!"

Kaledeki yatak odalarında bulunan yatakta uzanmış yatan Gwenvael, "Bu sana 'benim küstah uşağım' diyebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Hayır, gelmiyor." Dagmar yatağın ucuna oturup köpeğine bir parmağını doğrulttu. "Sakın buraya geleyim deme. Seninle hâlâ küsüm."

İnleyen köpek yere yattı ve burnunu patilerinin arasına gömdü.

"'Kör köle kız' nasıl?"

"Hayır."

Gwenvael, kafası Dagmar'ın kucağına gelecek şekilde yer değiştirdi. "'Seksi hizmetçi' nasıl?"

Dagmar entarisinin kolundaki iplikleri kopardı. "Tamam, ama sadece biz baş başayken ve sen çıplakken."

"Senin de çıplak olman gerekmiyor mu?"

Dagmar usanarak iç çekti. "Eğer ben çıplak olursam, giysilerimi yırtıp sana ağzımla hizmet etmem, aksi takdirde de vahşi muhafızlarını beni sana itaat etmeye zorlamaları için odamıza çağırman mümkün olmaz, değil mi?"

Gwenvael titredi, elleri Dagmar'ın saçını okşadı ve Dagmar'ı kendine çekti. "İşin en iyi kısmını nasıl olur da unuturum?"

"Zavalılığı mahvettim, onun yaşama arzusunu yok ettim."

"Son iki yıldır ailenle hiç iletişim kurmadın, değil mi?"

"Meşguldüm!" Keita, Ragnar'dan hızla uzaklaştı, geri döndü.

"Hemen gidip özür dileyeceğim. Yapabileceğim en iyi şey bu."

Daha hareket bile etmemişti ama Ragnar onun kolunu tuttu.

"Ben olsam yapmazdım."

"Neden?"

"Çünkü Dagmar'a karşı zayıflık göstermiş olursun, o da bu zayıflığın üstüne, akrabalarından birinin şuradaki cesedin üstüne atladığı gibi atlar."

Keita doğudaki tarlaya baktı ve boştaki elini salladı. Adamın, kendisini o mesafeden duyabilmesi için, "Merhaba Amhar Amca," diye yüksek sesle seslendi.

Yaşlı ejderha kafasını kaldırdı. Burnundan kan süzülüyor, dişlerinden yere damlıyordu. "Merhaba, güzel yeğenim! Her şey yolunda mı?"

"Evet! Afiyet olsun!" Dikkatini ayaklarının dibindeki Yıldırım'a verdi ve başını yana eğdi. "Gülüyardun," diye hatırlattı.

"Evet."

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum." Keita onun yanına oturdu ve elbisesini yaydı. "Özür dilemek olmaz, o zaman."

"Kesinlikle. Dagmar'a yıllar boyunca öğretmenlik yaptım, özrünü sana karşı kullanabileceği bir şey olarak görür sadece."

"Öğretmenlik mi?"

"Dagmar'ı uzun yıllardır tanıyorum. Babasının topraklarında bir keşiş olarak dolaşırken onuna tanıştım."

"Kaç yaşındaydı?"

"On falan."

"Ona tam olarak ne öğretiyordun?"

Ragnar bacaklarını kendine çekti ve kollarını, kaldırdığı dizlerine dayadı. "Lütfen... Her şeyi mahvetmeme neden olma."

"Pardon, pardon. Bu tür şeylere bulaşan birkaç ejderha tanıyorum da. İnsanlar yetişkinliğe erişmeden onlara dokunmazlar, ama flörte çok daha önceden başlarlar."

"Böyle bir şey asla olmadı."

"Güzel. Geçmişte bunu tecrübe ettim. Sonuçları çok kötü oldu."

"Tahmin edebiliyorum. Ne yaptın?"

"Babama söyledim." Kış bastırmadan açmayı başarmış olan bir çiçeği kopardı. "O da onları öldürdü."

Başı öne düşen Ragnar, bir nefes verdi. "Ailenin her şeye verdiği cevap bu mu?"

"Evet."

Ragnar onu uzun uzun inceledi. "Sen bu yüzden mi katilsin?"

Kendini hakarete uğramış hisseden Keita, "Ben katil falan değilim. Tahtın bir Koruyucusu'yum. On üç yaşından beri."

"On üç yaşında uçamıyordun bile."

"Tamam, tamam. İlla kelimesi kelimesine doğruları istiyor-
san şöyle söyleyeyim, Tahtın bir Koruyucusu *olacağımı* biliyor-
dum. Yıllar geçene kadar başvuruda bulunmadım ama. Bu ka-
dar. Mutlu musun?" Ragnar ona cevap vermeye başladı ama
Keita onun sözünü kesti, çünkü bir şeyi açıklığa kavuşturması
gerektiğini hissediyordu. "Ama ben bir katil *değilim*." Çiçeği
burnuna götürüp kokladı. "Katil olan Talaith."

"Talaith kim?"

"Abim Briec'in eşi. Alsandair'den."

Ragnar gözle görülür biçimde ürperdi. "Alsandair mi?
Talaith'in bir kızı var mı? Uzun boylu?"

"Evet. Onları tanıyor musun?"

"Galiba." Ragnar çenesini kaşırken Keita, ilk kez oradaki
yara izini fark etti. Uzun bir izdi bu ama çenesinin o kadar al-
tında kalıyordu ki kolay fark edilmiyordu. "Babamı öldürdüler."

"İım... Bu akşamki yemek biraz garip olacak."

"Yok. Senin de bildiğin gibi, ölmeyi hak ediyordu. Ama ai-
leme bundan bahsetmesen iyi olur."

"Bunu bana söylemene sevindim. Izzy birkaç güne burada
olur. Vigholf ve Meinhard'a tamamen münasebetsiz bir şey söy-
lemeden önce ona ulaşmam gerekecek. Söyleyeceklerinde ciddi
olmayacak elbette, ama fark etmez."

"Yani birkaç gün daha buradayım?"

"Sanırım."

Ragnar öne yaslandı ve yanağını dizlerine yasladı. "Annenle
tüm bu yaşadıkların hakkında ne düşündüğünü söyle bana."

"Bulduğumuz kolyeden bahsetmemeni gerçekten takdir
ediyorum."

"Annen şu anda Etyld'in sadakatinden emin değil. Haklı
olduğunu hissettim, kolyeden bahsetsem fikri çabucak değişe-
bilirdi." Uzanıp Keita'nın bir elini kendi eline aldı. "Halkından
ve Demirlerden bahset bana."

Keita bir nefes aldı. "Atalarımın zamanında Demir Ejderhalar,
Güneyli ejderhalarla sadece. Kanatları ve pençeleri vardı, geri
kalanımız gibi ateş püskürüyorlardı. Ama hep daha fazlasını

istiyorlardı. Kendilerini diğerlerinden ayırmaya ve duyduğuma göre nesillerini 'temiz' tutmak için kendi aralarında üremeye başladılar. Güneyli ejderhaların aksine pulları tek renkti. Demir rengi. Siz Kuzeylilerin pulları bile morun farklı tonlarında, ama Demirler tek renkti. Ve duyduğum kadarıyla farklı renkte olanlar doğumda öldürülüyorlardı. Boynuzları da farklı onların. Yavrular yumurtadan çıktığında bir araçla boynuzlarını başlarının etrafında kıvrıyorlar. En sonunda bu tür garipliklere hiç tahammülü olmayan büyük büyükannem tarafından sürüldüler ve Batı'ya gittiler. Annem gençken Demirler sadece bir kez saldırdı. Dedem ve ordusu onlar daha Aricia Dağları'nı geçmeden onlara yetişti. Savaşı kazandık tabii ama dedem yakalanıp Quintilia İlleri'ne götürüldü. Orası şu anda Hükümdarlık'ların başkenti, ama o zamanlar kendi başına bir kentti. Dedemin orada günlerce işkence gördüğü söylenir. İdamına kadar." Keita elini Ragnar'm elinde çevirdi ve başparmağını Ragnar'm eline bastırdı. "Ama herkese savaşta öldürüldü deriz. Ölümünün gerçek yüzünü sadece ailem biliyor."

"Ve bu gerçek asla benden dışarı çıkmayacak."

Keita ona inanıyordu. Hafifçe gülümsedi. "Annem, babasını çok severdi. Onu annesinden korurdu. Ölümü annem için büyük bir kayıp oldu."

"Gerçekten de annenin sadece intikam istediğine inanıyormusun? Sadece bu sebepten Demirlere savaş açar mıydı sence?"

"Ailem okyanusun suyu tuttuğu gibi kin tutar. Sonsuza kadar. Muazzam bir dalga kıyıya çarpıp da her şeyi yerle bir edene dek."

"Bu yanıldığını göstermez, Keita. Tepemize bir şeyin bindiğini hissetmediğini söyleyemezsin."

"Bir rüya gördüm..."

"Ne gördün?"

Keita başını salladı. Gerçekten de burada oturup Ragnar'a şeytani atlar gördüğü saçma rüyalarını mı açacaktı? Hem, bunun Demirlerle ne alakası vardı? "Boş ver. Ama haklısın. Bir şeyin geldiğini hissediyorum. Ama annem savaş ihtimaline sarılıyor. Savaş varken Yaşlılar çok daha az kuvvetlidir."

"Esyld?"

"Annem savaş için Esyld'i kullanabilecekse kullanır ama iş bu kadar uzamadan önce bunu durdurmak istiyorum. Tahtı korumam gerek."

Ragnar doğruldu. "Tanrılar adına, Demirlerle müzakere edilebileceğini düşünmediğini söyle."

"Onlarla görüşmeden bunu bilemem."

"Görüşmek mi?"

"Sakin ol. Şimdi görüşeceğim demedim."

"Hiç görüşmesen iyi edersin."

"Söz veremem. Fırsat bulursam..."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bunu sanki böyle bir şey mümkün değilmiş gibi sorman ne hoş... Hem de ailemi tanıdıktan sonra."

"Daha önemli konuya geçersek..."

"Senin deliliğinden daha önemli bir mesele mi var?" diye sordu Ragnar. Bu kadının aklından neler geçtiğini merak ediyordu.

"Aslında, evet! Bu önemli mesele de şu; seninle ne yapacağız biz?"

"Anlamadım?"

"Şey, eskiden Ren ve ben..."

"Evet. Şu mükemmel Ren. Nasıl unutabilirim?"

"Bunu fena halde kinayeye benzettim, ama umursamayacağım. Neyse, Devenallt Dağı'ndan indiğimizden beri bunu düşünüyordum. Benim etrafımda olman için güzel, sağlam bir sebebe ihtiyacımız var. Beni öylece bir köpek yavrusu gibi takip edemezsin. O yüzden biraz düşündüm de, en iyi fikir bizim sevgili olmamız." Gülümsedi. "Müthiş bir fikir, değil mi?"

Tanrılar adına! Bu dişi yok mu!

"Ne?"

Keita hakarete uğramış gibi görünmeyi becerebildi. "O kadar panikleme gerekmiyor. Seni daha rahat hissettirecekse, rol de yapabiliriz."

"Paniklemedim. Sadece anlamaya çalışıyorum." Sevgililer-miş gibi davranacaklarını söylemediğini hatırlarken başını kaşdı, ne demekti bu? "Sevgili olmak *istiyor* musun?"

"Elbette. Neden olmasın? Biz buradayken."

Ragnar, sanki kız onu her gün bayılana kadar içmeye zor-luyormuş gibi hissediyordu.

"Bu biraz 'iki dağ, bir kaya' meselesi gibi," dedi Keita. "Tüm kıtayı yok edebilecek bir savaşı durdurmak için beklerken bize yapacak eğlenceli bir şeyler sağlar."

"Hı hı."

Keita, gülümsemesi genişlerken "Ve," diye devam etti, "her-kes benim, barbar bir Yıldırım Üfleyen'i yatağıma alabilecek ka-dar alçaldığımı görüp benden iğrenir. Bir taşla iki kuş, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Herkes bunu anneme eziyet etmek için yaptığımı sanacak. Annemin umurunda bile olmadığını bilmeyecekler. Bu da ha-inlerin çok daha önceden ortaya çıkmasını sağlayacak. Gördün mü? Muhteşem."

Ragnar tek eliyle alnını ovuşturmaya başladı. "Bir daha de-neyelim. Benimle olmak *istiyor* musun?"

"Yani seninle düzüşmeyi mi?"

Bira. Ragnar'm fena halde biraya ihtiyacı vardı.

"Evet. Neden olmasın?"

Keita geri yaslanıp Ragnar'ı inceledi. "Evet. Bence seninle düzüşmek hoşuma gider." Gözleri kısıldı. "Göğsünde bir sorun mu var?" Ragnar elini yere vurunca Keita daha da geri yaslandı. "Pullarında mantar yok, değil mi?"

"Pullarımda mantar *yok*! Doğrusunu bilmek istiyorsan bu *senin* suçun!"

"Benim suçum mu?"

"Kuyruğunu bana sapladın ve bu lanet yara iki yıldır iyi-leşmedi. Kuyruğuna zehir mi sürdün sen?"

"Tabii ki hayı..." Keita birdenbire konuşmayı kesti ve eliyle ağzını örttü.

"Sürdün, değil mi?" diye böğürdü Ragnar. "Beni zehirledin!"

"Bu kadar uzun sürmemeliydi," dedi Keita. Gülmemek için çırpınıyordu. "Sadece bir *iustig* bitkisine sürtündüm, sana..."

"Bana saldırmadan önce mi?"

"Öyle de denebilir. Ama kaşıntı çok önceden bitmeliydi."

"Bitmedi. Lanet olsun, Keita! Aklımı kaybediyorum sandım."

"Üzgünüm."

"Hadi oradan."

"Hayır. Gerçekten çok üzgünüm."

Ragnar başını salladı. "Belki de bunu daha sonra tartışmalıyız."

"Hayır, hayır." Keita onun kucağına doğru kıvrıldı, ona baktı ve elini yara izinin üstüne koydu. Keita'nın ve Ragnar'ın tenleri arasında bir gömlek vardı ama Ragnar sadece Keita'yı hissetti. "Özür dilerim. Sana bir panzehir bulabilirim."

Ragnar homurdanarak bakışlarını Keita'dan uzaklaştırdı.

"Bana kızma! Tam da anlamaya başlıyorduk. Bir kez olsun."

Ragnar hâlâ sessizdi. O anda Keita, "İnsanken hiç öpüştün mü?" diye sordu.

Keita'nın konudan konuya atlamaması mümkün müydü? Ragnar hiç zannetmiyordu.

"Bir iki kez."

Ragnar bunu şakasına söylemişti ama kız ürperdi. Birazcık. Ama bu kadarı bile yeterliydi.

"Bunda iyi misindir?"

"Aslında..."

Keita elini kaldırıp onu susturdu. "Sorun yok. Önemli değil."

Ragnar'ın beline dayandı ve iki diziyi onu çevreledi. "İnsanken öpüşmeye bayılırım," dedi. "İnsanken düzüşmeye de bayılırım. Umarım senin için bir sorun olmaz." Ragnar yine cevap vermedi, ne düşüneceğini bilemiyordu. "Hatırlaman gereken en önemli şey, dilinle beni boğmaman."

"Aklımda tutacağım." Ragnar biraz nefes nefese kalmış olmasa, cevabının çok kabaca olacağından emindi. Ama kız o elbisenin altında çıplaktı. Ragnar bunu unutmuştu.

"Güzel."

Keita aralarındaki boşluğu doldurdu ve ağzını Ragnar'ın ağzının üstüne bastırdı. Küçük öpücüklerdi bunlar, aceleci veya baskıcı değildi. Bu ilk öpücüklerin masumluluğu Ragnar'ı şaşırttı. Onun 'tecrübesizliğini' dikkate alan Keita, onu zorlamıyordu. Küçük öpücüklerle devam ediyor, sürelerini gitgide uzatıyordu. Öpücüklerin yoğunluğu artarken Keita'nın Ragnar'a verdiği yara izinin lanet kaşıntısı yeniden alevlendi. Ragnar orayı kan çıkana kadar kaşımamak için ellerini yumruk yaptı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Keita onun dudaklarına. "Rahat ol. İyi gidiyorsun."

Hayır. İyi falan gitmiyordu. Bu kaşıntı onu çılgına çevirirken bu öpücüğe veya öbürlerine nasıl yoğunlaşabilirdi ki? İş daha ilerlemeden o lanet panzehire ihtiyacı vardı. Ragnar konuşmaya başlarken Keita aym anda, başka bir öpücük için ona sokuldu. Ragnar'ın ağzını açık buldu, dilini içeri soktu ve Ragnar'ın diline sürttü. Ragnar'ın vücudu titredi. Ellerini çözdü ve kızı belinden tutup kendine çekti.

Göğsündeki o sinir bozucu kaşıntı mı? O an için unutulmuştu.

Dindar Yıldırım iyi bir öğrenciydi. Dili onun dilinin etrafında kuvvetle dolanıyor, kolları onu sıkıca tutuyordu.

Keita başını yana eğdi, rahatladı ve öpücüğü sürdürdü. Ragnar insanken öpüşmek konusunda pek tecrübeli değildi belki ama kesinlikle hızlı öğreniyordu.

Keita'nın bedeni elbisenin altında ısındı, göğüs uçları dikleşti ve kadınlığı, içini dolduracak bir şeyin ihtiyacıyla kasıldı. Keita, Ragnar'ın kucağında kıvranmaya başlayınca, Ragnar dudaklarını ondan ayırdı.

İkisi de nefes nefeseydi ve birbirlerine bakıyorlardı. Keita bunun ne kadar sürdüğünü bilemedi. Saatler sürmüştü sanki.

Birinin kalenin yanından, "Keita!" diye seslendiğini duydu. Seslenen kişi, kardeşi Éibhear'dı.

Keita gözlerini kapattı ve kardeşine zihninden seslendi. *Ne var? Neredesin?*

Batı arazisinde. Ne oldu?

Akşam yemeği bir saat sonra.

Ve?

Eee... bu tür şeyler için giyinip hazırlanmayı seversin. Önceden haber veriyorum, sonra sana yeterli zaman vermedim diye bana bağırma!

Sinirlenme! Hemen geliyorum.

Tamam. Ah. Lord Ragnar'ı gördün mü?

Niye?

Vigholf onu arıyordu ve Briec piçi, "Ah, bilmiyor muydun? Onu ırmağa götürüp boğduk," dedi. Vigholf silahına davrandı, Fearghus da "Bunu yaparsan karıma başının geri kalanını da kesmesi için izin veririm, Yıldırım," dedi. Ben de "Şimdi tartışmasak olmaz mı?" dedim. Fearghus'a da, "Annwyl'e karı deme," dedim. Beni itti. Ben de onu ittim. Bu onu epey sinirlendirdi ve Briec'le beraber üstüme yürüdüler. Ben de, "Anneme söyleyeceğim!" dedim. Bana güldüler ve bence bu hiç adil değil.

Küçük kardeşi konuşmaya devam ediyordu ama Keita, altındaki titreme yüzünden gözlerini açtı. Bu titremenin sebebinin, kendisine sarılan savaş lordu olduğunu gördü. Gülen savaş lordu.

Keita, Éibhear, diye araya girdi. *Seni endişelendirmelerine izin verme. Birazdan döneceğim. Ragnar iyi.*

Tamam.

Kardeşi bağlantıyı kesti ve Keita, Kurnaz Ragnar'm, artık kardeşinde bulunmayan saç örgüsünü tuttu.

"Ah!"

"Bizi mi dinliyordun sen?"

"Tanrılar adma, ne mızımız şey!"

Keita örgüyü çekti.

"Ah!"

"Nasıl yapıyorsun bunu? Bu nasıl mümkün olabilir?" Sadece aile mensupları birbirlerinin düşüncelerini okuyabilirlerdi.

Ragnar onun elini tutup saçlarından ayırdı. *"İkiniz de düşüncelerinize kalkan oluşturmuyorsunuz. Bu kadar yakındaki her güçlü büyücü, sizi kulağma bağırıyormuşsunuz gibi duyabilir. Özellikle de birileri bu kadar mızımızlanıyorken."*

"Kardeşim mızımız değil." Keita onun örgüsünü yeniden çekti.

"Ah!"

"Kafamdan uzak dur, savaş lordu!"

"Düşüncelerinin nereye gittiğini kontrol altına almaya çalış, prenses."

"Pren-seks diyorsun bana!"

Ragnar sırtıttı. "Küçük kardeşin ağlamaya başlamadan önce geri dönecek miyiz?"

Keita ona parmağını doğrulttu. "Kardeşimle asla, tekrarlıyorum, *asla* dalga geçme."

"Kardeşin pırpışlanmak için biraz büyük değil mi?"

Keita, Ragnar'ın kucağından inip ayağa kalktı. "Kafamdan uzak duracaksın."

"Niye? Benden ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey, ama bu çok kaba ve saldırganca bir davranış. Ve eğer *dediğin* kadar güçlüysen, duyduğun şeyleri duymayı da engelleyebiliyor olman lazım."

"Öyle diyorsan."

"Diyorum. Artık gidebilir miyiz?"

Savaş lordu ayağa kalktı. Cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle hareket ediyordu. Dürüst olmak gerekirse Keita, onun biraz daha hımbıl olmasını beklerdi.

Keita elbisesiyle saçını düzeltirken, "Unutma," dedi, "sana yol göstermeme izin verirsen, her şey yolunda gider. O öpücüğü daha da ilerletip ilerletmeyeceğimize sonra karar verebiliriz."

Yanına gelen Ragnar elini Keita'nın beline sardı ve onu göğsüne doğru çekti. "Beni delirtmeye çalışıyorsun. Sana izin vermeyeceğim."

"Ben..."

"Ve o öpücüğü *ilerleteceğiz*."

"Öyle mi zannediyorsun?"

Ragnar onu yeniden öptü. Öpücüğün kuvveti Keita'yı sersemletti. Ama Ragnar öpücüğü başladığı hızda bitirdi ve kıcına sağlam bir tokat atarak Keita'yı bıraktı.

"Gidelim, prenses. Akşam yemeği için giyinmen ve bana o lanet panzehiri vermen lazım."

“Panzehiri yaptırmam gerekecek. Akşam yemeğinden sonra veya yarın alırsın,” dedi. Ardından, “Ve ben hâlâ pren-seks dediğini duyuyorum!” diye bağırdı.

Kan İçici Amhar, yeğeninin Yıldırım’ın peşinden gitmesini izledi. Ayaklarının dibindeki cesede o kadar yoğunlaşmıştı ki, Keita’nın uzun zaman önce içeri girdiğini sanmıştı. Ama kafasını kaldırdığında kız çimenlerin üstünde ayakta duruyordu, Yıldırım da hemen yanındaydı.

Amhar bundan hoşlanmamıştı. Özellikle de Yıldırım’ın kızın kalçasına attığı tokattan. Öpücükler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, bu tokat onun için daha güçlü bir mesajdı.

Yeğeni erkeklere karşı çoğu kıza göre daha serbest davranırsa da—Keita o bağlamda Amhar’ın kız kardeşlerinin izinden gidiyordu—ailedeki hiçbir saygıdeğer dişi, kendini kanatlı bir barbar yılanla yatacak kadar alçaltmazdı. Ve prenseslerden biri olan Keita’nın bunu bilmesi gerekiyordu.

Ve Yılan Keita’nın bildiği tek şey başını belaya sokmaktı.

Endişelenen ama kadın meseleleriyle arası pek iyi olmayan Amhar, konuyu kız kardeşlerinden biriyle tartışmaya karar verdi. Bu konuyu Bercelak’a açan kişi kesinlikle kendisi olmayacaktı. Yeğenlerinden biri, Keita’nın aileye utanç getirmesini önlemek için bir manastıra kapatılması gerektiğini söyleyince, çenesinin sol yanındaki tüm dişlerini kaybetmişti. Amhar kardeşini suçlayamıyordu elbette. Bercelak kızlarını aynı Amhar gibi korurdu, babası da bunu öğretmişti onlara. Yeğenlerinden bazılarının ya çenelerini tutmayı bilmeleri, ya da daha iyi dövüşebilmeleri gerekiyordu.

Sonraki hareketine karar veren Amhar, neredeyse tamamen yenmiş cesede geri döndü ve konuyu daha fazla düşünmedi.

BÖLÜM 20

Dagmar gri elbisesini düzeltti ve muazzam uzunluktaki ay-nada kendine baktı. Kendi kendine, *Yeterince güzel*, diyerek bir adım geri attığında, eşi onu kendine çekti.

Gwenael, her zamanki gibi kadının elbisesinin önünü çekerek dekoltesini biraz daha açtı.

"Gerekli mi bu?"

"Ben zaten yakışıklıyım. Senin de en azından benim kadar güzel olman gerekir."

Dagmar'ı döndürdü ve elbisesinin arkasını, kadının kalçalarına kadar kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Damgamı göstermek için elbiseni böyle giymelisin."

"Neden böyle bir şey yapayım?"

"Lordun Ragnar senin kime ait olduğunu öğrensin diye."

"O benim..." Dagmar durup yere baktı. Bir an sonra başını kaldırdı ve "Kıskanıyor musun?" diye sordu.

"Sahiplenici kelimesini yeğlerim."

"Beni mi kıskanıyorsun?"

"Sen benimsin. Kızını damgalamadan çok önce bunu sana açıkladım sanıyordum. Belki de tekrar damgalamam lazım!"

Dagmar elini kaldırıp onu susturdu. "Lütfen. Bunun tadını çıkarmama izin ver."

Şimdiye kadar tanıdığı en küstah ve kibirli erkeğin onu kıskanması değildi bu, *herhangi* bir erkeğin onu kıskanmasıydı. Dagmar hayatını idame ettirmek için güzelliğine tutunmaması gerektiğini çok önceden kabullenmiş biriydi.

Böyle anlar onu hem şaşırtıp, hem de mutlu edebiliyordu. Ve katlanılmaz ejderhasıyla birlikteyken bu anlar tahmin ettiğinden çok daha sık gerçekleşiyordu.

"O gülümsemene güvenmiyorum." Gwenvael kolunu Dagmar'ın beline doladı. "Yatağa. Hâkimiyetimi yeniden vurgulamam gerektiğini hissediyorum."

Dagmar, Gwenvael'in elini belinden—itiraf etmek gerekirse güçsüzce—çekmeye çalıştı. "Kuzeyli yoldaşlarımı akşam yemeğinde senin kardeşlerinle yalnız bırakmayacağım."

"Ne zaman yoldaşın oldular?" Gwenvael, Dagmar'ı yatağa attı. "Bacaklarını aç, kadın. Hazırlan."

Dagmar gülmeye başladı.

"Bu işi kendi kendine zorlaştırıyorsun." Gwenvael yatağa tırmandı ve Dagmar'ın üzerinde yükseldi. "Ve bu konuda kendinden başka kimseyi suçlayamazsın."

Gwenvael hırslayarak ona uzandığı anda kapı çalındı.

"Git buradan. Sevişiyoruz."

Bu ejderhalara tahammül etmeyi ne zaman öğrendiğini merak eden Dagmar, "İçeri gel, öyle bir şey yapmıyoruz!" diye seslendi.

"Henüz!"

Kapı aralandı ve Gwenvael'in küçük kardeşi başını içeri uzattı. "Emin misin? Abimi iğrenç bir şey yaparken rahatsız etmek istemiyorum da."

"Kapıyı dinlemeyi biliyorsun ama."

"Dinlemedim!" Keita gülümsedi, bu şekilde fena halde Gwenvael'e benziyordu. "Sadece bilet sattım. Parayı kırdım sayılır."

Gwenvael yanlamasına yatağa uzandı. "Kalbimin, hizmetçinin teki sandığın sahibesinin önünde eğilip af dilemeye mi geldin?"

"Hayır." Keita odaya girdi. "Ona bir elbise getirdim."

Dagmar yüzünü buruşturdu. Prensesin giydiği parlak, pırıltılar saçan, açık mavi elbiseyi görünce, kendisi için getirdiği elbiseyi görmek istemediğine karar verdi. "Çok nazıksın, prenses."

"Keita, kardeşim. Bana Keita de. Artık akrabayız, değil mi?"

Dagmar prensesi dikkatle inceledi. Dünyada pek az kişiye güvenirdi ve Gwenvael'le kardeşleri Keita'yı sevgiyle ansalar da, Dagmar onun pahalı giyim zevklerine sahip şımarık bir

presesten fazlası olduğuna dair bir kanıt göremiyordu henüz. *Giysisine gerçek elmaslar mı örmüş öyle?*

"Tabii," dedi Dagmar, ikisinin de söylediği tek kelimeye inanmayarak.

Prenses kıkırdadı. "Küçük, yalancı Dagmar Reinholdt. Ama abimi mutlu ettiğin için bunu önemsemeyeceğim. Şimdi bana ne düşündüğünü söyle."

Arkasında sakladığı elbiseyi çıkardı ve Dagmar'ın incelemesi için önünde tuttu. Prensip gereği elbiseden nefret etmeye hazır olan Dagmar, bunu yapamayacağını biliyordu.

Yataktan inip Keita'ya doğru yürüdü ve ellerini uzatıp elbiseye dikkatle dokundu.

"Bu... çok güzel."

"Griyi tercih edeceğimi biliyordum," dedi Keita. Dagmar'ı aynaya doğru çekti. "Ama gümüş ve çelik renkleri de aynı işi görür. Bu renge elbiseciler arasında 'kılıç çeliği rengi' deniyor." Dagmar'ın arkasına geçip elbiseyi onun önüne sarkıttı. "Ve gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor. Gerçekten çarpıcı gözlerin olduğunu da söylemem lazım. Abimin gözlerine hayran olduğuna bahse girerim."

"Haklı," diye seslendi Gwenvael yataktan.

"Gördün mü? Abilerimi gayet iyi tanırım. Hadi, denesene."

"Evvet!" diye neşeyle haykırdı Gwenvael yataktan. "Benim ve kız kardeşim için soyun!"

Keita burnunu çekti. "Bunu planladığımı düşünmüyorsun herhâlde, değil mi sevgili, iğrenç abim? Hem de her şeyi uygunsuz bir duruma sokabileceğini bildiğim halde?" Yürüyüp kapıyı açtı. "Getirin."

Uşaklardan biri büyük bir paravan getirip açtı. Uşak gider gitmez Keita, Dagmar'ı paravanın arkasına çekti. "Dene."

Hayatında neredeyse *her şeyi* sorgulayan Dagmar, prensesin emrini sorgusuz sualsiz yerine getirdi.

Küçük insan, Keita'nın kendisi için seçtiği elbiseyi denerken Keita yatağa, ağabeyinin yanına oturdu. "Beni hatırladın mı şimdi?" diye sordu. Gözlerini korkutucu bir şekilde açmıştı.

Gwenvael güldü. "Seni nasıl unutabilirim ki?"

"Bence de. Ben tek kelimeyle unutulmaz biriyim."

Kollarını Keita'nın omuzlarına koyan Gwenvael, kız kardeşini alnundan öptü. "Her şey yolunda mı, küçük kardeşim?"

"Konuşmamız lazım," diye mırıldandı Keita usulca.

"Esyld'le mi ilgili?"

Keita gözlerini kırpıştırıp ağabeyine baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Yıldırım söyledi. Annemiz neden Esyld'i alması için onu göndermiş ki?"

"Uzun hikâye. Çok daha fazlası var tabii."

"Elbette. Söylesene, Yıldırım ve o barbar çetesi yakında gidecekler mi? Bu akşam, mesela?"

"Hayır. Çünkü Esyld olaym sadece bir parçası."

"Diğer parçası ne?"

Keita yanağını kaşıdı. "Demirler, muhtemelen."

"Ne demiri?"

"Demir Ejderhalar, salak."

Gwenvael'in kolu çözüldü. Altın ejderha, kız kardeşine boş boş baktı. "Ne olmuş onlara?"

"Annem onların bir savaş çıkaracaklarını düşünüyor."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. En az annem kadar."

"Annemiz onlardan nefret eder. Hepsini birden öldürmek için fırsat kollardı."

"Aynen. Savaş istiyor ama ben bunu önleyebilmeyi umuyorum."

"Annemiz ve onun vahşet arzusunun arasına girmek sence akıllıca mı?"

"Bu artık sona ermeli. Savaşmak için önce Kuzeylileri kullandı, şimdi de Demirleri hedef alıyor."

"Veya haklıdır ve Demirler bizi hedef alıyordur."

Keita omuz silkti. "Her şey mümkün olabilir." Paravana bakıp kaşlarını çatı. "Orada ne yapıyorsun, tatlım?"

"Çok parlak. Kilometrelerce öteden görülebilirmişim gibi hissediyorum."

Keita ellerini tavana doğru kaldırdı. "Neden? Neden hepiniz sorguluyorsunuz beni?"

Paravanın içinden uzun bir iç çekme sesi yükseldi. "Eğer onun kız kardeşi olduğunu bilmeseydim..."

"Gel! Bırak görelim!"

Savaş lordunun kızı birkaç saniye sonra paravanın ardından çıktı ve Keita ellerini çırpı. *Kesinlikle* zevk sahibiydi, değil mi?

Ağabeyinin nefesini içine çekmesini iştirince, böyle düşüncesinin sadece kendisi olmadığını anladı.

Evet, elbise Dagmar Reinholdt'u basitleştirmek şöyle dursun, muhteşem gözlerini açığa çıkarmıştı. Kesinlikle muhteşem olan gözlerini.

Keita, Dagmar'a yanaştı ve elbisenin eteğinin katlarını açtı. "Neredeyse mükemmel görünüyorsun," dedi.

Duyduğuna inanamayan Gwenvael, "Neredeyse mi?" dedi.

Keita yeniden Dagmar'ın arkasına geçip başındaki örtüyü çıkarttı. Tuvalet masasından bir fırça aldı ve parlayana kadar Kuzeylinin saçlarını taradı. Saç bukleleri ince beline kadar uzanıyordu. "İşte *şimdi* mükemmel görünüyor."

Keita onu yeniden aynanın önüne çekti. "Elbisenin sırt kesiminin biraz derin olduğunu biliyorum," dedi. Kuzeyli ona durmasını söyleyemeden, yanında getirdiği küçük çiçekleri hızla Dagmar'ın saçlarına taktı. "Ama abimin zevkini iyi bilirim. Azgın piçin önüne bir kemik atayım dedim."

"Bu harika bir elbise, Keita," dedi Dagmar. "Teşekkür ederim."

"Elbette. Günlük kullanım için sıradan bir gri elbise giymekte bir sorun yok kardeşim, ama önemli kraliyet yemeklerinde de kimsenin seni bir hizmetçi sanmasını istemezsin." Aynadan Dagmar'a göz kırptı ve Dagmar ona gülümsemeye çok benzeyen bir şey gönderdi.

Keita, Dagmar'ı ona bakmak için döndürdü ve gözlüklerini gözünden çıkardı. "Bunlarsız *göremiyor musun?*" diye bağırdı.

"Hayır," diye terslendi savaş lordunun kızı. Gözlükleri alıp takarken gülümsemesi silinmişti. "Sağır da değilim! Ailenin bana söylenmeyen bazı sorunları mı var?"

Keita tam bir dürüstlükle, "Korkarım ki, çok daha açık ol-
man gerekecek, Leydi Dagmar," dedi.

Ragnar kardeşiyle kuzenine kötü kötü baktı. "Beni oraya
yalnız başıma mı indireceksiniz?"

Meinhard bacağını işaret etti. "Hâlâ iyile medi."

"Kes sesini." Vigholf'a baktı. "Sen, kardeşim? Senin baha-
nen ne?"

"Sakatlandım!" diye bağırdı saçını göstererek. "Daha ne ol-
sun?"

"Kız gibi davranmayı kes," diye mırıldandı Ragnar.

"Ne?"

"Yok bir şey." Kibirli Ateş  fleyenler'le tüm yemek boyunca
yalnız kalmayı kabullenen Ragnar, odadan çıktı, kapıyı ardın-
dan çarparak kapattığından emin oldu ve merdivenlere yöneldi.

Onu ve ailesini üçüncü kata, aile odalarının epey uzağına
yerle tirmişlerdi. Ragnar'ın bu konuyla ilgili bir  ik yeti yoktu
gerçi. İkinci kata geldi ve bir başka merdivenden aşağı inmek
için koridoru açtı. Bir kapı açıldı ve Ragnar durup odadakile-
rin, yanından geçmelerine izin verdi.

Kapıdan  ıkan Gwenvael'in yüzündeki gülümseme, Ragnar'ı
görünce söndü. "Ah. Yeme e sen de mi geliyorsun?"

"Açlıktan ölmeyi düşündüm," dedi Ragnar, "ama vazgeçtim."

"Lord Ragnar." Keita ağabeyinin yanından geçti ve Ragnar'ın
koluna sıkıca tutundu. "Her zamanki gibi, zamanlaman m -
kemmel. Göster ona," dedi. Cevap gelmeyince Ragnar'ı bıraktı
ve ağabeyinin arkasından geçerek odaya girdi. İki saniye sonra
koridora yüzü kızarmış ve utanmı  bir Dagmar Reinholdt  ıktı.
Ragnar onun dışarı itildiğini tahmin ediyordu.

Keita, Ragnar'ın koluna girerek, "Sence de müthiş görün-
m yor mu?" diye sordu.

Canavar'ın bu yeni görünümüne  a ıran ve kadının yüz ifa-
desinden, kendini ne kadar tedirgin hissettiğini anlayan Rag-
nar, "M thi ," dedi. Dagmar'ın elini alıp öptü. " ok güzel."

Dagmar hafifçe güldü. "Teşekkür ederim, Lordum."

Gwenvael eşinin kolunu geri çekti. "Tüm tanrılara yemin ederim ki, o Yıldırım'ın kolunu koparacağım ve onu kendi koluyla dövüp öldüreceğim."

Keita, "Huysuzlanma, Gwenvael," diyerek ağabeyini azarladı. Merdivenlerden inmeye başladılar. "Huysuzken pek yakışıklı durmuyorsun."

"Ben *her zaman* yakışıklıyım," diye aksilendi Gwenvael.

Keita, Ragnar'a, "Abim ne tatlı, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Şu kadarcık bile değil." Ragnar, Keita'nın kolunu tutan ellerine baktı. Sadece Keita'nın duyabileceği bir sesle, "Oyun başladı mı?" diye mırıldandı.

"Bildiğini sanıyordum, Lordum." Gülümsedi. "Oyun *her zaman* oynanıyor."

Sessiz bir akşam yemeği oldu. Cadwaladr Klanı, ailenin geri kalanı henüz gelmediği için gölde kalmıştı. Keita bunu umursamadı. Teyzeleri, amcaları ve kuzenleri olmadan kardeşleriyle sohbet edebilmek daha kolaydı. Fearghus'un ikizlerine bile vakit ayırabilmişti. Talwyn tam anlamıyla annesinin kızıydı, talim kılıcıyla—*ona bu lanet şeyi kim vermişti?*—herkese meydan okuyordu. Talan ise yemeğini bitirdikten sonra Keita'nın kucağına çıkıp, yüzünü onun entariyle örtülü göğüslerine gömdü ve uykuya daldı.

O anda Ragnar dâhil herkes Gwenvael'e baktı. Gwenvael, olayla alakasını anında reddetti. "Ben yapmadım! Ona bunu ben öğretmedim."

"Çocuk babasına benziyor gibi." Brieç kendi bebeğini eşinin kollarından aldı. Bunu eşini dinlendirmek için mi, yoksa onu sinirlendirmek içi mi yaptığını bilmek imkânsızdı. "Bu senin fetişin olmalı, Fearghus."

Herkes Annwyl'e bakıyordu şimdi. Annwyl herkesin aksine akşam yemeği için giyinmemişti, tüm gün giydiği kıyafetlerle duruyordu. Konuşulanlara da dikkat etmiyordu, bakışları kucağına kilitlenmişti. Sessizlik devam ettiğiinde en sonunda kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Oraya yine bir kitap sakladın, değil mi?" diye suçladı onu Dagmar.

"Ne olmuş sakladıysam?" Annwyl kitabı masaya indirdi. "Ne var?"

Dagmar, "Bir misafirimiz var," diye terslendi.

Annwyl, Ragnar'a baktı ve omuz silkti. "Ee?"

"Onun kardeşiyle kuzenini öldürmeye çalışmana rağmen..."

"Sana onların kim olduğunu bilmediğimi söyledim!"

"Bu bir yalan. En azından ona Ejder Başkomutanı ve Kuzey Ülkesi ejderhalarının temsilcisi olduğu için hak ettiği saygıyı gösterebilirsiniz, soylu Haşmetmeapları. *Çok şey mi istiyorum yahu?*"

"Canım bu kadar sıkılıyorken... evet!"

"Ee... affedersiniz," diye araya girdi Ragnar. Onun ne diyeceğini duymak için içi giden Keita, ona doğrudan bakabilmek için iskemlesinde döndü.

Sesini sakın tutmak için çabalayan Dagmar, "Evet, Lord Ragnar?" diye sordu.

"Ee..." Ragnar masanın altına uzandı, oradan bir şey çıkardı ve masaya indirdi. Bir kitap. "Tamam. İyi. Beni yakaladınız."

Dagmar'ın acı verecek kadar dimdik duran sırtı daha da dikleşti. "Ragnar!"

"Özür dilerim. Ben de sıkılmıştım. Hiç tanımadığım, görüşmeye niyetimin olmadığı, umurumda bile olmayan akrabalarla ilgili bu muhabbet yüzünden. Ben de bir kitaba sığındım."

Tüm Güney Elleri bölgelerinin insan yöneticisi ve gelmiş geçmiş en korkulan savaşçılardan biri olan Kraliçe Annwyl, parmağını masanın öbür ucundaki Dagmar'a doğrulttu ve "Ha!" diye haykırdı. Yumruklarını havaya kaldırıp "Evet! Evet! Evet!" diye neşeyle bağırdı.

"Öff, kes sesini!" Dagmar, Ragnar'a baktı. "Onu basit adab-ı muaşeret konularında eğitmeye çalıştığının farkındasınız, değil mi Lordum?"

"Ben senin köpeklerinden biri değilim, barbar!"

"Evet, değılsin. Çünkü benim köpeklerim daha zeki."

Annwyl yutkundu. "Vahşi yaratık!"

Ragnar heyecanlandığını itiraf etmek zorundaydı. Daha önce Dagmar Reinholdt'un kimseyle ağız dalaşma girdiğini görmemişti. Sesini yükselttiği bir ağız dalaşı. Ve yengeleriyle arasının nasıl olduğunu da bilirdi. Onun hayatını çekilmez hale getirmekten zevk duyan, şirret, cadaloz bir gruptu onlar. Bunun imkânsız olması çok yazıktı, çünkü Dagmar umursamıyordu. Kendisine taktıkları lakapları umursamıyordu, ona nasıl davrandıklarını umursamıyordu, onu sevip sevmediklerini umursamıyordu. Dagmar'm tek umurunda olan, halkının ve babası Reinholdt'un güvenliğiydi.

Ama Dagmar'ın, basbayağı deli olan, çabuk sıkılan insan kraliçeye müthiş hakaretler ve korkunç bir öfke saçmasının tek bir açıklaması olabilirdi; onun yanındayken *rahat* ediyordu. Uzun bir yolculuktan sonra yumuşak bir koltukta oturmak gibi değildi belki, ama bu insanlarla ejderhaların arasında kendi doğasını yansıtabilecek kadar rahattı. Annwyl'in hakaretlerinin 'barbar' ve 'vahşi yaratık'tan öteye gitmeyeceğini adı gibi biliyordu. Dagmar bu sözleri sadece iltifat sayardı.

Kraliçeye odaklanan Ragnar, onun "Sıkıldım! Sıkıldım! Sıkıldım!" diye şakımasını izlemeye koyuldu. Bu arada Dagmar ona yemekler esnasında misafir soylulara nasıl davranılacağını açıklamaya çalışıyordu. Ragnar soyluların ve ileri gelenlerin orada pek sık misafir edilmediğini sezdi. İnsan kraliçenin sarayında işler Ejderha Kraliçe'nin sarayından çok farklı yürüyordu. Aslında... Ragnar kocaman Büyük Salon'a şöyle bir baktı. Hayır. Sadece masadaki küçük grup ve uşaklar vardı. Etrafta soylu da, ileri gelen kimse de yoktu. Bu durum nedense Ragnar'm insan kraliçeden hoşlanmasını sağladı.

Annwyl'in gerçek bir savaşçı gibi yara izleri vardı. Bir sürü. Yüzünde, ellerinde, kollarında. Kolsuz, örgü zırh gömleğin ve deri tozlukların altında daha fazlasının olduğundan emindi. Fearghus'un sahiplenmesinin damgalarını da gururla taşıyordu; kollarındaki ejderha damgalarını saklamak için bilezik de, bileklik de takmıyordu. Sahiplenme ile ilgili Keita'nın muhalif

tavrına sahip değil gibiydi. Ragnar, Annwyl'in sadece deli bir hükümdardan ibaret olmadığına gitgide daha da çok inanıyordu.

Ragnar, Annwyl'in masaya vurduğu kitaba bakmak için masada biraz eğildi. Kapağı inceleyip bir kahkaha attı. Kraliçenin yeşil gözleri ona döndüğünde Ragnar, kraliçeyi gören birinin ilk başta neden onun delirmiş olduğunu düşündüğünü anladı. Çatık kaşları, vahşi yeşil gözleri ve devamlı bir öfkeyle bakan bakışları yüzündendi bu. Ama Ragnar onu, yıllar önce Dagmar'ı görmüş olduğu gibi görmeye başlıyordu. Savaş lordunun utangaç ve biraz da aptal sandığı kızı. Tabii, ancak kızın birkaç metre ötesini göremediğini fark edene kadar böyle düşünmüştü. O sorun giderildiği anda gerçek Dagmar, hayli tehlikeli biri oluvermişti.

Dagmar'a ulaşmak o zamanlarda kolay olmuştur. Ragnar ona, bulduğu bir köpek yavrusunu hediye etmişti. Dagmar için bu, başka birine altın dolu bir mağara hediye etmekle eşdeğerdi.

Annwyl'le daha da kolay olmuştur işi. Kitabını havaya kaldırdı. Kraliçe kitaba ters ters baktı, başlığını okudu ve sırtıttı. Tanrılar adına, ne sırtıttı o öyle!

"Kalemi müthiş, değil mi?" diye sordu Annwyl. Bir saat önce ona gülümseyip başını sallamaya bile zahmet etmezken, şimdi birdenbire Ragnar'la konuşmaya derin bir istek duyuyordu.

"Katılıyorum. Ama son kitabını sevmedim."

"Ama görmüyor musun? Daha derine bakmanı istiyor. Okuyucuya *meydan okuyor*."

"Belki de, ama üçüncü kitabı hâlâ favorim. O müthiş cümle... Şimdi bildiğimi..."

"...o zaman bilseydim..."

Bir ağızdan cümleyi bitirdiler. "... şansım varken o orospuyu öldürürdüm!"

Herkesin kendilerine dik dik baktığını fark edene kadar güldüler.

Annwyl omuz silkti. "*Gorneves, Kraliçenin Kraliyet Casusu*."

"Bir casus romanı mı?" diye sordu Dagmar. "İkiniz bir casus romanından mı bahsediyordunuz?"

Annwyl ellerini havaya savurdu. "Öylesine bir casus romanı değil!"

"Çok daha fazlası," dedi Ragnar. Dagmar ona tiksintiyle baktığında, "Derin, anlamlı, düşünmeye sevk eden felsefe kitaplarını *her zaman* okuyamıyorum," diye ekledi.

"Aynen. Bazen ahlaksız bir kahramanın öykülerini okuman gerekir. İsimsiz bir toprakta orospularla yatan, öldüren... Her zaman seveceği..."

"...ama asla sahiplenemeyeceği kraliçesinin adına savaşan..."

Ragnar da, Annwyl de iç çektiler.

Dagmar bir an gözlerini kapadı. "Galiba yeni elbisemin üstüne kusacağım."

"Ah, hayır, tatlım," diye akıl verdi Keita. "Yapma bunu. Solunu hedef al."

Şimdi ellerini havaya savuran kişi, Dagmar'ın solunda oturan Gwenvael oldu. "Gerçekten böyle demen *gerekiyor* muydu, Yılan?"

BÖLÜM 21

Morfyd eşyalarını topladı, çukurdaki ateşi söndürdü ve kaleye yöneldi. Garbhán Adası'nın ve yeğenlerinin etrafına koruyucu büyüler yerleştirmek için planladığından daha çok zaman harcamıştı ama dürüst olmak gerekirse geri dönmeye hazır değildi. Henüz değil. Özellikle de Brastias'ın bu gece geç döneceği haberini aldıktan sonra. Ama meşgul olabileceği işler bitmişti ve küçük ırmağın kenarında daha fazla zaman harcayamayacağını biliyordu.

Kaleye doğru yavaş yavaş yürüdü ve derin, ona kuvvet veren bir nefes aldıktan sonra merdivenlerden çıktı. Akşam yemeğinin çoktan başladığını görünce memnun oldu. Büyük Salon'a yürüyen Morfyd gülümsedi ve ailesi ile misafirleri başıyla selamladı. Kuzeylilerden sadece birinin yemekte olması onu şaşırtmamıştı. Bacağı kırılan—*ee, Meinhard, galiba*—ejderhanın, Morfyd'in büyüünün ve kendi ejderha kuvvetinin, hasarı gidermesi için bir geceye ihtiyacı vardı. Morfyd diğer ejderhanın da—*Vig'li bir şeyler*—saçı yüzünden fena halde utanç içinde olduğunu biliyordu. Onu suçlayamazdı. Annwyl yeni miğferini teslim aldığı anda Kuzeylilerin buradan çok uzakta olmasını umut ediyordu. Saç örgüsünü demirciye verip, onu miğfere eklemesini söylemişti bile.

Morfyd ellerini Gwenvael'in iskemlesine dayadı ve gülümsedi. "Herkesin yemeği nasıldı?"

Herkes yemeğin nefis olduğu konusunda hemfikir olduktan sonra Talaith, "Sen yedin mi?" diye sordu. Talaith'in annelik yeteneği doğuştan geliyor gibiydi. Herkesin yeterince yiyip yemediğini, yeterince uyuyup uyumadıklarını, çocuklarla yeterli zaman geçirip geçirmediğini devamlı kontrol ediyordu.

"Daha bir sürü yemek var. Kardeşin çenesinin vidalarını yeniden gevşetip, geri kalan her şeyi yutmak istemiyorsa tabii."

"Açlıktan ölüyordum," dedi Brieç. "Sonuçta tüm gün seninle uğraştım."

"Benimle mi uğraştın?" diye sordu Talaith. "*Benimle mi uğraştın?*"

Ellerini kaldıran Morfyd, "Tamam," diye araya girdi. "Bir sonraki Talaith-Brieç tartışmasını belki misafirlerimizin olmadığı bir zamana ayarlayabiliriz."

Gwenvael, "Ama onların tartışmasını izlemeye can atıyorduk," diye mırıldandı.

"Sessiz ol, yılan," diye cevabı yapıştırdı Talaith. İskemlesini itip ayağa kalktı. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi Morfyd'e.

"Zahmet etme," dedi Morfyd. "Aç değilim."

"Emin misin? Bir saniyemi alır."

Aslında Morfyd çok acıkmıştı ama bu gece, odasında eşiyile başka planları vardı. Ailesiyle beraber oturup soğumuş bir yemek yemek bu planın bir parçası değildi. Ama Morfyd kardeşlerinin ve daha önemlisi Yıldırım ejderhaları Ejder Başkomutanı Lord Ragnar'ın önünde detaya girmek istemiyordu.

"Yok, yok. İyiyim."

Morfyd o anda, o sesi duydu. Bir iç çekiş. Kısık, *sinirli* bir iç çekiş. Bakışları kız kardeşinin Lord Ragnar ve Éibhear arasında oturduğu yere kaydı. Kız kardeşini tam da gözlerini devirirken yakaladı.

Morfyd sevecen bir sesle, "Bir sorun mu var, kız kardeşim?" diye sordu. Keita'nın orada olmasından ötürü şimdiden usanmıştı.

"Yok, yok. İyiyim."

"Emin misin? Bir sorun var gibi geldi? Tartışmak istediğin bir konu mu var?"

Fearghus kısık bir sesle, "Kardeşlerim," dedi. Sesindeki ihtar tınısı gayet belirgindi.

"Sorun yok, Fearghus. Sadece kıymetli küçük kız kardeşimin Garbhán Adası'nda daha rahat etmesini sağlayabilecek

bir şey yapabilir miyim diye bakıyorum. Onun mutsuz olmasını hiç istemem."

"Mutsuz mu? Ben mi? Ah, hayır abla! Çok mutluyum ben." Keita ellerini koyu kızıl saçlarının içinden geçirdi ve "Ama o cenaze ateşinin üstünden kalkmak isteyebilirsin... çok fazla oduna ihtiyacımız oluyor," dedi.

"Ne demek şimdi bu?"

Keita, "Ah, hayır, Talaith!" diyerek onu taklit etti. Sinir bozucu tizlikteki sesinin Morfyd'in sesiyle alakası bile yoktu. "Yemek istemiyorum. Beyaz bakire elbiselerimin içinde açlıktan ölmeme izin ver. Bensiz devam edin. Cidden, ben iyiyim; önce ölmezsem tabii."

"Ben ne böyle bir şey dedim, ne de böyle bir şey kast ettim."

"Cidden mi? Çünkü bana öyle geldi güzel Leydim. Seni Is-trabın Ejderhası."

"Hadi ama, kardeşim," dedi Morfyd. "Bu kadar kıskanç olma."

"Kıskanç mı? Seni mi kıskanacağım?"

"Beni önemseyen, benimle ilgilenmeyi seven birilerinin olmasını kıskanıyorsun. Ama endişelenmeni istemiyorum. Kışların ortasında bir yatak olduğundan ve askerlerin sırf *senin* için binanın etrafını iki kez saran bir kuyruğa girdiklerinden eminim."

Keita öyle hızlı ayağa kalktı ki, iskemlesi yere devrildi. Bu arada Éibhear da artık uyumayan yeğeni yere yuvarlanmasını diye onu tuttu.

"Keita!" dedi Fearghus.

Fearghus'u önemsemeyen Keita, "Seni bu kadar rahatsız eden nedir, abla?" diye sordu. "O askerlerin her birini senin hayal bile edemeyeceğin yollarla tatmin etmem mi, yoksa değerli Brastias'ının sıranın başında olma ihtimali mi?"

Morfyd kükredikten sonra neler yaptığını pek hatırlamıyordu.

Ragnar, Keita'yı gerçekten de bekleyen bir sıra asker var mı diye merak etmekle öyle meşguldü ki, onu tutmayı aklından geçiremedi. Hem, bunu neden yapacaktı ki? O bir prenesti sonuça. Etik, adab-ı muaşeret falan gibi konularda eğitilmeydi.

Tabii ablan sana tüm ailenin önünde orospu demişse, ablanın eşiyle yatabilecek kadar orospu olduğunu söyleyerek onunla ödeşmen gerekirdi. Konu aile kavgalarına geldiğinde Güneyli adabı, Kuzey Ejderhaları Kanunu'ndan pek de farklı değil gibiydi.

Yine de Ragnar tanıdığı hiçbir Kuzeyli dışının, üzerine atladığı masarın üstünde koşturmasını beklemezdi. Keita o anda aynen bunu yapıyordu. Kükreyen ablasıyla masanın ortasında çarpıştı. İkisinin çarpışan vücutları havada döndü; birbirlerinin saçlarını tutup çektiler ve sefere çıkan Kuzeyli denizciler gibi birbirlerine küfürler savurdular. Hayır, Ragnar böyle bir şey için kendini hiçbir zaman hazır hissetmezdi. Ve şu an da hazır hissetmiyordu.

Kızın ailesi ne yapıyordu peki? Hiçbir şey. Çoğu gayet sıkın görünüyordu. Mavi, "Bir şey yapmamız lazım!" deyip duruyordu ama pek de 'bir şey' yapmıyordu. İnsan kraliçe bile kitabına geri dönmüştü. Sadece Dagmar şoke olmuş gibiydi, elini sonuna kadar açılan ağzının üstüne kapamıştı, gözleri ise gözlüklerinin ardında kocamandı.

Keita'nın ailesinden kimsenin onları durdurmak için bir şey yapmayacağını fark eden Ragnar, kalkıp masaya tırmandı.

Kraliçenin en büyük ve görünüşe göre en işe yaramaz çocuğu olan Fearghus, "Aralarına girmek istemezsin," diyerek onu uyardı. Etrafta gezinen çocuklarını alıp onları kucağına oturttu. Bundan başka bir şey yapmaya niyetli değil gibiydi.

Ragnar aralarına girmeyi aslında *istemiyor* olsa da, Ateş Üfleyenler ona başka bir seçenek bırakmamıştı.

Kollarını Keita'nın beline sarar sarmaz, bir insan erkeği çıkış kapılarının birinden koşarak içeri geldi. "Kahretsin," diye mırıldandı ve kalkarıyla baltasını yere atıp masadaki Ragnar'a katıldı. Prenses Morfyd'i sıkıca tuttu ve ikisi beraber iki prensesi birbirlerinden ayırdılar. O sırada iki kadın hâlâ birbirlerinin saçını tutuyorlardı.

"Bırak gitsin, Keita."

Keita çığlık attı. Bir şeyler haykırmadı. Sadece çığlık attı. Tendirgin edici bir görüntüydü.

"Morfyd! Lütfen!" diye yalvardı insan erkeği. Ama Morfyd'in durumu da kız kardeşinden daha iyi sayılmazdı.

Ragnar çaresizlikle bir elini Keita'nın belinden çekti ve eline dokundu. Minicik bir yıldırım saldı, ama bu yeterli oldu. Yıldırım, Keita'nın parmaklarından akıp saçlarına gitti ve direkt olarak kafa derisine etki etti. İkisi de çığlık atıp birbirlerini bıraktılar ve iki erkeğin onları ayırmasına olanak verdiler.

"Orospu!" diye haykırdı Prenses Morfyd.

"Soğuk inek!" diye cırladı Keita. Biri diğerini tokatladı, sonra da öbürü ötekini. Ve Ragnar'ın canına tak etti. Masadan indi, Keita'yı omuzladı ve onu Büyük Salon'dan çıkararak gelenin serinliğine taşıdı.

Brastias, Morfyd'i odalarına götürüp kapıyı kapattı. Onu yatağa taşıdı, dönüp kapıyı kilitledi ve yataklarına dönüp onun yanına oturdu. Morfyd dirseklerini dizine dayamış, yüzünü ellerine gömmüştü.

"Kapı kilitli," dedi Brastias.

"Emin misin?"

"Evet."

Ve Morfyd gözyaşlarına boğuldu. Brastias onu kollarına alarak ağlamasına, içini boşaltmasına izin verdi.

Ragnar, Keita'yı yere indirir indirmez Keita tekrar kaleye dönmeye yeltendi. "Nankör, kindar..."

Ragnar, Keita'nın kolunu tutup onu geri çekti. "Boş ver."

"Boş mu vereyim? Haklı küfürlerim dâhil hiçbir şeyi boş vermeyeceğim!"

Ragnar gülmekten kendini alıkoyamadı.

"Üzgünüm!" diye yalan söyledi ve ayaklarını yere vura vura kaleye geri giden prensesi sıkıca tuttu. "Çok özür dilerim."

"Üzgün falan değilsin. Eminim ki onunla aynı fikirdesin. Hadi orospuyu taşlayalım."

"Ablanla olan kavgana beni karıştırma. Bu ikinizin arasında. Ben masum bir gözlemciyim sadece."

Ragnar bir banka oturdu ve Keita da onun yanına çökene kadar onu kendine çekti.

Keita, "Rezil, yaşlı inek," diye mırıldandı.

"Hadi ama. Kendi kendinin bu kadar üstüne gitme."

Keita küçük yumruğunu Ragnar'ın koluna gömdü.

"Hep böyle yapıyor, biliyor musun?" dedi Keita. "Benimle kavga ediyor."

"O mu kavga çıkarıyor?"

Keita, Ragnar'a kötü kötü baktı. "Kavgayı benim çıkardığımı mı söylüyorsun bana?"

"Gözlemime göre, ikinizin de suçlu olduğunu söylüyorum."

"Onun tarafını tutacağınızı bilmeliydim."

"Kimsenin tarafını tuttuğum yok."

"Yalancı!" Keita kalkıp elbisesini çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hepinizden uzaklaşıyorum. Hiç dönmemem gerektiğini biliyordum."

"Keita, gitme." *Her şey bir yana, beni burada yalnız bırakma.*

"İstenmediğim yerde kalmayacağım."

"Kim dedi bunu? Abilerin de, eşleri de senin dönmenden ötürü çok mutlular."

"Ne yazık!" Keita elbisesini yırtıp Ragnar'a attı. Ragnar, Keita'nın öfkesini hak etmek için ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Çırlıçılak olan Keita avlunun ortasına kadar hızla yürüdü ve ejderha haline dönüştü. "Uzağa."

"Ama şey ne olacak..." Keita uçup gitti ve Ragnar, "Plan?" diye sordu.

Ragnar elinde kalan elbiseye baktı. Keita'nın üzerinde epey güzel durmuştu.

Yabancı ejderha, "Rengi gözlerinin rengini ortaya çıkaracak," dedi onun arkasından. Ragnar olduğu yerde zıpladı.

"Sen nereden çıktın yahu?"

"Her yerden. Hiçbir yerden." Ren elini havada gezdirdi. "Et-rafımızdaki her şeyle birim ben. Toprak, deniz..."

"Kadın kokuyorsun."

Ren elini aşağı indirdi ve Keita'nın oturduğu yere oturdu. "Birkaç kadın gibi kokuyorum aslında, ama fark ettiğin için teşekkürler." Sırıtip elbiseyi işaret etti. "Keita uçup gitti mi?"

"Öyle de denebilir."

"Ablası yüzünden olmalı, değil mi?"

Ragnar bir kez daha iç çekerek bu soruyu cevapladı.

"Bu seni rahatsız etmesin. Bunu hep yaparlar."

"Alışkın değilim. Kuzeyli dişiler... böyle davranmaz."

"Haklı." Dagmar, Ragnar'ın yanına oturdu. "Böyle davranmayız. Kedi gibi kinci ve vahşi oluruz. Ama sana şunu söyleyeyim, babamın kalesine gidip, demin şahit olduğum gibi bir savaş çıkartmak için iki kardeşi de parayla satın alabilecek olsaydım, bunu kesinlikle yapardım." Dagmar ellerini bitiştiirdi. "Bunun olabilmesi için *her şeyimi* verirdim."

Ren gülerken Ragnar başını kaşıyarak, "Çok uzun bir gün oldu," dedi.

Keita, Fearghus'un Karanlık Vadi'nin ortasındaki mağarasına gitmeyi düşündü. Orada kendi kendine öfkeden köpürebilir veya ikizler doğduğundan beri mağarayı sürekli koruyan muhafızlarla dalga geçebilirdi. Ama düşündü de, kimseyle dalga geçecek, flört edecek veya düzüşecek havada değildi. Ablasının suratına bir yumruk atacak havadaydı. İşte *bunu* yapmak istiyordu.

Orospu! Önyargılı, kalpsiz orospu!

Ağabeyinin mağarasına gitmenin iyi bir plan olduğuna karar veren Keita, kanatlarını döndürdü ve Karanlık Vadi'nin etrafında dolaşmaya başladı. Ama tepelerden birinde bir ateş görünce yolunu değiştirdi. Geç olmuştı ve yeğenlerine bu kadar yakinken onların güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Ama iyice baktığında hemen aşağı daldı ve hızla pençelerinin

üstüne indi. Altındaki yer sarsılmıştı. Saçlarını yüzünden çeker çekmez, birçok kadın koro halinde, "Keita!" diye haykırdı.

Keita kendisine seslenenlere yaklaşarak insana dönüştü ve kuzenlerinden birinin uzattığı şarap şişesi ile halalarından birinin verdiği battaniyeyi aldı.

Bercelak'ın en büyük ablalarından biri olan Bradana Hala, "Geri döndüğünü işittik küçükhanım," dedi. "Bu zamana kadar gelip bizi ziyaret edemedin mi?" Bradana'nın sesi, neredeyse dört yüz yıl önce feci bir savaşta boğazının kesilmesinden ötürü, taşların üstünden geçen araba tekerleklerinin takırtısına benziyordu.

Keita, sesinin mümkün olduğunca buyurgan çıkmasına özen göstererek, "Bana hesap sorma, hala," dedi. "Yapacak bir sürü kraliyet işi vardı. Huysuz Yıldırımlar, somurtkan abiler ve lanet olası, kötü kalpli, orospu ablalar!"

Tüm kadınlar sırtıp bir ağızdan, "Morfyd," dediler.

Şaraptan büyük bir yudum alan Keita, "Onun bu kadar soğuk olması benim suçum mu? Tüm bu yobazlığına katlanabilecek sadece tek bir insan erkeği bulabilmesi benim suçum mu? Kötü kalpli bir cadaloz olması benim suçum mu?" diye sordu.

"Evet," dedi kuzenlerinden biri.

"Kes sesini!" Keita yere çöktü. Şaraptan birkaç yudum daha alıp birine uzatırken, dışı akrabaları kendi aralarında gülüşüyorlardı. "Herkesten bıktığımı söyleyebilir miyim? Sizden bile, ki çoğunuzu yıllardır görmedim. Uzakta kalmalıydım."

"Aileni unutamazım, kızım." Bradana'nın en sevdiği sözlerden biriydi bu. Keita'nın büyükbabası Ailean'dan birebir yapılmış bir alıntıydı. "Çünkü nereye gidersen git, ne yaparsan yap, onlar her zaman senin ailen olacak."

"Kurtulamadığın bir hastalık gibi," dedi bir başka kuzeni.

"Hey." Bradana'nın en büyük kızı Rhona, Keita'yı işaret etti. "Son duyduğumda Anubail Dağı'nda, ee... Cadan Amca'nın en büyük kızıyla beraber talim yapıyordun."

"Elestren," dedi bir başka halası.

Keita burnunu ovuşturdu. "Evet. Benim açımdan pek de iyi gitmedi."

"Çok mu çalıştın, prenses?" diye dalga geçti Rhona. Şimdi den biraz sarhoştı. Keita bir kenara atılmış boş şarap şişelerini saymca buna pek şaşırmadı. "Siz soyluların çok bir şey yapmayı sevmediğinizi hepimiz biliriz."

"Şafak sökerken uyanmamı istediler. Hem de *talim* yapmak için. Çok mu lazımdı? Öğleden sonranın nesi vardı? Veya akşamüstünün? Tamam, belki kılıçlar, savaş baltaları, savaş balyozları ve uzun baltalar benim... beceri düzeyime pek uygun olmayabilir. Oraya silah kullanmayı öğrenmek için gitmemiştim zaten. O muhteşem yeteneği siz müthiş dişi ejderhalara bırakıyorum, çünkü hepinizin böyle şeylere doğal bir eğilimi var."

Başka bir kuzeni başını salladı. "Gözlerinin kahverengi olması normal, o kadar boktan bir dilin var ki!"

"Ama görünüşe göre becerilerim o kadar zayıftı ki, oradan atıldım. Bu hiç adil değil. Günlerce, belki de bir hafta boyunca çok sıkı çalıştım! Ve yeterince hızlı öğrenmiyorum diye beni dışarı attılar."

"Haklısın." Bradana başını salladı ve içkisini yudumlar-ken, "Ama seni Elestren'in gözünü çıkardığın için attılar," dedi.

Çıtırdayan çukur ateşinin dışında her şey sessizliğe büründü. Gececil hayvanlar bile sustular. Ve Bradana kendi şişesinden içmeye devam edip kıkırdarken, tüm kuzenleriyle halaları ona boş boş baktılar.

"Gözünü çıkarmadım," dedi Keita zorlukla. "Kasten olmadı. Kendimi savunuyordum." Keita şişeyi halalarından birinin elinden almak için birkaç kuzeninin üstünden uzandı. "Ve onlara bunu söylememe rağmen beni Anubail'den hayat boyu men ettiler, çünkü Kraliyet Muhafız Konseyi'ndeki piçlere göre, çatışma kurallarını bilmiyormuşum ve anlamıyormuşum. Bu da ne demekse."

"Kaza veya değil," diye uyardı onu Bradana, "o Elestren'e dikkat et, tatlım. O kötü biridir, pek de affedici değildir."

"Hallediyorum," dedi Keita yine.

"Başka deyişle, ondan tamamen uzak duruyorsun, değil mi?" diye sordu Rhona.

Keita, "Belki biraz," diye mırıldandı ve bir yudum daha aldı. Kafasının içinde, babasının ailesinin ürettiği çoğu içkinin hissettirdiği vınlamayı en sonunda hisseden Keita, "Her durumda giyebilsin diye o huysuz salağa renk renk, çok güzel göz bantları yolladığımı da bilmenizi isterim!" dedi çok yüksek sesle.

Tüm dişilerin hâlâ kendisine baktıklarını gören Keita, "Ne?" diye sordu.

Gülümsememek için çabalayan Rhona, tüm kuzenlere ve halalara baktı ve sonra öne eğilip, "Ona göz bantları mı yolladın?" diye sordu.

"Ona iyi davranıyordum!"

BÖLÜM 22

Uyuyan kuzenini ve oturduğu yerde kara kara düşünen kardeşini kontrol eden Ragnar, Kuzey Elleri'nden getirdiği ama incelemek için zaman bulamadığı birkaç mektubu okuyarak odasında biraz zaman geçirdi. Mektupların çoğu farklı birliklerin komutanlarından gelmişti. Mektuplar ve mesajlar kısa olmalarına karşın Ragnar'ı, Kraliçe Rhiannon'un haklı olduğundan emin olmasını sağlayacak kadar tedirgin etmişlerdi. Güney'de her ne oluyorsa, Kuzeylileri de yakından ilgilendiriyordu.

Uyuyamayacağını da biliyordu Ragnar. Kafasını boşaltmak için yürüyüşe çıkmaya karar verdi, ama önce gidip mektupları hâlâ kara kara düşünen kardeşine verdi.

"Oku şunları."

"Tamam."

"Ve yarın insanlarla konuşmaya başla."

"Ne hakkında?"

"Her şey. Düşmanlar ve savaşlarla ilgili her türlü söylenti. Ne varsa, umurumda değil." Kardeşi yerel halkla ve uşaklarla iyi geçinebilen biriydi, bu sayede her şey hakkında bilgi edinebiliyordu. Ve Ragnar'm, Güneyli insanların haberdar olmasına ihtiyacı vardı. Ejderhalar genelde insanları ekstra bir gıdadan başka bir şey değillermiş gibi görmeye çalışırlardı ama Ragnar, insanların dünyasında olanların, ejderlerin arasında olan bitenle çoğu zaman doğrudan alakası olduğunu bilirdi. "Sonra beni bilgilendir."

Bu işi halleden Ragnar odasından çıktı, iki merdivenden indi ve Büyük Salon'dan geçti. Bu bölgede birçok göl ve ırmak vardı. Ragnar düşünmek ve ne yapacağına karar vermek için güzel, sessiz bir yer bulmak istiyordu.

Ama daha merdivenlerden inmeden, anlayamadığı bir şey, paldır küldür yanından geçerek yere indi. Artık her neyse, merdivenlerin ortasına yığıldı ve Ragnar iyice bakmak için ona yaklaştı.

"Keita!" Ragnar kızın yanına çömeldi. Keita hâlâ insan biçimindeydi ve üstünde sadece bir battaniye vardı. O yükseklikten kolayca ölebilirdi.

Ragnar onu dikkatle çevirdi. Keita'nın burnu kanıyordu ve el yapımı bir göz bandı takmıştı. Hem de iki tane. İki gözünde de birer bant vardı. Ama hâlâ soluk alıyordu; kalbi hâlâ atıyordu.

"Keita? Beni duyabiliyor musun?"

Ragnar battaniyeyi açtı ve altındaki insan bedeninin güzelliğini umursamamak için debelenerek kızın vücudundaki olası hasara odaklandı. Ellerini kızın kaburgalarından beline kaydırdı. Kırık bir şey bulamadı ama kızın alnında feci bir şişlik vardı ve... ve de göz bantları, tabii.

Ragnar onları çıkartmak üzere bantlara uzandı ama o anda Keita öksürdü. Ragnar elini çekti. "Şimşek tanrıları adma, ne kadar içtin sen?"

Keita dört parmağını havaya kaldırıp peltek peltek, "İki bira," dedi.

Tepelerindeki dişi bir ejderha, "İyi misin, kuzen?" diye geveleyerek bağırды.

Keita dört parmağını kıvrıp başparmağını havaya kaldırdı ve göğe doğrulttu.

"Güzel. Bu akşam yenekte bizi yakışıklı arkadaşınla tanıştırmalısın."

"Kendi Yıldırım'ınızı kendiniz bulun!" diye bağırды Keita. "İki tane daha var, hiç de fena değiller."

"Bencil inek!"

"Zalim yılanlar!"

Dişi ejderhalar uzaklaşırken kahkahaları da sönüp gitti ve Ragnar sarhoş, çıplak bir prensesle yalnız kaldı.

Ragnar ona sokuldu. "Keita!"

Keita'nın elleri suratına şiddetle çarpınca Ragnar'ın sözleri yarıda kesildi. Keita, "Kör oldum!" diye haykırdı. Bu sırada

elleriyle havada kapma hareketleri yapıyordu. "Göremiyorum! Tanrılar neden beni böyle lanetledi?"

"Sessiz ol! Herkesi uyandıracaksın." Ragnar, Keita'nın kollarını indirdi ve göz bantlarını çekip aldı.

"Ah." Gözlerini birkaç kez kırıştıran Keita, en sonunda Ragnar'a odaklandı. "Merhaba, Éibhear."

Ragnar işte şimdi hakarete uğramıştı. "Ben Ragnar'ım, gerzek."

Mavi prens arkalarından, "Ablamla ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Vaziyetin ne çağrıştırdığını fark eden, ama bunu pek umursamayan Ragnar, "Köle pazarında ondan ne kadar kazanabiliyim diye bakıyordum. Gayet yüklü bir meblağ eder, sanırım."

"Sanırım mı?" diye sordu Keita. "Ve sen," dedi kardeşine, "Hangi cehennemdeydin?"

Mavi, kente işaret etti. "Barda."

"Bar karıları senin kılıcını parlatmakla meşgullerken, kuzenlerim beni içmeye zorluyorlardı. Saatlerce."

"Zorluyorlar mıydı? Gerçekten mi?"

"Ne demek bu?"

"Yok bir şey." Ablasına uzandı. "Onu odasma ben götürürüm."

"Hayır götürmeyeceksin." Keita, Ragnar'a işaret etti. "O götürecekt."

"Zorunda mıyım?"

"Evet, zorundasın, barbar." Keita kollarını açtı. "Taşı beni."

"Bacağından sürükleyip götürsem?"

"O zaman midemde geri kalanları kusarken suratını hedef alırım ama."

"Ne kadar cezpt edici." Ragnar, Keita'yı kollarına aldı. "Tut-tum onu." Ragnar kalenin dışına doğru yürümeye başladı. Birkaç metre sonra durdu ve arkasına bile bakmadan, "Bana kötü kötü bakma, evlat," diye uyardı Éibhear'ı.

Keita ortalık yerde, "Evet!" diye haykırdı ve bayıldı.

Keita uyandığında gece olmuştu, hemen yanında ırmağın şırıltısını duyabiliyordu.

Bu müthiş bir manzaraydı, ama Keita bunun tadını çıkaramıyordu. Bunun yerine yana döndü, en yakındaki çalılığa doğru hızla emekleyerek gitti ve tüm o lanet şaraptan geriye kalanları kustu.

Dördüncü veya beşinci kez kusana kadar rahatlayamadı. Kollarını kasmıştı ve avuçları yere bakıyordu. Sırtında birinin elini hissetti; birinin üstüne giydirmiş olduğu gömleği tutuyordu, başka bir el de saçını geriye atmıştı.

"Daha iyi misin?" diye sordu kalın bir ses.

Keita gerildi ve son birkaç saati hatırlamaya zorladı kendini. Bir erkeğin zarar görmüş egosunu yumuşatmasını gerektirecek bir şey yapmadığını *sanıyordu*. Sarhoş kaçamaklarını yüz elli yıl önce bırakmıştı çünkü. Uyandığında karşısında gülümsemeler, çiçekler görmekten ve adını bile hatırlayamadığı bir erkekle yatakta kahvaltı etmekten nefret ederdi.

Muhtaç piçler.

"Burnum..."

"Kırıldı."

Keita ona uzanan eli tuttu ve Ragnar'ın kendisini kaldırmasına izin verdi. Yavaşça nehre doğru yürüdüler. Keita eğildi ve ağzını çalkalamak için birkaç saniye oyalandı. Sonra her prensesin yapmayı bildiği gibi kendini hazırladı ve kafasını buz gibi suya daldırdı.

Yüzü hissizleştiğinde oturdu ve ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Şimdi."

Ragnar onun önünde çömeldi. Keita'nın burnunu iki elinin ikişer parmağıyla tuttu ve yerine oturttu. Keita gözlerini kapattı ve titreyerek bir nefes aldı.

"Teşekkürler." Ayağa kalktı ama kalktığı hızla yere oturdu. Kıçüstü yere yapışmadan önce Ragnar'ın kolları onu yakalamayı başarmıştı.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı Ragnar. Elini Keita'nın alnına koydu, avucunu cildine bastırdı ve parmaklarıyla kafa derisine usulca masaj yaptı. Keita, Ragnar'm kısık sesle bir büyü

mırıldandığını duydu ve nefesinin dudaklarına sürtündüğünü hissetti. Acısı saniyeler içinde dindi.

Elleri Keita'dan çekilen Ragnar, onu dikkatle inceledi. "Daha iyi misin?"

Keita, "Çok daha iyiyim. Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil." Ragnar, Keita'nın yanına oturdu.

"Annwyl bacağını kırdığında kuzenine neden bunu yapmadın?"

Ragnar gülümsedi. "Şifa, dişilere uygun bir yetenek."

"Bu senin fikrin mi, dişilerin fikri mi?"

"Benim fikrim değil, ama korkunç acılara katlanmanın mantığını da hiçbir zaman çözemedim. Gerçi babam bana her zaman 'narin şey' derdi."

"Baban... şimdiye kadar tanıdığım en zeki ejderha değildi. Orada sadece iki hafta kaldım ve onu, dağından koca bir parçayı benim için oymaya ikna edebildim."

Ragnar ona bakıp kaşlarını çattı. "Olgeir Dağı'nın başına gelen *bu* muydu?"

"Hı hı. Ona süssüz bir mağarada, bir yarasa gibi yaşayamayacağımı söyledim. Nasıl mutlu olabilirdim ki?"

"Orada zırh depoluyoruz artık. Onu nasıl ikna ettin?"

"Kolay oldu. Ona duymak istediklerini söyledim, onun istediği gibi davrandım, onu övdüm, büyüledim... Bütün bunlar üç günümü aldı. İlk günü orada için için ağlayıp pençelerimi ovuşturarak geçirmem sayesinde."

"Hiç korkmadın, değil mi?"

Keita başını hafifçe sağa sola salladı. "Kanamı hemen kopardıklarında..." Gülümsedi. "Kardeşlerin ve kuzenlerin o kadar da kötü değillerdi. Biraz kalınlardı. Kafaları, yani." Ürperdi. "*Omuzlarının üstündeki kafaları* demek istedim."

"İlk dediğinde anlamıştım." Ragnar, Keita'nın elini alıp yavaşça kendi eline koydu, havaya kaldırdı ve onu uzun uzun inceledi. Biraz zaman geçtikten sonra, "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

"On dakika boyunca kusmamı seyrettin ve nefes alabileyim diye kırk burnumu yerine taktın. Bana istediğini söyleyebilirsin."

“Annenin haklı olmasından korkuyorum. Demirler... ve kuzenim Styrbjörn hakkında. Demirler bence Kuzey bölgelerinden geçerek Güney Elleri’ne saldırmayı planlıyor.”

“Bunu neden yapsınlar?”

“Çünkü Batı Dağları’ndan gelmeleri aptallık olur. Orada saklanacak bir yer yok. Saldırıya esneklik katabilecek savaş planları oluşturma ihtimalleri yok. Batı Dağları’nı aşar aşmaz Güneylilerle başa baş bir dövüş olur. Babamın bile girişemeyeceği bir savaş. Demirlerin daha önce kaybettiği bir savaş.”

“Güneye gidip Çöl Toprakları’nı aşabilirler.”

“Kum Ejderhaları’yla çatışmak için mi? Kimse o kadar delirmiş olamaz.”

“Kuzeyden, o zaman.”

Ragnar bir nefes aldı. “Kuzey Elleri ve Buz Toprakları’nı ayıran Sınır Ülkesi’nden gelebileceklerini fark ettim. Annemin İstirabı Dağları’nı aşıp...”

Keita boştaki elini Ragnar’ın dizine koydu. “Pardon ama... Annemin İstirabı Dağları mı? Dağın adı cidden bu mu?”

Keita’nın onu daha önce hiç görmediği kadar utanmış görünen Ragnar, hafifçe omuz silkti. “İsimlendirmek... Kuzey’de pek de iyi yaptığımız şeylerden biri değildir.”

“Görebiliyorum. Yani sence Buz Ülkesi Ejderhaları ona yardım mı edecek?”

“Buz Ülkesi Ejderhaları diye bir şey yok. Kar Ejderhaları var. Onlar da Kuzey Elleri’ni sıcak ve sefil bir orman olarak görüyorlar. Onların fethe çıkacağını sanmam.”

“Ah.”

“Bir de Sonsuzlar var. Aile kurmaktansa, sonsuz hayatı seçen ölümsüzler. Bir avuçlar sadece, ama tehlikeliler.”

“Sence Hükümdarlıklar’a yardım ederler mi?”

“Onlar herkesten nefret eder. Gördüğüm ve okuduğum kadarıyla sonsuz hayat, onları mutlu etmedi. Ama Thracius’a yardım etmeye karar verirlerse bu ciddi bir sorun olur. Anlarsın ya, asit püskürtüyorlar.”

“Öğğ.” Bu kulağa o kadar kötü geliyordu ki, Keita üstünde daha fazla kafa yormadı. “Yani kuzeninin cidden...”

“Styrbjörn.”

“Evet, Styrbjörn. Sence Demirlere gerçekten de yardım eder mi?”

“Hayır, Keita. Sanırım yardım etti bile.”

Keita, Ragnar’ın itirafından ötürü o kadar şaşırmuştu ki, elini çekmeye çalıştı. Fakat Ragnar onu bırakacak gibi değildi. O anda Keita’ya güveniyordu. Şimdiye kadar kardeşi ve kuzeni dışında kimseye güvenmediği kadar güveniyordu ona.

Ragnar elini bırakmayınca Keita rahatladı ve “Yardım etti bile derken, ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Sınır Toprakları yakınındaki komutanlarım Styrbjörn’ün küçük bir Demir kuvvetini sınırdan geçirdiğine inanıyor. Yanlarında dişi bir ejderha varmış. Kuzeylilerin yanına geçmemesi için çok para almış olmalı.”

“Styrbjörn Hükümdarlıklar’a karşı kendi ırkına mı ihanet etti yani?”

“Denir ki; Buz Toprakları’na ne kadar yaklaşırsan, paranın ne kadar çok şeyi satın alabileceğini o kadar fark edersin. Özellikle de sadakat.”

Keita, Ragnar’ın parmaklarını kendininkilerin arasında sıkı. “Bu kuvvet nereye götürüldü?”

“Güney Elleri sınırlarına kadar. Sonrasını komutanlarım bilmiyor.”

“Hay ben böyle işin,” dedi Keita usulca.

Ragnar ırmağa gözünü dikti. “Korkarım ki, annene ve tahta ihanet edip bize ulaşacak olanları beklemek için zamanımız olmayabilir.”

Yapması gereken şeyden nefret ederek ama başka seçeneği olmadığını da bilerek, bakışlarını Keita’nın bakışlarıyla buluşturdu.

Keita’nın gülümsemesi tatlıydı. “Sorun yok, Ragnar. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama özellikle de Morfyd’le ettiğim kavgadan sonra, bu işi halletmek için çok istekliyim. Sırf onun yargılayan bakışlarından kaçmak için.”

"Bu tehlikeli olacak, Keita. Etyld'in nerede olduğunu bildiğini ve annene kasten söylemediğini yaymak... Demek istediğim, Rhiannon haklıydı. Güney kanunlarını iğniyordun ve bu çok tehlikeli bir şeydir."

"Güzel oyunlar her zaman tehlikelidir."

"Bu artık bir oyun değil. Ailen sana düşman olabilir."

"Ailem tiksintiyle başlarını sallayıp, 'O Keita. Kafasında bir parça bile beyin yok,' deyip geçer. Annem de biliyor bunu. En büyük tehlike oydu zaten."

"Abilerin?"

"Fearghus ve Briece bağırıp çağırır, hırlar, ateş püskürür... Bu kadar. Ama bana asla zarar vermezler. Gwenvael, Etyld'in yerini iki yıldır biliyor zaten. Hem tahta ihanet edecek olanları kandırabilirsek, bu riske değer. Olduğumuz yerde oturup, bir şeylerin olmasını beklemekten hiç söz etmiyorum bile..."

"Biliyorum. Sıkıcı."

"ok sıkıcı. Ve kim bilir? Zamanlamayı iyi ayarlarsak, bu işi hemen halledebiliriz ve şölen biter bitmez sen ve ailen kuzeye geri dönebilirsiniz ve ben de giderim... istediğim yere."

"Senin evin olarak gördüğün bir yer yok mu?"

"Benim evim dünya."

"Kocaman bir evin varmış."

"Yer lazım." Boştaki eliyle Ragnar'ın omzunu ovaladı. "Güzel. Glyorsun."

"Gülüyor olsam da, olmasam da, bu işi bitmeden yanından ayrılmayacağım."

"O zaman beni geri götürsen iyi olur. Böylece iki güneş doğmaya başladığında odamdan gizli gizli çıkarken yakalanabilirsin."

"Bu neden gerekli olsun ki?"

"nk ilişkimizi saklıyormuş gibi grnrsek, çok daha fazla şüphe çekeriz. Ben bunu asla yapmam. Bu sayede herkes, bu sefer neden bunu sakladığımı merak edecektir. Etyld'le ilgili gerçeği de katarsan, anneme komplo kurmuş gibi grnrz."

Ragnar'ı endişelendiren ve korkutan da buydu. Kendisi için değil, Keita için. "Bu tehlikeli."

"Ah, endişelenme. Kaygın buysa söyleyeyim, bana âşık olmana izin vermeyeceğim."

"Değil. Gerçek ortaya çıkarsa yüzleşeceğin tehlikeden bahsediyorum."

"Hadi ama," diye dalga geçti Keita. "İkimiz de asıl korkunun, bana âşık olmak olduğunu biliyoruz. Korkmalısın da. Ben muhteşemim."

"Epey hoşsun, evet."

Keita bir an ona baktı ve "Gel bir anlaşma yapalım," dedi.

"Nasıl bir anlaşma? Sana-âşık-olmama-izin-vermeyeceksin anlaşması mı?"

"Hayır. Ben gittiğimde kırık kalbinle kendin başa çıkacaksın ve gitmeme ses etmeyeceksin."

"O zaman?"

"Bu iş bitene kadar birbirimize sadık olacağız."

"Yani?"

"Birbirimize ihanet etmek için dolap çevirmeyeceğiz. Aynı taraftayız. Sana güveniyorum ama hayatım söz konusuysen..."

"...fazladan önlem almayı da her zaman severim. Seni anlıyorum. Ama sana asla ihanet etmeyeceğim, Keita." Ragnar bu sözlerini kalpten söylemişti.

"O zaman bana bağlanmakta bir sakınca görmüyorsun."

"Kesinlikle." Ama Keita elini ağzına götürüp avucunu açtığı anda Ragnar hemen, "Avucuna tükürürsen elini sıkmam," dedi.

Keita'nın eli yanına düştü. "Ne kadar titizsin." Etraflarına şöyle bir baktı ve Ragnar'm kucağına yatarak, elini Ragnar'm seyahat çantasına daldırdı.

Ragnar'm Keita'ya giydirdiği gömlek beline kadar kıvrılmıştı ve Ragnar'ın hayatında gördüğü en mükemmel kalça, tam da suratının hizasındaydı... ve oynaşıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Keita, Ragnar'ın kucağından indi. Bu Ragnar'm hiç hoşuna gitmedi çünkü kucağında olmasından çok hoşlanmıştı. Elini açtı. "Bunlar ne?" diye sordu.

"Büyülü taşlar. Bunları büyü yapmak ve geleceği görmek için kullanıyorum."

"Senin için önemliler mi?"

"Anneme aittiler."

"Yani senin için çok önemliler." Taşları dikkatle inceledi ve birini seçti. Geri kalanını Ragnar'a verdi ve seçtiği taşı avucuna koydu. Keita'nın seçtiği taşı gören Ragnar pis pis sırtmadan edemedi.

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Lanetli falan mı bu?"

"Hayır tabii ki."

"Suratındaki ifade ne o zaman?"

"Seçimin komiğime gitti sadece."

"Lanetli diye mi?"

"Hayır. Bu Ateş Taşı'dır. Sıcaklığı ve kuvveti simgeler."

Gülümseyen Keita taşı inceledi.

"Ve cinselliği."

Gülümsemesi gitgide genişleyip bir sırtışa dönüştü.

"Ve aşkı."

Sırtışı daha da genişledi. "Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?"

Taşı fırlatıp atmaya davrandı ama Ragnar iki eliyle Keita'nın elini tuttu ve taşı elleriyle kapattı.

Keita'ya bebekken verilen ismi kullanarak, "Kızıl Keita," dedi. "Bu taşın kuvveti ve atalarımın ismi adına sana asla sözlerimle, hareketlerimle veya kalbimde ihanet etmeyeceğime dair yemin ederim."

Keita'nın yüzü tiksintiyle buruştu. "Bu kadar ileri gitmek zorunda mısın?"

"Sıra sende, prenses."

"Ragnar..."

"On dördüncü."

Keita'nın gözleri kocaman açıldı. "Ciddi misin?"

"En büyük çocuk da değilim üstelik."

"Ah. Yeter. Daha fazla duymak istemiyorum." Titredi. "On Dördüncü Ragnar, bu taşın kuvveti ve atalarımın ismi adına sana asla sözlerimle veya hareketlerimle ihanet etmeyeceğime dair yemin ederim."

"Veya kalbinde."

"O kadar ileri gitmeyeceğim."

Ragnar gülmemeye çalışarak, "Kalbinde," diye üsteledi.

"Tamam! İyi! Veya kalbinde."

Bu son sözü söyler söylemez taştan bir kuvvet yayıldı. Keita'nın ellerinden sert bir rüzgâr gibi geçerek saçlarını uçuşturdu.

Keita etrafında şöyle bir bakındıktan sonra Ragnar'a kötü kötü baktı. "Neydi bu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bir fikrin olmalı. Sen bir büyücüsün."

"Evet ama *ben* daha önce bunları kullandığımda böyle bir şey hiç olmamıştı."

"Beni lanetledin, değil mi?"

"Lanetlerle ilgili bu takıntının sebebi nedir?"

"Bu bir cevap değil."

"Hayır. Seni lanetlemedim."

"Öyle olsa iyi olur."

"Yoksa ne yaparsın?"

"Bana güven, savaş lordu. Zevk vermeyi bildiğim gibi zevki geri almayı da bilirim. Şimdi," Keita, Ragnar'ın gömleğinin içinde bile kendine soylu bir hava vermeyi becererek ayağa kalktı, "geri dönelim, sen de benim odamdan gizlice çıkarken yakalan."

Ragnar boğazını temizledi ve tek kaşını kaldırdı.

"Ne?"

Kaşını biraz daha kaldırdı.

"Öff, tamam!" Taşı Ragnar'm eline çarptı.

"Siz Güneyliler çok hırsızısınız."

"Almamı istemiyorsan, çantandan çıkarmama da izin vermemeliydin."

"Hırsızlığın için beni mi suçluyorsun?"

"Evet!" Keita hızla gitti ve omzunun üstünden "Hadi ama! Tüm gece burada bekleyemem! Kışıma bakmayı da bırak!" diye bağırdı.

"Gözden kaçamayacak kadar kocaman." Ragnar bunu ses-sizce mırıldanarak söylediğini sanmış ama yanılmıştı. Bir ateş topu neredeyse kafasını uçuracaktı.

BÖLÜM 23

Keita uyandı ve kimin onu canlı canlı gömdüğünü merak etti. Muhtemelen Gwenvael. *Piç.* Ve nefes alan bir şeyin altına gömülmüş olduğunu fark etti.

Yıldırım. Evet. Yıldırım dün gece ona bakmıştı. Kusmasına ve kırık burnuna rağmen. *Lanet halalar, lanet ev yapımı bira.*

Garipti. Ragnar'dan gerçekten hoşlanmaya başlıyordu. Annesinin de Ragnar'ı sevmesine, ablasının ise ona saygılı davranmasına rağmen.

Keita kendi kendine kıkırdadığında üstünde yatan koca vücut hareket etti, yuvarlandı ve gerindi.

Keita yan dönerek kısık bir mırıltıyla, "Günaydın, Lord Ragnar," dedi.

Ragnar'ın gülümsemesi uykuluydu, örgüsünden çözölmüş koyu mor saçları yüzünün etrafını bir yele gibi sarmalamıştı.

Ve o anda birden, gerçek anlamda uyanıverdi. Paniklemiş görünüyordu.

Keita yeniden yatağa uzanıp sırttı.

"Yatağına nasıl geldim ben?"

"Kibarca sordum, sen de kabul ettin."

Ragnar postu vücuduna sardı. "Ve neden çıplağım?"

"Sabah sabah çok soru soruyorsun. Benimle konuşmanın en akıllıca yolunun bu olduğundan emin misin?"

"Haklısın." Doğrulup esnedi. "Nasılısın?" diye sordu.

"Şaşırtıcı derecede iyiyim aslında." Keita elini Ragnar'ın omzuna bastırdı. "Ve dün gece için teşekkürler."

Ragnar kendisine dokunan eli ve Keita'nın yüzünü inceledi. "Hiç önemli değil."

"Tanrılar," dedi Keita. Üstündeki postu fırlatıp attı. "Sesin sabahın bu saatinde bile ne kadar güzel."

“Öyle mi?”

“Evet. Dikkatli olmazsam başımı her türlü belaya sokabilecek bir ses.” Keita komodine yürüyüp önceki akşam oraya konmuş olan küçük kavanozu aldı. Irmak kenarında geçirdikleri zamandan sonra içeri girdiklerinde kavanozu fark etmişti, ama o sırada çok yorgundu. “Şu işi halledelim, değil mi? İşken cen son bulsun.”

“Seksten bahsetmenin ilginç bir yolu,” dedi Ragnar kupkuru bir sesle. “İçim titredi.”

Keita yatağa döndü ve Ragnar’ın kucağına tırmandı. Keita’nın çıplak kalçasını ve savaş lordunun çıplak aletini birbirinden ayıran tek şey aralarındaki posttu. “Seninle yatmaktan bahsetmiyorum. Henüz...” Kavanozu kaldırdı. “Panzehir.”

“Tanrılara şükür.”

Keita bir hançer çıkardığında, Ragnar’ın gözlerinin büyümesi hoşuna gitti. “Kıpırdamadan yat.”

Ragnar hançeri tutan eli yakaladı. “Başka yolu yok mu?”

“Senin için çok üzgünüm, ama hayır.”

“O zaman bırak ben yapayım.”

“Bebek olma. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Eminim biliyorsundur.” Ragnar hançeri Keita’nın elinden zorla aldı. “Ama bu benim endişemi azaltmıyor.”

Ragnar hançeri göğsündeki yaraya bastırdı ve duraklayarak mavi gözleriyle Keita’ya kötü kötü baktı. “Aletime sürtünmeyi kes.”

“Ah. Bunu yaptığımı fark etmemiştim.”

“Yalancı.” Kız kesinlikle yalancının tekiydi.

Ragnar elinin hızlı bir hareketiyle yarayı açtı. Keita merhemden bol bol sürdü ve çoğunun yaraya işlediğinden emin olarak tüm bölgeyi kapladı.

“Tamam.”

Ragnar başını salladı ve bir büyü mırıldanarak yarayı yeniden kapattı. Merhem cildine sızmaya başladı.

Keita bir bez alıp akan az miktardaki kanı, ellerini ve hançeri sildi. “Bu işe yaramalı,” dedi. Ragnar’ın belinden inerek eşyaları komodine geri koydu.

"Umarım. Lanet şey beni iki yıldır deli ediyor."

"Zavalılık."

"Bu açıklamanda *hiçbir* pişmanlık algılayamadım."

Keita yatağın etrafından dolaşp bir kez daha Ragnar'm yanına uzandı. "Çünkü açıklamamda bir pişmanlık yoktu."

Uzun bir an boyunca birbirlerine baktılar. Ragnar başını salladı ve bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. "Gitmeliyim."

"Peki."

Ragnar, önünü kapamak için postu kullanarak kalktı. Keita savaş lordunun müthiş görünen kalçasını avuçlamak üzereyken sabah banyosu için sıcak su getiren hizmetçilerden birini işitti. Ragnar'm kalçası yerine, Kuzeylinin tuttuğu postu avuçladı ve hizmetçi odaya girdiği anda postu çekti. Hizmetçi odaya girdi ve çıplak kalmış savaş lorduna şöyle bir baktıktan sonra hemen dışarı çıkarak kapıyı kapattı.

Keita kötü kötü bakan—*Tanrılar adına! Yüzü mü kızarıyor?*—ejderhaya sırttı.

"İşte başlıyoruz, Lordum."

Annwyl iki güneş doğmadan kalkmasının sebebinin, sadece erken kalkmayı sevmesi olduğunu söyleyebilmeyi diledi. Ama onu tanıyan herkes bunun bir yalan olduğunu anlardı. Annwyl o kâbusu yeniden gördüğü için kalkıp talim yapmak üzere girmişti. Bu kâbuslardan pek az kişiye bahsetmişti çünkü bu rüyaları bebekleri için duyduğu korkudan mı, yoksa birdenbire kehanetler görmeye başladığı için mi gördüğünü bilmiyordu. Fearghus'a bile bundan bahsetmemişti. O kadar şey yaşamışken bunu ona nasıl söyleyebilirdi ki? Fearghus'un ona, bebekleri doğduktan sonra yatağa düştüğü anda baktığı gibi baktığını görebiliyordu ara sıra. Fearghus onun yeniden ölüm döşegine girmesinden korkuyordu. Hayır, Annwyl ona bir daha bunları yaşatmayacaktı. Fearghus bu konuda hiçbir şey yapamazken, hayır. Ve Fearghus'un bir şey yapamayacağını da gerçekten biliyordu Annwyl.

Her neyse, uyuyamıyordu işte. O yüzden sıcak yatağını—ve daha sıcak eşini—terk edip dışarı çıkmıştı. Kapıyı ardından dikkatle ve sessizce kapatarak yandaki odaya gitti. İçeri girdi ve şimdiden uyanmış, beşiğinde ayakta duran bebeğe gülümsedi.

“Benim küçük Rhianwen'im bu sabah nasıl?” diye sordu yeğenine. Beşiğe uzanıp bebeği kaldırdı. “Sen de mi uyuyamıyorsun, ufaklık? Kuzenlerinin aksine?” Annwyl horul horul uyuyan ikizlerine baktı. Bugünlerde ayrı yataklarda uyumaları gerekiyordu. Bir beşiği paylaşırken, Annwyl birçok kez onları yumruk yumruğa dövüşürken yakalamıştı. Onları ayırmaya çalıştığı son seferde oğlu eğilmiş ve kızı Annwyl'e öyle bir sağ kroşe savurmuştu ki, Annwyl'in kafasının içinde ziller çalmıştı sanki. O gecedan itibaren küçük kâbuslar birbirlerinden ayrılmışlardı.

Rhianwen'i de ayrı bir odaya almayı denemişlerdi ama üç bebek de Rhianwen geri getirilene kadar çığlık çığlığa ağlamışlardı. O zamandan beri büyüklerin hiçbiri onları ayırmaya kalkışmamıştı.

Minik bir el uzanıp Annwyl'in yanağını okşadı. “Endişelenme,” dedi Annwyl bebeğin endişeli yüzüne bakarak. “Ben iyiyim. Bu kadar kaygılanma.” Ama Talaith ve Brieç'in küçük kızının onun için endişelendiğini biliyordu. Yüzünde resmen çığlık çığlığa, “Herkes için endişeleniyorum!” diye bağırarak ifade vardı sanki.

“Sana gülümsemeyi öğretmeliyiz, ufaklık,” dedi Annwyl bebeği beşiğine geri koymadan önce. “Baban bu yüzden git tikçe çekilmez oluyor.” Battaniyeyle bebeği örttü ve eğilip onu başından öptü. “Biraz daha uyu.”

Annwyl kendi çocuklarına baktı. Oğlu uyurken bile sırtıyordu, kızı ise Fearghus'a öylesine benziyordu ki, Annwyl'in kalbine bir sancı girdi. Çoğu annenin çocukları uyandığında orada olmaya özen göstereceğini biliyordu Annwyl. Çoğu anne bunu yapardı.

Ama Annwyl ikisini de başlarından öptü ve kılıçlarını sırtına bağlayıp çocuklarının yataklarından uzaklaştı. Çünkü çocukları için tüm bu güzel şeyleri yapmak yerine talim yapacaktı.

Kasları ağrıyor vücudu bitkin düşene kadar çalışacaktı. Kazara aldığı yaralardan kan akana ve kazara aldığı darbelerden ötürü başı zonklayana kadar çalışacaktı. Çocuklarına hangi bela musallat olursa olsun, onlarla çarpışabilecek düzeye gelene kadar çalışacaktı. Kendisiyle bebekleri dışmda hiçbir şey ayakta kalamayana kadar savaşılabilmek için çalışacaktı.

Kendini suçlu hissetmemek için çabalayan Annwyl, kapıya yöneldi ama birden olduğu yerde durdu.

"Morfyd? Burada ne yapıyorsun?"

Morfyd esnedi ve kollarını başının üstüne kaldırarak gerindi. "Onları izliyorum sadece. Bir şey yok."

"Yeni dadı nerede?"

"Annwyl..."

"Nerede?"

"Gitti."

"Niye? Ne oldu?"

"Fark eder mi?"

"Bu lanet yerde bir dadıyı bile tutamıyoruz, bu yüzden evet, fark eder."

"Çaresine bakacağım."

"Fearghus akrabalar dışmda ejderha kabul etmiyor. Diğerlerine güvenmiyor," diye hatırlattı ona Annwyl.

"Biliyorum."

"Ve senin ailendeki dişiler pek de dadılığa uygun değiller."

"Savaşçı olmaya pek de niyetli olmayan birkaç genç kuze-nime haber saldım ve..."

"Çok gençlerse Fearghus bundan da hoşlanmaz."

"Fearghus'la ben ilgilenirim." Morfyd kapıyı işaret etti.

"Git. Çalış biraz."

Morfyd'le tartışmak için bir sebep göremeyen Annwyl çıktı ve kapıyı usulca kapattı. Sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı. Merdivenlere ulaşmadan önce bir kapı açıldı ve Dagmar dışarı çıkarak Annwyl'in kolunu tuttu.

"Sorun ne?"

"Bir dadıyı daha kaybettik, değil mi?" Annwyl kafasını uzatıp, Dagmar'ın arkasında kalan odadaki yatakta yüzükoyun

yatan, altın rengi saçları yere uzanan çıplak erkeğe baktı. "Bu sese nasıl katlanıyorsun?"

Dagmar kapıyı kapattı ama bu bile horlama sesini ancak biraz alçaltabildi. "Aşk için nelere katlanıyor insan!"

"Ben hiçbir şey uğruna bu sese katlanamazdım."

"Muhtemelen. Ama senden bu dadı işini Morfyd'le bana bırakmanı isteyeceğim."

"Bu işi genç kuzenlerinden birine vermeye çalışıyor. Fearghus buna..."

"Biz ilgileneceğiz'in neresini anlamadın, Leydim?"

"Bana terslenme, barbar. Kent halkını korkutan şeyler, benim küçük kâbuslarım."

"Onlar neşeli, eğlenmeyi seven çocuklar. Tek ihtiyaçları, onlara büyümelerinde yardımcı olacak iyi, katı ve sadık bir dadı."

"Şeytan çıkarma ayinine ihtiyaç duyan yeraltı iblislerinin aksine, öyle değil mi?"

"Sürekli böyle davranman mı gerekiyor?"

"Başka nasıl davranılır bilmiyorum."

"Annwyl, sadece bana güven, olur m..." Annwyl'in arkasında bir kapı açıldı ve Dagmar'm gözleri, taktığı küçük yuvarlak camların arkasında kocaman oldu.

Bir eli kılıcına uzanan Annwyl arkasındaki her neyse ona döndü. Ama onu gördüğünde elini yana attı. Ağzı açık kalmıştı.

Mor saçlı ejderha Keita'nın yatak odasının eşiğinde duruyordu. Gömleğini omzuna atmıştı, bakışları ise Dagmar'ın üzerindeydi.

"Ragnar?" diye fısıldadı Dagmar. Annwyl'in tahmini de bu yönde olurdu ama mor saçlı piçleri birbirlerinden ayırt edemiyordu. Hepsi birbirine benziyordu ona göre. Uçurulmak için yalvaran kellelerdi sadece.

"Eee... Leydi Dagmar."

Zavalılık enselenmiş gibi görünüyordu, odaya geri kaçacak gibiydi. Ama Keita arkasından gelerek odanın kapısını sonuna kadar açtı. Üstünde sadece bir post vardı. Normalde uçuşan, pürüzsüz, koyu kırmızı saçları darmadağındı.

"Bunu unutmuşsun." Keita bir seyahat çantasını ejderhanın ellerine tutuşturdu ve parmak uçlarında yükselip onu yavaşlından öptü. "Seninle sonra buluşuruz," diye mırıldandı. "Git şimdi."

"Keita..."

"Ne?"

Ragnar, Annwyl ile Dagmar'a işaret edince Keita onlara baktı. Annwyl birkaç sene önce Brastias'ın ikinci komutanı Danelin'i Keita'nın odasından çıkarken bastığı zaman yaptığı gibi sırtmak yerine, gözlerini kocaman açmıştı. Neredeyse paniğe kapılmış gibi görünüyordu. Bu garipti çünkü Annwyl, Keita'nın herhangi bir şey yüzünden paniğe kapıldığını daha önce hiç hatırlamıyordu.

"Eee... Annwyl. Dagmar. İkinize de günaydın." Keita'nın gülümseyişi zorlamaydı, kırılğandı. Ragnar'ı dürtünce, mor saçlı ejderha istemeye istemeye oradan uzaklaştı.

O gidince Keita, "Bundan... kimseye bahsetmeyin... olur mu?" diye fısıldadı.

Şimdi Annwyl'in kafası tümüyle karışmıştı çünkü Keita çoğu zaman, "Tüm detayları ablama anlatın. Resim çizmem gerekirse de haber verin!" derdi.

Saklıyor muydu şimdi? Ama... neden?

"Söylemeyiz," dedi Annwyl, ne de olsa onun da kendi sırları vardı.

"Teşekkürler." Keita odasına geri dönüp kapıyı kapattı.

"Kimse bu dışının karşısında güvende değil mi?" diye sordu Dagmar.

Verecek cevap bulamayan Annwyl omuz silkti, Dagmar ise Keita'nın kapattığı kapıya öylece bakakaldı. Annwyl Büyük Salon'a gitti ve yemeğin şimdiden servis edildiğini, diğer iki Kuzeylinin de masada oturup yemek yediklerini gördü.

Annwyl masaya gelip onların karşısındaki bir iskemleye çöktü. Kendi tabağını doldurup yemeye başlayana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra, "İkiniz iyi uyudunuz mu?" diye sordu.

Kuzeyliler yemeye devam ederken, evet anlamında başlarını salladılar. Annwyl birkaç yıl önce bunu bir hakaret sayabilirdi.

Ama güçlü Reinholdt ve oğullarının yanında savaşa girdiği Kuzey Ülkesi savaşımdan sonra, Kuzey Ülkesi ejderhalarının yemek yerken böyle davrandıklarını biliyordu artık.

"Bacağın nasıl, ee..."

"Meinhard, Leydim," dedi biri, bu arada hâlâ lokmasını çiğniyordu. Annwyl onların isimlerini aklında tutmak istiyorsa onlarla ilgili ayırt edici bir şey bulması gerekiyordu, özellikle de diğerinin saçları uzamaya başlayacakken.

"Bana Annwyl de."

"Nasıl istersen."

"Bacağın?" diye sordu yeniden.

"Daha iyi. Geceleyin iyice iyileşti."

"Mükemmel." Annwyl, ejderhaların bir cadı veya büyücü yardımıyla çabucak iyileşmelerine bayılıyordu. "Biraz talim yapacaktım, ikiniz benimle birlikte çalışabilirsiniz."

Yıldırımlar yemeyi kesip kafalarını kaldırdılar. Yırtıcı bir hayvanın kokusunu alınca kafalarını yalaktan kaldıran iki öküz gibi.

Ne diyebilirdi ki Annwyl? Haklılardı.

"Bunun pek iyi bir fikir olduğundan emin değilim, *Kraliçe Annwyl*," dedi kısa saçlı olan. Annwyl gülmeden edemedi. İnsanların bu aptal unvanlar kullanmalarından nefret ederdi ama ejderhanın bunu tek bir sebeple yaptığını biliyordu; kellesini almayı daha önceden denemiş bir kraliçeyle çarpışmanın çok akıllıca bir karar olmadığını vurgulamak için. Kuzeyli normal şartlar altında haklıydı, ama ikisi de Éibhear'ın koruması altındaydı ve ağabeyleri—gizlice de olsa—Keita'yla yatıyordu. O yüzden Annwyl onları öldürmeye zahmet etmeyecekti.

"Hemen bu binanın köşesindeki talim alanını kullanacağız. Ve alanda olup biteni ikinize de, abinize de, halkınıza da mal etmeyeceğim konusunda söz veriyorum."

"Neden biz?" diye sordu diğer öküz. Saçının bittiği yerde gözünün altına kadar inen bir yara izi vardı. Zamanla kapanmıştı ama Annwyl'e 'yaralı gözlü' olanın Meinhard olduğunu hatırlatacak kadar belirgindi, diğeryise... eee... *kahretsin. Adı neydi bunun yahu?*

Kellesini almaya çalışmıştı ama adını hatırlamaya bile zahmet etmiyordu! Ne dalgınlık ama!

"Bu günlerde başka kimse benimle talim yapmak istemiyor. Güneyli ejderhalar bile. Tabii Kuzeyli ejderhalar bu riski göze alamayacak kadar korkuyorlarsa..."

Meinhard sırtıttı, diğerininse mor kaşları havaya kalktı.

Bu anlaşılmayı nasıl kapatacağını bilen Annwyl, "Saçının itikamını almak istemez miydin?" diye sordu.

Ejderhanın dişlerini görünce, ikisini de ağma düşürdüğüünü anladı.

Keita Büyük Salon'un merdivenlerini zıplaya zıplaya indi ve son basamaktan atladı. Kahvaltı masasında sadece Gwenvael, Dagmar, Morfyd ve Talaith vardı. Gülümseyişinin özellikle parlak ve mutlu olduğundan emin olan Keita kollarını açtı ve büyük bir neşeyle, "Günaydın, harika ailem!" dedi.

"Kurnaz Ragnar'la mı yatıyorsun sen?" diye havladı Gwenvael ona.

Keita kollarını indirdi ve Dagmar'a kötü kötü baktı. İhanete uğramış gibi görüldüğünü umut ediyordu. "Bir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermiştin."

Gwenvael kaşları çatık yüzünü eşine çevirdi. "Biliyor muydun?"

"Ben çok şey bilirim."

"Biliyor muydun?"

"Bana bağırma, Bozguncu."

Keita savaş lordunun kızının bir şey söylememesine şaşırılmıştı. Ama iyiydi bu. Dedikodu onun zannettiğinden de hızla yayılıyordu ve Dagmar güvenilir biri gibi görünüyordu. *Mükemmel*.

"Bacaklarını kapalı tutmak," Morfyd iskemlesini itip kalktı ve masanın etrafından dolaştı, "seni bu kadar mı aşıyor, kardeşim?"

"Beni aşılıyor mu? Hayır. Neden ki? O muhteşem bir erkek."

"O bir Yıldırım," diye hatırlattı Gwenvael. Ve Keita itiraf etmeliydi ki şaşkına dönmüştü biraz. Bu durumdan rahatsız

olacak kişilerin arasında Gwenvael'i görmeyi asla beklemezdi. Keita'nın kiminle yattığı, bir sorun çıkmadığı sürece, altın renkli ağabeyinin umurunda bile değildi.

"Evet. Öyle. Sana Bozguncu adını kazandıran, savaşta becerdiğin sürtükler de birer Yıldırım'dı."

"İsmim *Avcı*! Ve ben yaptığım hiçbir şeyi saklamaya çalışmadım. Sen neden saklıyorsun?"

"Bunun için zamanım yok." Keita açık duran ve ona bir parça sabah özgürlüğü vadeden Büyük Salon kapılarına yöneldi. Ama dışarı adım atar atmaz, Gwenvael kolunu tutarak onu olduğu yerde çevirdi.

En azından Keita onun Gwenvael olduğunu *sanmıştı*. Gwenvael, Keita'dan çok daha uzun boyluydu, o yüzden Keita kolunu savurup onu tokatlayınca eli onun beline çarpacak ve ağabeyine çok az zarar verecekti.

Ama maalesef onu tutan Gwenvael değil, Morfyd'di. Ve Morfyd'in suratu Keita'nın eliyle aynı hizadaydı.

Ses avluda yankılandı ve Morfyd'in yanağı, Keita'nın elinin çarptığı yerde kıpkırmızı bir renk aldı.

İki taraf da şaşkınlıkla sustu. Zavallı Dagmar onlara koşup, "*Hayır, hayır, hayır...*" diye bağınyordu.

Ama geç kalmıştı. Çok geç kalmıştı. Çığlık çığlığa birbirlerinin saçlarına tutundular ve kafalarındaki tüm saç tellerini yolmaya çalışırken birbirlerini tekmelemeye çalışarak merdivenlerden yuvarlandılar.

Dagmar umutsuzca onları ayırmaya çalışıyordu. İnsan muhafızlar akıllıca bir kararla, o anda ejderhaya dönüşüp onları aralarında ezebilecek iki dişi ejderhanın arasına girmemeyi tercih ettiler.

"Durun!" diye bağırdı Dagmar, minik insan elleriyle onları ayırmaya çalışıyordu. "*Derhâl kesin şunu!*"

Keita'nın, Gwenvael'in her zaman dediği gibi 'bir kız kardeş festivalinin' tam ortasındaiken, kendi feryatları ve Morfyd'in bağırıışlarının dışında başka bir ses duyabilmesi garipti, ama duymuştu işte. Avluda tanıdık bir ses yükseldi ve sesin sahibi onlara doğru geldi.

"Dur!" diye yalvardı o ses. "Bekleyemez misin? Lütfen!"

Keita ne olup bittiğini anlamak için ablasından ayrılmak istedi ama Morfyd onu bırakmıyordu.

Ama başka seçenekleri olmadı çünkü müthiş kuvvetli—ve tahminine göre müthiş sinirli—bir şey, bir çekişte onları ayırdı ve yoluna devam etmeden önce onları ayrı köşelere itti.

Keita yumruğunun içindeki beyaz saç tellerine baktı ve Morfyd'in elindeki kızıl saçları görünce ağzı açık kaldı.

Öfkelenen Keita, "Seni sakar!" diye bağırdı.

"Izzy! Lütfen bekle!"

Bu yalvarış Keita'nın sözlerini böldü. Genç kuzeni Branwen, insan bedeninin üstüne kıyafetler geçirmeye çalışarak onların yanından geçip giderken, Keita öylece bakakaldı.

"Neydi bu?" dedi Dagmar.

"O Izzy miydi?" dedi Keita.

"Onu son gördüğümüzden beri iki yıl geçti," dedi Morfyd. "Ama..."

Üçü de birbirlerine baktılar. Morfyd ve Keita birbirlerinin saçlarını bırakıp merdivenlerden koşarak çıkarken, Dagmar Reinholdt fırlayıp ikisini de geçti ve hızla içeri daldı.

BÖLÜM 24

Talaith tüm bu bağırış çağırışı duysa da, bir Morfyd-Keita kavgasına karışmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Pek az şeye sinirlenmesine rağmen bu sefer şaşırtıcı ölçüde sinirlenen Gwenvael bile—özellikle de Keita'nın ne yaptığı veya kiminle yattığı onu hiç öfkelendirmezdi—salonun arka kapısından dışarı çıkmıştı.

Gwenvael yanından geçerken Talaith, "Yardım etmeyecek misin?" diye sormuştu

"Birbirlerini yorup sakinleşirler zamanla," deyip gitmişti Gwenvael.

Belki de öyle olacaktı gerçekten. Ama Talaith, Dagmar'm aksine, bunu öğrenmek için kahvaltısını feda etmeyi düşünmüyordu. Gerekirse erkek kardeşlerin arasına girerdi ama kız kardeşler arasına girmeyecekti. Kadınların arasında büyüyen Talaith, onların ne kadar feci olabileceklerini gayet iyi biliyordu.

Talaith birinin merdivenlerden indiğini duydu ve eşini görünce gülümsedi. Eşi, kız kardeşlerini dövüşmeyi bırakmaya ikna edebilirdi, bu arada Talaith'in gözünün morarması da gerekmezdi. Ama Briece sadece yol ortasında durdu ve bakışları Büyük Salon'un girişine kilitlendi. Ağzı açık kaldı ve genelde sikkün ifadesinin yerini hayret dolu bir bakış aldı.

Kız kardeşlerin en sonunda birbirlerine zarar vermelerinden endişelenen Talaith, onun bakışlarını takip etti. Ama ona salonun karşısından bakan öfkeli, açık kahverengi gözler bir ejderhaya ait değillerdi.

Talaith soluk soluğa, "Tanrılar adına..." dedi ve yavaşça ayağa kalktı. "Izzy?"

Kızı Iseabail geri dönmüştü, canlıydı, durumu iyiydi ve iki yıl boyunca tek başına kalmasına rağmen tek parçaydı. Ama Talaith'in Izzy'si büyümüştü. Kalçaları dolgunlaşmış, göğüsleri

neredeyse iki katına çıkmıştı. Annesi gibi geç büyümüşü. Ama Talaith onu son gördüğünden beri Izzy'de değişenler, sadece bunlardan ibaret değildi.

Talaith'in kızının vücudunda bir damla yağ kalmamışsa da kız hiç zayıf değildi. Kısa kollu bir tuniğin ve kahverengi tozlukların altındaki vücudu, sert kaslarla kaplıydı. Boyu uzamıştı, belki Annwyl'den bile uzun boyluydu. Omuzları kuvvetli ve kaslıydı. Talaith kendini zayıf ve ufalmış hissetti. Izzy öz babasının halkına, Talaith'in tahmin ettiğinden de fazla benziyordu. Alsandair'in savaşçı kadınları gibiydi. Uzun, geniş ve çok güçlü.

Ve daha da önemlisi, çok güzel bir kız olmuştu. Güzeldi ve Talaith, Izzy'nin kesinlikle bunun farkında olmadığına bahse girebilirdi. Izzy bunu da babasından almıştı. O da son derece yakışıklı biriydi ama bunun farkında bile değildi. Öldüğü güne kadar, Talaith'in onu bu kadar sevmesine şaşarmaktan vazgeçmemişti. Kendini asla sevmeye değer bulmazdı.

"Beni şimdiden unuttun mu?" Izzy ellerini masaya vurdu, ona yaklaştı ve kale duvarlarını titreten bir bağırışla "*Beni bir başkasıyla değiştirdiğin için mi?*" diye devam etti.

Bu haykırış Talaith'i kendine getirdi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bana söylemeye zahmet etmedin bile! Ailenin gözünde bu kadar değersiz miyim?"

Talaith kızının neden bu kadar öfkelenişini anlayınca ürperdi ve eşine baktı. Ama Briec dönüp merdivenlerden çıkmaya başlamıştı bile.

Korkak piç!

"Tek kelime etmedin," diye devam etti Izzy. Olduğu yerde yürüyüp duruyordu. Kuzeni Branwen onun arkasındaydı ve kontrolünü kaybetmiş gibiydi. "Hepiniz bana yalan söylemek için komplo kurdunuz!"

"Izzy, anlamıyorsun..."

"Lafımı kesme!"

Bu nankör şımarığın annesi olmasma rağmen, kızı tarafından hakarete uğrayan Talaith masanın etrafından hızla dolaşıp

kızma doğru yürüdü. "Benimle *asla* böyle konuşma! Hâlâ senin annenim!"

"Zar zor!" Izzy kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sonsuza kadar geri dönmeyeceğimi mi umut ediyordun?" diye sordu mağrur bir sesle. "O kadar mı yük oldum sana?"

Şımarık kızın böyle bir şeyi aklından bile geçirmesine öfkelenen Talaith patladı.

"Bunu bana nasıl söylersin?"

"Sen bana gerçeği nasıl söylemezsin?"

"Gitmen seni daha katlanılır biri yapmamış!" diye haykırdı Talaith.

"Anasına bak kızını al!" diye bağırdı Izzy.

"Izzy?" dedi Brieç merdivenlerden, kollarında Rhianwen'i tutuyordu. "Bize elveda demeden önce kız kardeşine merhaba demek istemiyor musun?"

Izzy babasına bakıp boğazını temizledi. "Hayır. İstemiyorum."

"Çekilmez oluyorsun," dedi Talaith.

"Ben mi?"

Brieç, Izzy ve Talaith'in arasına girdi.

Talaith'in küçük kızı ilk defa babasının kollarında rahat değil gibiydi. İki eliyle Izzy'ye uzandı. Kızın onu tutması için çırpınıyordu.

"Bence istediği kişi ben değilim," dedi Brieç usulca.

Izzy ellerini bacaklarına sildi ve bir adım geri attı. Her zamanki gibi inatçıydı. Talaith kızının bu davranışı kimden aldığı hiç bilmiyordu. Izzy kız kardeşine dokunmayı sessizce reddetti. Brieç'in yüzündeki şaşkınlık ve incinmişlik onu kendine getirmediyse, ne getirirdi, Talaith hiç bilmiyordu.

"Adını söyle," diye araya girdi Keita birdenbire.

Brieç kız kardeşine kötü kötü baktı. "Sen hâlâ buna mı takılıyorsun?"

"Zamanın sonuna kadar takılacağım. Zavallı çocuğu lanetlesen daha iyiydi. Adını Rhianwen koydu. İnanabiliyor musun, Izzy? Bebeğin ruhunu satarak büyükannenin kanma girmeye çalışıyor."

“İsimlerinin alakası bile yok,” dedi Brie. “Ve basıp git-sene sen.”

“Basıp gitmek mi?” Keita öne çıktı. Rhianwen’i ağabeyinin kollarından çekip aldı ve Izzy’ye itti. İnâtçı kızın kız kardeşini tutmaktan başka çaresi kalmadı, yoksa bebek yere düşecekti. “Senin çok zarıfçe dile getirdiğin gibi ‘basıp gitmeyeceğim’. Senin yalakanın teki olduğunu söyleyeceğim. Hiç utanman yok.”

“Ben mi? Bana yalaka mı diyorsun?”

Kardeşler tartışırken, Izzy kız kardeşini kendisinden uzaklaştırdı. Ama Rhianwen buna izin vermiyordu. Izzy’ye uzanmaya devam etti, küçük elleri ona tutunuyordu.

Nefesini tutan Talaith iki kızına baktı. Izzy’nin kızgınlığıyla yaşayabilirdi, ama Izzy kız kardeşine kızamazdı. Rhianwen, çok ters bir zamanda doğmak dışında hiçbir hata yapmamıştı.

“Babam bana hayran!” diye bağırıyordu Keita ağabeyine. “Bunu kıskanman beni bunalıyor!”

“Sen de beni bunalıyorsun ama sana yine de tahammül ediyorum!”

“Bütün dünya seni bunalıyor, Brie, çünkü herkesten üstün olduğunu zannediyorsun!”

“Herkesten üstün olduğumu *biliyorum*. Bunu kabullensen zayıflığınla mutlu olurdu!”

Ablasına ulaşamadığı için sinirleri bozulan Rhianwen ağlamaya başladı. Talaith kızını geri almak üzereydi.

Izzy, bebeği kendine çekerek, “Şşş,” diye sakınleştirdi onu. “Tamam. Ağlama.” Izzy küçük çemberler çizmeye başladı ve bebeği kollarında zıplattı. “Ve siz ikiniz,” dedi babasıyla halasına dönerek, “kesin şunu. Bebeği üzüyorsunuz.”

Tartışma hemen kesildi ve ikisi de Izzy’ye, sonra da birbirlerine baktılar. Keita ağabeyine göz kırptı ve Talaith’e gülümsedi.

Talaith sessizce, *Teşekkürler*, dedi.

Ağlama dindi ve Rhianwen başını geriye atıp Izzy’ye de her-kese yaptığı şeyi yaptı. Onu neredeyse acı verecek kadar yoğun bakışlarla süzdü. Talaith küçük kızının ne gördüğünü hep merak ediyor ve endişeleniyordu.

Ama Rhianwen'in bu sefer gördüğü şey, yeterli olmuştu. Çünkü bu şey, Izzy'nin omuzları kadar kuvvetliydi. Gördüğü bu kuvvetli şey karşısında Rhianwen, doğduğundan beri hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Gülümsemesi o kadar mutlu ve parlaktı ki, Talaith göğsüne bir yumruk yemiş gibi oldu. Briece bile bir adım geri atıp Talaith'e baktı.

Izzy sırtıttı. Otuz saniye içinde, diğerlerinin Rhianwen'in doğduğu andan beri başaramadığı şeyi başardığının farkında bile değildi.

"Müthiş bir şey," diyen Branwen, bebeğe daha yakından bakmak için Izzy'nin arkasına geçti.

"Öyle olacak tabii," dedi Izzy, üvey babasına her geçen gün daha çok benziyordu. *Ne korkunç. "O benim kardeşim."*

"Ah! İnsan yavrularına bayılıyorum." Branwen, Izzy'nin etrafından dolandı. "Ben tutayım."

"Geri dur." Kuzeninin, kardeşine dokunamaması için döndü. "Ellerin pis."

"Seninkilerden daha pis değil."

"Benim ellerimde eldiven vardı."

Branwen, "Bir saniye tutayım," diye yalvarınca, Talaith genç ejderhaya acıdı.

Özellikle de Izzy ona, "Kirlisin!" diye bağıracağı zaman.

"Tamam! Ellerimi yıkayayım o zaman."

"Banyo yapman lazım. Leş gibisin."

"Seni nankör küçük!"

"Neden işinizi kolaylaştırmıyorum ki?" diye araya girdi Dagmar. İşaret parmağını kıvırdı ve uşakların başında olan ama bir şekilde Dagmar'ın kişisel yardımcılığına terfi eden Fanny birdenbire orada belirdi.

"Evet, Leydi Dagmar?"

"Fanny, ikisini sakinleştirebilir misin? Sıcak bir banyo hazırlat ve yemek gönder."

"Elbette, Leydim." Fanny ikisine gülümsedi. "Eve hoş geliniz Leydi Iseabail ve Leydi Branwen. Lütfen beni takip edin."

"Hadi Rhi," dedi Izzy kardeşine, "bizimle geliyorsun." Izzy, Fanny ve Branwen'in arkasından yürüdü, ama sonra durup ailesine kötü kötü baktı. "İkiniz de elimden kurtulduğunuzu sanmayın."

Talaith şımarık, küstah kızına elini nereye koyması gerektiğini söylemek için ağzını açacaktı ama Keita, Dagmar, Briece ve Morfyd aynı anda ellerini Talaith'in ağzının üstüne kapattılar. Talaith ayağını yere vurdu ama Izzy ve kuzeni merdivenlerden çıkıp da koridora girene kadar ellerini çekmediler.

Talaith, onu bıraktıkları anda, "Şımarık!" diye bağırdı.

"Kalbi kırılmıştı," dedi Briece. "Seni uyarmıştım."

"Kes. Sesini."

"Normalde onun sana kızmasına bir şey demem, ama bu sefer bana da kızgın. Bu kabul edilemez bir şey. Kızlarım bana hayrandır. Bunu mahvetmene izin veremem."

Keita ağabeyine baktı. "Yardım ettiğini mi zannediyorsun gerçekten?"

"Yardım mı? Yardım mı etmem gerekiyor?"

Talaith, "Çok inatçı!" diye hırlayarak volta atmaya başladı. "Bunu kimden aldı bilmiyorum."

Hepsi dönüp ona baktı.

"Bunu yüksek sesle söylemeye cüret ettiğine inanamıyorum," dedi Briece.

"Bu da ne demek?"

Hepsi havaya zıpladı. Çığlık atan genç kızların sesi etrafta yankılandı. Izzy ve Branwen merdivenlerden koşarak çıktılar, yemek masasını aştılar ve Büyük Salon kapılarından dışarı fırladılar.

"Tanrılar!" diye bağırdı Talaith. "Bebek nere..."

"Rhianwen iyi," diye seslendi Fanny. Birkaç saniye sonra merdivenlerde göründü, kahkaha atan Rhianwen kollarında duruyordu. "O benimle."

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Odadaki pencereden baktılar, bebeği bana attılar, ee, yani verdiler ve kapıya koştular."

"Neler oluyor?"

Gwenvael salona koştı. Her ne oluyorsa onu öylesine sarsmıştı ki, konuşamıyordu bile. İşaret edip duruyordu sadece.

Dagmar ellerini beline koydu. "Ne oluyorsun yahu?"

Gwenvael bir nefes alıp sonunda, "Ana talim alanında. Dışarıda. Annwyl... ve Yıldırımlar." İki parmağını kaldırdı. "İkisi birden. İkisiyle birden dövüşüyor."

Bir an için herkesin birbirine baktığı şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra herkes kapıya koşarak, Talaith ve Dagmar'ı geride bıraktılar.

"Bekleyin, bekleyin, bekleyin!" diye bağırdı Dagmar. Grup durdu ve ona baktı. Dagmar, "Onları durdurmalısınız," diye emretti.

Briec homurdanıp kapıdan fırladı. Talaith, Rhianwen'e bakmaya giderken diğerleri de Briec'i takip ettiler.

Ragnar bir ağacın altına oturdu ve uzamış çimenlere baktı. Kucağında açık bir kitap vardı ama oturduğundan beri kitaba bakmamıştı bile. Aklında çok daha önemli şeyler vardı.

Dagmar'm ve Kraliçe Annwyl'in yüz ifadelerini aklından çıkaramıyordu bir türlü. Keita'yla yattığını sandıkları için değil. Bu Keita'nın büyük planının bir parçasıydı zaten.

Hayır, Ragnar, Keita'nın akrabalarıyla tek başına yüzleşmesi gerektiğini bildiği için üzgündü. Yürüyüp gitmek onun tercihi değildi tabii. Keita oyunu böyle oynamaları gerektiğini açıkça belli etmişti, ama Ragnar bunun doğru olduğunu düşünmüyordu. Keita'yı koruma arzusu tüm Kuzeyli erkek ejderhalar arasında içgüdüsel bir şeymiş gibi davransa da, Ragnar böyle olmadığını biliyordu. Ona karşı hissettiği duyguların, içgüdüden fazlası olduğunun bilincindeydi.

Yine de Keita ailesini Ragnar'dan çok daha iyi anlıyordu. Bunu bilmek bile Ragnar'm endişesini gidermedi.

Dagmar ona doğru koştı ve kayarak durdu. Nefes nefeseydi, oraya gelmek için *koştuğu* apaçık ortadaydı. *Dagmar? Koşuyor muydu?*

"Ragnar," diye başladı söze, ama bakışları arazide dönüp duran küçük hortuma takıldı. "Bu ne ya?"

"Ah. Pardon." Ragnar çağırdığı rüzgârları bırakınca hortum dindi.

"Sen mi yaptın bunu?"

"Bir şey değil. Düşünmeme yardımcı oluyor."

"Evet ama..."

"Bir şey mi vardı, Dagmar?"

Dagmar gözlüklerinin ardındaki gözlerini hızla kırıştırdı ve elini göğsüne bastırdı. "Ah... evet. Evet." Bir nefes alıp sakinleşti. Yeniden konuştuğunda kendine gelmişti. "Kardeşin ve kuzenin Annwyl'le beraber talim alanındalar."

"Ne yapıyorlar?"

Dagmar soğuk, gri gözlerinin ve çelik çerçeveli gözlüklerinin üstündeki bir kaşını kaldırıncı Ragnar inledi.

"Pullarının kemiklerinden ayrılmasını istiyorlar herhâlde."

Keita dövüşlere bayılırdı. Kendisi dövüşmekten kaçınırdı ama izlemeyi severdi. Ve bu... güzel bir dövüştü.

Tek bir kılıç ve kalkan kullanan Annwyl, sağlam birkaç darbe atarken iki Yıldırım'ı da yanına yaklaştırmamayı becermişti. Üçünün de kanı akıyordu ama hiçbir hayati organları kesilmemiş, yırtılmamış veya sökülmemişti. Annwyl'in bölgesindeki talim alanlarında da kural buydu zaten. Sadece talim yapıldı orada, kimse öldürülmezdi.

Ama Keita, iki Yıldırım'ın da yeterince kuvvetli saldırmadıklarını görebilecek kadar dövüşten anlardı. İlk başlarda kuvvetle saldırdıklarına bahse girerdi. Hiçbir Kuzeyli kadınlarla dövüşmekten hoşlanmazdı. Çünkü bu onurlu bir şey değildi. Ama alanda geçirdikleri beş dakikadan sonra Annwyl'in sadece dövüşmeyi bildiğini *zanneden* basit bir kraliçe olmadığını anlamış olmalıydılar. O halkı için sadece bir sembolden ibaret değildi.

Hayır. Annwyl her zaman bir savaşçıydı ve hep öyle olacaktı. Adamlarını savaşa, belki de ölüme sürükleyen bir savaşçıydı o.

"Ne oluyor?"

Keita en büyük ağabeyine baktı. "Talim, sanırım."

Fearghus başını salladı. "Bugünlerde önüne kim gelse dövüşüyor."

"Yeni hareketler de öğrenmiş," diye araya girdi Brieç.

Gwenvael "Ona tüm bunları kim öğretti acaba?" dediğinde Keita ayağını Gwenvael'in ayağına indirdi. "Ay! Ne var be?"

Fearghus kardeşine kötü kötü baktıktan sonra Annwyl'e odaklandı. "Her gün çalışıyor. Bazen günde dokuz, on saat."

Tüm bu çalışma sonuç veriyor gibiydi. Keita, Annwyl'i ilk gördüğünde onun kaslarına hayran kalmıştı ama ondan çok daha iri ve kuvvetli iki erkekle savaşıırken, müthiş bir manzara ortaya koyuyordu. Annwyl iki erkekten daha kuvvetli olmadığı da anlamış gibiydi, hızını ve küçük bedenini avantaj olarak kullanıyordu. İşe de yarıyordu. İki güçlü Kuzeyli savaşçı, bu kadımla zar zor başa çıkıyorlardı. Muhtemelen kafaları karışmıştı, biraz da utanmışlardı. Utanmamalıydılar. Keita'nın kendi ailesi Annwyl'in her zaman, nefes almaya devam ettiği sürece, tehlikeli bir rakip olacağını kabullenmişti. Cadwaladr Klanı onunla dövüşmeyi açıkça reddediyordu, bu kararlarından da hiçbir şekilde utanç duymuyorlardı.

Keita'nın üstüne bir gölge düştü ve Keita omzunun üstünden baktığında, Ragnar'ın oraya yürüdüğünü gördü. Arkasından da Dagmar geliyordu, nefes nefeseydi. *Onu buraya getirmek için Kuzey'e kadar gitti mi ne?* Kadın yorgunluktan bitmiş gibiydi.

Ragnar, Keita ve Fearghus'un arasına girdi. "Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor mu bunlar?" diye sordu Keita'ya.

"Görünüşe göre hayır," dedi Keita. "Ama endişelenme. Talim alanında birbirlerini öldüremezler. Bu bir kural."

"Yine de kendimi daha iyi hissetmiyorum."

"Gidip onları durduracak mısın?"

"Bu yoldan gitmeyi kendileri seçtiler," dedi Ragnar, "ve yolun sonunu da kendileri görmeliler."

Eşinden gözlerini ayırmayan Fearghus, "Başka bir deyişle, oraya gidip kendi kelleni tehlikeye atmak istemiyorsun," dedi.

"Bu da doğru, ama benim sözlerim çok daha onurluydu."

Alandaki Vigholf kılıcını Annwyl'in elindeki kalkanı sökmek için kullandı. Annwyl tekrar tekrar tökezledi. Şimdi Vigholf ve Meinhard'ın arasındaydı. İki erkek aynı anda hareket ediyordu. Annwyl son anda geri çekildi ve ikisi de silahlarıyla birbirlerini bıçmeden önce, onları silahlarını geri almaya zorladı.

Annwyl, Meinhard'ın bir gün önce kırdığı bacağına tekmeledi. Ejderha acıyla kükredi ve ağzından şimşekler fışkırdı. Şoklanmaya niyeti olmayan Keita eğildi ama Brieç hemen koruyucu bir büyü yaparak oradaki herkesi korumaya aldı.

Meinhard'ın o an için icabına bakan Annwyl, Vigholf'un bacaklarına daldı ve onu yere devirdi. Hemen ayağa kalkarak onun önünde yükseldi, kılıcını iki eliyle kavradı ve Vigholf'un karnının üstüne kaldırdı.

Kılıcı ejderhaya saplamadan önce—ve Vigholf ejderhaya dönüşüp Annwyl'i ezerek un ufak etmeden önce—Annwyl önce seyircilere, sonra kurbanına, sonra yeniden seyircilere baktı.

"İzzy?"

Izzy elini kaldırıp salladı.

"İzzy!" Annwyl kılıcını yere, zavallı Vigholf'un kafasının dibine sapladı. Ejderha muhtemelen şaşkın bir bebek gibi viyaklamamak için dişlerini sıktı. Annwyl talim alanını koşarak aşıp çiti tırmandı. Herkes geriye kaçınca Annwyl kendini Izzy'nin kollarma attı.

"İseabail!" diye neşeyle bağırırdı ve yeğenine sarılıp onu döndürdü. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

Gwenvael, Keita'mn kulağına eğilip, "Dev dişilerin kavgası gibi," diye fısıldadı.

Keita gülmeye fırsat bulamadan Brieç, Gwenvael'in ense sine bir tokat attı.

"Ah!"

Annwyl, Izzy'yi yere indirdi ve onun ellerini tuttu. Bir adım geri atarak onu süzdü. "Çok iyi görünüyorsun. Nasıl gidiyor?"

"Hâlâ eğitimdeyim," diye sızlandı Izzy.

"Komutanların senin terfi için hazır olduğunu hissedene kadar da öyle olacaksın. Kısa zamanda çok şey istiyorsun."

Izzy, Annwyl'i güldürerek, "Bunun değişmesini beklemiyordun, değil mi?" diye mırıldandı.

"Hayır, beklemiyordum. Bu kadar erken geri dönmeni de beklemiyordum."

"Ah, ee, annemin ihanetinin hesabını sormak için geldim."

"Izzy," diye uyardı onu Brie.

Izzy, "Seninle hâlâ konuşmuyorum," dedi ona bakmadan. Annwyl'e döndü. "Ghleanna'dan sana bunu getirdim."

Eğilip çizmesinden bir meşin parçası çıkardı ve Annwyl'e verdi. Annwyl meşini aldı, inceledi ve yüzünün ifadesi hemen değişti.

"Bu nerede bulundu?" diye sordu. Sevgi dolu hala gitmiş, hesap soran kraliçe gelmişti.

"Batı Dağları'nın yanındaki küçük bir kentte. Kent birkaç gün önce barbarların saldırısına uğramış. Yardım çağrılarını al-dığımızda çok geç kalmıştık."

"Hayatta kalan var mı?"

Izzy başını salladı. "Hayır. Herkesi öldürmüşler gibi görünüyor. Erkekler, kadınlar, hatta çocuklar. Kimseyi esir al-dılar mı, bilmiyoruz."

Annwyl elini tuttuğu şeyin etrafında sıktı. "Geri döndü-ğüne sevindim, Izzy," dedi tekrar. "Sonra konuşuruz, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Güzel." Annwyl kaleye dönmeden önce Fearghus'a işaret etti. Fearghus onu izlemeden önce durup, Izzy'yi yana-ğından öptü ve ona sarıldı.

Annwyl köşeyi dönüp uzaklaşmadan önce, "Hey! Barbar. Cadı. Size de ihtiyacımız var," diye seslendi.

Yıldırımlara başıyla selam veren Morfyd, Annwyl'i takip etti. Dagmar da uzun uzun iç çekti ve topallayarak onların ar-dından yürüdü.

"Onu forma sokmam lazım," diye mırıldandı Gwenvael. "Kedi yavrusu kadar zayıf."

"Sadece fiziksel olarak," dedi Keita.

Gwenvael kıkırdayıp Izzy'nin önüne çıktı ve ellerini beline koydu. "Ne oldu?" diye sordu yeğenine. "Geri dönüyorsun ve bana hiç sevgi göstermiyorsun?"

"Sizinle konuştuğumdan pek emin değilim." Izzy kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yazdığınız mektupların hiçbirinde bana Rhi'den bahsetmediniz."

"Rhi de kim?"

"Rhianwen," dedi Keita. "Salak."

Yeniden yeğenine odaklanan Gwenvael şaşkınlıkla, "Ama ben sana hiç yazmadım ki. Bu beni yalancılıkla ilgili tüm suçlamalardan aklar." Herkes ona boş boş bakınca telaşla, "Akla-malı ama!" diye ekledi.

Vigholf kendisine uzatılan eli umursamayarak, ayağa kendi başına kalkmayı başardı. Fakat yine de ağabeyinin ona uzattığı su sürahisini kabul etti.

"İyi misin?" Bir kavgadan sonra bu soruyu sadece Ragnar sorardı ona. Ama Vigholf bu sefer, Ragnar'm sorusunda bir gariplik olduğunu düşünmüyordu. Bu sefer değil. Suyun yarısını içti ve sürahiyi kuzenine verdi.

"Dişilerin böyle dövüşebildiğini bilmiyordum," diye itiraf etti. "Onun içine şeytan girmediğinden emin misin?"

"İçinde şeytan yok." Ragnar bunu bilirdi. "Sadece öyle gibi görünüyor."

Vigholf kafasını kaldırıp bakınca iki dişinin yaklaşmakta olduğunu gördü. Biri çok genç bir ejderhaydı, diğeri ise bir insan dişisiydi. Cildi Leydi Talaith gibi esmerdi. Kız aynı zamanda Leydi Talaith gibi güzeldi de. Vigholf onların akraba olduğunu düşündü.

"Bu müthişti," dedi insan. "Bize de öğretebilir misin?"

"Neyi?" diye sordu Vigholf, bu soruyu komik bulmuştu biraz.

Kız eğilip Vigholf'un savaş baltasını aldı. Vigholf bu silahı kraliçe üzerinde kullandıysa da, Annwyl baltayı hemen kap-mıştı. Sadece elinden düşürmekle yetinmişti ama. Baltayı kaldırmaya kalkışınca silahın ağırlığı onu öyle zorlamıştı ki, Annwyl

baltayı yere atmış ve Meinhard'ın yere düşen kılıcına dalmayı tercih etmişti. Ama bu... bu *çocuk*, baltayı kolayca havaya kaldırabiliyordu.

"Bize savaş baltası kullanmayı öğret. Henüz öğrenmedik."

"Izzy hâlâ mızrak ve kılıçlarla çalışıyor," dedi ejderha. "Sıkıldı biraz."

Vigholf, insanın tek eliyle tuttuğu ve kendisinin çok sevdiği silahıyla havada kavisler çizmesini seyretti. "Güzel, değil mi?" Kız durdu ve Ragnar'a bakıp gözlerini kırıştırdı. "Seni tanıyorum muyum ben?"

"Ee..."

Prens Keita yoktan var oldu sanki. "Bir saniye." İnsanı yakasından tutup birkaç metre öteye çekti.

"Ne oluyor?" diye sordu Vigholf ağabeyine.

"Yok bir şey."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Biraz."

"Ahhhh." İnsan onlara baktı ve olduğu yerde sindi. *Özür dilerim*, dedi Ragnar'a sessizce.

"Bunda zarafet namına hiçbir şey yok, değil mi?"

Ragnar başını salladı. "Yok."

Prens ve insan, onların yanına döndü. İnsan, Vigholf'un baltasını ona geri uzattı. Vigholf baltayı aldı.

"Güzel silah," dedi kız.

"Teşekkürler."

Kızın silah hakkında daha çok şey öğrenmek için üstelemesini bekledi ama kız orada hiçbir şey söylemeden durarak, elini tozluklarına silmekle yetindi.

"Eh," dedi prenses. "Hepimiz neden gidip..." Başı hızla havaya kalktı ve birdenbire, "Lanet olsun. Kahretsin!" diye bağırarak Ragnar'm arkasına saklandı.

"Ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Birkaç... insandan saklanıyorum."

"Erkek insanlar mı?"

Vigholf ağabeyinin sesindeki öfkeyi fark etti.

"Sakın bir daha benimle böyle konuşayım deme, savaş lordu." Keita, Ragnar'm gömleğini çekiştirerek onu biraz döndürdü, bu şekilde Ragnar'ın vücudu Keita'yı daha iyi gizledi. "Burada kal. Hareket etme. Kaçacağım."

"Nereye gidiyorsun?"

Prenses eteklerini kaldırıp koşmaya başlamıştı bile. Kente doğru gidiyordu.

"Hey! Yabancılar!" Üçü de pis pis sırtarak çitin öbür yanında duran insan askerlere baktılar. Bazılarının elinde çiçekler vardı. "Tatlı prenses nerede?" diye sordu biri. "Onu daha demin görmüştük."

Bacağındaki taze acıyı hafifletmeye çalışan Meinhard, "Bence hepsini öldürelim gitsin," diye önerdi.

"Ah!" dedi genç dişi ejderha. "Savaş baltasını kullan!"

İnsan kız, ejderhayı kenara itip askerlere odaklanarak, "Veya," diye araya girdi, "basıp gitmeyi tercih edebilirsiniz."

"Seninle konuşan olmadı, kaslı."

Genç kız başını eğdi, gözlerini kaldırdı ve ellerini yumruk yaptı. Bu yeterli oldu.

"Tamam, tamam," dedi ellerini kaldıran adam. "Çirkefliğe gerek yok."

Adamlar yürüyüp gidince kız tekrar Yıldırımlara döndü, gülümsüyordu. "Hep laf. Başka sorun yaşarsanız bana söyleyin yeter. Ben ilgilenirim."

Vigholf kahkahayı basmak ve kızın onların icabına bakacağına inanmak arasında kaldı. Aslında kız bu işi epey iyi becerirdi.

Ragnar sonunda, iç çekerek, "Keita'yı arasam iyi olur," dedi.

"Prenses birdenbire senin sorumluluğuna mı girdi, abi?"

"Bize söylemeni gerektiren bir şey olmadığından emin misin kuzen?" diye sordu Meinhard.

"Evet."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Belki biraz."

Ragnar yürüyüp gitti ve Vigholf ile Meinhard'ı iki genç dişiyle yalnız bıraktı.

“Ben Branwen,” dedi genç dişi ejderha. “Bu da Izzy. Kan bağımız yok ama kuzeniz.”

Çok karışık. Bu Ateş Üfleyenler çok karmaşık hayatlar yaşıyorlardı.

“Ne güzel,” diyen Vigholf, baltasını omzuna koydu. “Ben ve Meinhard her gün şafak vaktinde talim yaparız,” dedi ikiliye. “Ve Garbhán Adası’nda olduğumuz sürece bu alanda talim yapacağız. Bu bilgiyle ne yapacağınız size kalmış.”

Ardından iki Yıldırım, Vigholf’un çok ağır sızı çektiğinden emin olduğu yerlerine bir merhem bulmak için kaleye doğru yürümeye başladılar.

Dagmar, bir kılıç kemerinden kopmuş bir parça gibi gözükken meşin parçasını, haritalar ve farklı komutanlardan gelen raporlarla kaplı masaya koydu.

“Orada yıllar boyu beklemiş olabilir,” dedi Fearghus. Bakışları eşine kaydı. Annwyl pencerenin önünde duruyordu. Sırtını onlara dönmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını dışarı dikmişti.

“Nispeten yeni gibi duruyor,” dedi Dagmar. İç çekerek odada sakladığı küçük bir sandığa yürüdü. Önemli yazışmaları, önemli ama fazla kullanılmayan haritalarla eşyaları o sandıkta saklardı. Sandığın anahtarı bir tek onda vardı. Ejderhaların hiçbirisi bir anahtar istemekle uğraşmıyorlardı çünkü sandığı anahtarsız da kırıp açabilirlerdi. Dagmar kemerine taktığı anahtarları çıkardı ve sandığı açarak içinden bir şeyler çıkardı. Çıkardıkları parçaları bu yeni parçanın yanına, masaya koydu. İkisi meşin parçalarıydı, üstlerine işaretler dağlanmıştı; bir diğeri bir kolye parçasıydı, öbürü ise altın bir sikkeydi. Dagmar tüm bunları geçen birkaç ay içinde Addolgar’dan almıştı.

Fearghus ve Morfyd yanaşp masadakilere baktılar. Fearghus’un soğuk kara gözleri Dagmar’ın gözleriyle buluştu. “Bundan şimdi mi bahsediyorsun bize?”

"Emin olana kadar kimseyi uyarmanın bir anlamı yoktu. Kendi adamlarıma da mümkün olduğunca bilgi toplatıyorum, Ghleanna ve Addolgar da ilgileniyorlar."

"Ve?"

Dagmar masanın öbür yanındaki bir iskemleye çöktü. "Hâlâ kesin bir şey yok. Tanık yok. Saldırlardan önce veya sonra Hükümdarlık'tan kimse görülmedi. Hiçbir şey yok."

Morfyd, Dagmar'm topladığı parçaları göstererek, "Ama ya bunlar?" diye sordu.

"Bunlar kanıt olabilir ama pek de felaket habercisi oldukları söylenemez."

"Onları aramaları için batıya daha çok kuvvet gönderebiliriz. Bunu Hükümdarlık mı yaptı diye bakarlar ve ona göre davranırlar."

Başını eğen Fearghus, "Bulmamız gerekenler Hükümdarlık kuvvetleri değil," dedi.

"Neden?"

"Deniyor ki," dedi Dagmar, "İnsan Hükümdarlık güçleri, ejderha efendileri için sadece kuklalardan ibaretler."

"Demirler," diye tamamladı sözünü Fearghus.

Morfyd başını salladı. "Thracius gerçekten üstümüze gelmeye cüret eder mi sizce?"

"Direkt olarak mı?" Fearghus omuz silkti. "Şüpheliyim. Ama Thracius'un insan savaş köpeği Danışman Laudaricus ve Hükümdarlık kuvvetlerinin bizim askerlerimizi meşgul edip yorması? Kuvvetlerimizi bölerlerken olup bitenden—ve belki de gözümüzün önünde olup bitenden—uzaklaşmamız? Bunu anlayabilirim, kardeşim."

"Anlamadım."

Fearghus masadaki haritaya işaret etti. "Tüm bu kullanışlı yerlere saklanmış delilleri topladıktan sonra Hükümdarlık'ın olası bir saldırısından korkup insan kuvvetlerimizin tümünü şuraya yönlendiriyoruz." Batı Dağları'na işaret etti. "Ve ejderha birliklerimizi Batı ve Aricia Dağları arasındaki vadilerle dağlara gönderiyoruz."

"Tamam."

Dagmar öne eğilip haritanın kuzey kesimini gösterdi. "Bu arada Demir Ejderhalar, Kuzey Elleri'nden ve Dışdüzlükler'den geçiyorlar, kuvvetlerimizin hiçbiri geri dönemeden araziye temizliyorlar."

Morfyd haritaya öylece bakıp birdenbire, "Annem biliyor," dedi.

"Neden böyle dedin?"

"Yoksa neden Ragnar'ı buraya getirsin? Aradan iki yıl geçmişken ve savaşı bitmek üzereyken? Bir şeylerin peşinde."

Dagmar dirseklerini masaya koydu ve ellerini çenesinin altına dayadı. "Bir savaşa daha girip, Yaşlılar'la arasını daha iyi tutabilir ama bu Hükümdarlık'la savaşmak için çabaladığı anlamına gelmez."

Morfyd hızlı hızlı yürümeye başladı. "Hükümdarlar, Kuzeylilere benzemez, bunu biliyorsun. Zemin ve eski kavgalar yüzünden bölünmüşlerdir. Tüm Hükümdarlık İmparatorluğu, ejderhasıyla ve insanıyla, o Thracius piçinin önünde eğiliyor. Thracius ülkesini demir bir pençeyle yönetiyor. Yaşlılar savaş kararı vermek zorunda kalana kadar annem bu işi uzatmaya kalkarsa... çok geç kalabilir."

"O zaman beklemeyelim," dedi Fearghus. "İnsan ve ejderha kuvvetleri önceden saldırınsın. Hükümdarların veya annemin planları devreye girmeden önce."

"Hayır."

Fearghus eşinin usulca söylenmiş ama sert sözlerini duyunca bir an için gözlerini kapadı.

"Annwyl..."

"Hayır, Fearghus. Onlar da bunu istiyor. Çocukları bırakmamızı istiyorlar."

"Kendi başlarının çaresine baksınlar diye onları bir tarlada tek başlarına bırakacak değiliz."

Annwyl hepsine teker teker baktı. Dagmar, insan kraliçesinin yüz ifadesini görünce ürpermeden edemedi. Annwyl'in bakışları... sabitti.

"Onları terk etmeyeceğim. Daha açık olamazdım."

Annwyl'in odadan çıkmasını izlediler. Kapıyı arkasından çarpınca kimse irkilmedi. Kraliçenin kapıları çarpması meşhurdu.

"Onunla konuşacağım," dedi Fearghus.

"Zaten konuşuyorsun, abi. Hepimiz konuşuyoruz. Bizi duymuyor."

"Rüya görüyor," dedi Dagmar. Onlara hizmetçiler arasında geçen konuşmaları aktardı. "Birilerinin bebekleri almak için geldiğini görüyor rüyasında."

"Ve?" diye bastırdı Fearghus. "Haklı mı?"

Dagmar ve Morfyd bakiştılar. Dagmar, "Evet. Haklı olabileceğini düşünüyoruz," diye itiraf etti.

Fearghus, "Birileri her zaman bebekler için gelmek isteyecektir," diyerek eşinin terk ettiği yere gitti. Hatta kollarını göğsünde kavuşturup, onun yaptığı gibi pencereden dışarı baktı. "Herkes onların ölmelerini istiyor."

"Bana güven, Fearghus. Eğer Annwyl'in gördüğü rüyalar bununla ilgiliyse ve aldığım detaylar doğruysa, endişelenmek için geçerli sebepleri var. Hepimizin var."

BÖLÜM 25

Ragnar karşıdaki barı gördüğünde yan yoldan yürümekteydi. Ancak dikkatini çeken şey bar değil, oraya giden erkeklerdi. Koşuyorlardı.

Ragnar iç çekti. Nelerle uğraşıyordu böyle.

Bara girdi ve gerilerdeki ufak masaya ulaşana kadar diğer masaların, bahis oynayan müşterilerin ve bar kızlarının yanından geçti. İnsan erkekleri tarafından çevrelenmiş olan Majestelerinin, orada bir saray kurduğunu görmüştü.

Ragnar masanın önünde durunca genç kız, "Lord Ragnar!" diye neşeyle bağırdı. Ragnar oradaki erkeklerin tamamına tepeden bakıyordu. "Beyler, bu Lord Ragnar. Lord Ragnar, bunlar da beylerim."

Kıkırdayınca Ragnar kızı saçlarından sürükleyerek dışarı çıkarmayı düşündü. Ama bu babasının yapacağı türden bir şeymiş gibi geliyordu; bunu yapması mümkün değildi.

"Sizi buraya getiren nedir, Lordum?"

"Seni arıyordum. Benimle beraber kaleye gelirsin diye düşündüm."

"Ama çok eğleniyorum," dedi kız, elindeki maşrapayı havaya kaldırdı. Tanrılar adına, kız fırlayıp gittiğinden beri ne kadar bira içmişti? Ragnar'ın onu bulması *o kadar da* uzun sürmemişti.

"Korkarım ki eğlenenin bitme zamanı."

"Ama bitmesini istemiyorum," diye dudaklarını büzdü. Ragnar kız böyle yaparken muhteşem görüldüğü için içinden küfretti.

"Umurumda değil!"

"Neden basıp gitmiyorsun?" diye terslendi oradaki adamlardan biri. "Git..."

Ragnar elini kaldırıp adamın yüzünün önüne koydu, bir düşüncesiyle adamı ve tüm barı susturdu.

"Beni sinirlendirme Leydim. Gel işte."

Olan bitenin farkında bile olmayan Keita "Ama gitmek istemiyorum," dedi.

Ragnar'ı sınıyordu ve bu, Ragnar'ın hiç hoşuna gitmemişti. Keita'ya karşı bu kadar korumacı davranan adama bakarak "Köpek gibi havla," diye emretti.

Adam havlamaya başlayınca Keita'nın gözleri kocaman açıldı, ağzı açık kaldı.

"Kes şunu," dedi Ragnar'a.

Ragnar sağındaki adama baktı. "Ördek gibi vakla."

"Ragnar!" diye cıyıkladı Keita, tüm havlama ve vaklama seslerinin üstünden. "Kes şunu!"

Merakı uyanan Ragnar "Onlara ne yaptığın seni neden ilgilendiriyor?" diye sordu.

"Çünkü yaptığın şey yanlış. Göremiyor musun?"

Görebiliyordu, Keita'nın da bunun farkında olması onu şaşırtmıştı.

"Sen benim yaptığımdan farklı ne yapıyorsun ki?"

"Şaka yapıyor olmalısın." Ragnar, Keita'nın kesinlikle sarhoş olmadığını fark etti.

"Tam değil. Bu insan erkekleri seni eğlendirmek için kırık camın üstünde emeklerler."

"Kendi iradeleriyle. Ben kimseyi bir şey yapmaya zorlamam, şu *havlamayla vaklamayı durdurur musun?*"

"Durun."

Ragnar'a itaat ettiler ve Keita gözlerini kıstı. "Bana da yapabilir misin bunu?"

Ragnar güldü. "Ejderhalar asla bu kadar kolay değildir, prenses. Ama arzulu erkekler en kolayları."

"Bu benim suçum mu diyorsun yanı?"

"Adamlara yardımcı olmadığın kesin." Ragnar elini Keita'ya uzattı. "Şimdi, geliyor musun yoksa adamları böğürtmeye başlayayım mı?"

Keita kalkıp masanın etrafından dolaştı. Ona uzatılan eli tuttu ama hareket etmedi. "Bırak onları Ragnar."

"Nasıl istersen."

Keita'nun dediğini yaptı ve herkes daha önce ne yapıyorsa o anda ona döndü.

Keita'nun gittiğini fark eden erkekler kalması için ona yalvarmaya başladılar.

"Hepinizden özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Ama geri döneceğim." Ragnar'm onu ön kapıdan geçirmesine izin verdi. "Çok kötüsün!" dedi, elini hızla çekti.

"Senin beni sınaman da çok kötüydü."

"Sınamıyordum."

"Öyle mi? Sen o kadar adamla çevrilmişken ne yapacağımı görmeye çalışmıyordun yani?"

"Onları ben çağırmıyorum. Gerçekten de o kadar basit biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle düşünüyorum."

Öfkelenen Keita nefesini tuttu, zayıf yumruğuyla ona saldırmak için kolunu geri çekti, o anda keskin gözleri sarışm, lacivert pelerin giyen, yolda hızla giden bir kadını gördü. "Bu o!"

"Kim?"

"Gel."

"Anlamadım?"

"Uzaklaşmasına izin veremeyiz!" Ragnar'm elini tuttu ve onu sürüklemeye çalıştı. Ejderha ona boş boş bakıp, Keita ona ne olduğunu anlatana kadar hareket etmeyi reddedince Ragnar'ın elini bıraktı, entarisinin eteğini kaldırdı ve kadını takip etti.

Geç saate kadar uyumanm, Éibhear'ın, Annwyl'in Vigholf ve Meinhard'la giriştiği ikinci bir kavgayı kaçırmasına sebep olacağını kim bilebilirdi ki? Bu sefer onları durdurmakla ilgili endişelenmesi, bu arada kellesini kaybetmekten korkması, bölgesel bir savaş başlatmaktan sorumlu olması da gerekmiyordu, çünkü dövüş bir talim alanında yapılmıştı. Ama ona yiyecek bir şeyler getiren uşakların dediğine göre, epey güzel bir dövüşü kaçırmıştı. Tam Éibhear'a özgü bir durum.

Ama evdeydi ve bundan dolayı mutluydu.

Basamaklardan inip Büyük Salon'a girdi. Kimse yoktu, uşaklar bile başka bir yerde başka bir şeyle meşguldüler. Üstüne üstlük Éibhear'ın canı sıkındı ve dün gece içtiği büyük miktarda şarabın etkisini hâlâ hissediyordu. Ama birkaç erkek kuzeniyle ve bar kızlarının bazılarıyla epey güzel vakit geçirmişti.

Şimdi ne yapacağına karar vermeye çalıştı, şehre inmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi. Kitapçılarda durup yeni ve ilginç bir şeyler bakabilirdi. Muhtemelen her şey yeni ve ilginç olacaktı çünkü bir kitap satın alalı uzun zaman olmuştu. Kuzeyliler pek kitap okumazdı ve Éibhear sadece birkaç kez bir kütüphanede veya kitapçada durabilmişti. Kitapçılarda dolaşmayı teklif ettiğinde diğerleri ona boş boş bakıyorlardı, tanrılar adına.

Kulağa çok güzel gelmiyor muydu? Güzel bir kitap, yerel barların birinde güzel bir yemek.

Parası var mı diye ceplerini kontrol eden Éibhear—dün gece Briec'in odasından biraz para çalmıştı, ağabeyinin o kadar paraya ihtiyacı yoktu nasılsa—çıkıp gitti.

Dışarı çıkar çıkmaz beynini dağlayan ılık yüzünden yüzünü buruşturdu. Bu onu hedefinden alıkoymasa da, içkinin her zaman dostu olmadığını hatırlatmıştı. Ailesi kadar sağlam içemiyordu Éibhear.

Bol bol oyalanan, sadece tek gözünü açabilen Éibhear, Büyük Salon'a giden merdivenlerden yürüdü. Ayakları avlunun parke taşlı zeminine değer değmez yandaki çıkışa yöneldi ve yürümeye başladı.

"Merhaba, Éibhear."

Éibhear durup merdivenlerden yukarı baktı. İnerken birinin yanından geçtiğini fark etmişti ama merdivenlerden inerken kusmamaya öylesine odaklanmıştı ki, onun kim olduğuna pek dikkat etmemişti.

Gözlerini kırıştırıp daha yakından bakmak için yaklaştı. Tanrılar adma, bir daha asla bu kadar hızlı içmeyecekti.

"Ee... merhaba."

"Tanrılar aşkına... İki sene içinde kendi amcamın beni tanıyamayacağı kadar mı değiştim ben?"

Éibhear'ın—iki gözü birden—kocaman açıldı, kıza bakarken çektiği acıyı umursamadı. "Izzy?"

Izzy'nin gülümsemesi her zamanki gibi onun yüzünü ve Éibhear'ın dünyasını aydınlattı. Éibhear bu gülümseme yüzünden Izzy'den nefret ediyordu. Issız Kuzey Elleri'ndeki uzun, yalnız nöbetlerinde devamlı bu gülümsemeyi düşünmüştü.

"Sen... sen nasılsın?"

"İyiym. Anne babamın ve tüm ailemin..."—kale duvarlarına doğru haykırdı—"*yalancı olduklarını öğrendim!*"

"Öff, aş artık bunları!" diye bağırdı Talaith içeriden bir yerlerden.

"Ama bunun dışında," diye devam etti Izzy, "İyiym. Sen?"

"İyiym."

"Kuzey Ülkeleri sana yaramış gördüğüm kadarıyla. Büyümüşsün. Her yerin büyümüş."

Söyleme bunu. Söyleme!

"Çok çalıştım. Askerlik nasıl?" diye sordu hemen, konuyu değiştirmek için.

"Hâlâ eğitimdeyim," diye sızlanıp gözlerini devirdi.

"Ağaçları yerinden oynatabiliyorum ben. Epeyce."

Izzy güldü. "Endişelenme, birkaç yıl içinde ikimizin de korukulacak kişiler olacağımızdan eminim."

Éibhear ona işaret etti. "Orada ne var?"

Izzy tüy yumağını havaya kaldırdı. "Köpek yavrusu."

"Onu Dagmar'm kulübelerinden almadın, değil mi? Dagmar derini yüzer."

"Onu dışarıda dolaşırken bulduğumu söylesem işe yaramaz yani?"

"Hem de hiç."

Izzy köpek yavrusunu yüzüne yaklaştırdı, burnunu köpeğin ıslak burnuna bastırdı. "Ama çok tatlı."

"Birkaç ay içinde suratını darmadağın eder."

"Onu istiyorum, kesinlikle."

Éibhear kıkırdadı. "Görüyorum ki değişmemişsin, Izzy."

"Kiminle konuştuğuna bağlı."

Elinde köpek yavrusuyla, hâlâ yol boyunca kirlenmiş toz-luklar, kolsuz bir tunik giymişken yanaklarıyla boynuna çamur bulaşmış Izzy'yi izleyen Éibhear, o anda ondan uzaklaştığını hissetti. Izzy için beslediği tüm o uygunsuz duygular—o lanet, kontrol edilemez duygulardan nasıl nefret ettiğini tanrı-lar bilirdi—gitmişti. Onu hâlâ yeğeni olarak görmüyordu, ku-zeni olarak bile görmüyordu ama o hâlâ Izzy'ydi. Hiçbir şekilde ilgi duymadığı Izzy.

Bunu fark eden Éibhear'm başının ağrısı sönüp gitti, Izzy'ye yaklaştı. "Şehre inip kitapçılara bakacaktım, sonra da bir şey-ler yiyecektim. Belki sen..."

"Hey!"

Éibhear avlunun öte yanına baktı ve kuzeni Celyn'i görünce gülümsedi. İkisi de gençken Celyn'le Éibhear çok yakın arka-daşlardı. Celyn, Izzy'yi tanıyana kadar. Ama şu anda önemli değildi bu.

"Celyn?" diye sordu Izzy, ejderha orada sanki büyüyle yok-tan var olmuş gibi Éibhear'ın kuzenine bakıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Celyn avlunun ortasında durdu, 'Sence?' diye sorarcasına omuz silkti, Éibhear azı dişlerini gıcırdattı biraz. Hâlâ küçük Izzy'yi baştan çıkarmaya çalışıyordu, değil mi? Celyn'in bu-nun yanlış olduğunu ve Briec'in onu öldüreceğini bilmesi ge-rekiyordu. *O kadar da aptal olamazdı herhâlde?*

"Seni kontrol etmeye geldim, değil mi?" Evet. Doğru. Celyn *o kadar da aptal olabiliyordu* meğer.

Izzy köpek yavrusunu basamağa bırakıp ayağa kalktı. Dim-dik durdu, Éibhear'ın onu en son gördüğünden beri en az sekiz on santim uzamıştı. Boyu bir insan dişisi için pek normal sa-yılmazdı, ama Izzy de normal biri değildi zaten. Daha kötüsü, Küçük Izzy'nin büyüyen tek şeyi boyu değildi. Kızın vücudu dolgunlaşmıştı. Bu yüzden Éibhear ondan birazcık nefret etti; kendine savaşçı diyen kimsenin vücudu bu kadar kıvrımlı ol-mamalıydı.

Izzy, Celyn'e doğru koşup salak herifin üstüne atladı. Bacakları Celyn'in beline sarılırken, kolları da omuzlarına dolanırken, Celyn, Izzy'nin masum ve neşeli sevgi gösterisini, onun kalçasını olduğu gibi avuçlamak için bir fırsat olarak kullanıyordu.

Izzy ne yapıyordu böyle yahu? Farkında bile olmadan Éibhear'ın azgım kuzenine her türlü yanlış işareti gönderiyordu ve her zamanki gibi, durumdan tamamen bihaberdi!

"Ah," dedi Celyn, Éibhear'a, onu daha yeni görmüş gibi. "Merhaba kuzen."

"Celyn."

Celyn'in, Izzy'nin kıcının üstündeki tutuşu sertleşmiş olmalıydı ki, kız cıyaklayıp onun ellerini tokatladı. "Kes şunu!" Aşağı atlayıp güldü, Celyn'in omzuna bir yumruk attı.

"Ah."

"Yalnız mı geldin?" diye sordu Izzy.

"Fal benimle birlikte geldi. Buralarda bir yerdedir." Kızın burnunun ucuna işaret parmağıyla tıklattı. "Ama ben seni aradım. İyi misin?"

"Haberin var mıydı? Bebekten?"

"Haberim olsa sana söyledim, biliyorsun. Senin için annemin gazabını riske ederdim, tatlı Iseabail."

Izzy gözlerini devirdi, yalancı piçe Éibhear'm ona güvenmediğinden fazla güvenmiyordu. "Nedense bundan şüpheliyim."

"Doğru, ama beni suçlayabilir miydin?"

"Hayır. Ama geldiğine sevindim."

"Ben de."

Éibhear buna daha fazla -kusmadan—dayanamayacağını bilerek onlara elini salladı. "Gidiyorum," dedi.

"Brannie'yi bulup beraber bir şeyler yeriz diye düşünmüştüm," dedi Izzy.

"Şimdi olmaz. Bir yere gitmem gerek."

"Çok kötü," dedi Celyn. Evet, tamamen yıkılmış görünüyordu.

Ama Éibhear orada, o anda kuzeniyle tartışmayacaktı. Buna gerek yoktu. O akşam Izzy'le konuşacaktı. O hâlâ masum biriydi, salak kuzeninin çizgiyi çoktan aştığını anlamıyordu.

Ama Éibhear buna dur diyecekti. Bunu yapması gerektiği için. Hâlâ Izzy'nin amcasıydı, değil mi? Kan bağı yoktu tabii ama yine de amcasıydı. Ve bir amca-yeğen ilişkisiyle büyümedikleri için, Celyn gibi ejderhaların niyetini ona açıklamak daha kolay olacaktı.

O zamana kadar birkaç kitap alacak, bir şeyler yiyecek, maa-
lesef geri dönen lanet baş ağrısı için şifacıdan bir şeyler bakacaktı.

Ragnar'ın, Keita'nın nereye gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama takip etmesi gerektiğini biliyordu. Onsuz başma ala-
cağı belayı düşünmek bile korkutucuydu. Ve Keita'yı şimdiye kadar tanıdığı herkesten daha eğlenceli bulduğu gerçeğinden de kaçamıyordu artık.

Keita bir insan dişisini takip ediyor, uzaktan izliyordu. İnsan her durduğunda, takip ediliyor mu diye etrafına baktığında, Keita ya bir binanın gölgesine sığınıyor ya da kalabalığa karış-
ıyordu. Ragnar bir süre sonra Keita'nın bu işte çok başarılı ol-
duğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Ragnar'ın onu ilk başta zannettiği aptal prenses görüntüsünden gün geç-
tikçe uzaklaşıyordu.

Keita birdenbire durdu ve Ragnar'ı durdurmak için elini kaldırdı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Ragnar sonunda.

"Bampour'u öldüren sürtük bu," dedi Keita fısıldayarak.
"Burada. Bu bir tesadüf olamaz." Dikkatle bir binanın köşe-
sinden dönüp baktı, hızla nefes aldı, yeniden Ragnar'a baktı.

"Ne?" diye sordu Ragnar. "Ne oldu?"

"Ona inanmıyorum!"

"Kime?"

Her mantıklı ejderhanın yapacağı gibi cevap vermek yerine, Keita fırlayıp gitti. Ragnar'ı onu takip etmek zorunda bıraktı, Keita'nın neyin peşinde olduğunu bilmiyordu çünkü. Keita eski bir depo gibi görünen bir yerin önünde durdu. Bir eliyle kapıyı birkaç saniye boyunca tuttu, sonra açtı.

"Orospu!" diye bağırdı. Ragnar bunu biraz kaba buldu çünkü Keita bu kadını tanımıyordu. Ama depoya girdiğinde kadının kimin yanında durduğunu gördü ve Keita'ya hak verdi. Kadın kesinlikle bir fahişeydi.

Mahvedici, bar kızını tuttu, onu bir kalkan gibi kullanıp önüne çekti.

"Beni koru, Dana!" diye yalvardı Gwenvael, Ragnar onun şaka yapıyor olmasını umut etti. "Bu kötülük taciri ve onun salak adamı ikimizi de yok etmeden!"

Ragnar önden gidip *kendisinin* bu salak adam olduğunu varsaydı.

"Seni orospu," dedi Keita yeniden. "Eşin nerede? Anlayınca ne diyecek?"

"Ona söyleyemezsin!" diye haykırdı Keita. "*İkimizi de öldürür!*"

"Ona nasıl doğruyu söyleyemem?" dedi Keita. "Kadınlığa nasıl ihanet edebilirim?"

Kadın Keita'yı işaret etti. "Beni pencereden atan oydu."

Gwenvael kardeşine baktı, ağlayıp sızlaması anında kesilmişti. Ağabey de, kardeş de oyuncuydu ama Keita, Gwenvael'den çok daha iyiydi bu konuda. "Onu pencereden mi attın?" diye sordu Gwenvael.

"Nankör keçinin hayatını kurtarıyordum. Bir dahakine zahmet etmememi hatırlat bana. Cidden, onun senin orospularından biri olduğunu bilsem..."

Bu kelimeyi ne kadar da rahatça kullanıyordu böyle.

Kadm Keita'ya yanaştı. "Ben orospu değilim, uçkuru düşük kadın. Şansım varken seni öldürmeliydim."

"Belki de, ama yaşlı adamın dölünü bacaklarından silmekle o kadar meşguldün ki, buna zamanın kalmamıştı."

Gwenvael homurdandı, kardeşiyle beraber kahkahayı bastılar.

"Boş ver bizi, Dana." Gözlerindeki yaşları tek eliyle silen Gwenvael, kafası karışan insana diğer eliyle bir para kesesi uzattı. "Söz verdiğim gibi."

"Teşekkür ederim, Lordum." Keita'ya soğuk soğuk baktı, onu daha büyük bir tehdit olarak gördüğü açıktı. Kadın yandaki bir kapıya ulaşana kadar geri geri yürüdü, dışarı çıktı.

"Geri döneceğinden şüpheliyim," dedi Ragnar.

"Benim için çalışıyor, ona iyi ödeme yapıyorum," dedi gölgelerden bir ses. "Geri dönecek."

Dagmar Reinholdt'un köpeği Canute aydınlığa çıktı, Keita geri geri giderken Ragnar'a tosladı. "Tanrılar adına! Köpek konuşuyor." Dagmar köpeğin ardından içeri girince, Ragnar bir anlığına kaşlarını çattı. Keita bir nefes verdi. "Tanrılara şükür sensin, kardeşim. Çok şükür. Konuşan bir köpekten daha garip bir şey düşünebiliyor musun?"

Dagmar, önünde insan biçiminde duran üç ejderhaya baktı ve sonra başını salladı. "Hayır, Prenses Keita. Aklıma bundan daha garip bir şey kesinlikle gelmiyor."

Keita sırtıttı. "Yine o kinayeli konuşma."

"Ben mi? Kinaye mi? Asla." Kadın ölse bundan daha ifade-siz konuşamazdı herhâlde. Solgun ellerini bitişirmiş, entarisinin eteğine dayamış olan savaş lordunun kızı neredeyse masum bir bakire gibi görünüyordu. Manastıra kapanmış, evde kalmış bir genç kadın. Gözleri hariç. Keita'ya göre bu resmi bozan şey o soğuk, hiçbir şeyi kaçırmayan gözlerdi.

Ve Yılan Keita, ağabeyinin seçtiği eşten gerçekten hoşlanmaya başlamıştı. Dagmar Reinholdt, o kadar acımasız ve kötü biriydi ki, Keita kadının üstündeki tüm o grileri göz ardı etmeye zahmet ettiği anda... cidden, bu insan dışisine hayran olmamak mümkün müydü?

"Neden buradasın, prenses?" diye sordu Dagmar.

"Burada yaşıyorum," dedi Keita. "Halkımın toprakları burası."

"Bu oyunu mu oynayacağız yani?"

"Oyunları severim."

"Keita," diye azarladı onu ağabeyi.

"Öff, peki. Kızı tanıdım, kimin için çalıştığını görmek istedim. İkiniz olduğunu öğrenince nasıl şaşırdığımı hayal edin..." Sırtışı genişledi, bakışları savaş lordunun kızı ve Gwenvael

arasında sağa sola kaydı. "İkinizin böyle oyunları sevdiğini hiç bilmiyordum. Güzel seçim, abi."

"Dagmar *müthiş* değil mi? Köpeklerini eğitirken onu görmen lazım!"

"Kesin. İkiniz de."

Keita elini Dagmar'ın koluna koydu. "İhtiyaçlarını karşılamak için bir fahişe tutmakta utanılacak bir şey yok, Leydi Dagmar. Ben de kararsız kalsam bunu yapardım, erkek mi seçsem yoksa bir kadın mı?"

"Dana'nın bir fahişe olmadığını sen de, ben de biliyoruz."

"Katil daha uygun bir sıfat mı olur?"

"Sen ne oluyorsun öyleyse?" diye sordu Ragnar, Keita'ya.

"Halkına şadık biriyim. Kes sesini."

"Seni o sabah Lord Bampour'un odasına sokan da sadakatin miydi?" diye sordu Dagmar.

"Zavallı Lord Bampour'un sağlığı için endişeleniyordum sadece. Akşam yemeğinde hiç de iyi değildi."

Dagmar'ın dudakları, neredeyse gülümseme olarak adlandırılabilir şekilde büzüldü. "O senden çok daha iyi bir yalancı, Kirleticisi."

Üstünde çalışılmış bir dehşet ifadesiyle ellerini göğsüne bastıran Keita, "*Yalan söylediyimi mi* ifade ediyorsunuz, Leydi Dagmar?" diye sordu.

"Senin onuruna bir tapınak yapmaya yemin etse bile, hakikatle konuşmaya zahmet etmezdin demeye çalışıyorum."

Keita bir parmağını havaya kaldırıp salladı. "Bunu kabul etmiyorum." Ragnar'a dönüp omuz silkti. "Her zaman bir tapınağım olsun istemişimdir."

"Ülkenin her yanından erkekler gelip sana tapsınlar diye mi?" diye neşeyle bağırdı Gwenvael.

"Evet! Ben bir tanrıça olacağım için bana hediyeler sunmaları gerekirdi." İç çekti. "Hediyelere bayılırım."

Dagmar, Keita'nın omzunun üstünden Ragnar'a baktı. "Son birkaç gündür buna mı katlanıyorsun sen?"

"Evet." Kaşlarını çattı. "Hoşuma da gidiyor. İyi bir şey değil bu, değil mi?"

"Endişelenme," dedi Dagmar ona. "İlk başlarda biraz canın acır sadece."

Seçilmiş Hanedan'dan Ren, Ejderha Kraliçe'nin odasına girdi. Kraliçe ona sıra sıra dişlerini göstererek gülümsedi, pençesini sallayarak ona işaret etti.

"Merhaba dostum."

Ren arka ayakları üstünde kaldı, diz çöktü ve başını eğdi. "Kraliçem."

"Öff, tanrılar aşkına, Ren. Kime oynuyorsun bu tiyatroyu?"

Ren oturdu, gözlerine düşen kürkü savurdu. "Adab-ı muâşeretle yanılmayı severim, Rhiannon."

Kraliçe yine güldü, pençesini yeniden salladı. Taktığı tasma'nın duvara bağlı olan zincirleri gevşedi. Kraliçeyle eşinin oynadığı bir oyundu bu. Ren'in asla sorgulamadığı bir oyun. Hem bu onu ilgilendirmedığı için, hem de ikilinin arasında olup bitenlerin saflığından ve sıcaklığından ötürü. Ren'in halkına, Batılı Güney Elleri ejderhalarının nasıl değiştiklerini açıklayan bir şeydi bu. Bu topraklarda yaşayan ejderhaların bildiği her şeyi değiştirebilecek tek şey, Rhiannon ve Bercelak'm birbirlerine duyduğu aşktı.

"Beni mi çağırdın?"

"Evet." Rhiannon kaya yığınının oturdu ve yanındaki bir yere hafifçe vurdu. Burası onun resmi tahtı değildi. Tahtı, Yaşlılar'm da girebileceği kadar büyük olan başka bir mağarada bulunuyordu. Burası Rhiannon'un yatak odası da değildi. Burası Kraliçe'nin Odası olarak bilinirdi, dünyayı değiştiren kararlar çoğunlukla bu odada alınırdı.

Ren oturdu, kraliçe "Keita'mı gözlediğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Keita işini iyi yaptığı için bir canlı hedef haline geldi, onu desteklediğini bilmek beni çok rahatlatıyor," dedi.

"Dobralığıma bağışla ama orospu kızının ne yaptığı osurduğunda bile değil sanıyordum. Seksen altı yıl önce ona tam da bu kelimelerle hitap etmiştin, doğru mu?"

"Kızım ile olan ilişkiyi kimseye açıklamak durumunda değilim. Ne sana..."

"Ne de ona."

"Kimseye. Ne yapıyorsam, neden yapıyorsam, beni ilgilendirir."

"Anladım. O zaman benden ne istediğine bakalım."

"Batı'ya gitmeni ve..."

"Hayır." Ren başını salladı. "Keita'yı Kuzeylinin ellerine bırakasın diye gitmeyeceğim."

"Kuzeyli seni endişelendiriyor."

"Keita'nın canını yakabiliyordu, daha önce tanıdığım hiçbir erkek bunu beceremez."

"Ne demek bu?"

"Keita ona karşı savunmasız demek. Bundan hoşlanmıyorum."

"Hoşlanıp hoşlanmamak sana kalmadı. Senin de dediğin gibi Keita ona karşı savunmasız kalmış olabilir ama bunun, onun Keita'nın yanına yaklaşmasını zorlaştıracığından şüphem yok. Ama ikinizi ayırmak benim hedefim değil."

"Hedefin ne o zaman? Sana sadece benim yardım edebileceğim mesele ne?"

"Benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum."

"Nedir?"

Rhiannon ona bir şey attı. Ren pençesiyle yakaladı. İnceledi. "Altın bir Quintilia sikkesi."

"Bir Hükümdarlık sikkesi. Arada fark var." Ren bunu biliyordu. Quintilia paraları her yerde bulunabiliyordu, tüm ülkede de kullanılıyordu. Som altından yapıldığı için çok daha değerli olan Hükümdarlık sikkeleri ise sadece Quintilia İmparatorluğu'nda bulunurdu. Genellikle de sadece soylular tarafından kullanılırdı. "Barbar kabilelerden biri tarafından yıkılan bir kentin enkazında bulundu."

"Bunu barbarların yaptığını düşünmüyor musun artık?"

“Her kim yapıyorsa, herkesi öldürtüyor, esir almıyor. Batı Dağları’ndaki barbarlar her zaman esir alır. Böyle para kazanırlar.”

“Hükümdarlar’ın yaptığını mı düşünüyorsun gerçekten?”

“Bunu *biliyorum*. Ama gerçek delile ihtiyacım var. Yıldırımlarla olan ittifakıma hiçbir zaman sıcak bakmayan Yaşlılar için değil, çocuklarım için. Sadece savaş istediğimi düşünüyorlar.”

“İstemiyor musun ki?”

Kızını hatırlatacak şekilde pençelerini havaya savurdu. “Evet! Ama yok edebileceğimi *bildiğim* kişilerle savaşa girmek istiyorum, Demirlerle *değil*, dostum.”

BÖLÜM 26

“Sen Tahtın bir Koruyucusu musun?” Dagmar, Keita’ya başını salladı ve Gwenvael’e yanaştı. “Ne demek bu?”

Eşinin bilmediği—*herhangi!*—bir şey olması o kadar nadir görülen bir durumdu ki, Gwenvael bir an bu hissin keyfine vardı. Kadın “Ee?” diyene kadar.

“Onlar... tahtın gizli ajanları gibiler sanırım.”

“Casus gibi mi yani?” diye sordu Dagmar, Gwenvael’in kız kardeşine odaklanarak. “Sen? Sen bir... casus musun?”

“Koruyucu’yu tercih ederim. Casus çok korkutucu bir kelime değil mi sence de?”

“Sen?” diye sordu Dagmar yine, Gwenvael kalçasıyla onu dürterken. Keita şimdiye kadar Dagmar’dan hoşlanmış gibiydi ve Gwenvael bunun böyle devam etmesini istiyordu. Birçok kez Keita’nın öfkesine hedef olmuştu; üç gün boyunca onun yemeğine veya şarabına kattığı bir şey yüzünden kusmaktan başka bir şeyle meşgul olamamıştı. Güzel eşinin başma gelmesini istemediği bir kaderdi bu. “Sadece... çok sıkıcı biri gibi görünüyorsun.”

Gwenvael irkildi ama Keita sadece güldü. “Değil mi? Çoğunlukla da öyleyim. Konu tahta geldiği zamanlar hariç. Tahtı gerekirse son nefesime kadar koruyacağım.”

“Gerekmeyeceğini umut ederim,” diye araya girdi Yıldırım. Gwenvael o piçe sırtmadan edemedi.

“Sana ne yahu?” Yıldırım ona cevap vermeyince Gwenvael kardeşine baktı. “Keita? İkinizin arasında ne oluyor?”

“Sevişiyoruz sadece.”

“Öyle tabii. Ama bu, onunla işin bitmesine rağmen neden etrafında takılmaya devam ettiğini açıklamıyor.”

“Bu işte çok iyi diye olmasın sakın?”

Dagmar elini Gwenvael'in göğsüne bastırđı, gözleri Keita ve Ragnar'ın üstündeydi. "Hükümdarlıklar'la mı alakalı?" diye sordu, ikisinin de bakışları donuklaşınca Gwenvael eşinin doğru bir tahminde bulunduğunu anladı.

Keita, Gwenvael'in eş olarak aldığı insanı inceledi. "Ona ne kadar güvenebiliriz?" diye sordu ağabeyine.

"Ona hayatım pahasına ve ailedeki herkesin hayatı pahasına güvendim zaten. Babam bile ona güveniyor."

Şaşıran Keita tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Dagmar başını salladı. "O zaman çabuk olacağım ve sana söyleyeceklerim bu surları aşmayacak." Herkes bu sözlerle katıldığını belirtince konuşmaya devam etti. "Derebeyi Thracius'un tahta beni geçirme umudu var. Annem onun saraydaki birinden şimdiden fayda sağladığını düşünüyor. Bana kısa zaman içinde ulaşacaklarını düşünüyor, ama işi biraz hızlandırmak için... Esyld'in tüm bu zaman boyunca nerede olduğunu bildiğimi yaymam gerekiyor."

Ağabeyi başını salladı. "Sen delirdin mi? Aile öğrenirse..."

"Almam gereken bir risk bu. Ve bana yardım edebileceğini düşünüyorum Dagmar."

"Sen ve Esyld hakkındaki söylentiği yaymamı mı istiyorsun?"

"Bunu yapabilecek daha iyi birini tanıyor musun?"

Dagmar sırtıttı. "Hayır."

"Bu işten hoşlanmadım Keita," dedi Gwenvael.

"Bunun farkındayım ama hainlerin çok daha kısa zamanda kendilerini ortaya çıkarmalarına ihtiyacım var. Zamanımızın tükenmesinden korkuyorum."

Gwenvael tartışmaya başladı ama eşi onun sözünü kesti.

"Keita haklı." Dagmar bir nefes verdi. "Hükümdarlık insan kuvvetlerinin Batı Dağları'nın yakınındaki kentlerle köyleri yağmaladıklarından emin gibiyiz. Orada Annwyl'in birliklerini bölmeye çalışacaklar, onlara yardım etmeleri için oraya bizim ejderha kuvvetlerimizi yönlendirmeyi umut edecekler."

"Ve Tiksinç Styrbjörn Thracius'a yardım ediyormuş gibi görünüyor," dedi Ragnar. "Her şey yerli yerine oturuyor. Ben de bu işten nefret ettim ama bastırmamız lazım."

"Kız kardeşimin emniyeti ne olacak?" diye sordu Gwenvael. Kuzeyliye öfkeyle bakıyordu ama Keita kendini birkaç dakika öncesinden daha özel hissetti.

"Kız kardeşini hayatım pahasına koruyacağım. Buna Ka-nun ve ailemin adı üstüne yemin ederim."

"Bu bana ne ifade eder ki?" diye sordu Gwenvael.

"Her şeyi," dedi Dagmar eşine. "Senin için her şey demek bu."

"Keita?" diye sordu Gwenvael. "Sen ne diyorsun?"

"Kurnaz Ragnar'a sana güvendiğim kadar... veya aslında Ren'e güvendiğim kadar güveniyorum."

Gwenvael dudağını büzdü. "Ren'e benden daha çok mu güveniyorsun?"

"En azından güvenilebilecek biri."

"Beni hâlâ bunun için suçluyor olamazsın kardeşim! Bir kez geç kaldım alt tarafı!"

"Ben de bu *mükemmel* kelleyi kaybedecektim az kalsın! Ren orada olmasa mükemmelliğim sonsuza kadar kaybolacaktı. Bu olaydan sonra nasıl kendine katlanabiliyorsun bilmiyorum."

"Benim mükemmelliğim yerli yerinde duruyor da ondan. Önemli olan tek şey de bu!"

Depodan çıktıktan sonra çiftler halinde ayrıldılar. Kaleye geri dönerlerken Gwenvael eşinin elini tuttu.

"Ee?" diye sordu.

"Bana hiç bahsetmediğine inanamıyorum."

"Bu bilgiyi vermek bana düşmezdi. Hem o benim kardeşim."

"Mantığım beni korusun, *tam da* senin kardeşin, Gwenvael."

"Ne demek bu?"

"Umarım Ragnar neye bulaştığının farkındadır."

"Onunla yattı zaten, daha nasıl bulaşacak ki?"

"Hayır."

"Ne hayır?"

"Senin de incelikle belirttiğin gibi, yatmadı."

Gwenvael durdu, eşini de durdurdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İçgüdü. Beden dili. Kız kardeşin çok akıllı biri. Ragnar'la çok gizli bir ilişki yürüterek—annenin onlarla kaç kez ittifaka girdiğinden bağımsız olarak, ailedeki çok kişi ve diğer soylu ejderhaların çoğu hâlâ Kuzey ejderhalarını düşman olarak görüyor—annesinin tahtını ele geçirmeye istekli, sıkkın prenses tiplemesini daha da vurguluyor. Aptalı oynuyor, bu şekilde kendine kontrol edilebilir biri havası veriyor. Annesine, ikisinin de fark edemeyeceği kadar benzemesi ne yazık."

"Bunu Keita'nın duyabileceği bir sesle söyleme. Boğazını yırtar senin."

"Aklımda tutacağım." Gwenvael'i çekiştirince yürümeye devam ettiler. "Ama yakında yaparlar diye tahmin ediyorum."

Gwenvael yıllar geçtikçe eşinin konudan konuya eğilimi olduğunu öğrenmişti. Dagmar'm mükemmel zihni bu şekilde çalışıyordu. Çoğu kişi zihninde ancak bir iki konuyu tutabilirdi, Dagmar yüzlercesiyle ayn anda başa çıkabiliyordu.

"Yakında ne yaparlar?"

"Düzüşürler."

Gwenvael durdu yine. "Yapmadılar dedin sanıyordum?"

"Yapmadılar. Bunun seni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamadım."

"Sırf seni aldım diye tepesi attığı için kız kardeşimle oyun oynuyorsa?"

"Herhangi bir erkeğin kız kardeşinle oyun oynayıp, sonra bunun tadını çıkaracak kadar hayatta kalabileceğini sanmam. Gerçi fark etmez, bu Ragnar'ın tarzı değil."

Gwenvael cevap olarak sadece homurdanınca, Dagmar boş-taki eliyle eşinin çenesini okşadı. "Ve ben seninleyim, onunla değil. Ragnar bunu anlıyor."

"Anlasa iyi olur."

"Hem kız kardeşinle yatar yatmaz beni bir saniye daha düşünmeyeceğinden eminim."

"Bunun olacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bunu görmek için benim gözlüklerimi mi takman lazım, Kirleticisi?" Yine Gwenvael'i çekiştirdi. "İkisi de birbirleri için çıldırıyor!"

Keita, Ragnar'la beraber kentten ayrılırken onu gördü. Bir demirci tezgâhının önünde duruyordu, güzel, genç bir kızla konuşuyordu. Kızın elini tutup ona yanaştı.

Keita durdu, onlara bakakaldı, öfke damarlarını tutuşturuyordu sanki.

"Keita?" Ragnar elini kızın belinden çekti. "Ne oldu?"

Öfkesinin şiddetinden cevap veremeyen Keita, demircinin önündeki çifte yaklaşana kadar hızla yürüdü. İki elini de kaldırıp insan erkeğine vurdu, onu yana itti. Etkilendiğini itiraf etmesi gerekti. Kardeşlerine böyle vurmak onları sadece sinirlendirmekten başka bir şey yapmazdı ama insan erkeklerinin birkaç kemiği bu vuruşun şiddetiyle kırılabilirdi. Ama bu adam sadece ona bakakaldı.

"Keita?" diye sordu, bariz bir şekilde şoka girmişti.

"Bunu yapıp da," diye hırladı piçe, "öylece kurtulabileceğini mi sandın? Sana izin vereceğimi mi sandın?"

Annwyl'in ordularının komutanı ve ablasının değersiz insan eşi olan adam kaşlarını çatı, kafası karışmış gibi göründü, sonra gözlerini kocaman açtı. "Hayır, hayır. Anlamıyorsun!"

Adamı yakmayı düşünmeden ona bakamayan Keita kıza döndü. "Sen. Orospu. Kaybol gözümün önünden, yoksa tüm tanrılar adına yemin ediyorum ki, sevdiğin *her şeyi* yok ederim!"

Dehşete düşen kız gözyaşlarına boğuldu ve kaçıp gitti, Keita'nın, arkasında duran adama odaklanmasına olanak verdi.

Keita ona baktı, parmağını doğrulttu. "Kemiklerini etinden ayırmalıyım, seni aşağı tabaka!"

"O benim kuzenim," diye araya girdi Brastias.

"Evet. Tabii. Güzel hikâye. Daha önce *bu* zırvallığı hiç duymamıştım, haklısın."

"Ondan yeni dadımız olmasını istiyordum."

Bunda bir gerçeklik tınısı vardı sanki, değil mi? "Yeni dadı mı?"

"Bir dadıyı daha kaybettik, Morfyd de genç kuzenim bu görevi alır mı diye bakmamı istedi benden. Çılgık çılgına ağlattığın,

muhtemelen onu görmeme bir daha izin vermeyecek olan teyzemle amcamın yanına kaçan genç kuzenim."

Keita onu suçlayan parmağını indirdi, Brastias'ın doğruyu söylediğini anlamıştı. "Ah."

"İstersen Morfyd'e sorabilirsin. Tüm ailemi tanır. Ailem ona bayılır."

"Brastias, ben çok... çok..."

"Hayır, hayır. On dört yaşındaki kuzenine sokak ortasında orospu denmesi de, hayran olduğun eşine ihanetle suçlanman da harikadır. Demircinin önündeyiz bir de."

Keita dönüp baktı, demirci ona mutlu mutlu el salladı.

"Gerçekten özür dilerim. Ben sadece..."

"Sen ve Morfyd kedi köpek gibisiniz," dedi Brastias. "Ama içimden bir ses, her zaman yanlış tarafı seçmememi söylüyordu." Yürüyüp gitti. "Haklıymışım."

Brastias sokağı aştı, kaleye döndü, omzunun üstünden "Bu gece Cadwaladr'lardan bazıları bizimle yemek yiyecek. Izzy geri döndüğü için muhtemelen dans edilecektir. Bilin istedim," diye bağırdı.

Keita yüzünü ellerine gömdü. Dehşete düşmüştü. Tamamen donakalmıştı.

O yüzden Ragnar kolunu omuzlarına dolayıp onu kentten ayrılan yola sokunca, nereye gittiklerini sormadı bile. Umurunda bile değildi.

Ragnar onu ormanın derinliklerine götürdü, birkaç büyük kayanın ardındaki küçük bir göle gelene kadar Keita'yı önden yürüttü. Orası sessiz, sakin bir yerdi, Ragnar iki yıl önce keşfetmişti burayı. Keita'nın kuyruğunu sapladığı yer, buradan bir kilometre kadar uzaktı. Keita pek sık öfke krizlerine giren biri değildi ama girdiği zaman geride çok sayıda kurban bırakıyordu.

Ragnar küçük kayalardan birini temizleyip Keita'yı oraya yönlendirdi. "Otur."

Keita oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, yüzünü ise ellerine gömdü yine.

"Sen iyi misin?"

Keita cevap verdi ama elleriyle ağzını kapattığından, Ragnar onun ne dediğini anlayamadı. Eğilip, Keita'nın ellerini ağzının üstünden çekti. "Ne?"

"Dehşete düştüğümü söyledim."

"Bu senin için yeni bir tecrübe mi?"

"Sayılır."

Ragnar, Keita'nın saçlarını yüzünden çekti. "Tamam. Bir çocuğa orospu dedin ve ablanın eşini ablana ihanet etmekle suçladın... Daha kötüsü de olabilirdi."

"Ne yapıyorsun?"

"Senin kendini daha iyi hissetmen için uğraşıyorum?"

"Pek beceremiyorsun."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dileme." Küçük bir kahkaha attı. "Çok sevimli oluyorsun."

"Güzel komşu kızma çiçekler getiren, köyün aptal çocuğu gibi mi?"

"Epeyce... Ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladığını söylemem lazım." Keita doğruldu, önünde çömelmiş ejderhayı uzun uzun inceledi.

"Ne?" diye sordu Ragnar. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Biliyor musun... güzel bir yüzün var."

"Teşekkürler?"

Keita uzamp Ragnar'm yüzünü elleriyle çevreledi.

"Sana bunu daha önce söyleyen oldu mu?"

"Oldu tabii. Daha geçen gün kardeşim söyledi, bana güzel, yeni bir elbiseyle küpeler aldığı zaman."

"Siz Kuzeyliler de kinayeli konuşmaya bayılıyorsunuz."

"Günümüz geçiyor işte."

"Bu senin gününü geçirmene yardımcı olur mu?" Ve Ragnar'ı öptü, dudaklarını dudaklarına bastırdı, elleriyle Ragnar'ın çenesini okşadı. İlk öpücüklerinin aksine Ragnar'dan hiçbir tepki gelmemiştir. Keita şaşırır. Üstünde oturmakta olduğu kayayı öpmüş olabilirdi. Kendini aptal gibi hissederek geri çekildi, o garip mavi gözlerin kendisini izlediğini fark etti.

"Çok mu hızlı gittim, savaş lordu?"

"Hayır. Ama ben Güneyli değilim."

"Ne demek bu?"

"Seninle ilgili bir şey beni çekiyor Keita. Ama benimle yatıktan sonra, beni sinir bozucu bir sineği kovar gibi kovamazsın. Bu oyunu senin Ateş Üfleyenler'inle oynayabilirsin ama benimle oynayamazsın."

"Kanatlarımı şimdi mi vereyim, önce üstüme boşalmanı mı bekleyeyim?"

Keita'nın hâlâ yüzüne bastırıldığı ellerini alıp usulca kızın kucağına koyarken Ragnar'm gülümsemesinde bir parça hüznün vardı. "Benimle ilgili fikrin buysa, bir başkasını bulmalısın belki de. Majestelerine, kanat koparan bir Yıldırım piçinden daha güvenli bir eğlence olur."

Dimdik kalktı, Keita'nın önünde yükseldi; tüm o kuvveti ve kaslarıyla beraber. Keita dikkatli davranmalıydı. Onu bu kadar tedirgin eden Kuzeylinin en ufak hareketinde savaşmaya veya kaçmaya hazır olmalıydı.

"Sorun yok," dedi Ragnar. "Dünyanın geri kalanı için, azgın sevgililer olarak görüneceğiz."

Bir adım geri attı ve Keita ona uzandı, bacağına tuttu. Elini orada tutarak ayağa kalktı. Ragnar'ın ancak omzuna geliyordu ama bu yeterliydi.

"Bir anlaşma yapsak?" dedi.

"Nasıl bir anlaşma?"

"Seni bir... neydi? Sinir bozucu bir sinek gibi kovmayacağıma söz veriyorum. Sen de bir Sahiplenme için beni zorlamayacağına dair söz ver." Elini Ragnar'ın uyluğuna bastırdı. "İstersen beni baştan çıkar. Yapabiliyorsan beni büyüle. Ama daha fazlası olmaz. Bu sana uygunsa."

Ragnar ona döndü, yanaştı. Keita'nın elleri yukarı kaydı ve Ragnar'm pantolonunun içinde gizlenen büyükçe aletin üstüne gelene kadar durmadı. Ragnar'm büyük elleri Keita'nın saçlarında dolaştı, parmakları alnına masaj yaptı, Keita'nın başını geriye eğdi.

“Bu kabul edebileceğim bir anlaşma,” diye mırıldandı, gözleri Keita’nın yüzünü taradı.

“O zaman öp beni, savaş lordu. Bence ikimiz de yeterince bekledik.”

Keita’nın ağzını kendi ağzıyla kapatır kapatmaz, tehlikeli bir seçim yaptığını fark etti Ragnar. Daha önce hiçbir şeyin tadı ona bu kadar tatlı gelmemiştir. Hiçbir şey ona bu kadar mükemmel gelmemiştir. Nasıl bir anlaşmayı kabul etmişti peki? O anda tek istediği, kızı omzuna atıp Kuzey Elleri’ndeki evine götürmekken, uymasının imkânsız gibi durduğu bir anlaşmayı. Ama Keita’yı sonsuza dek kaybetmenin tek yolunun, verdiği sözü bozmak olduğunu da biliyordu. Erkeklerin dişilerine her gün verdiği sözlerden değildi bu. *‘Yemek odasındaki öküz ölüsünü kaldıracığımı söylediğimi biliyorum, ama meşguldüm!’* Bu anlaşma bir sınavdı, ikisi de bunu biliyordu. Çünkü Keita her şeyden önce özgürlük istiyordu. Dilediği yere, dilediği zamanda, dilediği kişiyle gitme özgürlüğü. Bu onun için her şeydi. Son birkaç gündür birbirlerine verdikleri, bazıları hayatları ve ülkelerinin geleceğini tehlikeye atan sözlerin arasında, bu söz, Keita’yı ona bağlayabilecek veya ondan sonsuza dek uzaklaştıracak olanı.

Sırf bu yüzden bile durmalıydı, Hükümdarlık’ları için içine katacak veya katabilecek bu meseleyi halletmeliydi. Zamanı geldiğinde geri dönüp bu soylu ejderhayla flört edebilirdi.

Yapması gereken buydu.

Ama kızın göğüslerine dokunmak için elbisesini yırttığı anda, yapması gerekenleri yapma umudu da suya düşmüş oldu.

Ragnar kızın göğsünü emince Keita inledi, ellerini Ragnar’ın saçlarına daldırdı, küçük parmakları Ragnar’ın omzunu aşan örgüsünü çabucak çözdü. Ragnar ikisinin de durup mantıklı düşünenecek evreyi çoktan aştıklarının farkındaydı.

Mantıklı mı? Eğer sırtüstü devrilip Keita’yı da kendisiyle beraber alaşağı etmekle meşgul olmasaydı gülebilirdi Ragnar.

Mantıklı düşünme, birisine ilgi duyulduğunda ama bu kişi kanı kaynatmadığında yapılan bir şeydi. Güvenli, güzel, meydan okumayacak biri için. Keita tehlikeli ve sersemletici biriydi.

Bir kere içine düştüğü, buz yılanlarıyla dolu çukurdan bile daha zor biriydi. Buz yılanları o kadar büyülebiliyordu ki kendi cüsesinde bir ejderhayı yedi sekiz kez çepeçevre sarıp tüm kemiklerini bir dakikadan az sürede un ufak edebilirdi. Orada geçirdiği beş saatte Vigholf ve Meinhard'ın yardımıyla hayatta kalabilmişti Ragnar; Keita'dan daha tehlikesiz bir durumdu.

Ama artık hiçbir şey Keita'dan daha zor olmayacaktı, bunu anlıyordu artık.

Ragnar en sevdiği elbiselerden birini yırtmıştı ve bunu umursamadı. Onu gölün kıyısındaki toprağa yavaşça, baştan çıkarırcasına değil de, sürükleye sürükleye götürmüştü ve bunu umursamıyordu. Ragnar'ın tutuşu çelik gibiydi. Onu yakınında tutup sabitlemiş, ılık ağzı bir göğsünü, ardından diğerini emmiş, dişleri sürtünmüş, elleri kalçalarına dalmıştı ve Keita buna bayılmıştı.

Kurnaz Ragnar kadar kuralcı birinin bu kadar tutkulu olabileceğini aklından bile geçirmezdi. Bunu bilmeliydi aslında. Ragnar'ın ona bakışından, onu izlemesinden anlamalıydı.

Ragnar bir kolunu serbest bıraktı, aralarına sokup tozluklarını çıkarttı. Keita oyun oynanmayacağını anladı o zaman; yumuşak okşamalar olmayacaktı, onu sertleştirmek için aletini emmeyecekti, Ragnar onu zevklendirmek için dilini kullanmayacaktı. Hemen sonuca varacaklardı.

Bu seferlik, fark etmiyordu. Ragnar kendisini öptüğü anda sırlıslıkla olmuştu Keita, neredeyse muhtaç hissetmişti kendini. Ne kadar yakışıklı veya kuvvetli olursa olsun, çok uzun zamandır hiçbir erkek için hissetmediği bir duyguydu bu. O anda Keita tüm bu oyunlara ihtiyaç duymuyordu. Kendini Ragnar'dan kurtardı, pençeleriyle onun tozluklarını parçalayıp aletini dışarı çıkardı. Onu tuttu ve dizleri üzerinde yükseldi, üstünde durana kadar vücudunu oynattı. Bacaklarını açtı, bir nefes aldı ve üstüne oturdu.

Kadınlığı tüm o erkeksi sertliği tek seferde örttü. Keita da, Ragnar da homurdanıp titrediler. Ragnar onu tamamen doldurmuştu, içinde daha da büyüyordu.

Kızı kalçalarından tuttu, derine girerken onu sıkıca kendine çekti.

Keita'nın başı geriye düştü, inlerken bile gülüyordu.

Tanrılar! O kadar güzeldi ki.

Sebebini açıklayamıyordu, umursamıyordu da. Tek bildiği buna bayıldığıydı. Aletin her santiminin içine dalması... hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmiyordu.

Ragnar'm elleri Keita'nun beline kaydı ve kızı aşağı çekti. Ragnar, Keita'nın göğüslerine ulaşabilmek için biraz doğruldu. Ağzı göğsünü kapladı ve o anda Keita göğsüne çarpan küçük yıldırımları hissetti. Bu küçük yıldırımlarla tüm bedeni kasıldı, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Nefes nefese kaldı, ellerini Ragnar'm omzuna bastırdı. On-
dan uzaklaşmak için değil—o anda *asla* geri çekilmek istemediğinden emindi—kontrolünü kaybettiği için. Konu erkekler olduğunda kontrolünü kaybetmediği için gururlanırdı. Ragnar diğer göğsüne de aynı şeyi yaptı, cildine küçük şoklar gönderdi ve Keita çığlık attı, ilk orgazmı onu yırtıp geçti, hemen ardından bir ikincisi onu izledi.

Titriyordu, ter içindeydi. Ragnar onu düzmeye devam ederken, ağzı ve diliyle göğüs uçlarını tekrar tekrar uyarırken ona tutundu. Ragnar o minicik yıldırımları tekrar vücuduna yollayınca Keita bir kez daha çığlık attı, tüm bedeni kasıldı. Ama bu sefer Ragnar'm haykırışı da ona eşlik etti, elleri onu öyle sıkı tuttu ki Keita kaburgalarının kırıldığını sandı. Ragnar, Keita'nın içine boşaldı, sert ve sıcak her boşalmasında kalçaları Keita'ya çarptı.

Sonunda, Ragnar'm kolları Keita'nın beline sarıldığında, Keita'nın kafası Ragnar'ın göğsüne çarptığında, bu ejderhayla anlaşmaya varmanın şimdiye kadar yaptığı *en aptalca şey* olduğundan emin oldu Keita.

Nefes nefese kalan, zihni yavaşça açılmaya başlayan Ragnar, Keita'nın kollarında olduğunu fark etti, onu nasıl orada tutacağını düşünmek için az zamanı vardı.

İlk basamak, kızın Ragnar'ın bu niyetini fark etmemesiydi. Bunu gösterecek en ufak bir ipucunda bile korkak bir tavşan gibi kaçardı kız.

O yüzden akıllıca davranıp çenesini kapalı tuttu. Keita'yla birlikte göl kıyısındaki toprağa uzandı. İkisi de düzenli nefes alabilene kadar bekledi ve "Bu akşamki yemeğin dans bölümünden kurtulmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

Keita güldü. Ragnar kızın sesindeki rahatlamayı duydu. Keita'nın olanlar için bir sürü iltifat duymayı beklediğini, son-
suza kadar bağlılık yeminleri beklediğini biliyordu Ragnar. Niyetini bu kadar açıkça belli etmeye hiç niyeti yoktu. Hem seks sonrası her inlemenin, nefeslenmenin, titremenin kritiğini yapan geveze tipleri de hiç anlayamazdı.

"Pek yok. Ama sen kaçarken aileni kurban etmeyi deneyebilirsin."

"Bu yüzden benden nefret ederler." Omuz silkti. "Buna de-
ğebilir gerçi."

Keita doğruldu, dirseğini Ragnar'm göğsüne yaslayıp çenesini avucuna koydu. "Dans etmeyi bilmez misin?"

"Bana öğretildi, ama bu hoşuma gidiyor demek değil."

"Benimle dans etmen lazım en azından."

"Zorundaysam, olur."

Keita dudaklarını büzerek Ragnar'ın koluna bir yumruk attı. "Benimle dans edebilmek için cinayet işleyebilecek erkekler var, ben sana teklifte bulunuyorum. Şeref duymalısın."

"Eh, duyuyorum." Ragnar yana doğru, Keita'yı altına alacak şekilde yuvarlandı, aleti anında hayata döndü. "Gitmeden önce gölde yıkanmalıyız," diye mırıldandı, Keita'ya yapışmış elbiseyi çıkarmaya çalışıyordu. "Burası olur."

"Elbisemi mahvettin," dedi Keita.

"Hmm." Ragnar elbisenin geri kalanını tutup ortadan ikiye ayırdı, Keita'nın bedenine tamamen hâkim oldu.

"Bana yeni bir tane almalısın."

"Sen de benim tozluklarımı mahvettin," dedi Ragnar. Ellerini Keita'dan çekti, gömleğini çıkarıp çimenlere attı. "Ödeştik."

"Lanet olsun." Ellerini Ragnar'm göğsüne bastırdı ve onu okşadı. Ragnar gözlerini kapadı, başı öne düştü, aleti tekrar işe koyulmaya çoktan hazırdı. "Yeni bir elbise aldirmaya yönelik hain planım yine suya düştü." Keita'nın parmakları, kuyruğunu Ragnar'a saptadığı yeri çizince Ragnar titredı.

"O gün senin canını yaktım."

"Beni zehirledin."

"Hak etmiştin. Ama iyileşti, değil mi?"

"Evet, sonunda."

Keita yanaşıp yara izini yaladı. "Bu kadar affedici olmama şükret, savaş lordu."

Ragnar, Keita'yı omuzlarından yakaladı ve düşündüğünden çok daha kuvvetli bir şekilde Keita'yı yere çarptı. Keita sadece gülümsedi.

"Yıkarıp kaleye dönmemiz gerek sanıyordum," diye hatırlattı.

"Sonra." Ragnar'ın bakışları Keita'nın gözleriyle birleşti, Keita'nın kollarını yere sabitledi ve kaldığı yerden devam etti, sert aletini kızın içine daldırdı.

Sırıtan Keita başını geriye attı, gözlerini kapadı, bedeni Ragnar'ın darbelerini karşıladı. "Sonra, olur. Çok daha sonra, kulağa çok daha iyi geliyor."

BÖLÜM 27

Izzy elbiseyi yere attı, kuzenine baktı, ikisi de kahkahayı bastılar. Köpek yavrusu hâlâ mutlu mutlu havlıyor, kulübelere dönmeyi reddediyordu.

“Bu elbise için biraz büyümüşüm galiba,” dedi Izzy.

“Tanrılar aşkına, Iz!” Branwen kızın yanında çömelip elbisenin alt kısmını çekti. Kızın dizlerinin altına ancak ulaşıyordu kıyafetin ucu. “En azından bu elbiseyle dans edebileceksin.”

Daha da yüksek sesle güldüler.

Izzy, bunu asla annesine itiraf etmeyecek olsa da—en azından haklı öfkesi sönene kadar—evde olmaktan mutluydu. Burası evdi. Onun eviydi. Her zaman iyi karşılanacağı tek yerdi.

“Keita’yla konuşurum,” dedi ayağa kalkan Branwen.

“Ne alakası var? Keita benim yanımda bir ağaç çücesi gibi kalır.”

“Evet ama zevk sahibi biri. Seni saniyeler içinde büyüleyici birine dönüştürecek elbiseyi seçebilir.”

Branwen kapıya gitti, açtı ve çığlık attı. “Arkamdan sinsi sinsi yaklaşma!”

“Yaklaşmıyordum.”

Izzy’nin kuzeni dışarı çıktı, ‘amcası’ içeri girdi.

Izzy aynaya döndü ama gülümsemesini kontrol altında tutabilmek için biraz başını eğdi. Onun geri geleceğini *biliyordu*. Avluda ona öyle bir bakmıştı ki, bunu *biliyordu*.

“Ee, sence nasıl?” diye sordu ona, Brannie gittikten sonra.

Éibhear gözlerini kırptırdı. “Eh... biraz kısa.” Izzy’nin göğsüne bakıp kaşlarını çattı. “Ve biraz dar.”

Izzy kendine baktı. Göğüsleri elbiseden fırlayacak gibiydi. “Son giydiğimden beri büyümüş olmalıyım.”

"Benim kendi kıyafetlerimde de durum pek farklı değil." Arkalarındaki kapıyı kapattı. "Izzy?"

"Hmm?"

"Konuşmalıyız."

Evet! Tam zamanıydı! Izzy'yi ne kadar özlediğini en sonunda itiraf edecekti ve onun ihtiyacı olan da, o anda tam olarak buydu. Izzy'ye hayran olduğunu, onu sonsuza kadar arzuladığını söyleyebilirdi, yarın... veya haftanın ileriki günlerinde. Ama şu an için sadece '*Seni özledim,*' demesi veya '*Seni özledim, sensiz yaşayamıyorum,*' ya da '*Tanrılar adına, hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın!*' demesi bile yeterdi.

"Peki. Konuşalım."

Éibhear ona yaklaştı, ellerini eline aldı. Kan ve ateş aşkına, ne kadar da büyük elleri vardı!

"Izzy?"

"Evet?"

Éibhear bir nefes verdi. "Dikkatli olmalısın."

Dikkatli mi? Neye dikkat edecekti? Éibhear'ın müthiş aşkına ve hayranlığına mı?

"Neye karşı dikkatli olmalıyım?"

"Celyn."

"Celyn mi? Celyn'e ne olmuş?"

"Anlamadığının, onun sana dostça veya iyi bir kuzen gibi davrandığını düşündüğünün farkındayım, ama o bundan fazlasını istiyor."

Izzy duyduklarına inanamıyordu. Éibhear hâlâ korumacı amcaı oynuyordu ona. Ama korumacı amcaları vardı zaten! Ayrıca korumacı bir büyükbabası, korumacı büyük amcaları, korumacı halaları ve büyük halaları, korumacı kuzenleri de vardı! İhtiyacı olmayan şey, sonsuza kadar *asla* ihtiyacı olmayan şey, korumacı bir başka şeydi!

Izzy ellerini çekti. "Sen bir salaksın."

Éibhear bir adım geri attı. "Ne?"

"Sen bir salaksın dedim."

"Seni korumaya çalışıyorum."

"Senin beni korumana ihtiyacım yok. İki yıldır beni korumadın ve bak." Kollarını açtı. "Hâlâ buradayım. Tek parçayım. Ama sana şunu söyleyeyim." Parmağını Éibhear'ın göğsüne vurdu. "Savaşırken beni Celyn korudu." Parmağını bir daha vurdu. "Celyn saçımdaki kanı yıkamama yardım etti." Bir daha. "Celyn ayrıca ben gece devriyesinde tek başımayken üstüme atlamayı çok eğlenceli bulan birinin kollarını kopardı." Bir kere daha vurunca Éibhear arkasındaki kapıya kadar geriledi. "O yüzden senin için bir sıkıntısı yoksa Celyn'le dostluğum devam edecek, *sen burada değilken* o buradaydı!"

"Seni uyarmaya çalışıyordum."

"Uyarılarını al kışına sok!" Éibhear'ı yana itip kapıyı şiddetle açtı. "Defol git odamdan şimdi."

Éibhear sert adımlarla koridora çıktı ama Izzy'ye bakmak için geri döndü. "Izzy..."

Izzy kapıyı onun suratına çarptı ve üstündeki aptal, ufakık kıyafeti yırtar gibi çıkarttı, odanın öte yanına fırlattı.

Éibhear şimdiye kadar karşılaştığı en sinir bozucu ejderhaydı, ona sonsuza kadar aşık olmuş olabildiğini düşününce deliye dönüyordu!

"Birini mi idam edecekler?" diye sordu Vigholf, Güneyllilerin alan açmak için masaları çekmeye başlamalarını izliyordu.

"Yemek sırasında böyle şeyler yapmazlar," dedi Vigholf. "İnsanlar yapmaz en azından."

"Ama yemeği bitirdik." Vigholf'un eli kılıcıdaydı. "Belki de gitmeliyiz?"

Ragnar gerçeği onlardan mümkün olduğunca saklamıştı ama artık doğruyu söylemekten başka seçeneği yoktu. "Gidemeyiz."

"Neden?"

"Çünkü buraya davet edildik. Gidersek kabalık olur."

"Davet mi? Ne için?"

Ragnar durumu ailesine açıklamak için bir nefes aldı ama müzisyenler çalmaya başladılar ve Mahvedici dizleri üstünde

kayarak durdu, salona bakıyordu. Çok garip bir ejderhaydı. "Kardeşim!" diye seslendi.

"Abi!" Açık mavi bir elbise giymiş, koyu kızıl saçlarına açık mavi çiçekler takmış olan Keita büyüleyici görünüyordu. Ağabeyine doğru yalınayak koştu.

"Benimle dans et," diye emretti Gwenvael. "Eşim reddediyor."

Keita hızla nefes aldı. "Deli mi o? Kimi reddettiğinin farkında mı?" Elini ağabeyinin eline koydu. "Senin kadar yakışıklı ve muhteşem biriyle dans etme şansını bir daha ne zaman yakalayacak?"

"Ben de ona bunu söyleyip duruyorum!" Gwenvael ayağa kalktı ve Keita'yı döndüre döndüre pistin ortasına getirdi. "Ama beni hiç dinlemiyor."

Vigholf "Seni piç!" diye hurladı Ragnar'a dişlerinin arasından.

"Ben gidiyorum," dedi Meinhard.

"İkiniz de bir yere gitmiyorsunuz." Dürüst olmak gerekirse, yalnız bırakılmak istemiyordu. "Ben dayanıyorsam, siz de katlanacaksınız."

"Zorunda değiliz." Vigholf ona kötü kötü baktı. "Prensesle düzüşenler biz değiliz."

Ragnar'ın kardeşiyle kuzeni, Keita'nın yaydığı söylentileri duymuştu. Bundan sabahleyin bahsetseler Ragnar onlara karşı dürüst olurdu, bunun bir yalan olduğunu söylerdi. Şu anda böyle diyemezdi ama, değil mi?

"Hâlâ benim komutam altındasın, kardeşim. Burada kalacaksın yoksa..."

İki dişi, üç erkeğe yanaşmca tartışma aniden kesildi. İki genç dişi. Onlara göre biraz fazla genç kızlar.

"Leydi Iseabail," dedi Ragnar.

Izzy gülümsedi. "Bana Izzy de."

"Ben de sadece Branwen'im."

"Yardımcı olabilir miyiz?"

"Kuzenimle ben bizimle dans eder misiniz diye..."

"Hayır," dedi üç Yıldırım aynı anda.

"Eh, hepinizin birden havlaması gerekmiyordu."

Izzy'ye kaşlarını çatarak bakan Mavi onlara yaklaştı. Izzy ona bakmadı bile. Karanlık Ovalar'da kendini koca piçin kollarına atma ihtiyacı duymayan tek dişi oydu sanki.

"Konuşmamız lazım," dedi Mavi.

"Yine mi? Bu akşam yeterince işkence çekmedim mi?"

"Beni yanlış anladın ve akşam yemeği boyunca kafama yiyecek atman pek büyümediğini gösteriyor."

"Öff, bas git!"

Vigholf kahkahasını bastırdı, Meinhard birasından bir yudum aldı.

"Hayır, basıp gitmeyeceğim. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?"

"Cevap vermemi istiyor musun gerçekten?" diye sordu Izzy, yürüyüp gitti, Mavi hemen ardından onu takip ediyordu.

Branwen bir saniye daha orada kaldı, omuz silkti ve "Hiçbirinize söyleyecek bir şeyim yok," dedi. Dans pistindeki kalabalığa karıştı.

Vigholf başını salladı. "Dürüstlüğü hoşuma gitti."

Meinhard maşrapasını masaya vurdu. "Biralارının tadı siddik gibi."

"Sulandırılmış sidik gibi."

"İkiniz sadece şikâyet edecekseniz..." diye başladı Ragnar ama bir kere daha sözünü kesildi. Bu kez Keita tarafından.

Ragnar'ın kardeşiyle kuzeni Keita'yı gördükleri an dik durup ona gülümsediler. "Leydi Keita," dediler. Ragnar'a, Keita'yı kapıldığı için öfkelenmemişlerdi ama sonuçta Ragnar onu Sahiplenmediği için, Kuzey standartlarına göre kız hâlâ boşta sayılırdı. Soğuk kalpli piç kuruları.

"Lordlarım. Biradan pek hoşlanmadığınızı görüyorum."

"Ah, hayır, hayır. Gayet iyi." Meinhard maşrapasını kaldırdı ve kendini bir yudum daha içmeye zorladı. "Çok... hafif."

Keita güldü, parlak beyaz dişleri parıldadı, başını geriye atınca pürüzsüz insan boğazı gerildi. Tanrılar adına, Meinhard onu öylesine istiyordu ki, zar zor nefes alabiliyordu.

"Onu içmeye çalışmanı takdir ediyorum Meinhard," dedi Keita, "Ama endişelenme. İşine yarayabilecek bir şeyim var."

Kolunu kaldırıp parmaklarını şaklattı. Tepsi taşıyan bir uşak yanlarına koştu. "Babamın birası," dedi, her birine birer bardak uzattı "Annemle beraber buralarda bir yerlerde. Becerebiliyorsanız onunla karşılaşmamaya çalışın. Bu birayı Klan'ı da, Dagmar da çok sever, ama abilerim boğazlarına bıçak dayansa bile bunu içmezler."

Ragnar bardağına baktı. "Zehirli olmadığından emin misin? diye takılmadan edemedi.

"Sadece seninkini zehirledim," diye fısıldadı Keita. "Seninle işim bitti sayılır."

Kızın ciddi olup olmadığını düşünedursun, kardeşiyle kuzeni biradan tattı. Büyük yudumlar aldıktan sonra ikisi de takdirle başlarını salladılar.

"Güzel."

"Gerçekten güzel."

Omuz silken Ragnar da kendi birasını denedi. İçki boğazını yakıp midesine kayarken canı kadının onu gerçekten zehirlediğini düşündü!

Ragnar eğilip öksürdü, çektiği acıyı gizleyemiyordu.

"Boş ver onu," dedi Vigholf, Ragnar'ın sırtına bir şaplak attı. Ragnar'ın o anki durumuna fayda sağlamadı bu hareket. "İçmeyi hiçbir zaman pek beceremez."

"Görebiliyorum. Neyse, problem değil." Keita bardağı Ragnar'dan aldı ve Ragnar yaşaran gözlerinin ardından ona bakarken tüm o asit gibi yakıcı içkiyi bir dikişte bitirdi. Bardağı arkalarındaki masaya indirdi ve ağzını elinin tersiyle sildi. "Ahhh. Babamın birası yıllandıkça güzelleşmiş."

"Hey! Majesteleri!" diye bağırды kardeşlerinden biri pistten. "Geliyor musun?"

"Ailem çağırıyor," dedi gülen Keita. "Umarım üçünüz burada kalıp güzel vakit geçirirsiniz."

Bir kez daha gülümsedi, topukları üstünde döndü ve dans eden kalabalığa karıştı.

Ragnar, Keita'nın masaya koyduğu bardağı hemen aldı, üçü birden bardağı içine baktılar. "Bu kezzabın her damlasını içti."

Hepsi birden başlarını kaldırıp baktılar, Keita'nın ağabeyi Brieç ile dans etmesini izlediler. Sanki hiçbir şey içmemiş gibi hareket ediyordu, adımları her zamanki gibi sağlamdı, Ragnar onun geçen akşam kuzenleri ve halalarıyla ne kadar içtiğini merak etti.

Ve Meinhard hepsinin düşündüğü şeyi sözlere döktü.

"Kız tam anlamıyla mükemmel."

Fearghus kızını tuttu ve kızın annesi bebeği boğazlamadan önce ona sırtını döndü.

"Seni küçük yılan!"

"Annwyl..."

"Kapa çeneni!" Yüzündeki kanı sildi. *"Şu yaptığına bak."*

"Kaza olduğundan eminim." Yalan söylüyordu tabii. Kızının, o yetişmeden hançeri tuttuğunu, onun ulaşabilmek için yıllarını harcadığı bir beceriyle fırlattığını görmüştü. Kız daha iki yaşındaydı ve becerileri Fearghus'a, annesine, hatta Bercelak'a denkti. En kötüsü de Talwyn'in o hançeri öfkeyle değil, merakla attığını bilmesiydi. Kızın tek endişesi hedefini tutturmaktı. Zarar verme becerisi kendi yaşını çoktan aşmış olsa da, bıçak, kılıç, bardak ve iskemleleri fırlatmanın ne tür sonuçlar getirebileceğini kesinlikle idrak edemiyordu.

"Onun üstüne gitme," dedi eşine.

"Bir dadiya ihtiyacımız var." Annwyl uşaklardan birinin getirdiği bezi aldı ve son açılan yarasına bastırdı.

"Bulmak için çalışıyoruz."

"Daha hızlı çalışın."

Fearghus kızını kaldırıp annesine uzattı. *"Özür dile, Talwyn."*

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Annwyl. *"Bunu söyleyemeyeceğini biliyorsun."*

"Yapamamakla yapmamak farklı şeylerdir. Kardeşiyle gayet güzel konuşuyor."

"Fısıldaşmak konuşmak değildir. Fısıldaşıyorlar."

"Bunu daha önce de söyledim, şimdi de söyleyeceğim. Çok üstlerine varıyorsun! Ah! Seni hain şeytan velet!"

Fearghus ayağını ısırarak yarattığı tekmeleyemeden evvel, Annwyl küçük şeytanı kollarına aldı ve göğsüne bastırdı. "Cüret edeyim deme, çılgın piç!"

"O başlattı!"

"Senin sorunun ne yahu? O senin oğlun."

"O *senin* oğlun, kadın." Kızını kendine çekti. "O benim."

"Alabilirsin."

"İyi!"

"İyi!"

"Yeter." Rhiannon yaklaşıp torununu Annwyl'den aldı, Ber celak da Talwyn'i Fearghus'tan aldı. "Kuzeyliler tahtımın varisinin kendi eşiyle kılıç düellosuna girdiğini görmeden önce dans edin, bir şeyler yapın."

"Siz ikiniz buraya ne zaman geldiniz?" diye sordu Fearghus.

"Gelip ailemizi ve güzel torunlarımızı göremez miyiz?" Fearghus'a sırttan şeytan çocuğa gülümsedi.

"Küçük piç," diye mırıldandı Fearghus, babası ensesine bir tokat attı. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Öküzlük etme. Git. Dans et. Seviş. Yap bir şeyler."

Fearghus, Annwyl'in elini tuttu. Annwyl oğlunu başından öptü, kızma ters ters baktı, Fearghus'un annesine ve Ber celak'a gülümsedi. Dans pistine giderken Fearghus onu geri çekti.

"Neydi o?" diye sordu.

"Ne neydi?"

"Sen. Gülümsüyordun. Babama."

"Tükürmemi mi tercih ederdin?"

"Aslında... evet."

Annwyl hâlâ Fearghus'un elini tutuyordu, diğer elini beline dayadı. "Yokedici Fearghus, ya benimle dans et ya da benimle yat, ama *bir şeyler yap*."

Fearghus cevap veremeden Gwenvael, Annwyl'in yanına zıpladı ve "İkisini de yapmaya niyetli değilse ben..." dedi.

Bir ağızdan "Defol!" diye bağırdılar.

Dudaklarını büzen Gwenvael yürüyüp gitti. "İkiniz bu günlerde epey sinirlisiniz."

Yalnız kaldıklarında birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Kız kardeşin son dadı adayını korkutup kaçırdı," diye sızlandı Talaith, Brieç'in kucağına ona sormadan otururken.

"Nasıl oldu bu?"

"Emin değilim. Brastias pek açık konuşmadı ama yine arayıştayız gibi görünüyor. Annwyl'in kıyamet alametlerine bir yenisi daha eklendi."

"Dadı yok mu? Yani benim mükemmel kızımı..."

"Ona bir kez daha böyle dersen..."

"...yalnız ve savunmasız mı bıraktın?"

"Hayır. Annen ve baban çocuklarla ilgileniyor. Bu tür şeylere sırf çocuklarla ilgilenmek için geldiklerini düşünüyorum. Ve dürüst olalım aşkım, kızımız ve ikizler savunmasız falan değil. Gerçi hangi salağın Talwyn'e o lanet talim kılıcını verdiğini bulursam..."

"O salak büyükbabası oluyor."

"Ah."

"Ah mı?" diye sordu Brieç. "Bercelak'a sadece 'Ah,' diyorsun ama bunu yapan ben olsam, Fearghus olsa, veya tanrılar korusun Gwenvael olsa kafamızı koparır, boynumuza pislerdin."

"Evet. Haklısın."

"Adaleti nerede bunun?"

"Çünkü o Bercelak. Tatlı, şefkatli, harika Bercelak, torunlarıyla mükemmel bir şekilde ilgileniyor ve... *Aah!*" diye bağırdı Talaith, Brieç ona haber vermeden kalkıp yürüyünce kalçası yere çarpmıştı.

Ne bekliyordu ki?

Tatlı mı? Şefkatli mi? Bercelak mı?

Morfyd birkaç çeşit tatlı arasında karar vermeye çalışırken kız kardeşi "Kalçalarına bunu yapmak istediğinden emin misin abla? Arkadan annem gibi görünmeye başladın," dedi.

Öfkelenen Morfyd ona döndü, kocaman bir ateş topu fırlatmaya hazırlandı, ama Brastias onun önünde dikildi, geniş sırtı Keita'nın mükemmel, pürüzsüz yüzünü koruyordu.

"Keita, Kuzeyli misafirlerin paniklemeye başladılar. Kale-
den ılık ılıa kaçmadan önce onlara bir baksan iyi olur."

"Cidden," diye sızlandı Keita. "Dans bu sadece."

Keita Kuzeylileri, en azından o esnada—aptallık ederek—
yattığı ejderhayı kurtarmaya giderken Brastias yavaşça Morfyd'e
döndü.

"Güzel ejderhalar arasında bile, günde bir ingar yetmi-
yor mu?"

"O başlatıyor!" diye suçladı Morfyd.

"Sen de ona izin veriyorsun. Neden? Kasten yaptığını bil-
diğin halde?"

"İyi bir dayağı hak ediyor da ondan."

Brastias ona yanaşıp Morfyd'i alından öptü ama Morfyd,
Brastias'ın bunu sadece kahkahasını bastırmak için yaptığını
hissetti. Bunun için onu suçlamıyordu. Morfyd ve Keita böyle
didişmek için çok büyümüşlerdi ama kız kardeşinde Morfyd'in
tepesini attıran bir şey vardı.

"Güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Brastias, pcğ
gerekenden daha uzun süre sabit kaldı. Morfyd'in umurunda
değildi bu. Epey hoşuna gidiyordu hatta.

"Teşekkürler."

"Uzun süre burada kalmamız gerekiyor mu?"

"Hayır." Morfyd boğazındaki yumruya rağmen yutkundu,
gözlerini bir an için kapadı. "Bir ziyafet falan değıl bu. Sadece
bir akşam yemeğı sonrası buluşması."

"O zaman biz neden"—yanağını öptü—"odamıza çekilip"—
Çenesini ve boğazını öptü—"akşamı geçirmiyoruz ki?"

"Kulağı hoş..." Morfyd, yanlarından geçip giden, sarılmala-
rını izlerken gözlerini kısıp Brastias'ın sırtına bakan Gwenvael'i
Çok geç fark etti. Tanrılar adına, ne kadar da bebeke davranı-
yordu bu konuda! Gwenvael birdenbire durdu ve Morfyd karde-
şinin Brastias'a ateş püskürtmek için ciğierlerine hava çektiğini
gördü. Kardeşinin eşiyle olan bu saçma kan davasından sıkı-
lan Morfyd kollarını Brastias'a doladı, çenesini omzuna yasla-
yarak onu kendine çekti, Keita'nın üzerinde kullanmayı plan-
ladığı ateş topunu saldı.

Kardeşi odanın öte yanına uçarken cümlesini bitirdi Morfyd.
"Hoş geliyor. Kulağa hoş geliyor. Gidelim."

Ragnar ve Vigholf kenara çekildi, Güneylinin alevler içinde
uçup gitmesini izledi.

Gwenael duvara çarptığında tekrar yürümeye başladılar,
kalabalığa odaklandılar.

"Başka ne duydun?"

"Batı Dağları'nın içinde veya etrafındaki küçük köyler ve
kentlere yapılan saldırılarla ilgili *bir sürü* şey söyleniyor. Barbar
kabileler yapmış gibi davranıyorlar ama askerler sorumluların
Hükümdarlar olduğuna ilişkin deliller buluyorlar."

Ragnar nefes verip başını salladı. "Tamam. Aferin."

"O mesajlara çok fazla anlam yüklediğinden eminsin,
değil mi?"

"Belki de, ama emin olmayı tercih ederim, sen?"

"Bunun prensesinle bir alakası olmadığından emin misin?
Onun etrafında takılmak için bir bahane falan olmadığından?"

"Onunla çok yakından alakalı. Ama bu, Demirler gelirse
Kuzey Elleri'nden geçecekleri gerçeğini değiştirmiyor."

"Styrbjörn'ün gerçekten de bu kadar aptal olduğunu mu
düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle düşünüyorum."

"O zaman başka bir şey öğrenebilecek miyim diye bakayım."

"Güzel. Teşekkür ederim kardeşim."

Vigholf başını salladı. "Bir şey daha var. Hiç önemli olma-
yabilir, ama..."

Hiç önemli olmasa Vigholf bundan söz etmezdi. "Ama ne?"

Vigholf yanaştı, sesini iyice alçalttı. "İnsan kraliçenin rü-
yalar gördüğünü söylüyorlar. Buz Dağları'ndan, ateşten göz-
leri olan atların üstünde inen, yanlarında boynuzlu köpekle-
rin koştuğu bir şeyden..."

Ragnar yere baktı, kalbi birkaç kez tekledi. "Emin misin?"

"Duyduklarım bunlar, ama bu söylenti daha yeni yeni yayılmaya başladı." Omuz silkti. "Zaten onun deli olduğunu düşünüyorlar, o yüzden bu rüyaları pek ciddiye alan yok."

Bilmiyorlardı da ondan.

"Eğer rüyada gördükleri onlarsa, abi..." dedi Vigholf.

"Panikleme." Ragnar kafasını kaldırıp etrafına baktı. "Başka ne bulabilirim bir bakayım. Sonra konuşuruz."

"Tamam."

Ragnar odanın öbür yanındaki Meinhard'ı işaret etti, etrafında birkaç dişi vardı. "O kendi başına iyi durumda gibi duruyor."

"Tüm saç yerli yerinde," diye mırıldandı Vigholf, Ragnar kardeşinin kafasına bir yumruk atmak istedi.

"Belki saçların o prensler gibi olsun istiyorsundur. Kıçına kadar uzasın, diğer erkeklere epey çekici gelirsin."

"Öyle bir şey istediğimi söylemedim. Bu halini sevmiyorum."

"Kafan yerinde duruyor diye şükret."

"Lord Vigholf!" diye seslendi Keita, dans eden kalabalıktan uzaklaştı "Buradasın."

Kardeşiyle beraber yerlerinden ayrılmadıkları için Ragnar, Keita'nın Vigholf'u bulmasının çok zor olacağından pek emin değildi.

Eli bir başka dişi ejderhanın omzunda olan Keita, "Lord Vigholf, bu benim kuzenim Aedammair," dedi.

"Leydim."

"'Yüzbaşım,' " diye düzeltti onu kahverengi ejderha sert bir sesle. "Dans etmek istiyor musun?"

"Ee, aslında..."

"İyi." Ejderha, Vigholf'u cübbesinden tuttu ve zavallı piç kurusunu dans pistine sürükledi.

Keita masaya sırtını dayadı, avuçlarını tahtaya yasladı.

"Neydi bu?" diye sordu Ragnar.

"Çökmüş gibi duruyordu. Aedammair bu konuda ona yardım eder."

"Söylesene prenses, yabancıları memnun etmek için tüm akrabalarını böyle satar mısın sen?"

"Sadece bana 'Oradaki mor ağırla düzüşürüm. Adı ne?' diye soran kuzenlerimi."

"O neden bir mor ağırla sorgusuz sualsiz yatağa girebiliyor da sen giremiyorsun?"

"Aedammair bir aşığı tabaka. Ben kraliyet kanındanım. Öylesine koşup önüme gelenle yatamam." Dudaklarını büzüp "Yatıyorum, ama bunu yapmamam gerekiyor," diye ekledi.

Ragnar gülüp ona baktı. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

Keita'nın gülümsemesi ışıltılıydı. "Biliyorum. Tüm bu çabayı senin için harcadığımı da bil. Karşılığı gelse iyi olur."

"Bunu ayarlayabilirim."

Gwenvael en sonunda ayağa kalktı, hâlâ yerli yerinde duran kıyafetlerinden toz ve kül silkeleyerek masaya doğru tökezledi. Onu kim ateşe vermişse canını pek yakmak istemiyor gibiydi, sadece onu def etmeye çalışmıştı.

"Mantıksız davranıyorsun!" diye bağırdı salonun öbür yanındaki birine.

"Sence bağırdığı her kimse mantıksız davranıyor mu?"

"Hayır, hiç." Keita kollarını biraz açtı ve parmakları Ragnar'ın parmaklarına sürtündü.

Ragnar kardeşinin dans pistinde hızla ilerlemesini izledi, kaçmaya çalışıyordu, kahverengi dişi ejderha hemen arkasındaydı. "Buradan ne zaman gidebiliriz?" diye sordu sesini alçaltan Ragnar. "Senin içinde olmak için büyük bir gereksinim duyuyorum."

"Kuzenlerimden birinin eşine yaptığı gibi, beni omzuna atarak yürüyüp gidebilirsin. Ama bunun, biz daha avludan çıkmadan abilerimin seni öldürmesine yol açacağından eminim."

"Bunun olmamasını tercih ederim."

"Ben de. Öürsen seni baştan çıkaramam."

"Gayet iyi bir noktaya değindin."

Vigholf diğer tarafa doğru koştu, kaçmaya çalışırken Ateş Üfleyenler'i kenara itiyordu.

"Küçük kardeşimin birkaç dakika önce insan soylulardan birinin kızıyla sığıştığı gibi sığışabiliriz."

"Onun sığıştığını gördüysen, iyi sığışamamış demektir."

Keita homurdandı. "Küçük piç görülmeyi *istiyordu*. Bu konuda hiç gizlenmiyor."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Bir şey yok. Kardeşim hâlâ genç. Kadınları yakında öğrenir."

"Kardeşin bin yaşına gelse de kadınlar hakkında bir şey öğrenemez bence."

Vigholf birdenbire önlerinde belirdi ve "Yardım. Edin," diye fısıldadı.

"Nereye gittin?" diye sordu dişi ejderha, Vigholf'a kuvvetle sarılıp onu dans pistine yeniden sürükledi.

"Ben kardeşinin yaşındayken," dedi Ragnar, "kendi amcalarımdan birinin sürüsüyle savaşa girmiştim, ne iyi, ne de kötü olduklarına inanan küçük bir büyücü grubunda on yıl boyunca çalışmak için Buz Toprakları'na gitmiştim, bir manastırı yerle bir etmiştim."

"Tanrılar," dedi sesi titreyen Keita. "Sanki seninle burada sevişmemi *istiyor* gibisin."

Briec onlara doğru yürüdü, gözleri dans pistine kilitlenmişti.

"Ne oluyor orada?" diye sordu, Vigholf'a işaret etti. Vigholf kahverengi dişi ejderhanın arzuladığı kadar yakınına gelmesi için debeleniyordu.

"Aedammair Vigholf'a saçının kaybını unutturuyor."

Briec, Keita'ya başını sallayıp gülümsedi. "Sen kalpsiz ineğin tekisin."

Keita hakarete uğramadı, gülüp "Biliyorum!" dedi.

"Bu arada," dedi ağabeyi, Ragnar bir ejderhanın sesinin *devamlı* olarak nasıl böyle sıkkın çıkabildiğini merak etti. "Ren yakında döneceğini söylememi istedi."

"Bekle. Ne?" Keita dik durdu. "Ren gitti mi? Ne zaman?"

"Bu öğleden sonra falan."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum."

"Sormak aklına gelmedi mi?"

"Umurumda mı sence?" diye sordu Briec, yürüyüp gitti.

"Kabalık etmen gerekmiyordu!" Keita bileğindeki altın bilezikle oynadı.

"Endişelendin."
"Ren böyle gitmez. Ne zaman gitse bana söyler."
"Belki de uzun süre gitmiş olmayı planlamıyordur."
"Belki de."
"Takıntılısın."
"Takıntılı falan değilim."
"Tam şu anda takıntılı davranıyorsun."
"Davranmıyorum." Vigholf hızla masaya çarpınca hemen kenara çekildi.
"Tanrıların adma yalvarırım yardım et!"
Yüzbaşı yanlarına yanaştı. "Nesi var bunun?"
"Utaniyor." Keita ona yanaşp "Ve sanırım Gwenvael'den daha çok hoşlanıyor."
"Ah. Öyle biri mi yani?"
"Korkarım ki." Keita odayı işaret etti. "Ama burada kuzeni var. Meinhard."
"Meinhard. Bu ismi sevdim." Kahverengi ejderha yürüyüp gitti.
"Çok zalimsin Prenses Keita," diye azarladı onu Ragnar.
"Yardım etmeye çalışıyordum."

BÖLÜM 28

Éibhear dükün kızının onu ormandan geçirip bildiği 'terk edilmiş küçük bir yer'e götürmesine izin verdi. Kız güzeldi, daha da önemlisi, tatlı biriydi! Fırça yemek ve sırf yardım etmek istiyor diye kafasına yiyecek atılmasını istiyorsa Kuzey'de kalabilirdi.

Ama Şirret Iseabail'in düşüncesinin, bombok geçen gününün eğlenceli olacağından emin olduğu finalini mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Daha önce burada bulundunuz mu, Lordum?" diye sordu kız.

"Hayır." Yalan söylüyordu tabii. Ağabeyinin mağarasına ve Annwyl'in kalesine bu kadar yakın olup da görmediği pek az yer vardı. Ama dükün kızı Éibhear'a yeni bir şeyler gösterdiğine inanmak istiyordu, Éibhear neden bunu bozsaydı ki? Özellikle de kız bu kadar güzel ve istekliyken. Éibhear istekli kızları severdi.

Kız onu bu bölgede bulunan çok sayıdaki göllerden birine bakan bir bayıra götürdü. Orası sessiz bir yerdi, kızın güzel bir yer seçtiğini düşündü, kız durdu, başını eğdi, parmağını dudaklarına koydu. "Bir şey duydum galiba," diye fısıldadı.

Bayıra tırmanmaya devam ettiler ama sessizliklerini korudular. Éibhear inceden, dükün kızının bir dedektif olabileceğini düşünüyordu. Bunu Dagmar'a söylemeliydi. Ağabeyinin eşinin işine yarayabilirdi. Dagmar dedektifleri severdi.

Tepeye yaklaştıklarında yere oturdular ve yolun geri kalanını emekleyerek geçtiler, bunu yaparken güldüler biraz.

Ama Éibhear'ın gülüşü, göl kenarındaki Izzy'yi görünce sönüp gitti. Celyn'le baş başaydı. Branwen bile ortalıkta yoktu. Sadece Dagmar'a geri vermesini iki kere söylediği o lanet köpek yavrusu vardı.

Izzy onun dediği tek kelimeyi bile işitmiyor muydu? *Hiçbir şey* anlamıyor muydu? *Sırf* onun sinirini bozmak için mi yapıyordu bu aptallıkları?

Keita'nın onun için bulduğu elbiseyi dizlerine çekmiş, ayaklarını suyun içinde sallıyordu. Celyn küçük gölde bir uçtan bir uca yüzdü. Izzy'ye ulaştığında durdu.

"Tüm gece böyle mi olacak?" diye sordu Celyn.

"Evet."

"Onun neden önünü kesmesine izin verdiğini anlayamıyorum."

"Neden devamlı ondan bahsettiğini anlamıyorum."

"Hâlâ onun yüzünden dudaklarını büzmüş oturuyorsun da ondan."

"Evet ama yalnız başına dudak büzüyordum."

"Yalnız değildin."

"Köpek yavrusu sayılmaz, Celyn."

Celyn yüzüp Izzy'ye biraz yanaştı. "Ona bizden bahsetmedin, değil mi?"

Izzy ellerini arkasındaki toprağa bastırdı, köpek yavrusu elinin dibinde yatıyordu. "Bizden derken?"

"İlişkimizden."

"İlişkimiz yok."

"Ne isim verirsin peki buna?"

"İlişki *demem*."

"Niye? Onun yüzünden mi?"

"Hayır. Kendim yüzünden. Yakın gelecekte kimseye bağlanmak gibi bir planım yok."

"Ne diyordun? Ah, evet. Bir gün general olacaktın, önüne çıkmama izin veremezdin."

"General olacağım da zaten." Izzy bunu o kadar emin bir sesle söyledi ki, Éibhear ona inandı. Kızın akıllıca davranmasından ve Celyn'i onun istediği yoldan alıkoymasına izin vermemesinden memnun olmuştu. Ama Celyn, Éibhear'ın beklediğinden daha ısrarcı bir şekilde davranıyordu. *Ne ilişkisi yahu?*

"Bir gün," diye devam etti Izzy. "Annwył'in ordularına savaşta *ben* liderlik edeceğim. Ama bana duyduğun güvenden

Ragnar dizlerini bitıştırıp boğazını temizledi. "Hayır. Bunu yaşamadım."

"İster miydin?"

Tanrılar, evet! "Olabilir."

Keita kıkırdayıp ondan uzaklaştı. "Bana gel o zaman, Lordum. Bana gel." Kıkırdaması bir kahkahaya dönüştü, azalan kalabalığa doğru yürüdü. Ragnar onun arkasından gitti ama üç uzun saçlı manyak önünü kesti.

"Kız kardeşimizin tadına varıyor musun, Yıldırım?" diye sordu Fearghus.

"Ne kastettiğini anlamadım."

"Küçük kardeşimizle ne yaptığını bizden saklayabileceğini mi sandın?" diye sordu Brieç.

Gwenvael de araya bir "Evet!" sıkıştırdı ama Ragnar kaşını kaldırıncı "Yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

"Hepimiz biliyoruz ki," dedi Ragnar, "Şu anda dayak yememi engelleyecek bir şey söyleyemem. O yüzden alternatif yollar kullanmam gerekecek."

En azından bir süre için büyü yolundan gitmiş bir başka ejderha olan Brieç eklemlerini çatırdattı. Kan Kraliçesi'nin salonunun orta yerinde iyi bir büyücü savaşı bekliyor gibiydi.

Ne yazık ki Ragnar'ın başka seçenekleri vardı. "Talaith?" diye seslendi.

"Seni piç," diye tısladı ona Brieç. Gwenvael güldü.

"Epey iyi."

Güzel insan cadı oraya geldi. "Ne oldu?"

Ragnar ona yanaşıp "Keita'yla gizli bir buluşmaya gidecektim ama abileri önümü kesti. Yardım edebilir misin?" diye fısıldadı.

Fearghus ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. "Tanrılar adma, piçin tekisin!"

"Sizin sorunuz ne?" diye sordu Talaith. "Onu neden rahat bırakmıyorsunuz? Çok tatlı biri!"

"Tanrılar, Brieç," dedi Gwenvael. "İçmiş."

"Tam değil," dedi Talaith. "Sadece iki kadeh şarap içtim." Bunu söylerken dört parmağını havaya kaldırmıştı. Ragnar ona yardım etmek için serçe ve yüzük parmaklarını yerine kıvırdı.

"Bu ooooo tatlı. Sen ooooo tatlısın." Ragnar'ın yolunu kesen  Ateş üfleyen'e baktı. "Onu rahat bırakın!"

Dagmar Reinholdt'a, Keita'nun aabeyleriyle nasıl başa ıcaına dair verdiği ipucu için sonsuza dek minnet duyan Ragnar, etraflarından dolaştı ve Keita'nın gittiği yöne doğru yürüdü. Dışarı çıktığında havayı kokladı ve onun kokusunu aldı. Ardından yürüdü, köpek kulübelerinin ve ahırları geçerek onu takip etti. Keita'ya yaklaştığını, onun harika kokusu yoğunlaştığında anladı. Hemen durup boş bir muhafız kulübesinin gölgesine saklandı.

Keita insan biçimindeki; ikisi de uzun kahverengi pelerinler giyen iki yaşlı ejderhaya sarılıyordu. Ejderhalardan biri Mavi, diğeri Kırmızı'ydı.

"Yaşlılar Gillivray ve Lailoken! Sizi görmek ne güzel!"

"Leydim, lütfen," dedi biri. "Sesinizi alçaltın."

"Ah." Keita elini ağzma kapattı. "Pardon." Yanaştı. "Bir sorun mu var?"

"Sorun yok. Yok," dedi biri.

"Ama evde olduğunuz için memnunuz. Ait olduğunuz yerde. Halkınızla beraber."

"Ben de geri döndüğüm için mutluyum." Kaleye ters ters baktı. "Ama annem burada kalmamı kolaylaştırmıyor." Yüzündeki ifade endişe doluydu, iki Yaşlı'nın da elini tuttu ve "Yaşlı Eanruig'le ilgili talihsiz olayı duydum. Çok zldm," dedi.

"Şükürler olsun ki ikimiz de o olaya tanık olmadık Leydim."

"Ben de." Başını salladı. "Yine de. *Tam* bir trajedi. Trmze ve Gwalchmai fab Gwyar Hanesi'ne her zaman sadıktı." Ragnar gözlerini devirdi. Tanrılar! Güneyli kraliyet ailelerinin ismi bu kadar karmaşık olmak zorunda mıydı? "Olanı duyduğumda şoke oldum ve itiraf etmeliyim ki tedirgin oldum." Derin bir nefes aldı. "Sormaya korkuyorum ama... arkasında annem mi vardı?"

"Buna ilişkin bir kanıt yok, Leydim," dedi biri kısık sesle.

"Kanıtınız var mı diye sormadım, Yaşlılar. İçinizden ne geçiyor?"

"Sizin içinizden ne geçiyor, prenses?" diye bastırdı öbürü.

Bir nefes verdi ve bir an için dalıp gitti. "İkiniz de beni, ne düşündüğümü bilecek kadar iyi tanıyorsunuz. Annemin Yaşlı Eanruig'e duyduğu nefreti herkes bilirdi ve bildiğin gibi, Yaşlı Gillivray..."—yaşlı mavi ejderhaya işaret etti—"bunu asla anlayamadım. Bana karşı her zaman çok hoş davranırdı. Çok dürüst ve içtendi. Çok da korumacıydı."

"İçinizdeki kanın büyükannenizin damarlarından geldiği, açıkça ortada, prenses." Kırmızı ejderha—Ragnar'ın tahminine göre Yaşlı Lailoken—sırıttı. "Büyükanneniz size kelimelerle ifade edilemeyecek bir hayranlık duyardı."

"Onu hiç görememiş olmak beni üzüyor. Duyduğum kadarıyla ortak pek çok noktamız vardı."

"Öyle, prenses." Lailoken ona yanaştı. "Önümüzdeki aylarda hatırlamanız gereken bir şey bu. Asla unutmamanız gereken bir şey."

"Neden?" diye sordu gözlerini şaşkınlıkla iri iri açan Keita.

İki Yaşlı birbirlerine baktı. Lailoken, Gillivray'a dönüp başını salladı.

"Zamanı geldi, prenses," dedi Gillivray usulca. "Halkınız arasındaki geleceğinizi düşünmenin ve hakkınız olan tahtı almanın."

Keita'nın başı çok hafifçe eğildi, kahverengi gözleri tüm avluyu taradı. Sonra yanaştı, parmaklarıyla kulağının arkasındaki koyu kıvılcı saç dikkatle okşadı. "Büyükannemle olan *asil* kan bağım asla unutmadığım ve unutmayacağım bir şey, büyük Lordlarım. Ama babamın ve abilerimin güvenliği hakkında ciddi endişelerim var!"

Lailoken boştaki elini kaldırıp Keita'yı durdurdu. "Bu konuda korkmanız gerekmiyor. Aslında, anneniz bu değişimin onun hayrına olacağını anlarsa, herkesin faydalanabileceği bir şeyler planlanabilir."

"Ama nasıl?"

"Endişelenmeyin. Bu fikirde yalnız değiliz, görüyorsunuz. Sizin endişelerinizin ve taleplerinizin ne olabileceği konusunda, bizim dostlarımızın bilgilendirildiğinden emin olduk."

"Kim bu dostlar, Lordlarım?"

"Zamanla görürsünüz. Şimdilik gerçek onur ve gücü alma şansınızın çok yakında olduğunu anlayın yeter. Bunun için hazır mısınız?"

Keita başını evet anlamında sallayıp geri çekildi. Etrafına bakıp "Nasil isterseniz öyle devam edin, Lordlarım. Dünyanın bana sunacağı her şey için hazırım. Şimdi, iyi dileklerle, gidebilirsiniz," dedi kısaca.

"Teşekkür ederim, Leydim."

İki erkek prensesin önünde yerlere kadar eğildi ve Keita onlara sadece başını biraz eğerek karşılık verdi. Başka hiçbir şey söylemeden yürüyüp gitti, insan kraliçenin kalesini çevreleyen arazilerde birine yöneldi. Keita gidince iki Yaşlı birbirlerine uzun uzun baktılar, dönüp zıt yönlere doğru gittiler.

Keita durup etrafındaki ağaçlara gözünü dikti, ellerini önünde sıkıca kavuşturmuştu, nefesi kesik kesik çıkıyordu. Ragnar onu bulduğunda Keita'ya dokunmadı.

"Keita?"

"Ailemin bu kadar yakınına gelmeye cüret edebiliyorlar mı? Bunun için *buraya* gelmeye cüret edebiliyorlar mı? Beni çağırırlar veya bir ulak gönderirler sanmıştım."

"Kendilerini güvende hissediyorlar."

"Hissetmemeliler. Kesinlikle hissetmemeliler."

"Keita!"

"Şansım varken onları dağıtmalıydım. Fearghus'u uyarmalıydım. Onlar uçup gitmeyi düşünmeden evvel onları paramparça ederdi."

"Neye yarardı bu?"

Keita gözlerini kapattı, öfkesini kontrol altında tutmak için çabaladı. "Bana *burada* ulaştılar Ragnar, ailem birkaç yüz metre bile uzakta değilken."

"Sakin olmalısın," dedi Ragnar sakince. "Bunu neden yaptığımızı, bu riski neden aldığımızı hatırlamalısın."

Ragnar haklıydı. Keita öfkesini şu anda salsa her şeyi mahvedebilirdi. Gillivray ve Lailoken bu oyunda önemsiz parçalardı. Kuklaydılar, muhtemelen gerçek savaş başlamadan çok önce öldürüleceklerdi. Keita onların da savaş istediğinden emin

değildi ama Kraliçe Rhiannon tahtını bırakmadan evvel böyle bir şey olmaması mümkün değildi. Ama Keita hâlâ olası bir savaşı durdurabileceğinden umutluydu. Demirleri, herkesi durdurabileceğinden umutluydu.

Bu onun bir saniyesini aldı ama Keita nefes alışının normale döndüğünü fark etti, ellerini sıkıyordu, bedeni titremiyordu.

Ragnar onu tutuyordu, kolunu Keita'nın beline dolamıştı, yanağını onun başının arkasına yaslamıştı. Kızın büyüyen öfkesini sadece bunu yaparak yatıştırabilmişti.

"Annene haber vermelisin," diye hatırlattı Ragnar.

"Henüz değil."

"Keita, söz verdin."

"Biliyorum, ama ona yalan söylüyordum."

"Onun sabrını zorlayacaksın."

"Annemin sabrı yoktur. Ama benim var. Ona söylemek için bekleyeceğiz. Bu iş daha çözülmedi, savaş lordu. Henüz değil."

En sonunda gülümseyerek "Sana bu gece için sözler vermiştim," dedi Ragnar'a.

"Bekleyebilirler."

Zamanın azaldığını ruhunun derinliklerinde hisseden Keita, ona herhangi bir anlam ifade eden hiçbir şeyin bekleyemeyeceğini biliyordu.

BÖLÜM 29

Keita, Ragnar'ın kollarında döndü, bedeni ona çok yakındı. Ragnar onun sahibi olacaksa, çok çok yakındı.

"Çok tatlısın," dedi Keita.

"Çok tatlı olmamla tanınırım."

"Hayır, tanınmazsın."

"Tanınabilirim."

"Hayır, tanınamazsın." Kıkırdadı. "Buna rağmen hoşlanıyorum senden."

"Teşekkürler. Bunu bilmek güzel."

Keita'nın elleri Ragnar'ın beline kaydı, bacağı baldırına sarıldı. "Kendini geri çekiyorsun."

"Evet."

"Neden?"

"Almayacağın konusunda açık olmuşken neden sana her şeyimi vereyim ki?"

Keita başını salladı. "Siz Yıldırımları anlamıyorum. Tanıştığınız ilk kızla bile evlenip küçük yavrular yapmaya hazır oluyorsunuz."

"Hayır, Keita." Ellerini kaldırıp Keita'nın yüzünü tuttu. "Bu kadar kolay değil. Tanıştığım ilk dişi değilsin. Yattığım ilk dişi kesinlikle değilsin. Ama ilgimi çeken, beni gerçekten büyüleyen ilk kızsın."

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Her erkek sıkılır."

"Yıldırımlar için hayat sıkılamayacak kadar zordur. Ve seçtiğimiz bilinen dişilerin etrafında sadece bir aptal sıkılabilir. Canın sıkılıp savunmasız olduğun anda, sonraki sabah zonklayan bir baş ağrısıyla ve kopmuş bir arka pençeyle uyanırsın."

"Nefis bir hikâye."

"Maalesef, kuzenlerimden biri için... bu bir gerçek."

Keita homurdanır gibi güldü, başını Ragnar'ın göğsüne gömdü. "Çok eğlenceli bir gerçek, ama seni düşünüyorum ben."
"Öyle mi?"

Keita, Ragnar'm omzuna hafifçe vurdu ve yakındaki bir ağaca doğru gitti. "Yapamıyorum, görüyorsun ya."

"Ne yapamıyorsun?"

"Tutsak edilip, isteğim dışında zincirlenip, yalanlarla dolu bir hayat süremiyorum."

"Çoğumuz buna Sahiplenme deriz. İnsanlar evlilik der."

"Ve ben bunu yapamam."

"Ne yapabilirsin?"

"Güzel olmak dışında mı?"

"Bundan çok daha fazlasım Keita."

Keita sırttı. "Senin bu kelimeleri söyleyeceğini asla düşünmezdim, savaş lordu."

"Nasıl olur da söyleyemem?" diye sordu Ragnar. Keita'ya yanaştı, onun anında bir adım geri çekilmesini izledi. Keita, biri ona yeni elbisesinin güzelliğiyle ilgili iltifat ettiğinde veya onu ölümcül zarar vermekle tehdit ettiğinde asla geri çekilmezdi. Ragnar'm söylediği birkaç basit sözlerle arkalarındaki karanlık ormana kaçmıştı. "Her gün ailenle, annenin düşmanlarıyla, annenin sarayıyla tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Her gün halkın tahtını korumak için ve aileni birbirlerinden korumak için elinden geleni yapıyorsun." Bunu duyan Keita kırdadı, Ragnar'dan bir adım daha geri kaçsa da. "Ve her gün, benim fena halde sinirimi bozan o çirkin zayıflığı hiç göstermeden, etrafmdakilerle ilgileniyorsun."

"Éibhear zayıf değil."

"Şu anda bile Sürü'nün en zayıfını koruyorsun."

"Bizim Sürülerimiz yoktur, Éibhear da en zayıfımız değil. Demek istediğim, kesinlikle zayıf biri değil." Keita'nın sırtı arkasındaki ağaca çarptı ve Keita ayağını yere vurdu. "Cidden ama! Ona karşı çok kötüsün."

"Beni iyi olmaya ikna et."

"Şantaj ejderhalara göre bir davranış değildir."

“Buna şantaj denmez. Daha çok tehdit diyelim,” diye takıldı Keita’ya. Ellerini Keita’nın arkasındaki ağaca dayayarak onu kısırdı. “Ve biz Kuzeyliler, gerektiği zaman zalim pislikler olmaktan gurur duyarız.” Yanaşıp Keita’yı öptü. Keita’nın dudakları öyle yumuşak, dili o kadar maharetliydi ki.

Elleri uzanıp Ragnar’ın çenesini tuttuğunda, Ragnar içindeki arzuyla daha fazla savaşamayacağını anladı.

Keita bu ejderhayla ne yapacağını bilmiyordu. Ragnar, görece mantıklı istekler dışında ondan hiçbir şey talep etmiyordu. Ona hiçbir şeyin sözünü vermiyor, kendisinden başka bir şey de sunmuyordu. Bu adil değildi. Bununla nasıl savaşacaktı? Ragnar onu başkalarının hiç görmediği gibi görürken, kendine verdiği sözleri nasıl tutacaktı?

Ragnar çekildi ve Keita’nın önünde diz çöktü.

Keita’ya göre, hiç adil olmayan bir hareketti bu.

Ragnar, Keita’nın elbisesini beline gelinceye kadar yukarı çekti. “Elbiselerinin altında her zaman çıplaksın,” dedi.

“Neden olmayayım?” diye sordu Keita.

Sırttan Ragnar ağzını Keita’nın karnına, beline, kadınlığına, bacaklarının içine bastırdı. Kızı kıvrandırmaya başlayınca ağzını onun cinselliğine dayadı ve dilini içeri soktu.

Keita’nın inleyişi onun niyetlendiğinden daha uzun, daha sesli oldu. Keita’nın umurunda değildi bu. Kendini çok iyi hissediyordu.

Ragnar dilini içeri soktu, dışarı çıkardı, onu ıslattı, çok uzun zaman önceki bakireliğinde olduğu gibi titretti. Sonra dilini çıkarıp, klitorisinde döndürene kadar yukarı kaydırды.

Keita dizlerinin çözüldüğünü hissedince Ragnar’ın başının arkasına tutundu ve onu çekti. Nefes nefese kalan Keita onu yere itti ve üstüne tırmandı. Aletini pantolonundan çıkarıp ağzını üstüne kapatırken, kadınlığım Ragnar’ın ağzına girdi. Dudaklarıyla onun klitorisini emen ve diliyle arka arkaya darbeler atan Ragnar, Keita’yı sıkıca tuttu.

O zaman Keita onun aletini ısıtmak için küçücük bir ateşi çağırdı. Ragnar’ın parmaklarının cildine daha beter daldığını

hissetti. Ağzındaki kalm etin etrafındaki dudakları gülümsemi, savaş lordunu ona verebileceği her şeyi vermeye zorladı.

Ragnar bu oyunu biliyordu. *'Kim kimi daha önce boşaltabilir'* oyunu. Bu Keita için bir gurur meselesiydi, değil mi? Ragnar'ın bu kadar çabuk pes etmeye hiç niyeti olmadığını fark etmemiş miydi daha?

Keita'yı emdi, kızın her seferinde homurdandığını duyana kadar ağzında çekiştirip durdu. Kızın belini bırakıp bir eliyle kalçasına bir tokat attı. Keita'nın başı yukarı fırladı, Ragnar'ın aleti ağzından kaydı, kız haykırdı, bedeni Ragnar'ın bedeninin üstünde kasıldı.

Ragnar iki parmağını içeri sokarak, bu arada dudaklarıyla orada oynayarak Keita'nın boşalmasını sağladı. Onu tamamen, en azından o an için tamamen boşalttığını anlayınca Keita'yı üstünden kaldırdı ve dizlerinin üstünde yükseldi.

Keita nefes nefeseydi, Ragnar'a bakıyordu. Ragnar onun elbisesini tutup başının üstüne kaldırdı, omzunun üstünden fırlatıp attı. İpek elbise tozun içine düştü. Keita bunun farkına bile varmayınca, Ragnar gülümsemek için çabaladı. Pantolonunu yırtar gibi çıkarıp attı, soyunabildiği kadar hızla soyundu. Sonra Keita'yı döndürdü, ikisi de dizlerinin üstündeyken Keita'nın organına arkadan daldı.

Keita'nın başı Ragnar'ın göğsüne düştü, Ragnar onu öptü ve kızın dudaklarıyla dilinin tadını almasını sağladı. Aletini içinde oynattı, her dışarı çıktığında kızın kendini kastığını görünce neredeyse kaşlarını çatacaktı. Kız gülümseyerek onu tamamen içine alıyor, her içine daldığında da inliyordu.

Keita, Ragnar'ın, belinde olan ellerinden birini aldı, parmakları organının üstüne gelinceye kadar indirdi, işaret parmağı kızın klitorisini okşadı. Ragnar, Keita'nın istediği şeyleri ona göstermesine, istediğini ondan almasına bayılıyordu.

Darbeleri daha şiddetlendi, dişleri kızın boynunu kemirdi. Aletin vuruşlarıyla kızın içindeki parmaklarının hızını ayarladı. Keita'nın elleri Ragnar'ın ellerini kavradı, tırnakları etine battı.

Ragnar, Keita'ya istediğini verdi. Ona her şeyi verdi, kız onun ismini haykırana, o da onun ismini fısıldayana kadar

onun içine daldı. Keita'nın içine boşaldı, daha önce hiçbir şey ona bu kadar muhteşem gelmemiştir; ve daha önce bir dağı yerinden oynatmış biriydi Ragnar.

Hâlâ dizlerinin üstündeydiler, ikisi de hızla nefes alıyordu, terliyordu, birbirlerine tutunuyorlardı, bir şey söylemiyorlardı. Söyleyecek bir şey yoktu. Ama Keita, Ragnar'ı yanağımdan öptüğü zaman, bu onun bildiği en tatlı öpücüktü. Ragnar, Prenses Keita'yı sonsuza kadar tutacak bir yol bulmadan durmayacağına biliyordu.

"Boş muhafız kulübelerinden birinin yanında onlarla buluştun."

"Ne dediklerini duydun mu?"

"Hayır. O Kuzeyli etrafta dolanıyordu, görülmek istemedik."

"Onu takip mi ediyordu?"

Yardımcısı sırtıttı. "Ben olsam endişelenmezdim. Annesine ihanet ettikten sonra o Yıldırım'ı, iyi para almış bir bar kızı gibi becerdi."

"İkisinin arasında pek bir fark yok."

"Gillivray ve Lailoken'i bu gece mi almamızı istersin?"

"Hayır." Ejderhanın etrafından yürüdü. "Önce Majesteleri'yle ilgileneceğiz. *Sonra* bu ikisinin icabına bakacağız."

"Emin misin?" diye sordu yardımcısı. "Annesi kraliçe."

"Kız bir hain. O ve Etyld'le ilgili haberler şehirde yangın gibi yayılıyor. Çok geç olmadan onu ibret olsun diye cezalandırmalıyız. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Yardımcısı evet anlamında başını salladı, ama yürüyüp gitmeden önce "Bu arada... göz bandın güzelmiş," dedi.

Elestren'in aklından, piçin *iki* gözünü birden çıkarmak geçti, ama tüm bu öfkesini Saçmasapan Göz Bandı Vericisi Hain Keita'dan çıkarmak için beklemesi gerekecekti.

BÖLÜM 30

Ragnar hışırdama sesini duyunca uyandı. Gülümsedi. "Günaydın."

Kısarak burnunu Ragnar'ın başına dayadı, Ragnar'ı selamladı, sonra tembel tembel yakındaki çimenliğe gitti. Ragnar daha önce böyle, kısaraklarla ve taylorıyla çevrili olarak uyanmış olsa da, yanında bir dişi ejderha varken bu hiç olmamıştı. Şimdi durum farklıydı. Yanındaki Keita'ydı ve onun kendi maiyeti vardı; tamamı aygırdı. Hepsi de Ragnar'ı dikkatle izliyordu.

En sonunda Keita da uyandı, kahverengi gözlerini yavaşça açtı, kollarını esnetti.

"Sana da günaydın." Ragnar onu alnından öptü, Keita'nın elinin yanağını okşadığını hissetti. "Daha iyi misin?"

"Evet. Öfkem soğuk bir kararlılığa dönüştü."

"Dünya korkuyla titremeli."

"Sabahın köründe de mi kinaye?"

Ragnar, Keita'nın saçlarını yüzünden çekti. "Kinaye yapmıyordum. Dürüst oluyordum. Seni ilk başlarda yanlış algıladığımı itiraf ederim Keita, ama bir daha bu hatayı yapmayacağım."

Keita'nın elleri Ragnar'ın boynuna kaydı. "Ben de şimdiye kadar senden sıkılırım sanıyordum."

"Seni bu konuda hayal kırıklığına uğrattığım için o kadar mutluyum ki."

"Ben de," diye fısıldadı Keita, doğruldu, dudakları Ragnar'ın dudaklarından sadece milimetrelerce uzaktaydı. Ragnar gözlerini kapatıp öpücüğü bekledi. Öpücük gelmeyince gözlerini açtı, kendini atlardan birine bakarken buldu.

"Sorun ne?"

"Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum." Ragnar'a bakıp gözlerini kırıştırdı. "Salağın tekiyim."

“Ne?”

“Hepimiz salağız!” Ragnar’dan uzaklaştı, elbisesini çabucak aldı ve başının üstünden geçirdi.

“Dur. Nereye gidiyorsun?”

“Sonra konuşuruz!” diye bağırdı Keita. Kısraklar taylarını yoldan çekerken, aygırlar onun kaleye doğru koşmasını izledi.

Ragnar kalktı, aleti sertti ve şimdiden sınısıklamdı. “Beni böyle bıraktığına inanamıyorum!”

“Elini kullan!” dedi Keita, küçük bir tepenin ardında kayboldu.

“Nereye götürüyorsun bizi?”

“Öff, kes sesini,” diye emretti Keita ablasına. Aynı lanet soruyu defalarca sorup durmasından bıkmıştı. Kadınları yataktan kaldırıp eşlerinden ayırmak, başlı başma bir iş olmuştu zaten—Dagmar dışında, o çoktan kalkmıştı ve Gwenvael’in deyişiyle ‘komplo kuruyordu’, Keita ve Etyld hakkındaki dedikodular şimdiden yayılmaya başladığı için bu doğru sayılırdı—ama onları doğu arazilerinin öte yanındaki ormanın içinde birkaç kilometre yürütmek için tüm aldatıcılığını kullanması gerekmişti.

Keita bir elin saçına doğru savrulduğunu hissetti ve dönüp kendi ellerini açtı. Annwyl aralarına girip onları itene kadar ablasını tokatladı.

“Kesin şunu!” diye havladı Annwyl. “İkizlerden betersiniz.”

Keita elbisesini düzeltti. “Uzun sürmeyecek, söz veriyorum.” Küçük bir hırlamayla “Yardım etmeye çalışıyorum!” dedi.

“O zaman yardım et,” dedi Talaith. “Hemen arkadayız.”

Bu işi hemen halletmek isteyen Keita, ablasını umursamadı ve yoluna devam etti. Derin Kanyonlar’a bakan yüksek bir bayıra ulaşınca durdu.

“Neye bakıyoruz?” diye sordu Talaith.

Kanyonları çevreleyen alçak düzlüklerdeki ağaçların oluşturduğu hattın vahşi atlar çıkıp geldi. Tamamı güzeldi, özgürdü, kırdan koşuyorlardı, insanlar için yük hayvanı veya ejderhalar için akşam yemeği yapılarak ziyan edilmemişlerdi.

"Atlar mı?" Annwyl kafasını kaşıdı. "Benim atım var."

"Bir saniye," dedi Keita'nın yanına gelen Morfyd. "Bu işe yaramaz."

"Hiç denedin mi, Prenses Şüphe?"

"Onları sadece annem çağırabilir ve bana bunu yapmaya çağını söyledi."

"Onu neden bekliyorsun ki?"

"O bizim annemiz ve bu toprakların kraliçesi. Ona karşı mı geleyim?"

"İzin istemektense, af dilemenin daha kolay olduğunu öğrenemedin mi?"

"Sen ve Gwenvael böyle hayatta kaldınız. Ben bu şekilde yaşayamam. Hem onları çağırıp da sınırlarını bozarsan, bu insanları paramparça ederler, Keita."

"Bunu duymak iyi oldu..." Dagmar gitmeye davrandı ama Keita onun kolunu tuttu.

"Bana bırak."

Keita, Dagmar'ı bıraktı ve bayırın tepesine kadar çıktı. Morfyd'i bunu yapmaya ikna edebilmeyi ummuştı. Annesinin tahtını değilse de, büyücülük yeteneğini miras alan Morfyd muhtemelen bunu daha kolayca halledebilirdi. Ama Keita birini, özellikle de korkak ablasını beklememeyi çok uzun zaman önce öğrenmişti.

Muazzam bir nefes alan Keita başını geriye attı ve ağzını açtı. Bir ateş şeridi yükseldi ve birkaç ağacın tepesini alazladı, ateş yukarıdaki göğü doldurdu. Keita gerekli vurguyu yaptığundan emin olduğunda ateşi kesti ve atlara yeniden baktı. Parlak renkte, koşturan sürünün arasında belirdiler, sürüden ayrılp beş kadına doğru koşmaya başladılar.

"Has..." diye başladı Annwyl.

"...siktir," diye bitirdi Talaith.

"Bırakın ben konuşayım." Keita hepsini bayırdan çekti ve daha kesin konuşması gerektiğine karar verdi. "Aslında Talaith, bir cadı olarak onlarla iletişim kurabilirsin. Morfyd, yardım etmeyeceksen, en azından sızlanma. Dagmar, yardım edebileceğini düşünüyorsan lütfen yardım et. Annwyl... hiçbir şey söyleme."

"Ben neden..."

"Hiçbir şey."

"Ama ben..."

"Kesinlikle *hiçbir şey!*" diye hırladı Keita. Annwyl dudaklarını büzdü ama daha fazla tartışmadı. Keita onlara doğru koşanlara bakıyordu. At-kadınlar. Ejderhaların sadece saygı gösterdiği, yemek için veya eğlence olsun diye asla avlamayı düşünmedikleri nadir yaratıklardan biriydiler. Bayıra geldiler ve yedi metre kadar ötede durdular.

Keita hafifçe başını eğdi. "Leydilerim. Lordlarım."

"Ejderhasın ama kraliçe değilsin," dedi bir erkek. "Ve bizi çağırmaya cüret mi ediyorsun?"

"Dedim sana," diye fısıldadı Morfyd.

"Kes sesini!" diye terslendi Keita.

"Belki de bizimle oyun oynamaman gerektiği konusunda uyarılmadın, sürüngen," diye devam etti at-adam.

"Görkemli Lordum, lütfen," dedi bu hakareti umursamayan Keita. "Açıklamam için bir dakika verirsiniz..."

"Keita?" Daha yaşlı bir dişi, küçük sürüden ayrıldı ve gruba doğru yürüdü. Yürürken toynakları yerde hafif takırtılar çıkardı. "Tanrılar adına... sensin."

"Bríghid?" Keita sırttı, rahatlatma hissi üstünden akıp geçti. "Ah, Bríghid!"

Dişi at-adam kollarını açıp biraz eğildi, Keita'nın kollarına atlamasına izin verdi.

"İnanmıyorum," dedi Bríghid, Keita'nın saçlarını okşayıp onu alnından öptü. "Nasıl da büyümüşsün."

"Son duyduğumuzda," dedi Keita, "Alsandair sınırlarına gitmiştin."

"Kalbimi yanlış at-adama kaptırınca sürüme geri döndüm." Keita'yı geri itip yüzünü ellerine aldı. "Tanrılar, Keita. Daha da güzelsin. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Mükemmel bir soy."

Bríghid güldü. "İşte benim Keita'm." Yeniden gruba baktı. "Morfyd?"

"Merhaba, Bríghid."

Bríghid elini Morfyd'e uzattı. Keita'nın ablası bu eli aldı. İkisi sarıldılar. Bríghid "Kızlarım. İkiniz de ne kadar güzelsiniz," dedi. İkisini de başlarından öptü. "İkiniz hakkında da müthiş şeyler duydum. Her zaman gurur duydum sizinle."

Bunun ablasını sinir edeceğini bilen Keita, Bríghid'in sözlerini vurgulamak için sırttı. Morfyd dişlerini gösterince Bríghid anında gerildi.

"Hâlâ mı dövüşüyorsunuz?" Sesinde bir uyarı tonu vardı. Her zaman olduğu gibi.

"Hayır, hanımefendi," dediler hemen.

"Güzel. Şimdi." Bríghid geri çekildi, ikisini de inceledi. "İkiniz de anneniz değilsiniz, onun yerine tahta da geçmediniz. O zaman benim sinirlenmemi ve sürümün sinirlenmesini göze almanızın sebebi nedir?"

Bríghid'in 'sinirlenmesi' genellikle onun öfkesinden daha yıkıcı olduğu için, Keita hemen "Yardımaınıza gerçekten ihtiyacım olmasaydı bu güzel cildi tehlikeye atmayacağımı biliyordun," dedi.

"Sen mi?" diye sordu Bríghid. "Yoksa o mu?"

Bríghid'in gözleri Annwyl'e kilitlenince kraliçenin eli hemen kılıcına gitti ama Dagmar, Annwyl'in elini tokatladı. Cesusur, ölümcül kraliçeden bir "Ah!" inlemesi yükseldi.

"O Fearghus'un eşi."

"İkizleri doğuran," dedi Bríghid. "Var olmaması gereken ikizleri."

"Ama varlar. Ve bedenleri insan olsa da, ruhları ejderha."

Bríghid homurdandı. "İnsanlar onlarla başa çıkamıyor, ha?"

"Dadılar kaçtı."

"Anneleri onlara bakamıyor mu?"

Her zaman alıngan biri olan Annwyl öne çıktı ama Dagmar onun önüne zıpladı. "Kraliçe, her zamanki gibi, elinden geleni yapıyor. Ama yönetecek bir krallığı var. Güvende tutması gereken bir krallığı var. Siz ve sürünüz, sizin de dediğiniz gibi, bu topraklarda dilediğinizce koşabilirsiniz, Leydim. Çünkü Annwyl kraliçe ve sizi köleleştirmek gibi bir niyeti yok. Onun kadar açık fikirli olmayan birinin, onun yerini almasını

mı tercih edersiniz? Sizin türünüzü avlamak, bir zamanlar babasının en sevdiği spordu.”

Gözleri kısılan Bríghid, Keita ve Morfyd’i yana itti. Dagmar ve Annwyl’in önünde durana kadar onlara doğru toynaklarıyla yeri gümleterek yürüdü. Onlara yanaştı, yüzünü Dagmar’a yaklaştırdı ve “Benim ne olduğumu biliyor musun, insan?” diye sordu.

Keita ağabeyinin eşini dikkatle izledi. Minicik bir şey olmasına rağmen bir korku belirtisi göstermiyordu. “Arkandaki koca at kışına bakacak olursak...”—Dagmar geri çekildi, gözlerini Bríghid’in gözlerinden ayırmıyordu—“At-adam diye bir tahminde bulunabilirim.”

Doğrulan Bríghid kollarını çıplak göğsünde kavuşturdu. “Sen de kimsin?”

Yıllar sonra, bunu neden yaptıklarını asla bilemeyeceklerdi, ama Dagmar daha tek kelime edemeden küçük grup hep bir ağızdan “O Dagmar Reinholdt. Reinholdt Nesli’nin On Üçüncüsü, Reinholdt’un Tek Kızı, Karanlık Ovalar’ın Savaş Başkomutanı, Kraliçe Annwyl’in Danışmanı, Güney Ejderha Yaşlıları’nın İnsan İrtibat Görevlisi ve Prens Yakışıklı Gwenvael’in Eşi,” dedi.

“Canavar diye de bilinir,” diye ortaya attı Talaith.

Onlara dönen de Canavar oldu. “Bunu demen *gerekmiyor muydu?*”

Keita sadece bir an için Bríghid’in yüzünden geçen gülümsemeyi gördü. At-kadın bu gülümsemeyi hemen gizledi ve “Üç bin sekiz kış geçirdim, ortalıkta koşturup insana *benzeyen* çocukları kovalamak için çok yaşıyım,” dedi.

Keita, Bríghid’in ne kadar inatçı olabildiğini biliyordu. Özellikle de bir şeyi kafasına koyduğu zaman. Toynağını masaya vurduğunda geri dönüş olmazdı. Keita umutsuzca ablasına baktı ve Morfyd “Dinlenmeyi hak ediyorsun elbette, Bríghid,” dedi.

Ablasının nasıl bu kadar aptal olabildiğini merak eden Keita, ellerini kaldırdı ve sessizce “*Ne yapıyorsun?*” diye sordu.

Morfyd de “*Kes sesini!*” diye karşılık verdi. Elini Bríghid’in beline, insan bedeniyle at bedeninin birleştiği yere koydu. “Ama

belki tavsiye edebileceğin biri vardır. Fearghus'un sana güvendiği gibi güvenebileceği biri. Onun..."

"Ben yaparım." Genç bir dişi sürüden ayrılınca Bríghid'in vücudu kasıldı. "Ben yaparım."

"Prenses Keita, Prenses Morfyd, Kraliçe Annwyl... bu benim kızım Eadburga. Ona kısaca Ebba diyoruz. Benim en büyük beşinci kızım ve..."

"Ben yaparım."

"...ve görünüşe göre sürüden ayrılmak için oldukça istekli." Bríghid yanaşıp kızının kulağına "Umarım doğru sebepler için ayrılıyorsunuzdur," diye fısıldadı.

"Evet."

Bríghid doğruldu. "Ebba, kalıp çocuklar büyüyene kadar onlara bakma sözü veriyorsun. İnsanlar için, bu on sekizinci kızlarına kadardır. Benim Ejderha Kraliçe'ye bağlılığım çok daha uzun sürdü, ama ben bunu korudum. Buna katılırsan, kaçıp süreye utanç getirmeyeceğine dair bana yemin etmelisin."

"Kaçacak bir yerim yok." Ebba'nın kuyruğu sinirle beline savruldu. "Bırak yapayım, anne. İkimiz de hazır olduğumu biliyoruz."

"Belki de." Bríghid kızını alnından öptü ve burnunu çenesine bastırdı. Geri çekildi ve boğazını temizleyip "Şu kraliçeyi görelim," dedi.

Keita, Dagmar'a kıpırdamasını işaret etti ama Dagmar başını salladı. *Lanet olası inatçı insanlar!*

Keita uzanıp Dagmar'ı yoldan çekti. Bríghid parmağını kıvrarak Annwyl'e işaret etti ve kraliçe ona yaklaştı. Bríghid, Annwyl'i birkaç saniye boyunca inceledi, bakışları her geçen saniye kararıyordu.

"Sorun ne?" dedi Keita.

Bríghid, Annwyl'e bakıp "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Dagmar, Keita'nın kulağına "Tüm tanrılar aşkına, Annwyl daha önce bunlardan birini öldürmüştü, değil mi?" diye fısıldadı.

Ragnar, Büyük Salon'a geldi. Kraliyet ailesinden kimse daha uyanmamış olsa da, kardeşiyle kuzeni şimdiden masadaydı, yemek yiyorlardı.

"Neredeydin?" diye sordu Vigholf, Ragnar oturup ekmeğe uzandığı anda.

"Dışarıda."

"Sorun nedir, abi? Majesteleri seni dün gece yalnız mı bıraktı?"

Ragnar, Vigholf'un başını tutup masaya çarparak karşılık verdi.

Bunu küfürler ve tehditler izledi ama Ragnar onu umursamadı, bir uşağın önüne koyduğu bir kâse sıcak yulaf lapasını yemeyi tercih etti.

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi ona Meinhard.

"Neyi?"

"Bu sabah dışarıda birkaç Cadwaladr'ın konuştuğunu duydum. Keita ve Etyld'i biliyorlar. Neden bahsettiklerini, dışilerden biri beni köşeye sıkıştırıp Dışdüzlükler'e yaptığımız geziyi sorana kadar anlamadım."

"Ve?"

"Ona her şeyi anlattım... çoğunu. İstedığinin bu olduğunu düşündüm. Ama bizi önceden uyarmalıydın."

"Haklısın," dedi Ragnar. "Özür dilerim."

Meinhard bir süre onu izledi. Ragnar sonunda "Ne?" diye sordu.

"Ne zaman söyleyeceksin ona?"

"Kime neyi söyleyeceğim?"

"Keita. Onun sana ait olduğunu."

"Onun benim olmasını istediğimi mi?" Ragnar iç çekti. "Asla."

Bríghid parmaklarını Annwyl'in saçlarının sol yanından geçirince Keita oracıkta dönüşüp, insan kraliçeyi de alıp buradan kaçıp gitmesi gerektiğini düşündü.

"Seninle tanıştıgımda," dedi Bríghid, "Bu saçların yoktu."

Annwyl omuz silkti, bakışları Bríghid'in kolunun çok ötesinde bir yerlere odaklanmıştı. "Abim bir önceki gece tıraş etmişti."

"Evet." Bríghid, Annwyl'in saçını bıraktı ama onun çenesini kavradı, yüzünü kaldırdı. "O sendin."

"Uzun zaman oldu, hanımefendi."

Bríghid gülümsedi. Genellikle ejder kraliçelerin çocukları için sakladığı sıcak, hoşgörölü bir gülümseme idi bu. "Bu her şeyi daha anlamlı kılıyor. Kaç yaşındaydın o zaman? On bir mi?"

"On iki."

"Evet. On iki. Eh, on iki yaşındaki çoğu çocuk, babasının zindanmdan bir yabancıyı kaçırarak, onun gazabına hedef olma riskine katlanmazdı. Baban kendine bir at-kadın yakaladığımı biliyordu ama sen bilmiyordun, değil mi? Beni bulduğunda sadece iki bacağım vardı ve benim insan olduğumu düşündün. Babanın zindanındaki öylesine bir kadın için neden kendini tehlikeye attın ki?"

"Bir zindanda çıplaktın, yalnız başmaydın. Seni orada bırakamayacağımı biliyordum."

"Bunu nasıl biliyordun? On iki yaşındaydın daha."

Annwyl'in uzaklara dalan bakışları çok şey anlatıyordu. "Seni orada bırakamayacağımı biliyordum."

Bríghid başını salladı. "Beni bırakmasaydı," dedi ötekilere, "beni avlanmak için kullanacaklardı." Annwyl'in çenesini bırakan Bríghid geri çekilip elini uzattı. Kızı elini annesinin eline koydu ve Bríghid "Kraliçe Annwyl, sana kızım Eadburga'yı sunuyorum. Zindandan yalnız bir kadını kurtaramın ikizlerini büyütme onur duyacaktır."

Annwyl boğazını temizledi. Keita ilk başta Annwyl'in böylesi bir övgüden dolayı utanmış olabileceğini sandı, ama bir yanı da Annwyl'in babasının, kızının bu yaptığını anlayıp anlamadığını merak etti. Annwyl'in, ihaneti yüzünden acı çekip çekmediğini merak etti. Annwyl'in vücudundaki yara izlerinin çoğu, kılıçlı adamlara karşı verdiği savaşlardan gelmemiştir.

"Talaith'in kızı da var," dedi Annwyl. "Senin için bir sorun yoksa? Üçü ayrılmayı sevmiyorlar."

Ebba başını salladı. "Benim için sorun yok."

"Git o zaman." Bríghid kızının elini bıraktı. "Kutsamamla ve kalbimle git."

Ebba annesine sarıldı. Bríghid ve sürüsü kanyona geri dönerlerken, insanlardan, ejderhalardan ve bir at-kadından oluşan grup bayırda durdular. Gittiklerinde Ebba onlara baktı ve annesine çok benzeyen bir sesle "Hadi başlayalım," dedi.

BÖLÜM 31

Ragnar birinin hızla nefes aldığını duydu, yere düşen tabakların sesini işitti. Kardeşiyle kuzeninin takdirle homurdandıklarını duydu.

"İşte güzel bir kadın," dedi Meinhard dördüncü kâse yulaf lapasını yerken.

Meraklanan Ragnar omzunun üstünden baktı. Nefesi kesildi, hemen iskemlesinden kalktı. Uzanıp kardeşiyle kuzenini tuttu, onları diz çökmeye zorladı. Kendi de diz çöktü. Başını hem saygıdan, hem de kadına bakamadığı için eğdi. Bir zaman sonra ona bakabilecekti ama şu an için kadının sihri o kadar parlıyordu ki, Ragnar'ı kör edecek gibiydi.

"Eee... kuzen?" diye fısıldadı Meinhard. "Çıplak bir kadından biraz fazlası, öyle değil mi?"

"O çıplak bir kadın değil, sersem."

"At kokusunu başka alanınız var mı?" diye soran Vigholf, Ragnar'dan kafasına bir yumruk yedi.

"Sürü Ejderhaları," dedi çıplak dişi. "Burası ne kadar ilginç bir yer böyle."

Yumuşak bir el uzanıp Ragnar'ın başını okşadı. Ragnar zaman kadar eski, okyanus kadar kuvvetli sihrin içinden akıp gittiğini hissetti. "Endişelenme Lord Ragnar," dedi kadın. "Kolay olmayacak, ama buna değecek."

Ve, dedi Ragnar'ın zihninde, *babana hiç benzemiyorsun. Bu konuda korkmana gerek yok.*

Ragnar'ın elini bıraktı ve Ragnar kadının gücünün anında kaybolduğunu hissetti. Kadın Meinhard'ın çenesine ve Vigholf'un, üstünde muhteşem bir şişliğin olduğu kafasına dokundu. "Üçünüzün onuru beni hayrete düşürdü. Müttefiklerinizi iyi seçmişsiniz, Kraliçe Annwyl."

"Sadece Annwyl de bana."

"Nasıl hitap edilmeyi tercih edersen et, hâlâ kraliçesiniz." Bunu diyerek merdivenlere yöneldi. "Çocuklara tek başımayken bakacağım." Basamakları çıkıp ortadan kayboldu.

Kirli, çıplak bir ayak, önünde yere vurup duruyordu şimdi. Ragnar yavaşça başını kaldırdı. Keita kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarını büzmüştü. "Dudaklarında hâlâ salyaların sallanıyor, savaş lordu."

"O bir at-kadm."

"Biliyorum."

"Ama o bir at-kadm."

"Ben de bir dişi ejderhayım."

"Ama o bir at-kadın."

"Belki de ağzının ortasma tokadı basıp salyalarını dökme-liyim."

"Yemek de yiyebiliriz!" Annwyl, Keita'nın kolunu tutup onu masaya çekti.

"Hiç zarif değildi bu, kuzen," diye azarladı onu Meinhard, üçü birden kalkıyordu.

"Ama o bir at-kadın."

Odadaki herkes ona "Biliyoruz!" diye bağırınca Ragnar üs-telememeye karar verdi.

Ebba kapıyı açıp odaya girdi. Bir bebek, beşiğinin içinde, tit-rek bacaklarının üstünde ayakta duruyordu. Minik elleri par-maklıklara tutunmuştu.

"Merhaba güzelim," dedi Ebba, bebeğe uzanıp onu beşik-ten kaldırdı.

"Adı Rhianwen."

"Biliyorum. Sen de Iseabail'sin." Rhianwen'in, kapının eşi-ğinde duran, sorun var mı diye etrafı kontrol eden ablasma gü-lümsedi. "Ama ona Rhi diyorsun."

"Bunu nasıl bildin?"

"Çok şey bilirim ben."

Iseabail odanın içine kadar girdi. "Yeni dadısın sen."

"Evet."

"Çıplaksın."

Ebba güldü. "Öyleyim, ona da evet." Doğal haline döndü ve kızın nefesini tuttuğunu duydu. Heyecanının ve merakının kabardığını hissetti. Ebba'nın türü hakkında her şeyi öğrenmekle ilgili duyduğu arzuyu fark etti. Daha da önemli—daha da *etkileyici*—olan ise, kendinden bu kadar farklı olan bir şeyi hemen kabulleniydi.

"Ah, tanrılar adına! Sen bir at-kadmsın!"

Ebba güldü. "Öyleyim."

"Ah... Hayır, hayır, hayır." Zavallı Izzy'nin odanın diğer ucuna çılginca koşup, saklandıkları yerden çıkıp Ebba'nın sırtına atlayabilmek için yakındaki masaya tırmanmış olan ikizleri durdurmaya çalışmasını fark etmek için Ebba'nın dönüp bakması gerekmedi bile. Küçük kız kılıcını çekip doğrudan Ebba'nın boynuna doğrultmuştu.

Uzun zamandır olmadığı kadar keyiflenen Ebba dilini dişlerine şaklattı. Izzy'nin kayarak durduğunu işitti ve Ebba omzunun üstünden bakarak, arkasında, havada sallanan iki bebeği gördü.

Tatlı kız çocuğunu kollarına aldı. İkisi birbirlerini herkesin, hatta bu ikizlerin bile tahmin edebileceğinden çok daha iyi anlıyorlardı. Ebba yavaşça onlara döndü, at kalçasıyla bir şeyi de-virmediğinden emin oldu.

"Eh," dedi. "Kan Kraliçesi'nin kötü şöhretli ikizleri bunlar mı?"

Onlara pis pis sırttı ve erkek bebek Talan, birdenbire sahte gözyaşlarına boğuldu. Ebba bu beceriyi sadece amcası Gwenvael'in öğrettiğinden emindi, annesi ondan 'eşit derecede sevdiğim ve nefret ettiğim yavru' diye bahsederdi. Kız bebek Talwyn, ağzında süt dişleri yerine sivri ejderha dişleri varmış gibi hurlayıp, çenesini açıp kapatıyordu, minicik tahta kılıcını Ebba'nın olduğu yere doğru saplayıp duruyordu.

"Özür dilerim," dedi Izzy. "Bana, eee, yeni birilerini gör-düklerinde böyle davrandıkları söylenmişti."

"Sorun değil. Özür dilemene gerek yok. Sadece kardeşini koruyorlardı. Herkesin çocuklarına benziyor olsalar kendimi çok kötü hissederdim."

"Kesinlikle benzemiyorlar."

"Hayır. Kesinlikle."

Bebeklere yanaşan Ebba, bir parmağını kızın suratının önünde sallayarak kılıcı ondan çekip aldı. "şimdi bir konuda açık olalım, ufaklıklar. Bir daha böyle bir şey olmayacak. Sesiz saldırılar, çığlık çığlığa saldırılar, herhangi bir saldırı olmayacak. Benim bakıмым altımdayken okumayı ve yazmayı, bir gün önderlik edeceklerinize bakmayı öğreneceksiniz. Çok iyi dostlar olacağız ve bana hayranlık duymayı öğreneceksiniz. Diğer türlüşü korkarım ki size bu kadar makul gelmeyecek." Yatağın etrafından dolaştı, bebekler birdenbire yere düşüp çığlık atmaya başladılar.

Izzy yine koştu, bebekleri yakalamak için kollarını açmıştı ama Ebba'nın, onların yere çarpmasına izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Çok daha güçlenmedikleri sürece en azından.

Izzy'nin elleri kuzenlerinin altına kaydı ama bebekler, ellerin birkaç santim üstünde, havada süzöldüler. Ebba onları o şekilde bıraktı.

Yeniden insana dönüşüp, küçük yataklardan birinin ayakucuna oturdu. Rhi'yi kolunun içine saracak şekilde ayarladı ve Izzy'ye "Bu görev bana yakışacak diye düşünüyorum. Sen?" diye sordu.

Geniş ve oldukça güzel bir sırtışla başını salladı Izzy. "Ah, evet, bence bu görev için *mükemmelsin*."

Keita küçük kardeşini dikkatle izledi. Éibhear kahvaltıya gelmişti. Selam bile vermeden masaya oturmuş, önündeki yemeğe bakmıştı. Yemedi. Konuşmadı. Yemeğine bakmak dışında bir şey yapmadı.

Éibhear'ın bu tepkisi o kadar garipti ki Keita, Ebba'ya olan davranışları yüzünden Ragnar'a pis pis bakmayı bile bıraktı. Keita hissettiği bu garip, yeni ve epey tatsız duygunun

ne olduğunu bilmese de, kardeşinin onun aklını dağıtabilmesi çok şey açıklıyordu.

Éibhear'ın bu halinin sebebinin ilk başta ağabeyleri olduğunu düşünen Keita onlara baktı, ama genellikle olduğu gibi, bir şeyin farkında değillermiş gibiydi. Sonra Morfyd'e baktı, o da kardeşini aynı Keita gibi takip ediyordu. Keita masaya baktığında, Mavi Éibhear'daki değişimi fark edenlerin –kan bağı veya evlilik sonucu—kız kardeşleri olduğunu gördü. Ve onu çok şaşırtarak, Kuzeyleler.

Ragnar ona baktı ve Éibhear'ı işaret etti. Keita sadece omuz silkebildi. Neyin yanlış olduğundan veya bunu düzeltebilmek için ne yapması gerektiğinden emin değildi. Keita itiraf etmeliydi ki, tamir etmeyi severdi. Özellikle de konu küçük kardeşini ilgilendiriyorsa. Ama onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bir yüzyıldan beri, hiç.

"Herkes günaydın!" dedi merdivenlerden aşağı koşan Izzy. Masaya gelince durdu, bir somun ekmek aldı. "Köpeğimi gören oldu mu?"

"Onu benim kulübelerimden aldıysan, o senin hiçbir şeyindir, şımarık," diye hatırlattı yeğenine Dagmar.

"Amanın," deyip güldü Izzy. Ve patladı. "Yeni dadıya bayıldım! Bir at-kadm!"

Keita, Ragnar'ın manalı bakışlarını umursamadı.

"Tamam. Gidip Branwen'le birlikte Çiçek Tepesi'ni koşarak tırmanacağım."

Keita kaşlarını çatıp dikkatini kısa bir süre için genç yeğenine odakladı. "O niye?"

"O tepeyi gördün mü hiç?" diye sordu Izzy. "O şeyi günde birkaç kez tırmansam, demir gibi bacaklarım olur."

"Zaten demir gibi bacakların var."

"Tamam. Çelik o zaman. Çelik demirden sertti galiba."

"Hadi, şişman domuz," diye seslendi Branwen dışarıdan. "Kaldır o tembel kçıını!"

"Şişman mı?" diye haykırdı Izzy. Koşmaya başladı ve Keita kuzeninin hiç de bir ejderhaya yakışmayacak şekilde cıyıkladığını gördü, canını kurtarmak için koşuyor olduğundan emindi.

Keita hafifçe kıkırdadı ve yemeğine devam etti, kardeşinin bakışlarının, Izzy'nin koşup gittiği kapıya kilitlenmiş olduğunu görünce durdu.

Şimdi daha mantıklı geliyordu her şey. Izzy onunla dalga mı geçmişti? Hakaret mi etmişti? Şımarık Prenses Narin Lord'a *bu sefer* ne yapmıştı?

Bu soruyu cevaplamak ister gibi, Éibhear tek kelime etmeden masayı itti, kalktı, çıkıp gitti.

Keita'nın salak ağabeyleri de bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamışlardı artık. Tüm masa grup halinde kalktı ve sessizce Éibhear'ı takip etti. Izzy ve Branwen soldan gidip Çiçek Tepesi'ne doğru koşmuşlardı. Tüm grup sessizce, mesafeyi koruyarak Éibhear'ı takip etti, onun doğu çıkışından yürüyüp göllere giden harap yoldan inmesini izlediler.

Éibhear'ın adımları düzgün ve sakindi, bedeni gevşekti. Ama bir şey fena halde ters gidiyordu, herkes de bunun farkındaydı. Ama kimse bu durumla ilgili ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Onu küçük tepelerden geçip, birkaç küçük gölü ve ırmağı aşır, Cadwaladr Klanı'nın çoğunun geçici barınaklarını kurduğu büyük göle gelene kadar takip ettiler.

"Éibhear! Günaydın!" diye selamladı onu Ghleanna. O ve Addolgar o sabah veya önceki gece oraya varmış olmalıydılar. Yorgun ama akrabalarını gördükleri için mutlu bir halleri vardı. Ama Ghleanna'nın neşeli selamına, Éibhear sadece başını sallayarak karşılık verdi, sonra da yürüyüp gitti. Ghleanna şaşırarak gözlerini kırıştırdı ve yeğeninin tüm akrabalarını es geçmesini izledi. Herkes Éibhear'ı izlemek için yaptığı işi yarıda kesiyordu.

Éibhear yoluna devam etti, amcalarını, halalarını, kuzenlerini, uzak kuzenlerini, kan bağı olmayan akrabalarını... hepsini es geçti. Celyn'e ulaşana kadar.

"Hey, kuzen!" diye seslendi Celyn. Bu sabah özellikle neşeli görünüyordu ve Keita bunun sebebini anlar gibi olunca olduğu yerde sindi. "Seni buraya getiren nedir?"

Éibhear onun boğazına sarılıp Celyn'i yerden kaldırdı, büyük ayaklarını yerden kesti. Korkuyla nefesini tutan Morfyd kardeşine uzandı ama Keita onun sol kolunu, Brie de sağ kolunu

tutup onu geri çekti. Bunu yapmaları iyi olmuştu, çünkü Éibhear kolunu geri savurup Celyn'i en yakın ağaca fırlattı.

Keita ürperdi, bir kırılma sesi duydu ama Celyn ayağa kalkınca kırılan şeyin Celyn'in kafası olduğundan endişelenmesine gerek kalmadı.

Celyn boynunu döndürdü, oradaki kemikler çatırdadı. "Şimdi mi kapışmak istiyorsun, kuzen? Emin misin?"

Éibhear yere bakındı, Keita'nın ailesinin ejderha biçimindeyken kullandıkları talim kalkanlarından birini kaldırdı ve Celyn'e öyle bir kuvvetle attı ki, kalkan Celyn'i yakınında durduğu ağaca kıstırdı.

"Eminmiş," diye mırıldandı Fearghus.

Annwyl, ejderhaların hiçbirinin bu işe karışmak istemediğini biliyordu. Cadwaladr'lar karışmazdı, çünkü onlar meselelerini zaten bu şekilde hallederlerdi. Fearghus'un kardeşleri de karışmazdı çünkü meselenin Izzy'le alakalı olduğunu biliyorlardı.

Onlardan herhangi biri, ama özellikle de Éibhear, kızın sonsuza kadar bakire mi kalmasını bekliyorlardı gerçekten? Izzy'le Annwyl'i karşılaştıramazlardı. Evet, Fearghus onun ilk ve tek erkeği olmuştu ama bu, Annwyl'in yirmi üç yıl boyunca babasının koruması altında olması ve iki yıl boyunca askerlerinin ondan korkması yüzündendi. Fearghus onun bu bekleyişinin karşılığını vermiş miydi? Kesinlikle. Annwyl, Fearghus'la karşılaşmadan önce gerçekten çok hoşlandığı biriyle karşılaşma fırsatını bulsa bekler miydi? Muhtemelen hayır.

Ve Éibhear, 'Izzy'yi bu şekilde düşünmediğini' açıkça belli etmiş biriydi.

Belki hayır, ama Annwyl'in içindeki bir ses ona Éibhear'ın Izzy'nin babasından yiyeceği bir dayacağın Éibhear'a şimdi hissettiği kadar kötü gelmeyeceğini söylüyordu, ki Briec, konu hatındaki kadınlara geldiğinde korkunç piçin teki oluyordu.

Hayır. Bu konuyu kendisi halletmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Yine de, Annwyl tüm dünya tarafından delinin biri olarak tanınıyor olsa da, dövüşen iki ejderhanın ortasına atlamayacaktı. Annwyl deli olabilirdi ama aptal değildi. Evet, iki ejderha da bu kavgada insan şeklindeydiler ama bu her an değişebilirdi. Ve Annwyl, ölümüne dövüşmediği zamanlarda, ejderha ailesiyle dövüşürken katı kurallara bağlı kalmayı tercih ederdi. Yoksa Morfyd'in bile tamir edemeyeceği şekilde zarar görebilirdi ve pencereden bakıp salya akıtarak geçirilen bir hayat düşüncesi ona çekici gelmiyordu. O yüzden Annwyl dönüp aksi yöne doğru koştu. Evinin kapılarından hızla geçerek ormana gitti. Dagmar'm küçük evinin önünden geçti, batı arazilerine varıncaya kadar koştu. Çiçek Tepesi'ni görene kadar koştu. Tepeye doğru koşup tırmandı. Izzy bu tepe hakkında söylediklerinde haklıydı. Annwyl bu tepeyi her gün birkaç kez, bacakları acıdan çığlık çığlığa haykırana kadar tırmanırdı. Ama her gece Fearghus o bacakları okşar, homurdanır ve 'bacakların beni çıldırtıyor'a benzer şeyler söylerdi.

Ejder erkeklerine şükürler olsun. Kadınları hakkında böyle düşünen çok az sayıda insan erkeği olduğundan emin gibiydi Annwyl.

"Hey!" Kızları geçip durdu.

"Annwyl!" diye neşeyle bağırdı Izzy. "Bize katılmaya mı geldin?"

"Bana bir şey söylemeyi unuttun galiba."

"Öyle mi?"

"Celyn'le ilgili?"

Izzy kaşlarını çatarak Branwen'e baktı.

"Ben söylemedim!"

"Branwen söylemedi," diye doğruladı onu Annwyl. "Éibhear söyledi." Izzy'nin gözleri iri iri açıldı. "N-ne? Bilmiyor ki."

"Herkes anlatıyor..."

"Ne?"

"...kuzenini evire çevire döverek."

"Ah, tanrılar." Izzy'nin eli karnına gitti. "Ah, tanrılar!"

"Orada öylece durma!" diye bağırdı Annwyl. "Yürü!"

"Ne zamandan beri biliyordun?" diye sordu Briec, Talaith'e. Bu arada kardeşinin Celyn'e verdiği hasarı kontrol ediyordu. Gerçi Celyn en sonunda ayağa kalkmıştı ve Éibhear'a karşılık veriyordu.

"Buraya geldiğinde onları gördüğümünden beri. Bir şey yapmadılar," diye ekledi, "ama anneler anlar."

"Ona bir şey demedin mi?"

"Ne diyecektim? O doğduğunda on altı yaşındaydım ben. O on dokuz yaşında ve dikkatli olduğu sürece..."

"Bana söyleyebilirdin."

Talaith pis pis sırıttı. "Éibhear onu dövüyor sadece, Küstah Lord. Ailen bunun için onu affedebilir. Özellikle de büyük kızıma beslediği hislerin tek farkında olmayanlar Éibhear ve Izzy olunca. Ama ölü bir Celyn yüzünden seni asla affetmezler."

Ve Talaith kesinlikle haklıydı.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye itiraf etti Ragnar.

"Benim de." Vigholf bir ağacın gövdesine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Çocuğun bu kadar güçlü olduğunu kim bilebilirdi?"

"Ben biliyordum." Kardeşler kuzenlerine baktı. "Orada, bırakılmayı bekleyen bir öfke olduğunu biliyordum."

Meinhard'm yüzüne kan sıçradı, o da elinin tersiyle kanı sildi. "Onun içinde bir öfke var. Bunu bilmiyor sadece."

"Artık biliyor."

"Yok. Bunun için bin türlü bahanesi var. Ama onu ne harekete geçirdiyse, bu onun öfkesinin sadece bir kısmı."

"Onu neden daha önce patlatmadık ki?" diye sordu Vigholf. "Bu prensi ağaç kesmekten daha fazlasında kullanabilir-dik, mesela savaşlarda."

"O yenilgiyi kim tadacaktı peki? Şövalye Ruhlu Éibhear tarafından mağlup edilmeyi kim hazmedecekti? Böylesi daha iyi. Bir Güneyli onu ateşliyor ve şimdi, bizimle geri dönerse onun öfkesini, istediğimiz zaman kullanabileceğimiz canlı, nefes alıp veren bir silaha dönüştürene kadar bileyebiliriz."

Ragnar kardeşine başını eğdi. "Orduların Meinhard'a rapor vermesi gerektiğini söylemişim sana."

"Öyle yapacaklar."

"Ona Şövalye Ruhlu adını mı taktın?" diye sordu Dagmar arkalarından. Üçü birden ürperdi.

"Dagmar..."

"Aptalca bir davranış olmuş." Onu tanımayanlar için bu sözler muhtemelen Dagmar'ın kastettiği kadar ağır gelmiyordu.

Eşinin bakışları Kuzeyli grup üzerinde dolaştı. "Şövalye Ruhlu'nun nesi varmış?"

"Kuzey'de böyle bir isim alırsan bu senin zayıf biri olduğunu gösterir. Dövüşemeyecek kadar şirin olduğunu." Dagmar başını salladı. "Hiçbir fikri yok, değil mi?"

"Bu yardımcı olaksa"—Ragnar, Éibhear'ın kuzenini yüzüstü yere çarpmasını ve tek eliyle onu yere bastırırken kolunu sırtına doğru bükmesini izledi, bir kırılna sesi geldi—"bu ismi uzun süre koruyacağından şüpheliyim."

Kolu kırılan ve küfreden kuzeni, kafasını Mavi'nin suratına gömerek ondan kurtuldu. Önüne çıktı ve sağlam koluyla Éibhear'ın kafasına birkaç güçlü yumruk attı. Ama bu darbeler sadece Éibhear'ın biraz daha öfkelenmesine sebep oldu. Mavi ejderha, kuzenine öyle bir kafa attı ki darbenin sesi gölde yankılandı, duyan herkes titredi. Prens kuzeninin boğazını tek eliyle tuttu ve diğer eliyle onun suratını yumruklamaya başladı. Ragnar'ı asıl etkileyen, tüm bu kavga boyunca ikisinin de insan olarak kalabilmesiydi. Ragnar'ın kendisinde bile olmadığını düşündüğü bir beceriydi bu. İnsan olarak kalma kabiliyeti o istese de, istemese de geçici gibiydi.

Ragnar, Keita'ya baktı, dövüşü izliyordu. Her darbede ürperiyor, her vuruşta siniyordu. Karışmayacaksa da bu işten hoşlanmamıştı.

Ragnar kardeşiyle kuzenine işaret etti. "Bunu durdurmalıyız."

"Niye?" diye sordu Vigholf. "Kendi ailesi bile karışmıyor."

"Biliyorum. Durdurmamızın gerekmesinin sebebi de bu. Duygusal bir bağımız yok."

"Yok," dedi Meinhard. "Ama onun var galiba."

Iseabail önündeki herkesi itip geçti ve bir süre Éibhear'la Celyn'i izledi. Kuzeninın suratı kanlı bir pelteden ibaretti, buna rağmen Éibhear onu tek eliyle tutup kuzenine arka arkaya vurmaya devam ediyordu. Pek de şövalye ruhlu denemezdi, değil mi?

Gerçi Ragnar, kuzenin sırf Izzy orada diye dövüşmeyi kes-tiğini hissetmişti.

Hırlayan Izzy onlara doğru sert adımlarla geldi, kollarını onu durdurmaya çalışan ailesinden kurtardı. Dövüşen iki Ateş Üfleyen'e yaklaşırken, iki eliyle bir talim kalkanı aldı.

"Tanrılar," dedi Vigholf hayretle. Ragnar da sessizce ona katılmak zorunda kaldı. Talim kalkanları saf çelikten yapılmazdı ama savaşçı olmak için her gün talim yapan ejderhalar için tasarlanmıştı. Ragnar ilk kalkanını hatırladı, taliminin ilk aylarında onu tutabilmek için uğraşırken kollarının nasıl ağrıdığını anımsadı.

Ama önündeki insan—üstelik de bir dişi—kalkanı, sanki o kalkanla doğmuş gibi savurup duruyordu. Kalkamın kendi bo-yundan birkaç santim daha uzun olduğunu ve kendisiyle muhtemelen aynı ağırlıkta olduğunu umursamıyor gibiydi. Ragnar ilk defa, bu kızla ve cadı annesi Talaith'le yüzleşip ölen babasının, onlara karşı bir şansının olmadığını fark etti.

Éibhear kafasının yan tarafını ovuşturmaktan ve Izzy'ye, kız sanki karanlık tanrılardan biriymiş gibi bakmaktan başka bir şey yapmayınca, bu ateş üfleyen soyluların da ne kadar dayanıklı olabildiğini fark etti.

"Seni aptal piç!" diye bağırdı Izzy, kalkanı yere attı, yer sarıldı, oradaki bütün ejderhalar ona imrenerek baktı.

"Kiminle düzüştüğünü hiç düşündün mü?" diye böğürdü ona Mavi.

"Ah, düşündüm," dedi Izzy, her kelimesinden zehir damlayan bir sesle. "Düşündüm ve her saniyesinin tadını çıkardım."

Izzy'yi duyan Vigholf "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bu laf onun canını yakmış olmalı."

Izzy eğildi, kuzeni Branwen'in yardımıyla, darmadağın olmuş kuzenini ayağa kaldırdı. Bir kolunu Izzy'nin omuzlarına dolayan, diğeriyle Celyn'i saran Branwen, onu kaldırabilmek

için kardeşine yaslandı. Celyn ikisinin onu kaleye kadar yürütmelerine izin verdi. Zayıftı, çok kan kaybediyordu, ama geriye son bir kez bakıp kuzenine kanlı bir gülümseme sunmayı ihmal etmedi.

Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini anlayan—pis bir sırıtış, ‘Ben kazandım!’ zaferi—Mavi, yeniden ayağa fırladı ama Meinhard daha hızlı hareket edip onu yere yapıştırdı.

“Yeter, evlat,” dedi ona Meinhard, genç öğrencilerinin her zaman saygısını kazanan bir ifadeyle. “Daha fazla bir şey yapman, kızın senin canını şimdikinden daha beter acıtmasına yol açar sadece. Egon bunu kaldıramaz.”

Morfyd onların arasından geçti, kardeşinin önünde çömeldi. “Ah, Éibhear.”

“Ben iyiyim Morfyd.” Éibhear ayağa kalktı, ablası da onunla beraber kalktı, kardeşini incelerken bakışları endişeliydi.

Éibhear’ın elini tuttu Morfyd. “Benimle gel.” İtirazlarına rağmen onu sürükleyip götürdü, Ragnar da Keita’ya gitti.

“Sen iyi misin?” diye sordu ona.

“Yere yapıştırılan ben değilim.”

“Hayır. Kardeşin de değildi, tam olarak.”

“Seni uyarmaya çalıştım. Onu hafife almamalısın.”

“Hiçbirinizi hafife almamalıyım sanırım.” Çok düşünmeden, Keita’nın yanağına sıçramış birkaç damla kanı başparmağıyla sildi. Keita’nın kirpikleri indi, cildi ısındı. Ragnar’a ait olması bu kadar kısa sürdü.

Ragnar için bu bile fazlaydı.

Ama etraflarında o kadar çok şey olup bitmişti ki, ikisi de etraflarında büyüyen sessizliği yok sayamadılar.

Soyluların da, aşığı tabakaların da dikkati onların üzerindedeydi. Ragnar onların yüz ifadelerini okuyamadı, bunun belki de onun için en iyisi olduğuna karar verdi.

Elini indirdi. “Kuzenin için ne yapabileceğime bakacağım. Dövüşlerden sonra epey yardımım dokunur.”

Prenses başını salladı, başka söz söylemedi. Ragnar, Izzy’yi takip etti ve üzerindeki bakışları yok saymaya çalıştı.

“Bir Yıldırım mı?” diye sordu Ghleanna. “Kafayı mı yedin sen?”

Keita gözlerini devirdi. “Benim ne yaptığım seni ne zamandan beri ilgilendirir oldu?”

“Babam ilgilendiriyor. Ve anneni.”

“Uykularım kaçacak.”

Ghleanna, Keita’yı kolundan tutarak ailesinden birkaç metre uzaklaştırdı. Çok sıkı tutmuştu, öfkesi hissedilebiliyordu. Normalde Keita, halasını rahatlatmaya çalışır, onun duymak istediklerini söylerdi. Bu kez değil.

“Neyin peşindesin sen?”

“Neden bahsediyorsun?”

Halasının parmakları kolunda sıkılaştınca Keita’nın gözleri yaşardı. “Benimle oyun oynama, küçük hanım. Durum yeterince kötü zaten, bir de sen ve onunla ilgili haberler duydum.”

Ghleanna susunca Keita “Ben ve kim?” dedi tersler gibi.

“Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum.”

Keita, Ghleanna’nın parmaklarını kolundan çekmeye çalıştı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum, beni bırakırsan iyi olur.”

Halasının, Bercelak’la aynı renkte olan kara gözleri kısıldı, dudakları büzüldü. Ghleanna’nın, kendisini dinlemeyenler ve emirlerine itaat etmeyenlere karşı pek az sabrı vardı. Ama Keita kimsenin emirlerine itaat etmezdi.

“Bırak onu Ghleanna.” Fearghus yanlarına gelmişti şimdi.

“Sadece konuşuyorduk.”

“Sonra konuşursunuz.” Fearghus, Keita’nın diğer kolunu aldı ve onu halasından uzaklaştırdı. “Bu gece kaleye gelip bekleri görmelisin.”

Keita’yı önden yürüttü.

Gölün ve kaleye giden yolun ortasına geldiklerinde “Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Fearghus. “Ama her ne oluyorsa, umarım ne yaptığının farkındasıdır kardeşim.”

“Her zaman değil miyim?”

Fearghus durdu. “Şaka yapmıyorum. Senin Cadwaladrlarla ters düşmenden endişelenene kadar endişelenecek bir dünya

şeyim var zaten. Özellikle de senle Etyld hakkında duydukla-
rım doğruysa.”

“Bana güvenmen gerek Fearghus,” dedi, bu kadar önemli
bir şey hakkında, en büyük ağabeyine düpedüz yalan söyle-
yemiyordu.

“Sana güveniyorum Keita. Endişelendiğim nokta da bu. Ge-
nellikle bu kadar açık olmazsın. Ve bu söylentinin yayılma hı-
zının altında Dagmar Reinholdt var. Ama onun seni sevdiğini
biliyorum. O zaman neden senin başım bu kadar belaya soka-
cak bir şey söylesin ki?”

“Bana biraz zaman ver. Lütfen.”

“Vereceğim.” Eğilip Keita’yı yanağından öptü. “Ama bu
arada kendini koru.”

Izzy kabı Branwen’den aldı. Kap kanlı suyla doluydu ve son
yarım saattir dördüncü kez değiştirilmişti. Izzy salona girdi,
bir uşağın ona doğru taze su ve temiz bezlerle koştüğünü gö-
rünce rahatladı.

Annesi içeri girerken uşakla kapları değiştiriyordu. “Peg,
bunu Lord Ragnar’a götür.” Kapıyı açtı ve uşağın içeri girme-
sine izin verdi, sonra da hâlâ Izzy’nin elinde duran kabı aldı.
Kapının yamna, yere koydu ve Izzy’nin elini tuttu.

“Hadi.” Izzy annesinin onu birkaç kapı ötedeki bir odaya
sürüklemesine izin verdi. Burası soylular ve aile için ayrılmış
misafir odalarından biriydi.

Talaith kapıyı kapatıp kızına baktı. Izzy kendini hazırlamıştı.
Annesinin bu işte Éibhear’ın tarafını tutacağını biliyordu. Izzy
askerlerle gitmeden kısa süre önce ona söylediği gibi, bekâretini
‘doğru erkeğe’ saklamadığı için annesinin şoke olacağını da bi-
liyordu. Ama fark etmiyordu bu. Izzy kararını birkaç ay önce
vermişti, şimdi dimdik duracak ve ne yaptığından, ne de de-
min olanlardan ötürü utanç duyacaktı. Hayır. Annesinin ne ka-
dar tepesi atmış olursa olsun.

“İyi misin?” diye sordu annesi.

Izzy bu soruyu duyunca şaşkınlıkla irkildi ama kendini tam zamanında toparladı. Olağan bir küçümseme yoluna gitmeyi tercih etti. "Dayak yiyen ben değildim, değil mi?"

Annesi ona yaklaştı ve Izzy bekledi. Suçlamaları, şikâyetleri. Hepsini.

"Sana sadece seni sordum, başka kimseyi değil, Iseabail." Talaith uzanıp elini Izzy'nin yanağına bastırdı. "Sen iyi misin?"

Izzy gözlerini birkaç kez kırptırdı, birdenbire gözlerinin arkasını yakmaya başlayan gözyaşlarını tutmaya çalıştı. O anda annesinden başka kimseye gösteremeyeceği gözyaşlarıydı bunlar. Izzy aralarındaki yakınlığın gittiğini düşünmüştü, Ghleanna'nın deyimiyle 'viyaklamak' için çok yaşlı olduğunu düşünmüştü. Ama annesi onu yargılamıyorken, sadece endişeliyken, bu sıkıcı odada bir başlarınayken, göz yaşlarını tutamamıştı.

"Bunu nasıl yapabildi, anne?" diye sordu ağlayarak. "Herkesin önünde? Tanrılar." Yüzünü elleriyle kapattı. "Babamın bile."

Annesi Izzy'yi kollarına aldı. Talaith, devamlı parmak ucunda durmak zorunda kalmamak ve kızını da ağlarken eğilmek zorunda bırakmamak için Izzy'yi dizüstü çöktürdü, kendi de yere çöktü.

"Bana dedikleri..."

"Biliyorum tatlım. Biliyorum. Kırıcı ve kabaydı." Talaith, Izzy'nin sırtını sıvazladı, ağlamasına izin verdi. "Ne kadar kızgın olursa olsun, rezil bir hareket."

Annesinin onu anladığını, kendi tarafını tuttuğunu bilmek Izzy'ye yetti. Annesine tutundu, omzunda ağlarken onun gömleğinin arkasını sıkıca tuttu. Bunun ne kadar sürdüğünü hiç bilmiyordu ama epeyce uzun sürdü. Annesi bir kere bile şikâyet etmedi.

Izzy en sonunda sakinleştiğinde yerde oturdular. Talaith kızının ellerini kendi elleriyle sıkıca tutuyordu.

"Benim yüzümden hayal kırıklığına uğrama anne."

"O niye?"

"Şey için, biliyorsun ya..."—yüzünü omzuna döndürüp, annesi ellerini tuttuğu için gözyaşlarını omzuyla sildi—"beklemedim diye."

"Neyi beklemediğin için?" Izzy ona öylece bakınca "Ah... ah! Evet. Beklemek. Eh, benim de pek beklediğim söylenemez, değil mi? Ve Celyn çok yakışıklı. Tıpkı baban gibi, biz..." Talaith'in sözleri kesildi ve gözleri büyüdü. Izzy annesinin endişesinin sebebini hemen anladı.

"Merak etme anne. Ben... ben önlemimi alıyorum." Annesinin iri gözleri kısılınca Izzy "Evet. Gerçekten," diye ısrar etti. Şu anda ikizler ve Rhi dışında başka ejder-insan bebek bulunmasa da, Izzy, Annwyl'e ve annesine olanlardan sonra kendini tehlikeye atmak istemiyordu. Izzy için çok büyük bir riskti bu. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ve şu anda ikisini birden yapacak durumda değilim. Hem çocuk, hem de birliğimde sabah eğitimi yapamam."

"Ama o duruma geleceksin. Bir gün."

"Planım böyle. O gün, etrafta koşturan küçük Izzyler yapıp yapmamak konusunda karar vereceğim."

Talaith gülümsedi. "Bir planın olduktan sonra."

"Her zaman bir planım vardır."

"Güzel." Annesi kızının ellerini sıktı. "Onu seviyor musun, Izzy?"

Bu soruyu sorduğu için bile öfkelenen Izzy hemen "Celyn'e yaptıklarından sonra mı? Artık hayır!" diye cevapladı annesini.

Talaith boğazını temizledi, odaya bakındı, bir daha boğazını temizledi ve en sonunda "Ben, eee... Celyn'i kastetmiştim," dedi.

"Ah." Anne kız uzun uzun baktı, sonunda Izzy "Garip bir durum bu," dedi.

Ardından ikisi de kıkırdama krizlerine girdi, o an için epey uygunsuz olsa da, çok gerekli bir şeydi bu.

Ren köşeyi döndü, askerlerin onu geçmesini bekledi. Quintilia İlleri'ne geleli bir günden fazla olmuştu. Binaların, sanat eserlerinin ve kadınların güzelliği onu büyülemişti. Sıcaklık onu mahvediyordu, ama bu ülkeyi sevmişti.

Ama güzelin yanında çirkin de vardı. Köleler, zulüm, istismar. Tüm bunların kalbinde orayı yöneten Demirler vardı.

Her evde, her iş yerinde, her hükümet binasında ejderha sembolleri bulunsa da, Demirler genellikle insan biçiminde gezerlerdi. Ama herkes onların ne olduğunu bilirdi. Pek gözden kaçamazlardı zaten.

Ejderha ve insan hükümdarlar arasındaki ilişkiler, bazı yönlerde Ren'e kendi türü ve Doğulu insanlar arasındaki ilişkileri hatırlatıyordu, ama arada ciddi bir fark vardı. Doğulu insanlar korkmazdı. Kendi istekleriyle ejderhaları kabullenmişlerdi, korkularından değil.

Meydan boşalınca Ren mağaranın bir ucundan diğerine gitti, dağı aşmak için taşın dosdoğru içinden geçti. Türüne bahşedilmiş, Ren'in de etkin olarak kullandığı çok sayıdaki yetenekten biriydi bu, Rhiannon'un onu bu göreve yollama sebeplerinden de biriydi.

Dağı aştığında durdu ve önündeki araziye baktı. Toprak bir uçtan bir uca askerlerle dolu gibiydi. Sıra sıra birlikler vardı. Çok sayıda Demir Ejderha, binlerce insan. Sıcak güneşlerin altında talim yapıyor, çatışmaya hazırlanıyorlardı.

Savaşa hazırlanıyorlardı.

Ren paniklememeye çalışarak, burada olma sebebine odaklanmaya uğraştı. Bilgi toplayıp Güney kraliçelerine götürmek. Bu görevi başarmak için elinden geleni yapacaktı.

Önündeki sersemletici manzaraya sırtım dönen Ren, dağın içinden geçti ve tekrar mağaraya yöneldi.

BÖLÜM 32

Keita küçük kardeşinin yanına çömeldi, Morfyd'in onun elindeki kam temizlemesini izledi. Éibhear elinin eklemelerini Celyn'in yüzüne yumruk atarken kırmuş gibiydi ve Morfyd elin olması gerektiği gibi tedavi edilmesi ve iltihap kapmaması için uğraşıyordu.

"Bir ilaç hazırlamalıyım," dedi Morfyd, malzeme aramak için yakındaki birkaç bitkiye yöneldi.

Keita kardeşinin elini usulca kaldırıp kendi elleriyle tuttu. "İyi misin?"

"Evet abla," dedi Éibhear, öfke patlamasından sonra sesi yorgun geliyordu. "Rahat ol."

"Ah. Olacağım." Ellerini Éibhear'ın kırık eklemelerine şiddetle indirdi, kardeşinin attığı acı dolu çığlğın tadını çıkardı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Morfyd öfkeyle.

"Sen!" dedi Keita, Éibhear'ı işaret ederek. "Izzy'ye yaptığın şeye nasıl cüret edersin! Ailesinin önünde üstelik!"

"Onu korumaya çalışıyordum!"

"Hayır, çalışmıyordun, yalancı rezil!"

"Keita!"

Ablasına döndü şimdi. "Ve sen!"

"Ben ne yaptım?"

"Onu şımartıyorsun! Hak ediyormuş gibi!"

"Ah, Yılan Keita'nın benim davranmam gerektiğini düşündüğü gibi davranmadığım için üzgünüm. Standartlarına uygun hareket etmediysem özür dilerim!"

Keita, ablasını itti, Morfyd de onu. Éibhear aralarına girmese birbirlerinin saçlarına yapışacaklardı yine. "Kesin şunu! Sizin sorunuz ne yahu?"

Ayrılan Keita yürüyüp gitti. Sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydi.

Izzy'yi anlıyordu, işin özü de buydu. Neden? Çünkü kendisinin de başına gelmişti bu durum. Şu veya bu sebepten kendisine sahip olamayan bir erkeğin, herkesin önünde onu çağırması. Eh, çoğunlukla tek bir sebep yüzünden. Keita onu istemediği için. Ve şu anda durum tam olarak aynıysa olmasa bile, yeğeninin nasıl hissettiğini anlıyordu Keita. Kızın onuru kırılmıştı. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Keita, Éibhear'ı bundan daha iyi yetiştirdiğini sanıyordu. Bariz bir şekilde yanılmıştı! Bu seferlik.

Ona daha garip gelen neydi? Kendini daha iyi hissetmek için o anda yapmak istediği tek şeyin alışverişe çıkmak, bir kenti yok etmek veya annesinin hazinesinden bir şeyler aşır-mak olmamasıydı. Tek yapmak istediği Kurnaz Ragnar'ı görmekti. Onu görmek, onunla konuşmak, onun kendisini daha iyi hissettirmesini sağlamak.

Ona biraz korkutucu gelen bir arzuydu bu.

Ragnar ve Vigholf genç ejderhayı doğu arazilerine götürdü. Onu orta yerde bırakıp uzaklaştılar. Epey uzağa vardıklarında soyunup dönuştüler.

"Tamam, evlat," diye seslendi Ragnar. "Yapabiliyorsan, dönüş."

Biraz zaman aldı, ama ateşler parladı ve genç ejderha doğal biçimine geri döndü.

Ragnar onun yanına döndü, yüzündeki kırılmış kemikleri, kırılmış kolu, kırık kaburgaları inceledi. Izzy'nin oraya gelebilmesi iyi olmuştu gerçekten de.

Ragnar genç ejderhayı o hâlâ insan bedenindeyken tedavi edebiliyor olmayı ummuştu, bu şekilde çocuk yumuşak bir yataкта yatabilir, tüm o odaya girip çıkan kadınlar ona bakabilir, en sevdikleri yaralı evcil hayvanlarıymış gibi onunla ilgilenbilirlerdi. Ama Ragnar, insan kemiklerini, kendi kemikleri gibi anlayamıyordu. Morfyd'in dönmesi için bekleyebildiği kadar

bekledi, onun şifa gücünün kendisinininkini çok aştığını biliyordu, ama ikinci olunca daha fazla beklememeye karar verdi.

"Benden istediğin nedir?" diye sordu Vigholf, Ragnar'a.

"Yiyecek bir şeyler. Bir inek olur."

"Tamam. Geri döneceğim."

Ragnar yanaştı. "Beni duyabiliyor musun Celyn?"

Ateş Üfleyen evet anlamında başını salladı.

"Uzun sürmeyecek, ama canın yanacak. Epeyce. Anlıyor musun?"

"Yap gitsin," diye fısıldadı Celyn.

"Canını daha az acıtacak bir şey yapabilirim, ama iyileşmen daha uzun sürer. Birkaç gün yataktan çıkamazsın."

Celyn gözlerini zorlukla açarak Ragnar'a baktı. "Yap."

Ragnar diz çöktü ve ön pençelerini Celyn'in üstüne kaldırdı. Gözlerini kapadı ve altındaki toprağın gücünün vücuduna yükselemesini sağladı. İhtiyacı olanı aldığı anda o gücü pençelerinden saldı ve Ateş Üfleyen'in bedenine yöneltti.

Celyn acıyla hırladı, dişlerini sıktı, bu arada kemikleri yerlerine oturup kendi kendilerini tamir ettiler.

Bazıları daha az can acıtan ama daha uzun süren iyileşme yolunu seçerdi. Ama Ragnar, Celyn'in bunu seçmeme sebebini biliyordu; Iseabail. Celyn, kuzeninin onunla baş başa zaman geçirmesine izin vermeyecekti. Buna engel olabilirse tabii.

Ragnar bunu daha önce görmüştü. Bir kız uğruna aile kavgası. Nadiren mutlu sonla biten bir şey.

Son kemiği de onaran Ragnar, ileride iç kanamaya yok açabilecek bir şeyi atlamadığından emin olmak için Celyn'i kontrol etti. İkna olduğunda pençelerini indirdi, vücudu yere düştü. Kardeşi kendisini yakalamak için orada olmasa yere yapışacaktı.

Nefes nefese kalan Ragnar, kardeşine başını salladı. "Teşekkürler."

"Al. Yiyecek bir şeyler."

Vigholf, Ragnar'a hâlâ debelenen ineği uzattı. Ağzını ineğin boynuna geçirip boynunu kırarak onu öldürenin Ragnar olmasına izin verdi. Ragnar gücünün geri geldiğini hissedene kadar yedi.

Yemeğinin geri kalanını kardeşine ikram edinceye kadar, Celyn doğrulmuştu. Vücudunda hâlâ bol miktarda kan vardı ve Ragnar onun günler boyu ağrı çekeceğinden emindi, ama Celyn canlanmış görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi başını sallayarak.

"Bir şey değil."

Genç ejderha biraz tökezlese de ayağa kalktı.

"Geri dönmesine yardım etsem iyi olur." Vigholf, Celyn'le beraber yürüyüp gitti, Ragnar geride kaldı, dişlerine sıkışan inek etini ayıkladı.

Keita ona doğru yürürken koca bir kaburga kemiğini çıkarmakla meşguldü. Keita değişip bir başka elbise giymiş, saçını gevşek bir at kuyruğu yaparak toplamıştı, yine ayakkabısızdı. Ayakkabılara karşı nesi vardı?

"Aç mısın?" diye sordu Ragnar, inek ölüsünden geri kalanları ona ikram ederek.

"Hayır, teşekkürler. Celyn nasıl?"

"Daha iyi. Kemiklerini onarıp kanamayı durdurdum. Kardeşin nasıl?"

"Göllerden birinin kıyısında kendince haklı olarak Buna-lım Lordu'nu oynuyor. Morfyd de ona hayran hastabakıcı gibi."

Ragnar insana dönüştü. "Ona kızgın gibisin."

"Evet. Çok kızgınum. Celyn'e de kızgınum. Zavallı Izzy ile oyun oynuyor."

"'Zavallı Izzy' kendi kendini savunabilir."

"Sanırım."

Keita hızla yürüyordu, gergindi. "Sorun ne, Keita?"

"Yok bir şey."

"O zaman neden duvarlara tırmanacak gibi yürüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece..."

"Bir şey mi geliyor? Tüm sevdiklerini yok etmek için?"

Keita yürümeyi kesip Ragnar'a baktı. "Aslında seni görene kadar mutlu olmayacağımı hissettiğimi söylemek istiyordum, bu da ne demek hiç bilmiyordum."

"Eee... ah."

"Ama şu anda 'tüm sevdiklerimi yok etmek için gelen şey' beni biraz daha ilgilendirmeli, değil mi?"

"Eee..."

Keita ellerini beline koydu. "Zırvalayıp durma, savaş lordu. Bana söylemediğin şey ne?"

"Vigholf'un, senin insan kraliçenle ilgili bana söylediği bir şey. O günden beri beni tedirgin ediyor."

"Tanrılar aşkına, bu sefer kimi öldürmeye kalktı?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Sadece... rüyalar görüyor."

Keita kollarını yavaşça indirdi. "Nasıl rüyalar?"

"Çocukları için gelen, şeytan atlara binmiş zalim savaşçılarla ilgili."

Keita yine uzaklaştı, yere bakıyordu. "İnsan savaşçılar mı?"

"İnsanlar, evet. Ama cadılar. Eğer tahminim doğruysa rüyalarında Kyvich'i görüyor. Buz Diyarı'nın savaşçı cadıları."

Keita yürümeyi kesti, sırtı Ragnar'a dönüktü.

"Ragnar... atlarının boynuzları var mı?"

Annwyl bugünkü çalışmasını iptal etmişti, bu kararından da memnun olmuştu. Zihni, talime yoğunlaşamayacak kadar doluydu. Odaklanmamak da, o anda katlanabileceğinden daha fazla yara almak anlamına geliyordu.

Büyük Salon'a çıkış kapısından girdi, masada oturan Talaith'i gördü. Kadının önünde yemek vardı ama Talaith pek yemiyor, tabağındaki yemeği eşeliyordu sadece.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Annwyl, arkadaşının yanındaki iskemleye oturdu.

"Daha kötü olabilirdi sanırım. Keşke daha iyi olsaydı."

"Seni endişelendiren nedir? Bariz şeyin dışında yani."

Talaith tabağını geri itti. "Izzy'nin, sırf oğlum gibi sevdiğim o salağın sinirini bozmak için aptalca kararlar vermesinden korkuyorum."

"Onları sevmene rağmen kafalarını birbirine vurmak istemek sinir bozucu bir durum, değil mi?"

"Tüm bunlar için çok gençler."

"Izzy'yi başka bir birliğe gönderebilirim. Kıyıdaki haydutlarla ilgilenebilir."

Talaith yüzünü buruşturdu. "Bunu yaparsan suçu ona atmış gibi olursun, değil mi? Birliğini seviyor, ama onu bu şey yüzünden göndermiş olacağız... şey..."

"Zamazingo?"

"Kesinlikle. Bu arada," dedi Talaith, hızla konuyu değiştirerek, "Ebba'ya hayran kaldım."

"Hayran," dedi Annwyl de. Başını kaldırdı. "Dinlesene. Onların sessizliğini sağlıyor, ama her an korkunç çılgınlıklar atacak diye korkmuyorsun."

"Mükemmel."

"Eyvah."

Talaith olduğu yerde büzüldü. "Ne oldu?"

Annwyl açık duran Büyük Salon kapılarını işaret etti, Éibhear ve Morfyd o kapıdan geçiyorlardı.

Talaith parmaklarıyla masayı tıklattı. "Aralarına girmemeliyim."

"Hayır. Girmemelisin."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Hayır. İlgilendirmiyor."

Üç saniye sonra Talaith ellerini masaya vurdu. "Buna engel olamıyorum!"

Annwyl kahkaha atmamak için burnunu ovaladı ve Talaith'in masanın etrafında dolaşarak, gözlerini iri iri açmış, tamamen paniklemiş bir Éibhear'a doğru yürümesini izledi. Morfyd kardeşinin önüne geçti, onu savunmaya hazırды.

"Sana o kadar öfkeliyim ki, söyleyecek söz bulamıyorum."

"Celyn onu kullanıyor," dedi Éibhear.

"Bu seni ilgilendirmez, Éibhear."

"Bak, seni üzdüysem özür dilerim Talaith..."

"Bana mı? Bunu Izzy'ye söylemen lazım."

"...ama herkese yalan söylüyordu!"

"Tekrarlıyorum, bu seni ilgilendirmez."

Annwyl, Izzy'nin holü koşarak geçip merdivenleri çıktığını duydu, Éibhear'ın sesini duymuş olmalıydı. Annwyl onu yakalayıp kolundan tuttuğında son basamağa varmıştı. "Neden biraz yürümüyoruz?" dedi Annwyl emredercesine.

"Sen!" diye haykırdı Izzy omzunun üstünden, bu arada Annwyl onu geri geri yürütüyordu, "Kendini beğenmiş aptalın tekisin!"

"Seni düşünüyordum, uyuşuk domuz!"

"Domuz mu?"

Annwyl yeğenini eşikten itti ve yürümeye devam etti, bir an bile dursa Izzy'nin tekrar içeri koşup Éibhear'ın kocaman kafasındaki her bir mavi saç telini yolacağından emindi.

Ragnar, Keita'yı dikkatle izledi. "Sen de mi rüyalarında onları görüyorsun?"

"Bir kez... belki de iki kez." Boğazını kaşıdı. "Üstünde fazla kafa yormadım, çok öyle kehanet rüyaları görmem çünkü." Yaklaştı. "Ne kadar kötü?"

"Kyvich mi?" Hafifçe güldü, ama ikisi de bu sesle ürperdiler. "Onları savaşırken hiç görmedim, ama savaş kaybeden bir savaş lordunun veya kralın, Kyvich onun davasına ortak olursa, kaderini değiştirebileceğini işittim. Bir Kyvich kuvvetinin yarısı—ve onların birlikleri, normal bir ordunun kuvvetlerinden sayıca çok daha azdır—bir şehri yerle bir edebilir. Savaşçı ve cadılık yollarını mükemmel bir şekilde takip ederler. Düşünmeden ve pişman olmadan öldürürler, ve onları sinirlendiren insanların ruhlarına boyun eğdirdikleri bilinir. Onları kendi şahsi savaş köpeklerine çevirirler, onlara böyle deniyor herhâlde. O zavallıları savaşta düşmanı yıpratmak için kullanırlar, adamlar öldürüldüğünde hiçbir şey hissetmezler."

"Başka?" Göğsünde kavuşturduğu kollarını sıktı. "Bana söylemediğin bir şey var. Nedir?"

"ok az sayıda Kyvich doğar. Onlar..."

"Söyle."

"Annelerden kızlarını alırlar. Genellikle yürüyebilecekleri yaşa geldiğinde. Çoğunlukla anneler, köylerindeki tüm çocukları tehlikeye atmak yerine, kızlarını onlara teslim eder. Anneleri bu isteksizliklerinden ötürü suçlamıyorum tabii. Kyvich talimleri zalim ve... vicdansızdır. Kızlar beş veya altı yaşlarından başlayarak."

"Ve Talwyn onlar için mükemmel olurdu, öyle değil mi?"

"Bana söylediğin kadarıyla. Hem şu anda Talwyn, yaşından ve ebeveyninden ötürü hiçbir tanrıya bağlı değil. Ama bir Kyvich olursa, savaş tanrıları, onun Kyvich'le olan ittifakı kanalıyla kendilerine hizmet etmesini sağlayacaktır." Bir nefes aldı "Keita, senin de rüyada onları gördüğünü bilseydim..."

"Şu anda, keşke o anda ne yapsaydık diye düşünemeyiz, Ragnar." Ve aldığı tüm eğitimler kendini belli etti, Keita hiçbir panik veya korku belirtisi göstermedi. Sadece "Annwyl ve Fearghus'u uyarmamız lazım," dedi.

"Bence de." Ragnar araziye geçip kaleye yöneldi. "Bence Annwyl'in yaptığı talimlerin sebebi buydu, o hiç fark etmese de."

"Buraya ne zaman gelecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

Kale duvarlarını çevreleyen ormana girdiler. "Emin değilim. Becerilerinin ve yeteneklerinin muazzam olduğunu duydum. Hızla hareket edebilir, yerleri saptanmadan binlerce fersah yol kat edebilirler. Tek bildiğimiz şey şu; uçabiliyorlar."

"Eh, en azından ailenin çoğu bizi korumak için..."

Ragnar durup geriye baktı. "Keita?" Keita'nın sesini en son duyduğu yere döndü yeniden. "Keita?"

"Lord Ragnar?" dedi bir ses. Ragnar dönüp, ormana gizlice girmiş olan Éibhear'a baktı. "Ablamı gördün mü? Keita'yı?"

"Sen görmedin mi?"

Éibhear ona baktı. "Pardon?"

"Keita'yı görmedin mi? Tam buradaydı."

Éibhear başını hayır anlamında salladı. "Hayır efendim."

Ragnar anlamıyordu. "Ama buracıktaydı."

Ragnar kafasının içinde Keita'nın sesini duydu. Kısık bir sestti, ama kesinlikle Keita'ya aitti.

Yukarı bak.

Ragnar baktı ve Éibhear'ı kaleye doğru itti. "Git. Abilerini ve ablanı buraya getir." Kafası karışmış bir halde orada duran prensi parmağıyla işaret etti. "Git! Hemen! Kokumu takip etmelerini söyle!" Ve Ragnar dönüşüp havaya yükseldi.

"Bence Éibhear'ın o piçi öldürmesine izin vermeliydik."

Talaith gözlerini parmak uçlarıyla ovuşturdu. Eşine hayrandı, gerçekten de. Ama Briec, orta yol nedir bilmeyen biriydi. Onun için sadece siyahla beyaz vardı. Sinir bozucuydu.

"Onu öldürmek bence biraz sert bir tepki olurdu," diye hatırlattı Briec'e. "Izzy'yi bir şey yapmaya zorlamadı sonuçta."

"Tek bildiğim şey şu, Celyn burada kalamaz," diye ısrar etti Fearghus. "Onu burada istemiyorum. Yemeğimizi yemesini, iltihap akan yaraları iyileşsin diye temiz suyumuzu kullanmasını istemiyorum."

"İkiniz de saçmalıyorsunuz," dedi Morfyd. "Onu dışarı atamayız."

Orada oturan tek kişi olan Gwenvael, ayaklarını masanın üstünde koydu. "Ben daha azı için dışlandım, o neden gönderilmeyecekmiş anlamıyorum."

Dagmar bir parmağını kaldırdı. "Bu konuşmaya katacak işe yarar bir sözün yoksa, sessiz ol, Kirletici."

"Ona Güney Elleri'ni tamamen terk etsin demiyoruz," dedi Fearghus, muhtemelen oldukça cömert davrandığını düşünerek.

"Bence Güney Elleri'ni tamamen terk etmeli." Briec masanın öte yanında yemek yiyen iki Kuzeyliye baktı. "Bu iki salakla beraber o pislik yuvası bölgeye gidebilir."

Talaith ürperdi ve kaşlarını çatarak bakan misafirlere sessizce "*Özür dilerim!*" dedi.

Éibhear salona koştu.

"Onu öldürmeliydin," dedi yine Briec, ağabeyi tek kelime edemeden önce.

"Sorun ne?" diye sordu Fearghus.

"Bilmiyorum gerçekten."

"Bilmiyorum da ne demek?"

"Lord Ragnar gelip sizi almamı istedi."

Gwenvael ayaklarını yere indirdi. "Niye?"

"Bilmiyorum. Keita'yı arıyordum ve herkesin söylediği şey doğruysa, Ragnar'ın onun nerede olduğunu bileceğini düşündüm, ama o da *bana* Keita'nın nerede olduğunu sordu. Öyle bir tavrı vardı ki, sanki Keita onun gözlerinin önünde havaya karışmış gibiydi."

Talaith başını salladı. "Bu iyi olamaz."

"Herkes sakın olsun," diye araya girdi Morfyd. "Muhtemelen onu artık görmeye katlanamadığı için kaybolmuştur. Keita'nın nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Bence küçük kız kardeşimizin, bir konuşma esnasında sırf ondan uzaklaşmak için ortadan kaybolduğu tahmininde bulunmamalıyız." Fearghus, Gwenvael'e işaret etti. "Muhafız kulüblerinin arkasını kontrol et. Briec, sen..."

"Bekleyin. Bekleyin," dedi Morfyd, sinirle iç çekti. "Ona bakmam için bir saniye verin bana."

Morfyd gözlerini kapattı ve Talaith, her daim onun etrafını saran büyü dokunaçlarının vücudundan yükseldiğini ve her yöne doğru uzadığını gördü. Çok güzel, heyecan verici bir görüntüydü, ne yazık ki pek az kişinin görebildiği bir şeydi.

"Uzun sürecek mi?" diye sordu Gwenvael. "Şimdiden sıkıldım."

"Bence kuzenimizin yara kabuklarını sökelim... zaman geçsin diye," diye önerdi Briec.

Morfyd'in gözleri birden açıldı ve Morfyd odaya bakındı. "Ah, tanrılar."

Talaith oturduğu masadan kalktı. "Ne oldu?"

"Elestren."

Bunu afallamış bir sessizlik izledi, herkes birbirine baktı. Sonra Büyük Salon kapılarına doğru koşmaya başladılar.

Onları yavaşlatmak istemeyen Talaith ve Dagmar da onları takip etti, hiçbir yere gitmeyi düşünmeseler de.

Briec Kuzeylilerin yanında durdu, onlara şöyle bir baktı ve “Biz geri dönene kadar onları korur musunuz?” diye sordu.

Vigholf—Talaith, Yıldırım Ejderhası’nı kuzeninden sadece kısa saç sayesinde ayırt edebiliyordu—başını bir kere salladı. Briec, Talaith’e baktı ve odadan koşarak çıktı.

Meinhard—uzun saçlı ve biraz daha koca kafalı olanı—ona bakıp “Sizi korurken yiyecek bir şeyler daha alabilir miyiz?” diye sordu.

BÖLÜM 33

Keita hızla yere çarptı, omzu çıktı, pençelerinden ikisi kırıldı. Homurdanarak sırtüstü yuvarlandı, ama boğazına sarılmış, güçlendirilmiş çelikten yapılmış halat, sıkılaştı ve Keita'yı dizüstü çökmeye zorladı.

"Gel, gel, kuzen. Bundan daha zorlusun sanıyordum."

Keita, kuzeni ipi onun boynuna dolayıp, onu yerden bir un çuvalı gibi kaldırdığı anda ejderhaya dönüşmüştü. Elestren onu uzağa götürmemişti, ama tanımadığı bir mağaradaydı. Mağara meşaleler ve çok sayıda çukur ateşiyle iyice aydınlatılmıştı. İçinden bir şey Keita'ya burasının bir buluşma yeri olduğunu söylüyordu. Ne için buluştuklarını Keita muhtemelen bilmek istemiyordu.

Elestren, Keita'nın saçından tutup kafasını geri çekti. "Kraliçene ihanet edip de bizim tepkisiz kalacağımızı mı düşünüdün prenses?"

Keita cevap vermeyince Elestren onu bir kere daha öne itti. Keita'nın başı yere çarptı ve birkaç saniye için her şey karardı.

Uyandığında oraya başka ejderhalar gelmişti. İki Yaşlı ve Kraliçe'nin Kraliyet Muhafızları'ndan birkaçı. Keita babasının onların aralarında olmadığını fark etti.

"O kraliçenin kızı, Elestren," diye tartışıyordu Yaşlı Teithi.

"Ve bir hain. Esyld'i korudu ve kraliçeyi tahttan indirmeye çalıştıklarını kesin olarak bildiğimiz iki aptalla buluştu." Elestren, Keita'nın etrafından dolandı. "Ölmeli demiyorum. Ama onun özgürce dolaşıp aleyhimize çalışmasına izin veremeyiz."

"Ne öneriyorsun?"

"Onu çöl sınırlarına götürelim. Bu iş hallolana kadar kuzenlerim onu tuz madenlerinde çalıştırır."

Lanet olsun. Nerede olduğunu anlamıştı şimdi. Kraliyet Muhafızları Konseyi'nin buluşma yeri idi burası. Annesinin muhafızları arasındaki yerini kazananları seçer ve kuralları çiğneyenleri yargıarlardı. Teoride Konsey'in sadece kraliyet muhafızlarını yargılayabilmesi gerekiyordu, bir prensesi değil. Ama Keita, gerçek bir mahkemenin, o anda kuzeninin izin vereceği son şey olduğunu seziyordu.

"Onu tutuklayalım yani."

"Kraliçemizin güvende olmasında etkili olacaksa..."

"Beni suçluyor," dedi Izzy, gevelemeden konuşabildiğinden emin olduğunda.

"Seni suçlayacak tabii. Böyle yaparlar. Éibhear'ımız ne kadar şeker biri olsa da, hâlâ babasının oğlu. Hâlâ bir erkek."

"Ona o kalkanla daha sert vurmalydım."

Kıkırdayan Annwyl alanın ortasında yere oturdu ve kılıcını bir taşla bilemeye başladı. "O lanet kalkanı kaldırılabilmene hâlâ şaşıyorum."

"Alt tarafı bir talim kalkanı."

"Ejderhalar için, Izzy. Ejderhalar için bir kalkandı o."

Izzy omuz silkti, alana ve çevreleyen ormanlığa baktı. Annwyl'in yanına oturdu, bir süreliğine de olsa kaleden dışarı çıktığı için rahatlamıştı. Éibhear'dan ve Celyn'den uzak olduğu için.

"Her şey düzelecek, Izzy."

"Düzelmeyecek. O ikisi barışacak, ben de kuzenlerin arasına giren orospu olarak damgalanacağım."

"Celyn'in senden bu kadar kolay uzaklaşacağını mı düşünüyorsun?" Annwyl, Izzy'nin çenesini kavradı, Izzy kendisine bakana kadar çekti. "Yoksa bunu umut mu ediyorsun?"

Öfkelenen Izzy teyzesinin elini çekti. "Herkes Celyn'in beni Sahiplenmesi gerekiyormuş gibi davranıyor."

"İstedğin bu mu?"

"Hayır."

"O zaman bunu Éibhear'ın yapmasını istiyorsun."

Izzy tiksintiyle homurdandı. "Onun defolup gitmesinden başka bir şey istemiyorum."

"Öyle mi?"

"Buna hakkı varmış gibi beni yargıladı. Sanki hayatımda söz sahibiymiş gibi."

"Celyn'i istemiyorsun. Éibhear'ı istemiyorsun. Ne istiyorsun, Tehlikeli Izzy?"

Izzy kraliçeye korkusuzca, utanç hissetmeden baktı ve doğruyu itiraf etti. "Yaverin olmak istiyorum."

"Yaverim var," dedi Annwyl dümdüz bir sesle. "Şişman biri."

Şoke olan Izzy kıkırdadı. "Annwyl!"

"Öyle. Atlarla arası çok iyi ama. Şiddet'im ona bayılıyor." Onlardan birkaç metre ileride sakın sakın otlayan muazzam siyah hayvana işaret etti. "Ama yaverim şişman, çünkü hiç hareket etmiyorum. Benim yaverim olursan tüm yeteneklerin boşa gider Izzy. Bunu istemiyorum tatlım. Sana göre değil."

"Batı'ya gidip Hükümdarlarla yüzleşmeyeceksin yani?" diye sordu Izzy, ailesinin önceki gece konuştuklarını duymuştu.

Annwyl omuz silkti, dizlerini büküp kollarını dizlerine do-ladı. "Thracius'la buluşması için önden kuvvetler göndereceğim."

"Senin istediğin bu mu?"

"Şu anda tek yapabildiğim bu, Izzy."

At yeri eşeleyip başını salladı.

Annwyl hafifçe güldü. "Gördüğün gibi, Şiddet'im bundan hiç hoşlanmıyor."

Izzy'nin gözleri Şiddet'in üzerindeydi, Annwyl'in sözlerinin atın umurunda olup olmadığından pek emin değildi.

"Izzy."

İsmi söyleyen kraliçenin sesi kısıktı, o kadar hafifti ki, hemen yanında oturuyor olmasa Izzy onu duyamayabilirdi. Ama Izzy o sesteki korkuyu hissetti ve gözlerini Şiddet'ten ya-vaşça uzaklaştırdı.

Ağaçlardan çıkıp geldiler ama Izzy hiç ses işitmedi. Ölüm gibi hareket ediyorlardı. Sayıları o denli fazlaydı ki Izzy onları sayamadı. Izzy daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Hayvan postları ve deri, birçok savaş görmüş sert, kaslı bedenlerini ancak örtüyordu. Hepsinin vücudunda çok sayıda dövme vardı. Bu dövmelelerin hepsi birbirinden farklıydı. Bazılarının kollarında, uyluklarında veya göğüslerinde dövmeleler vardı, ama tamamının yüzü işaretlenmişti. Kara renkli kabile işaretleriydi bunlar, pürüzsüzdü, sadece yüzü yaralı olanlarda düzensizdi.

Çoğunluğu yayaydı ama kırk kadarı at binmişti, her birinin yanında köpek benzeri büyük yaratıklar vardı.

Bindikleri hayvanlar attı ama Izzy hiç bu kadar büyüklerini görmemişti, ayakta rahatsız rahatsız kıpırdanırlarken fazla gelişmiş kasları titreşiyordu, başlarını toprağa doğru sallarlarken boynuzlarını toprağa gömüyorlardı. Izzy onların boynuzlarını sivirtmek için bunu yaptıklarını seziyordu. Gözleri kan kırmızıydı. Köpek benzeri hayvanların da boynuzları vardı ama bu boynuzlar, Izzy'nin Batı Dağları'nda kovalamayı sevdiği koçların boynuzları gibi içe doğru kıvrılmıştı. Dagmar'ın yetiştirip büyüttüğü büyük köpeklerle göre daha da iriydiler. Bazısı yüz elli kiloya yakındı, tamamı sert kas ve etten oluşuyordu. Yer altından püskürtülüp atılan bir şeyler gibiydiler.

Ama hiçbir şey Izzy'yi, kalın zincirler ve tasmalarla zapt edilen canlılar kadar tedirgin etmedi. Köpekler tasmasız, atlar eysersizdi, ama bu şeyler boğazlarına sarılmış kalm metal tasmalarla zapt ediliyorlardı, zincirleri sahipleri tarafından tutuluyordu. Boynuzları, öte dünyadan gelmiş gibi bakan gözleri, şişmiş, fazla gelişmiş kasları yoktu; insandı bunlar. Ağızlarından köpükler çıkan, öldürmek için can atan insan erkekleri. Akıllarını ve insanlıklarını çok uzun zaman önce kaybetmiş insanlar.

Annwyl yavaşça ayağa kalktı, bakışları önündeki kuvvetlere değil, başlarında at süren kişiye kilitlenmişti. Bir kadın. Bir cadı. Izzy, annesi veya kardeşi gibi değildi ama bir cadıyı sap-tayabiliyordu. Hepsini fark edebiliyordu.

"Izzy," dedi Annwyl yine, sesi daha kuvvetliydi şimdi. "Git."

"Gidip seni yalnız başına dövüşmeye mi terk edeyim?"

"Hayır. Yardım getir."

Cadı lider elini kaldırdı, avucu gökyüzüne, orta ve işaret parmağı Annwyl'e bakıyordu. Izzy cadının o eliyle bir büyü yollamasını bekledi, ama kadın sadece parmaklarını sola doğru savurdu. Erkeklerin tasmaları, onları tutan kadınlar tarafından çekildi ve metal kilitler açılıp yere düştü. Serbest kalan adamlar uluyup koşmaya başladılar.

"Izzy, git!" diye haykırdı Annwyl, kılıçlarından birini kaldırdı. Izzy, komutanının emrettiği gibi, eve doğru fırlayıp gitti.

Dagmar "Volta atmaya devam edecek misin?" diye Talaith'e sordu. "Başım döndü."

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?"

Bir liste yazmakla meşgul olan Dagmar, "Kafayı takmamayı tercih ediyorum. Kafayı takmak işe yaramaz." diye cevap verdi.

"Anlamıyor işte." Ve Dagmar yavaşça başını kaldırdı, masaya baktı ve oracıkta oturan, ayaklarını cesurca masaya dayamış olan tanrıçayı gördü. Kolu yeniden büyümüştü. "Herkes senin gibi değil."

"Neden buradasın?"

Savaş tanrıçası dudaklarını büzdü. "Bu pek hoş bir karşılama olmadı."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Talaith.

Dagmar iç çekti. "Bir tanrıçayla."

Talaith ellerini havaya kaldırıp "Bu iyi olamaz!" diye haykırdı.

"Abileri senin bu işten paçayı kurtarmana izin verir mi sanıyorsun gerçekten?" diye sordu Yaşlı Siarl.

"Morfyd'le konuşurum. O beni anlar. Herhangi bir tepkiyle de ben ilgileneceğim."

"O zaman ne yapmaya bizi çağırdın?"

"Delillerimi Konsey'e sunacağım, siz de onu buna göre yarılatacaksınız. Sonra ceza verilecek."

"Ceza mı? Tuz madenlerinde mi?"

"Kraliçemize ihanet ettiği için."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Yaşlı Teithi.

"Herkesin iyiliği için."

"Hayır kuzen," dedi Keita sonunda. "Senin egonun iyiliği için." Pençeleri üzerinde doğruldu. Her yanı ağrıdığı için pek kolay olmamıştı bu.

"Her ne yapıyorsam, kraliçem için yapıyorum."

"Ne yapıyorsan," diye hırladı Keita, "kendin için yapıyorsun. Kendini beğenmiş rezilin tekisin diye kraliçeyi suçlama."

Yumruk Keita'nın burnunun yanına çarptı, Keita şiddetle yere devrildi.

"Elestren! Kes şunu!"

"Belki de küstah şıllık bana meydan okumak istiyordur." Elestren onu tekmeledi, Keita'nın ejderha bedeni yerde bir takla attı. "Hadi, prenses! Bir kılıç al ve dövüş benimle! Sana meydan okuyanı öldürerek masumiyetini kanıtla."

"Elestren, sana derhâl durmanı söylüyorum!" diye emretti Yaşlı Siarl.

"Ona cezadan kurtulma fırsatı sunuyorum." Elestren kılıcını kınından çıkardı, döndürdü, ağzından tutacak şekilde çevirdi. "Al, prenses. Benim hatalı olduğumu ispat et. Kaderimize tanrılar karar versin."

Öksüren Keita yavaşça doğruldu. Kuzeninin bedeninin gevşediğini görünce yerden bir avuç toprak alıp Elestren'in hâlâ gören gözüne fırlattı.

Kılıcı düşüren Elestren geri çekildi, toprağı silmeye çalışırken çığlık attı. Keita kalktı, ön pençelerini bitiştirerek Elestren'in suratına doğru savurdu. Ona şiddetle vurdu, Elestren'in kafası yana döndü. Ama hâlâ ayakta idi ve Keita'nın pençelerini zonklatan darbeden pek de etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Elestren yavaşça Keita'ya döndü.

"Ah... kahretsin," dedi Keita, kuzeni kendi yumruğunu savurmadan saniyeler önce. Keita gerisin geriye uçup mağara duvarına çarptı. Yere de şiddetle indi.

"Elestren! Hayır!"

Ama kuzeni, Yaşlı Siar'ın emrini dinlemedi, Keita'yı saçından tutup döndürdü. Dizini Keita'nın göğsüne gömdü ve yerden aldığı kılıcı Keita'nın başının üstünde kaldırdı.

“Özür dilerim kuzen,” dedi, ikisi de bu sözün içten olduğunun farkındaydı.

Haykıran adamlar öne doğru koştular. Annwyl silahını hazırladı, kabzası omuz hizasına, namlusu aşağıya gelecek şekilde ayarladı. İlk gelenler yeterince yakınlaştıklarında kılıçla havada bir yay çizdi. Birkaçını ikiye böldü, diğerlerinin kollarını kopardı. Birkaçı Annwyl'in yanından fırlayarak Izzy'nin peşine düştüler. Annwyl onları izlemek, yeğenini korumak istiyorsa da Izzy'nin değerini kanıtlamasına izin vermesi gerektiğinin farkındaydı. Izzy bu savaştan kaçamazdı, kaçmayacaktı. Bu kadar uzun süredir bunun hayalini kurarken, hayır.

Beklediği fırsat buydu ve Annwyl'in yürüyüp gitmeye niyeti yoktu.

Adamlar ona doğru koştu ve Annwyl işe koyuldu.

Izzy ağaç köklerinin üstünden atladı, tepelerin etrafından koşarak dolaştı. Adamların arkasından koştuğunu, onun kam için salya akıttıklarını duyabiliyordu. Kanı için yalvarıyorlardı. Izzy arkasını dönmedi, dönüp onlara bakmadı. Yapamazdı. Orman onu zorlayabilirdi. Ve silahlı olsa da, o anda savaşılamazdı, Annwyl'in yardıma ihtiyacı varken bunu yapamazdı. İkizleri—ve daha önemlisi, kız kardeşini—koruyanların uyarılması gerekirken, bunu yapamazdı.

Keita pençelerini havaya kaldırdı, kılıç göğsüne girmeden önce silahı bir şekilde engellemeyi umut ediyordu, ama bir ışık parlaması onun hızla iç çekmesine ve Elestren'in cıyaklayıp onun üstünden kalkmasına sebep oldu. Keita döndü ve Morfyd onun önüne iniş yapınca ağzı açık bir halde ona baktı.

Elestren şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Morfyd?”

"Seni kaltak." Morfyd pençelerini kaldırdı ve Elestren'i geriye uçuran parlak beyaz alevler püskürttü. "Kız kardeşim!" diye böğürdü Morfyd, Elestren'e saldırdı. "Kız kardeşime ne yaptın!"

Hırlayan Elestren ayağa kalktı. "Bu yalancı, hain orospuyu koruyacak mısın?"

"O benim kız kardeşim!"

Elestren saldırmak için kılıcını kaldırdı ve Morfyd ağzını açarak mağarada kıvrıla kıvrıla ilerleyen, kılıca sarılan ve onu şaşkına dönmüş Elestren'in elinden çekip alan bir ateş şeridi yolladı.

Elestren'le beraber olanlar çıkışa doğru koştular ama orada, onların gitmelerine izin vermeye pek de niyetli olmayan Briece ve Gwenvael'le karşılaştılar.

Elestren pençelerini havaya kaldırdı. Bir teslimiyet işaretiydi bu. Bir Cadwaladr tarafından nadiren yapılan, ama savaşın bittiğini kesin olarak belirten bir işaret.

Ragnar, Keita'nın yanına inip diz çöktü.

"Tanrılar, Keita."

"Kaldır beni."

Keita pençesini uzattı, Ragnar onu tuttu. Fearghus, Keita'nın diğer yanına indi ve onun öbür pençesini tuttu. İkisi birden onun kalkmasına yardım ettiler.

Keita, Morfyd'in pençesini kaldırıp bir büyü yapmasını, ellerini yumruk yapana kadar tırnaklarını içeri çekmesini izlediler. Elestren, içinde bir şey kopuyormuş gibi, çılgılık çılgılığa yere devrildi.

Éibhear, Morfyd'in omuzlarını tuttu, onu geri çekmeye, onu durdurmaya çalıştı. Ama Morfyd bileğini şöyle bir sallayarak, fazla gelişmiş küçük kardeşini mağaranın öte yanına, havada döndüre döndüre uçurdu, Ragnar ve Fearghus, Keita'yı hemen yoldan çektiler.

Talaith bakışlarını Dagmar'dan ve göremediği tanrıdan uzaklaştırdı. Göğsü sıkışmış gibiydi, bu hissi en son yaşadığında Izzy'si tehlikedeydi. Masadan uzaklaştı, gözleri holdeki

merdivenin tepesine kaydı. At-kadın oradaydı, onu izliyordu, Ebba'nın sakın ama kararlı yüz ifadesi, Talaith'e bilmesi gereken her şeyi açıklıyor gibiydi.

Saniyeler içinde uzun masadan kalkıp üstünden atlamış, Büyük Salon'un ön kapılarına doğru koşuyordu.

Talaith iki Yıldırım'ın binanın etrafından geldiklerini gördü. "Vigholf!" diye bağırdı. "Meinhard!"

İkisi de durdu ve Talaith'in yan çıkışa doğru koşup gitmesini izlediler. Talaith, kendisini batı arazisine götürecek ormanın yakınındaydı.

"Anne!"

Kızının ona doğru koştuğunu gördü, arkasındakileri gördü. Neredeyse onu yakalayacaklardı. İnsan olmayan insanlar. Bu da tek bir anlama geliyordu.

Kyvich.

"Durma!" diye bağırdı Talaith. "Git!"

Anne kız koşarak birbirlerini geçtiler, Talaith her zaman bacağına bağladığı bıçağı çıkardı. Çılgın piçin birinin boğazını kesti, yakındaki bir kayanın üstüne atladı, bir ayağıyla birini itti, bir başkasının boğazını kesti. Yere indiğinde koşmaya devam etti, kızının kendi kendini koruyabileceğine güvendi.

Izzy annesinin dediğini yaptı ve koşmaya devam etti. Ağaçlıktan uzaklaşana kadar koştu, o anda biri ona arkadan çarptı, ikisi birden yere devrildi.

Izzy'yi saçından tuttu, başını yana büktü ve ağzını kızın boynunun yanına dayadı. Dişlerini daldırdı ve ısırıldı. Izzy haykırdı, eli çizmesine sakladığı bıçağı gitti. Kabzasına parmaklarını sarmıştı ki adam üstünden atıldı, insan biçimindeki bir Yıldırım onu yere çalınca beyni yere saçıldı.

Izzy bıçağı bıraktı ve ayağına kalktı.

"Izzy!" Izzy yukarı baktı ve Meinhard ona bir balta fırlattı. Izzy baltayı yakaladı, döndü, ona en yakın olan deli erkeği biçti. Durdu, silahı havaya savurdu, birini daha bağırsaklarından boğazına kadar yarı. Sonra baltayı kaldırdı ve ormana koşarak döndü.

Kuzenini gördü ve "Aileyi al. Herkesi al! Meinhard! Vig-holf! Beni izleyin!" diye haykırdı.

Morfyd ayaklarının dibinde kıvranan savaşçının önünde çömeldi. "Bunu yapıp da yırtabileceğini mi sandın?" diye sordu. "Kız kardeşime bunu yapmana izin vereceğimi mi zannettin?"

Birisinin kendisini çağırdığını, durması için haykırdığını duydu, ama duramadı. Elestren'in Keita'ya yaptıklarını, onun nasıl canını yaktığını, onu öldürmesine saniyeler kaldığını gördükten sonra duramazdı.

"Söylesene kuzen, nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı. "Damarlarındaki kanı cam parçalarına çevirince nasıl hissediyorsun?" Morfyd yumruğunu sıkı, kuzeninin içindeki cam parçalarını büyüttü. "Çılgılık atasın geliyor, değil mi? Kız kardeşimi bağırıttığın gibi?" Elestren'in yeşil saçlarını yakaladı ve kafasını yukarı çekip suratına "Acıyor mu?" diye bağırды.

İnsan kraliçenin, kız kardeşlerinin boyun eğdirdiği ve onlar savaş yaratıklarından başka bir şey olamayana kadar işkence ettikleri adamları darmadağın etmesini izledi. Yanındaki sadık köpeği, onun ortağı ve yoldaşıydı. Kendisini ve atını koruduğu gibi korurdu onu. Ama bu adamlar onun umurunda bile değildi ve Karanlık Ovalar'ın Kan Kraliçesi'ni yıpratmasına olanak veriyorlardı.

Bir kafa havada uçtu ve Fırtına kafayı dişleriyle yakaladı, salladı ve atı Ölümgetiren'e verdi, ortalarındaki kafayı kendilerine doğru çekmeye çalıştılar. Bu oyuna bayılıyorlardı.

"Ásta," diye seslendi ona yardımcısı Bryndís. "Bir Nolwenn."

Bu konuda hiç uyarılmadıkları için şaşırان Ásta, Nolwenn cadısının arazide koşturmasını izledi. Sadece bir kılıcı vardı, başka hiçbir şeyi yoktu.

Ásta hırladı, Ölümgetiren toprağı öfkeyle eşeledi.

"Hulda," dedi Ásta usulca. "Öldür onu."

Hulda sırttı ve bacaklarını gerdi, atı ne yapması gerektiğini biliyordu.

Nolwennler, Kyvichlerin baş düşmanıydı. Bu düşmanlığın sebebi binlerce yıl önce unutulmuştu, ama hâlâ birbirlerinden nefret ediyorlardı.

Kraliçe erkekleri neredeyse tamamen yok etmişti, Ásta'nın pek umurunda olmayan bir şeydi bu.

"İkinci dalgayı salın," dedi, sesi çok hafif bir fısıltıyı asla aşmıyordu.

Bryndís kolunu kaldırdı. "İkinci dalga!" diye seslendi. "İleri!"

Henüz bir ata hak kazanmamış Kyvichler çığlık attı ve yayan koşmaya başladılar, silahları hazırды.

Annwyl çağrını duyduğunda kılıcını ayakları dibindeki cesetten çekip aldı. Döndü ve kendisine doğru koşan kadınlara baktı. Sayıları yirmi kadar olan bu kadınlar, arazinin her yanındaki cesetlerin aksine, delirmiş, kontrolden çıkmış insanlar değillerdi. Kendisi gibiydiler. İyi eğitilmiş, sırf ellerindeki işin gerektirdiği kadar deliydiler.

Ona ulaşan ilk kadın, yüzüne doğru savrulan yumruğu eğilerek savuşturdu ve yuvarlanıp Annwyl'in arkasına geçti, yumruğunu onun böbreğine indirdi.

Acı ve öfkeyle haykıran Annwyl dönüp kılıcını savurdu. Kılıçlar birbirleriyle buluştu, öyle bir kuvvetle çarpıştılar ki, çarpmanın gücü Annwyl'in koluna aktı sanki. Bir kılıç daha savruldu, Annwyl geriye yaslandı, o kılıcı tutan eli yakaladı. İki kadını tuttu, dişleri birbirine kenetlenmiş, kasları gerilmişti. Saldırıları yoğunlaştı, Annwyl bacaklarını kaldırıp, tam önündekine bir tekme atana kadar bekledi. Bacaklarını indirdi. Annwyl yere indi, bacaklarını açtı, eli hâlâ bir kadının kılıç tutan kolunu tutuyordu, kendi kılıcıyla da bir başkasınınkini savuşturuyordu.

Tuttuğu kolu büktü, birkaç yerden kırdı. Kadın tek dizi üstüne çöktü ve Annwyl dirseğiyle kadının yüzünün sağ tarafındaki kemikleri parçaladı. Kadın düştü, çığlık atıyordu, ölmemişti. Annwyl tozluklarının arkasına sıkıştırdığı bir bıçağı çıkardı ve diğer kadının karnına gömdü. Kadın düştü, kılıcı hâlâ elindeydi, yarasından kan akıyordu. Annwyl kadının saniyeler

içinde ayağa kalkacağından emindi, yüzü parçalanmış kadın doğrulmak üzereydi bile.

Yuvarlanarak kalkan Annwyl tekrar kılıcını kaldırdı, ama arkasından uzanan büyük bir el onu tutup büktü. Bileğinin kırılmasını istemeyen Annwyl kılıçla beraber yere yuvarlandı. Tuttuğu bıçağı düşürdü ve vücudunu, kolunun büküldüğü yöne doğru döndürdü. Dizüstü çöküp, düşmanıyla yüz yüze gelene kadar döndü. Boş elini yumruk yaptı ve orospunun kasığına öyle bir yumruk attı ki, kemiğin kırılma sesini duydu.

Dişlerini sıkarak kadın dizüstü çöktü, Annwyl ona kafa attı.

Kolunu çekti ve ayakta durdu, kolunu sallayarak hissettiği acıyı azalttı.

Izzy tam üstüne geldiği için yana çekildi. Izzy yanından uçar gibi gitti, Annwyl'in arkasına gelmiş olan üç kadına çarptı.

İki Kuzeyli ejderha uçup Annwyl'in önüne sertçe iniş yaptılar, sırtları ona dönüktü. Vigholf cadı lidere yıldırımlar püskürttü.

Soğuk, dövme ile orospu gülümseyerek elini kaldırdı ve yıldırımlar paramparça olup yere düştüler. Şaşkına dönen ejderhalar ona bakakaldı ve kadın tiksintiyle burnunu çekerek elini salladı. Sanki tanrılar onları ayırmış gibi, iki ejderha çevredeki ormanlığa doğru uçtu, ağaçları söktü, ormanlıktan geçmesi gerekenler için yeni bir yol açtı.

Annwyl o anda hiç şansı olmadığını anladı.

Tabii... bunu daha önce hiç önemsememişti.

Dagmar tanrıçaya "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"Neden benim bir şey yaptığımı zannediyorsun?"

Dagmar yumruğunu masaya vurdu, o anda kendisini babası gibi hissediyordu; babası onunla gurur duyardı.

Eir ona soğuk soğuk baktı. "Belki de benim kim olduğumu unuttun, insan."

"Senin kim olduğun benim zerre umurumda değil, kadm. Ne yaptığını söyle bana."

Dagmar kulağının dibinde bir nefeslenme sesi duydu ve kafasını çevirdiği anda biri onun suratını keyifle yaladı. Ve anladı Dagmar. Eir hiçbir şey yapmamıştı.

“Nannulf,” dedi kendisine hayran olan kurt tanrıya. “Bana ne yaptığını gösterebilir misin?”

Nannulf kapıya doğru koştu, Dagmar onu takip etti.

O gün Eir’den son duyduğu “Bir özür bekliyorum, seni kaba inek!” oldu.

Ásta kraliçenin, yenileceğini fark ettiğini anladı. O gün öleceğini bildiğini. Tıpkı yanında dövüşen iki dişi gibi. Annwyl hepsinin öleceğini biliyordu, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama insan kraliçe kılıcını alıp işine devam etti. Kyvich Yaşlıları’nca hâlâ acemi sayılanlarla dövüşüyordu.

“Ateş Üfleyenler,” diye uyardı onu Bryndís sakın bir sesle. Ásta’nın kendisine bağırılmasından nasıl nefret ettiğini bilirdi. O niyeydi ki? Savaşta paniklemeye başarlarsa her şeyi kaybederlerdi zaten.

“Kalkan,” diye emretti Ásta.

Bryndís sol kanattaki birliğe başını sallayarak işaret verdi. Kadınlar hep birlikte sol ellerini kaldırdılar ve saldırının ön safındaki Ateş Üfleyenler, Kyvichlerin yarattığı kalkana ilk çarpanlar oldu. Burunları kırıldı, kanları fışkırdı, geri uçup arka larındakilere çarptılar.

Ásta dikkatini yeniden mağlup kraliçeye yöneltti; mağlup olmuş gibi dövüşmüyordu.

İnsan veya ejderha biçimindeki tüm kardeşlerin öfkelerinin ablasını esir aldığını fark eden Keita, Ragnar ve kardeşinden ayrıldı, ablasının yanına çömelene kadar mağara boyunca topallayarak koştu.

“Hayır, Morfyd. Bırak gitsin.”

Elestren kan tükürmeye başladı. Keita, kanın içinde cam parçaları olduğunu görünce dehşete düştü.

"Lütfen!" Keita, ablasının yüzünü pençelerinin arasında tutarak onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Dur." Onu sarstı. "Lütfen Morfyd, bırak gitsin. Benim için, bırak gitsin!"

Morfyd pençesini gevşetti ve Elestren'in başı yere çarptı. Morfyd'in bakışları, Morfyd sanki nerede olduğunu bilmiyor-muşçasına, mağarada dolaştı.

Nefes nefese kalan Keita burnunu ablasının burnuna yasladı. "Nefes al," diye fısıldadı ona. "Sadece nefes al."

Morfyd yutkundu. "Ben... ben iyiyim. İyiyim ben."

Keita arkaya yaslandı, ablasının gözlerine baktı. Öfke gitmişti, ve Keita'nın tanıdığı Morfyd geri dönmüştü.

Talaith üstüne doğru koşan ata bir ateş topu fırlattı. At şahlandı, binicisi üstünden fırladı ve ayaklarının üstüne düştü. İki elini de kaldırdı, etrafındaki topraktan enerji çekti ve öne doğru itti. Darbenin kuvveti Talaith'e çarptı, Talaith geri uçtu.

Ağaçlara doğru gittiğini biliyordu. Kafasını veya boynunu, kalm bir meşe ağacına çarpma ihtimali çok yüksekti.

Talaith uzun süredir üstünde çalıştığı, düşündüğü, kullandığı bir sihri çağırdı ve hiç bilmediği kadar büyük bir kuvvet onun içinden geçti, içine işledi. Talaith bedeninin kontrolsüz salımlarını durdurdu, havada durdu. Ve kalktı, bedeni, sanki kanatları varmış gibi havada süzülüyordu. Kyvich ona baktı, öfkelen-di ve çığlık attı.

Talaith de haykırdı ve onunla yüzleşmek için aşağıya uçtu. Cadiya çarptı, vücutları yere şiddetle çarpıp geri sekti. Yuvarlanarak durduklarında kendi açtıkları bir çukurdalardı, birbirlerine sadece yumrukları ve halklarının binlerce yıllık nefretiyle saldırıyorlardı.

Muhteşem baltasını ondan almışlardı, ama onu öldürmek için üstlerindeki çok sayıda silahı kullanmak yerine, çıplak elleriyle

dövüşüyorlardı. Izzy için iyi bir şeydi bu, yumruk yumruğa dövüşmeyi her zaman sevmiştir.

Yüzüne atılan bir yumruğu eğilerek savuşturdu, ama sırtına gelen yumruktan kurtulamadı. Dizüstü çöktü, ama ellerini yere koydu ve ayağını kaldırarak birini göğsünden tekmeledi. İleri yuvarlanıp ayağa kalktı, kafasına atılan bir yumruğu daha eğilerek savuşturdu, birinin omzuna bir yumruk attı. O darbeye kadının omuz kemiği parçalandı ve kadının vücudu geriye gitti, ama cadı vuruşun şiddetini ters yöne kullanarak yumruğunun tersini Izzy'nin yüzüne gömdü. Bu darbeye Izzy geri uçarak onu boğazından tutup yere sabitleyen birine çarptı.

Izzy onu tutan ellere doğru yumruğunu savurdu, yanındaki bacaklara tekme attı. Ama göğsüne o bıçağı doğrultanı engelleyemiyordu.

Annesini veya Annwyl'i çağırmadı. Onlar da dövüşüyorlardı ve Izzy, kraliçesini korumak için elinden geleni yaptığını bilerek ölecekti.

Kollarını yere vurdular, bacaklarını sabitlediler.

"Yap şunu, orospu!" diye bağırды Izzy, onu tutanlara kan tükürdü. "Yap!"

"Nasıl istersen." Cadı bıçağını Izzy'nin göğsü üzerinde kaldırdı. Izzy büzülüp bakışlarını kaçırmak istediye de bunu yapamadı.

Bıçak savruldu ve Izzy bir kez daha sağ kolunu çekti, onu tutan cadıyı şaşırttı ve göğsü üzerine çekti. Kendi giderken o çılgın orospulardan en az birini de yanında götürmek istiyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırды şaşıran cadı.

"Dur, Kyvich!" diye seslendi biri ve bıçak cadının sırtına birkaç santim kala durdu. Cadı bir nefes verip Izzy'nin üstüne yığıldı.

"Hay ben böyle işin," diye fısıldadı, Izzy de tamamen aynı fikirdeydi.

Ragnar, Morfyd'in kız kardeşini kaldırmasını izledi. Ar-
dından Keita'yı kollarına aldı ve Morfyd'e başını salladı. "Onu
ben alırım."

Morfyd tamam dercesine başını salladı, koluna hafifçe vurdu.

Ragnar, Keita'ya gülümsedi. "Her gittiğin yerde başını be-
laya sokmayı beceriyorsun, değil mi?"

Keita kahkaha attı. "Öyle denebilir."

"Şunlarla ne yapalım istersin?" diye sordu hâlâ Gwenvael'le
beraber çıkışı kapatan Brieç.

"Gitmelerine izin veremeyiz," dedi Keita, ağabeyleri gü-
lümseyip kılıçlarına uzamrlarken "Hayır, hayır! Öldüremeyiz
de!" diye ekledi.

"Kahretsin." Brieç kılıcını kınına soktu, Gwenvael dudak
bükte.

Keita, Fearghus'a baktı. "Ghleanna'ya ihtiyacımız var. O bu-
radakilerle ilgilenebilir. Çünkü hepinize olan bitenle ilgili doğ-
ruyu söyleme vaktim geldi."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ragnar.

Keita uzanıp burnundaki kam sildi. "Zamanımızın tüken-
diğini düşünüyorum."

Ragnar usulca onu öptü. "Haklısın bence."

Kanla kaplıydı, eklemleri kopmuş, harap olmuştu, burnu kı-
rılmıştı, en az bir omzu yuvasından çıkmıştı, iki gözü de, du-
dakları da, çenesi de şişmişti, neredeyse her santimi berelen-
mişti. Annwyl kendisiyle dövüşen cadıların geri çekilmelerini
izledi. Atlı cadılardan yedisi onların önüne geçene kadar çe-
kilmeye devam ettiler, liderleri olduğunu düşündüğü cadı tam
ortalarındaydı.

Hayvan postları giymişler, gümüş, çelik ve hayvan parça-
larından yapılma takılar takmışlardı, Buz Diyarı barbarlarına
gerçekten de benziyorlardı.

Annwyl yere baktı, kılıcını gördü. Ona uzandı, neredeyse den-
gesini kaybedecekti ama kendini tuttu. Kılıcı iki eliyle kaldırdı,

ayaklarını yere sağlam bastı, kılıcı daha yükseğe kaldırdı, zedelenen omzundan çığlık çığlığa yayılan acıyı umursamadı.

Cadılar atlarını durdurup indiler. Liderlerinin en az üç adım gerisinde durdular. Kadın Annwyl'in sadece birkaç metre uzağına kadar gelince de tamamen durdular.

Durup Annwyl "Hadi! Bu işi bitirelim! *Hadi!*" diye haykırana kadar onu izlediler.

Liderlerinin başı yana eğildi. "Kazanamazsın," dedi sakın, yumuşak bir sesle.

"Ama seni öldüreceğim, kaltak. Seni öldürecekimden emin ol. Hadi. Bitir şu işi."

Cadı göğe baktı. "Ejderha ailen geliyor. Kanatlarının hışırtısını duyabiliyorum. Beklemek istemiyor musun?"

"Kimseyi beklemem ben." Annwyl kılıcını daha sıkı tuttu, ayağını yere daha sağlam bastı. "Silahını kaldır. Bana gel. Artık bitirelim."

Lider sırtına bağladığı kılıca uzandı. Eski yazılarla kaplı bir uzun kılıçtı bu. Diğer altısı da—liderlerinin iki yanında duruyorlardı—silahlarını çektiler. İki uzun kılıç, bir kısa kılıç, bir savaş çekici ve iki balta, tamamı eski harflerle kaplıydılar, tamamı onları kullanmayı bilen kadınların ellerindeydi.

Kadın kılıcını kaldırarak Annwyl'e doğru yürüdü.

Fearghus'un oraya yaklaşırken "Annwyl!" diye böğürdüğüünü duydu.

Annwyl gülümsedi, burada ne olursa olsun, zamanı gelince öte tarafta Fearghus'la buluşacağını biliyordu. Sonsuza kadar ayrı kalmayacaklardı.

Annwyl'in tam önünde duran cadı kılıcını havaya kaldırdı, ucu yere bakıyordu. Annwyl de silahını biraz aşağıya, cadının tam göğsüne doğrulttu.

Cadının kılıcı savruldu, Annwyl onu dikkatle izledi. Saldırıya geçmek için doğru anı bekledi, o şansı bulabileceği anı bekledi ve...

Kılıç Annwyl'in önünde yere saplandı, cadı önce soluna, sonra da sağına baktı.

Oradaki tüm cadılar silahlarını yere, kesici veya vurucu ağızları yere gelecek şekilde vurmuşlardı. Ve Annwyl'in önünde diz çöktüler.

Tamamı diz çöktüğünde liderleri, arkasındaki savaşçı cadılar birliğine baktı. Cadılar hep birlikte diz çöktüler, atları başlarını eğdi, köpekler ise toprağa uzandı.

Ne olup bittiğinden emin olamayan Annwyl kılıcını havada tuttu. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Çocukların için buradayız."

"Onları alamayacaksınız."

Cadı ona gülümsedi. "Onları almak için burada değiliz. Sen kuvvetlerini Hükümdarlıklar'a sürerken onları korumak için buradayız." Cadı bir bıçak çekip avucunu kesti, öne çıktı, elini Annwyl'in yüzüne sürdü. "Hayatımız ve kanımız senindir, Kraliçe Annwyl. Sana kılıcımı sunuyorum."

"Kılıcım senindir," dedi biri.

"Çekicim senindir!" diye bağırdı öteki.

"Baltam senindir!" diye haykırdı bir diğeri.

Ve birliğin tüm savaşçıları bağışmaya, silahlarını, hayatlarını ve ruhlarını Annwyl'e ve çocuklarına sunmaya koyuldular.

Ne halt edeceğini bilemeyen Annwyl etrafına bakındı. Cadının dediği gibi, ejderha ailesi gökten yanına inmişti, onları çevreliyorlardı, ama Annwyl savaş lordunun küçük kızını arıyordu. Annwyl'in, bu olanlara cevap verebileceğini bildiği tek kişi oydu. Dagmar tüm o muazzam büyüklükteki ejderhaların yanında duruyordu, bir yanında Canute, diğer yanında da dünya tatlısı bir köpek yavrusu vardı. Izzy'nin oynamaya doyamadığı yavru.

Dagmar gözleriyle kaleyi işaret etti ve Annwyl bir adım geri attı, bir adım daha gitti. Kılıcını indirdi, döndü ve tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Fearghus, eşinin neşeyle haykırıp bağırان bir birliğe sırtını dönmesini izledi.

Öldüğünden emin olduğu Izzy, yerden kalktı ve geri geri gitmeye başladı, silahını yerden alıp kaldırmıştı. Annesi de arazinin öte yanında aynı şeyi yapıyordu. Epeyce uzaklaşana kadar,

dövüştükleri savaşçılardan kaçma kaçına gittiler, sonra dönüp Annwyl'i takip ettiler.

"Onunla git Fearghus," diye fısıldadı ona Dagmar. "Git."

Fearghus gitti, cadıları kollamaya zahmet etmedi, ailesinin bu işle ilgileneceğini biliyordu.

"Burada kamp yapıyoruz!" diye seslendi cadılardan biri, tüm bu patırtının üstünden. "Cesetleri yakın, tanrılarımıza ve Kraliçe Annwyl'e bir kurban olsun!"

Kalenin yan girişine ulaştılar ve Fearghus duvarın üstünden uçarak, Annwyl, Izzy ve Talaith ise kapıyı kullanarak içeri girdiler.

Annwyl, bacakları boşanıp da yere devrildiğinde merdivenlerdeydi.

Izzy ve Talaith'in yanından geçen Fearghus, yere düşmeden eşini kollarıyla tuttu. Onu kaldırdı ve gözlerini açınca gülümsedi.

"Seni beş dakika bile yalnız bırakamıyorum, değil mi, kadın?"

Annwyl sırttı, kanlı, ama en azından tamamı yerli yerinde duran dişlerini gösterdi. "Onlar başlattı, şövalye," diye takıldı eşine.

BÖLÜM 34

Seçilmiş Hanedan'dan Ren, taşlı arazide koşuyordu, Hükümdarlık askerleri çıplak kışının dibindeydi. İki gündür bu bölgeye, saptanmadan girip çıkıyordu ama Derebeyi Thracius'un ismi Vateria olan en büyük kızı—Ren'i, daha önce hiçbir dişi ejderhanın korkutamadığı kadar korkutan kadın—onu görmüştü ve arkasından babasının muhafızlarını yollamıştı.

Tek bir şansı olduğunu bilen Ren, bir tepeyi koşarak tırmandı, etrafındaki her canlı şeyden büyü çekiyordu. Ağaç, su, çimen, her şey. Zirveye yaklaşırken bir kapı açacak sihir yolladı. Bu beceri onları koruyan tanrılar tarafından, kendi halkına bahşedilmişti. Ren, her zaman açabildiği bu kapılarla yüzlerce kilometre yol kat edebiliyordu. Babası başka dünyalara gidebiliyordu. Ama genellikle, bir kapıyı açtıktan sonra tam olarak nereye varacağını hesap etmesi genellikle haftalar, hatta aylar alırdı. Maalesef şu anda bu kadar zamanı yoktu.

Ren askerlerin hemen arkasında olduğunu, ellerin ve pençelerin kendisine uzandığını biliyordu. Açtığı kapının onu ihtiyacı olduğu bir yere göndermesini umdu, daha da beter bir şeyin içine değil.

Dua eden Ren balıklama daldı, arkasından kapıyı çarparak kapattı, gerisini tanrılarına bıraktı.

Avludan gelen korkmuş ve paniklemiş çığlıkları duydular.

"Annem burada," dedi Gwenvael, ayakları Dagmar'ın kucağındaydı, Izzy saçlarına bakım yapıyor, her gece olduğu gibi üç yüz fırça darbesi vuruyordu. Bunu şikâyet etmeden yapmaya gönüllü olan tek kişiydi.

Keita tüm kardeşlerinin, eşlerinin, çocuklarının, Ragnar'ın, kardeşinin, kuzeninin, Dagmar'ın köpeğinin, Annwyl'in köpeklerinin ve birkaç saniye içinde de kendi anne babasının, Fearghus ve Annwyl'in odasına nasıl gelebildiğini bilmiyordu. Ama buradalar idi işte.

Savaşçılara, 'narin küçük prensesler'den—Keita, Kuzeylinin sert ellerinden şikâyet edince Gwenvael ona bu ismi takmıştı—daha alışkın olan Ragnar, Annwyl'in omzunu yerine takmasına yardımcı oldu. Bu arada Morfyd de Keita'nın zarar görmüş kaburgalarıyla ilgileniyordu ve dikkatli bir şekilde iyileştirilmezlerse çirkin yara izleri bırakabilecek yırtıklarına bakıyordu.

Kapı savrulup açıldı ve Rhiannon odaya girdi, kollarını açmıştı. "Yavrularım!" diye haykırdı.

"Anneciğim. Anne. Anniş..." diye mırıldandılar sadece. Son ikisini Keita ve Gwenvael aynı anda söylemişti.

Rhiannon'un kolları yanma düştü. "Hepsi bu mu?"

"Yemek yiyorum burada," dedi ağzı dolu olan Briece.

Rhiannon odanın içine kadar girdi, eşi de onu izledi. Bercelek en küçük kızının yüzünü gördüğü anda Keita iskemlesinden fırlayıp babasının koluna yapıştı.

"Yapma, babaşko."

"İşim bittiğinde o yeşil orospudan, kardeşimin onun cenaze ateşine koyabileceği kadar bile bir şey kalmayacak."

"Ghleanna ilgileniyor," dedi Keita.

"Umurumda değil."

Babasının kapıdan çıkıp gitmek üzere olduğunu ve kimse-nin onu durdurmaya bile çalışmadığını fark eden Keita, yan tarafındaki yarayı tokatladı ve acıyla haykırdı.

Babası anında kollarını ona doladı. "Keita? Sen iyi misin?"

Keita birkaç damla gözyaşı dökmeyi başardı. "Acıyor biraz. Beni iskemleme götür, babaşko."

"Tabii." Bercelek, Keita'ya yardım ederken Keita da kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Benim cesur, tatlı kızım," dedi Bercelek. "Müthiş değil mi, Rhiannon? O Elestren kaltağıyla tek başına yüzleşti."

Rhiannon en küçük kız torununu almış, burnunu onun burnuna sürtmekle meşguldü. "Pek bir seçim şansı yoktu bence, aşkım."

"Tehlikede olduğunu biliyordun, ama bu aileyi ve tahtını korurken cesurca davrandı."

Keita, Morfyd'in gözlerini devirdiğini görünce sırttı. Babası onun narin, mükemmel kıcını oturtmadan önce iskemleyi silkelemek için sırtını dönünce Keita, Morfyd'in saçını çekti. Morfyd onun ellerini tokatladı, Keita da onu. Ufak bir kavgaya başlıyorlardı ki, Brastias "Kendinizi tutun!" diye kükredi.

"Bana söz vermiştin," diye hatırlattı ona Rhiannon, "İletişime geçtiğin anda bana haber verecektin."

"Yalan söyledim," diye itiraf etti Keita.

"O zaman o asil kıcına tekme vurdular diye çok da şaşır-mamalısın." Pencereye işaret etti. "Ve neden avluda açık saçık giysiler giymiş, yüzleri dövme kadımlar dolaşıyor?"

"Onlar Kyvich," dedi Dagmar. "Bebekleri korumaları için, senin tapmakta ısrar ettiğin tanrılar tarafından gönderildiler. Ama tabii Annwyl'in, onlar işi almadan önce onlarla ölü-müne dövüşmesi gerekiyordu. Onlar Buz Diyarı'ndan, biliyor-sun. Usulleri böyle."

"Kyvich'ten nefret ederim," diye sızlandı Talaith oturduğu yerden. Eşinin açılmış bacaklarının arasına rahatça kurulmuştu.

"Bunu deyip duruyorsun," dedi Brie, "ama sebebini açıklamadın."

"Çünkü Nolwennler, Kyvich'ten nefret eder." Herkes ona baktığında "Hesap vermem gerekmiyor! Onları burada istemiyorum sadece," dedi.

"Eh, katlanacaksın," dedi Annwyl. "Hatlar dolusu katil, barbar, minicik kıyafetler giyen pisliği, sonunda sen 'Onları sevmiyorum,' diyesin diye darmadağın etmedim." Annwyl onu epey tiz bir sesle taklit etmişti, Talaith bundan pek hoşlanmışa benzemiyordu.

Keita'nın iskemlesinde rahat olduğundan emin olan Berce-lak—Elestren o an için unutulmuştu—Annwyl'e "Rüyada gör-düklerin bunlar mıydı?" diye sordu.

"Evet. Atlarıyla o lanet köpeklerine kadar."

"O köpeklerle bayıldım," diye fısıldadı Gwenvael'e Dagmar.
"Sence bana bir çift ödünç verirler mi?"

Bercelak, Annwyl'i inceledi. "Nasıl gitti?"

Annwyl ona sıcak bir gülümsemeyle cevap verdi, Bercelak da ona sırtıttı ve gururla başını salladı.

O anda Fearghus kalkıp parmağıyla ikisini işaret etti.
"Neydi bu?"

Annwyl hemen yere baktı, Bercelak ise omuz silkti. "Ne neydi?"

"İkinizin o bakışması."

"Ve Annwyl'in vahşi savaştı cadılarla ilgili rüya gördüğünü nereden biliyordu?" diye sordu Gwenvael. Sesi her zamanki gibi tahrik doluydu, Izzy'den kafasına bir darbe yedi. Izzy bir saç fırçasını da kılıcını kullandığı gibi kullanabiliyordu. "Ah!"

"Uslu ol!"

"Sen?" diye Annwyl'e sordu Fearghus. "Sen ve... *babam*?"

"Açıklayabilirim."

"Bunu nasıl açıklayacaksın yahu?"

"Hepimiz bir sakın olsak?" diye yalvardı Morfyd.

"Annwyl, bana cevap ver!"

"Öff, tamam!" diye böğürdü eşine Annwyl. "Doğruyu mu istiyorsun? Son bir senedir her gün babanla talim yapıyorum! Al! Kahrolası gerçeğin!"

Keita, Annwyl'in kaslı omuzlarının üstünden Ragnar'a baktı. Onun o anki afallamış ifadesine bayılmıştı. Kardeşiyle kuzeni de aynı şekilde sersemlemiş görünüyorlardı. En sonunda Ragnar ona baktı ve sessizce "*Talim*?" diye sordu.

Keita gülmemek için parmaklarını dudaklarına bastırdı hemen.

"Bu kadar zamandır onunla talim yapıyorsun ve... *ve bana hiç söylemedin!*" dedi Fearghus eşine.

"Üzüleceğini biliyordum da ondan!"

Keita, ablasının kolunu çekiştirdi. "Bu gün daha da garipleşebilir mi?" diye sordu.

Morfyd bir parmağını kaldırdı. "Üç saniye içinde daha da garipleşecek."

"Sen nasıl..."

Keita birdenbire konuşmayı kesti, Seçilmiş Hanedan'dan Ren'in çıplak bedeni odanın ortasına yığılınca odanın içindeki hava emilip sonra hemen geri püskürdü.

Gwenvael yeğeninin kolunu tıklattı. "Bu Ren de giriş yapmayı biliyor hani."

Ragnar bu Güneyli soyluları anlamıyordu, asla anlayamayacaktı, anlamak istediğinden de pek emin değildi. Bununla birlikte onları çok eğlenceli bulmaya başlamıştı, kardeşi ve kuzeni de öyle.

Meinhard, Doğuluya kalkması için yardım etti ve ona bir tozluk uzattı, Ren'in çıplak halini daha iyi görebilmek için bakınmaya çalışan—ve Éibhear'ın fena halde sinirini bozan—Izzy'nin önünü kesti.

"Haberler nedir Ren?" diye sordu Gwenvael, Ren tozlukları giyinirken.

Meinhard geri çekildi ve giyinik Ren ellerini beline koydu. "Korktuğumuz oldu. Thracius, ejdersavaşçıları ve insan askerleri, Karanlık Ovalar'a yapacağı çift taraflı bir saldırı için hazırlıyor. Ejdersavaşçıları Kuzey Elleri üzerinden geçiriyor." Ren, Ragnar'a odaklandı. "Kuzenin Styrbjörn'ün yardımıyla."

"O olduğuna şaşırmadım," dedi Meinhard.

"Bu bilinen bir şeydi," dedi Keita'nın yanına geçen Ragnar.

Vigholf kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu bağırsaklarından boğazına kadar deşmek hoşuma gidecek."

"Laudaricus'u da Batı Dağları'ndan mı gönderecek?" diye sordu Annwyl.

Ren evet anlamında başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla o insanın emrinde yüzlerce birlik var, Annwyl. Ama tüm bunlar olmadan önce Thracius tahta Keita'yı geçirmeyi umut ediyor."

Keita birdenbire güldü, kahkahası odadaki herkesi şaşırtınca hemen ağzını kapattı. "Pardon."

Ragnar ona yaklaşıp dikkatle baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Herkesi göre, ben düşünmem."

Ragnar doğruldu, onu bu günlerde gayet iyi anlıyordu. "Bu fikri unutsan iyi edersin!"

Keita, sanki ilk kez görüyormuş gibi odada etrafma bakındı. "Özür dilerim. *Kendimden başka birinden* emir aldığım başka bir düzleme geçtim sandım da."

"Bana dilediğin kadar bağır prenses, aklındakini yapmayacaksın."

"Bana pren-seks diyorsun!"

"Ne yapmayacakmış?" diye sordu Brieç.

Keita herkes sakın olsun diye ellerini kaldırdı, ama Ragnar sakın olup da Keita'nın sıvışmasına izin vermeyecekti.

"Plan gayet mükemmel," dedi.

"Aklını kaybetmişsin sen."

"Elestren bu işi benim için halletti zaten," diye açıkladı Keita. "Yüzüm berelenip harap oldu, iyileşmesi *haftalar* sürebilecek yaralarım var, kaburgalarım zedelendi. Mükemmel!"

"Bu delilik." Bu yorum, Ragnar'ı hayrete düşürerek, Ren'den geldi. "Quintilia İlleri'ne gitmeyi gerçekten düşünüyor olamazsın."

"Oraya bu halde gidersem Thracius beni seve seve kabul eder."

"Sonra?"

"Sonra icabına bakarım."

"Bundan eminim. Ama sonra, onun epey kızgın ailesiyle beraber İller'de mahsur kalırsın."

"Daha zor durumlardan kurtuldum."

"Hayır, Keita." Uyuyan torununu tutan Kraliçe Rhiannon, kızıyla yüzleşmek için oraya yürüdü. "Hükümdarlar'ın neler yapabileceklerini biliyorum. Babamı onların elinde kaybettim, kızımı da kaybetmeyeceğim."

"Anne..."

"Hayır." Sesi sakın, son derece kontrollüydü. Alay, şaka, lakap yoktu. "Tahtı koruyor olabilirsin kızım, ama *yöneten* benim. İller'e *gitmeyeceksin*."

Öfkeden deliye dönen, ama muhtemelen annesinin sözünü o an için eğip bükemeyeceğini anlayan Keita, koltuğuna çöktü.

Ren'e "Styrbjörn'ün kendi topraklarından Güney sınırına kadar neye veya kime eşlik ettiğini buldun mu?" diye sordu Ragnar.

"Aslında buldum," dedi Ren. "Epey şaşırtıcıydı, gerçi bu keşfinden hemen sonra bulduğum şey kadar değil."

"Ve?" diye sordu Ragnar.

Ren odaya bakındı. "Esyld. Esyld'i buldum sanırım." Ve ke-
derli gözlerle Keita'ya baktı. "İller'de değil."

Keita kaşlarını çattı. "Hangi cehennemde o zaman?"

BÖLÜM 35

Moor Kalesi'nin kapıları yavaşça açıldı ve Athol, Yılan Keita'nın kendisine doğru topallaya topallaya gelmesini izledi.

Keita'ya güvenmiyordu ama neden geri geldiğini merak ediyordu. Bu sefer yalnız gelmişti, onu takip eden garip ejderha keşişler yoktu.

"Leydi Keita."

Keita başını kaldırıp kapüşonunu geriye çekince, Athol kendini tutamayarak hızla bir nefes aldı.

"Tanrılar, Keita!"

Keita onun kollarına yığıldı, ona tutundu. "Benim kendi ailem yaptı bunu bana, Athol. Şu anda bile beni arıyorlar. Burada kalabilir miyim? Kısa bir süre için?"

"Elbette." Onun içeri girmesine yardım etti, muhafızlarına kapıları kapatması için işaret verdi. "Burada güvende olacaksınız Leydim, söz veriyorum."

Yaşlı Gillivray, Yaşlı Lailoken'e yetişti. İkisi de insan biçimindeydiler, onları Dışdüzlükler'e giden yolun geri kalanında taşıyacak, ücreti önceden ödenmiş bir arabaya doğru gidiyorlardı. Oradan Quintilia İlleri'ne başka bir vasıta bulacaklardı.

Beraber Karanlık Ovalar'ı terk edeli iki gün olmuştu. Prenses Keita'ya yapılan saldırının haberi yayıldığında kaçmışlardı. Keita da ortadan kaybolmuştu, prensesin Kuzeyli sevgilisi ve onun ailesi eşyalarını toplamaya gitmişlerdi, kraliçe daha önce pek az kişinin şahit olduğu bir cinnet halindeydi. O yüzden, kendi güvenlikleri açısından, Cadwaladrlar onlara saldırabilir diye, kaçmışlardı.

Derebeyi Thracius onların güvende olacaklarının garanti-sini vermişti, onlar da bu konuda ona güveniyorlardı.

Koşarak bir köşeyi döndüler ama donakaldılar, bir barın açık kapısından yayılan ışık, geniş omuzlara yaslanmış bir sa-vaş baltasından parılıyordu.

"Lordlarım."

"Sen de kimsin, tüm cehennemler adına?"

"Adım Vigholf. Arkanızdaki herif de kuzenim Meinhard." Arkalarındaki adam önlerindeki adamdan da iriydi. "Lord Ber-celak bizden bir iyilik yapmamızı istedi."

"Ve biz iyilik yapmaya bayılırız."

"Ren'in yanında olmamasına şaşırdım."

Keita, Athol'un yardımcısının ona verdiği bir bardak çayı aldı ama içmedi, titreyen eliyle tuttu sadece.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Her şey o kadar berbat oldu ki."

"Gwenvael?" Ağabey kardeş bu kaleye hiç beraber gelme-mişlerdi ama Athol onların akraba olduklarını biliyordu. On-ların aslında ne olduklarını da biliyordu. Onun kalesine giren her şeyi bilirdi.

"Bana öfkeli. Hepsi bana öfkeli. Anneme ihanet ettiğimi düşünüyorlar."

Athol oturdu. "Ettin mi?"

"Tabii ki hayır. Asla böyle bir risk almam. Benim hakkımda ne düşündüğünü zaten biliyorsun."

"Doğrudur." Keita fincanına uzun uzun baktı, Athol ona "Buraya daha evvel neden geldin?" diye sordu.

"Teyzemi arıyordum. Annemin onu aradığını duymuştum ve..."

"Onun güvende olduğundan emin olmak istedim."

Keita fincanı birdenbire yanındaki masaya bıraktı, ellerini ovuşturmaya başladı. "Anlaman lazım... Eşyld'e asla zarar ver-mezdim. Anneme, benim için sorun oluşturabilecek bir şey söy-lemeyeceğinden emin olmam gerekiyordu sadece." Dudaklarını

yaladı. "Onu sadece annemin bulamayacağı, güvenli bir yere gönderirdim." Keita ürperdi, güzel yüzündeki yaralara hafifçe dokundu. "Şimdi benim güvenli bir yer bulmam lazım."

"Sana yardım edebilecek kimse yok mu?"

"Annemin sarayında müttefikim olan iki Yaşlı ortadan kayboldu."

"Gillivray ve Lailoken'i mi kast ediyorsun?"

"Keita'nın başı hızla kalktı, gözleri panikle iri iri açıldı. "Tanrılar!" diye haykırdı, zıpladı, iskemlesi geriye kaykılıp yere devrildi. "Annemle beraber çalışıyorsun!"

"Hayır, hayır." Athol hızla kalkıp Keita'nın ellerini tuttu. "Sana söz veriyorum, hayır. Sakin ol."

"O zaman nasıl bildin?"

"Sorun yok. Söz veriyorum."

Athol gözlerini kapadı, bir ses onu çağırdı. *Onu bana getir, Athol.*

Kollarını Keita'nın omuzlarına dolayan Athol, "Gel, Keita. Biriyle tanışmanı istiyorum," dedi.

Keita'yı, özel odalarının arkasındaki, bir merdivene çıkan bir kapıdan geçirdi. Arkasındaki yardımcısıyla beraber Keita'yı dördüncü kata çıkardı ve Moor Kalesi'nde geçirdiği zaman boyunca asla bulunmadığı odalara götürdü.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Keita.

"Bunlar özel misafirler için hususi odalarım."

"Şu an hiç bu modda değilim Athol," dedi Keita, ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Değilsin elbette. Konu da bu değil zaten."

Keita'yı, en arkadaki cam kapılara ulaşana kadar, birkaç odadan daha geçirdi. Kapıya bir kez vurup açtı, içeri girdi.

"Keita, seni annenin kuzeni ve Derebeyi Thracius'un eşi Leydi Franseza'yla tanıştırmak benim için bir zevktir."

Keita, Franseza'nın ismini duymuştu. O da, Rhiannon'un hâkimiyetinden korkan bir çoğu gibi, tahta çıktığında kaçmıştı. Ama kimse Franseza'nın Thracius'la ittifak kurup onun eşi olduğunu bilmiyordu. Gerçi o zamanda Franseza kimsenin umurunda değildi zaten.

"Annemin kuzeni mi?" diye sordu Keita, mümkün olduğu kadar kafası karışıkmuş gibi görünmeye özen göstererek.

"Merhaba tatlım."

Franseza, Quintilia kıyafetleri giymişti, insan bedenine uzun, kolsuz bir tunik sarmıştı, bileklerinde altın bilezikler vardı, kulaklarından altın küpeler sallanıyordu, boynunda da kalın, altın bir kolye vardı. "Seninle tanışmak için çok uzun süre bekledim, sevgili kuzenim."

"Tanışmak mı? Neden?"

"Sonra konuşuruz." Franseza kollarını açtı. "Gel. Sana şöyle bir bakayım."

Keita öne çıktı, büyükçe bir yatağın etrafından dolaştı. Ama durdu, yerde yatan çıplak kadını gördü. Kadının boynunda kalın bir tasma vardı, tasmaya sarılı zincir onu yatağa bağlıyordu.

"Esyld!" Keita teyzesine koştu, onu dikkatle çevirdi ve kollarına aldı. "Ona ne yaptın?"

Franseza kederle ürperdi. "Çok korkunç, değil mi?" Bu sözde en ufak bir kinaye yoktu. "Biliyorum, biliyorum. Korkunç görünüyor, ama işbirliği yapmaya bir türlü yanaşmıyordu."

Esyld'in gözleri açıldı ve Keita'nın yüzünü gördüğünde yegeninin kürklü pelerinini kavradı. "Hiçbir şey söylemedim," dedi Keita'ya panikle. "Yemin ederim Keita, ona hiçbir şey söylemedim!"

"Şşş. Tamam, Esyld."

"Bunun sorunun bir parçası olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Bana hiçbir şey söylememek. Eğer söyleseydi onun canını yakmak zorunda kalmazdım. Benim için çok zor oldu, biliyor musun? Birinci kuzeniz sonuçta."

Keita'nın, sadece bu kadının sesini duyunca bile midesi bulanıyordu, ama teyzesinin cildinin soğukluğu onu her şeyden çok endişelendirmişti. Esyld, Karanlık Ovalar'ın bir dişi ejderhasıydı. Ateşten yapılmıştı. Esyld'in en son hissedeceği şeydi bu soğuk.

Ellerini bitıştiren, işaret parmaklarını çenesine dayayan Franseza "Bir gün Karanlık Vadi'yi yönetmek ister misin, Keita?" diye sordu.

"Yönetmek mi? Karanlık Vadi'yi mi?" Teyzesi kollarında ölürken bu oyunu devam ettirmek Keita için gitgide zorlaşıyordu. Ama bu senaryonun onu sınıdığını da, onun için bir uyarı olduğunun da farkındaydı.

"Bunun imkânsız görüldüğünün farkındayım tatlım, ama söz veriyorum, öyle değil. Bana güven yeter."

Teyzesi ona umutsuzlukla daha sıkı tutundu, başını salladı. "Keita, lütfen."

"Sorun yok Esyld. Gerçekten." Teyzesinin alnını öptü ve onu dikkatle yere yatırdı. Esyld'in yanağını okşadı ve bu oyunu bitirmeye karar verdi. Ve gözlerini kapatıp tek bir düşünce yolladı. *Zaman geldi, Ragnar.*

Kalktı ve Franseza'ya baktı.

Dişi ejderhanın gülümsemesi genişledi. "*Bana* mı meydan okuyacaksın, Yılan Keita? Aptal olma."

"Asla aptal değilim." Keita, Franseza'nın yanındaki masada duran meyve tabağını işaret etti. "Buradaki meyveler nefis, değil mi? Ben her zaman sevdim."

"Evet. Çok lezzetli. Ve çok sulu, her gün topluyorum biraz."

"Athol'un kapısının yanındaki ağaçtan, değil mi?"

Athol bir adım öne çıktı. "Keita?"

Keita kıkırdadı. "Tamam. Ben yalan söyleyemem... o kadar. Ama günlerdir seni izliyordum, Franseza. Her gün çıkıp meyve topluyorsun, sana gönderilen taze inek ölülerini yerken arada bu meyveleri kemiriyorsun. Ve hizmetkârların artık bu meyvelere dokunmuyorlar çünkü bunu yapan bir hizmetçi kızı kırbaçlattın. Tam Demir usulü, değil mi? Her şeyi sahiplenmek."

"Seni küçük..."

"Çok acı değildi, değil mi? Kullandığım şey? Tat konusuna dikkat ederim çünkü."

Nefesi kesilen, elini midesine bastıran Franseza, "Benim burada yalnız olduğumu, kimsenin beni korumadığını mı zannediyorsun?" diye sordu.

"Yalnız olmadığını biliyorum." Keita saçını geriye attı. "Biliyor musun, ejderha olsan zehir çok daha etkisiz olurdu. Athol'un büyüünün seni insan formunda tutması yazık oldu."

Demir ejderha Athol'e baktı, ama Athol başını salladı. "Yapamam. Eğer dönüşebilirsen, o da dönüşebilir. Yanında kim varsa, onlar da."

"Kötü oldu, değil mi kuzen?" diye sordu gülümsemesine engel olamayan Keita.

"Öldür onu Athol," diye emretti dizüstü çöken Franseza.

Keita homurdandı, elini havada şöyle bir salladı. "İçtiği şeyden sonra zar zor hareket edebilir." Athol'e baktı. "Yardımcının senden *nefret ettiğini* söylemiş miydim? Ayrıca... burayı istiyor. Ona sadece yıkacağımız duvarları tamir etme sözü verdim ve o da büyük bir zevkle şarabına o Banallan kökünü attı." Keita ellerini çırpı. "Çok eğlenceli değil mi?"

Etraflarındaki bina sarsıldı ve Franseza'nın arkasındaki duvar uçup gitti.

Athol kolunu uzattı, son derece zayıflamış büyü ellerinde gidip geldi ve yere devrildi. Ragnar ve Ren, duvarı kırıp atıkları yerde açılan boşluktan içeri girdiler.

Athol'ün sarayının *içinde* oldukları anda büyü güçlerinin ciddi şekilde azalacağını bildikleri için, binayı kapının öte yanından dağıtmaya karar vermişlerdi, Keita'nın planını sürdürmesi için de Morfyd'i dışarıda bırakmışlardı.

Ragnar ve Ren, Athol'le ilgilenirken Keita, Franseza'ya doğru yürüdü.

"Seni kurtaracak birinin olmamasına üzıldüm," dedi, Franseza'nın Etyld'e yaptıklarını anlatırken kullandığı ses tonuyla. "Muhafızların abilerim tarafındandeşilmekle meşguller."

"Tek yaptığın," dedi Franseza zorlukla, "zayıf kraliçelerine savaş götürmek. Bu bölgeyi perişan edecek bir savaş."

"Belki de," dedi Keita. "Ve itiraf etmem lazım, bu savaşı durdurmak için mücadele ediyordum, bir orta yol bulabilmek için senin bölgene girmeye bile hazırdım." Çömelip zehir insan bedeninde yerleşince yüzü şişen Franseza'ya baktı. "Ama sonra bana teyzemin rehin alındığı söylendi. Ve dostum Ren, bana onun acı çektiğini söyledi. Sonrasında geri dönmedim kuzen. Kimse için dönmedim. Senin için."

Keita kalktı yine. "Ama bazen savaşın kaçınılmaz olduğu söylenir." Gülümsedi, en güzel gülümsemesini yansıttığından emin oldu. "Ama endişelenme, kuzen. Dostlarımın ve ailemin yardımıyla, her şeyi en olması gerektiği gibi başlatacak nefis bir fikir buldum!"

İki gladyatör birbirlerinin etrafında dönerlerken kalabalık tezahürat yaptı. Oyunların son günüydü ve Vateria, Derebeyi Thracius'un en büyük kızı, hiç hatırlamadığı kadar sıkılıyordu. Öyle ki, ayaklarının altındaki hafif depremi hissettiğinde, depremin şiddetlenmesini, kendisiyle babasının dünyasını kirleten herkesi yutacak bir yarık açılmasını istedi. Sıkıntısını yok etmek için.

Oradakilerin nefesini tuttuğunu işitti, soylu babasının iskemlesinde öne yaslandığını gördü. Yeniden savaşa odaklandı ama gladyatörler geri çekilmişlerdi. Birbirlerinin darbelerinden sakınmak için değil, arenanın ortasında birdenbire beliren şey yüzünden.

Bir mistik eşik. Vateria bu tür sihri duymuş, ama yapabilen kimseyle tanışmamıştı.

Eşikten, insan biçiminde küçük bir dişi ejderha çıktı. Bir Güneyli gibi görünüyordu. Ejderha suskun kalabalığa baktı, gözleri Vateria'nın babasına kilitlendi.

"Derebeyi Thracius," diye seslendi. "Kraliçemden, babası, büyükbabam onuruna bir hediye."

Yere bir şey fırlattı, fırlattığı şey yuvarlandı, yerde sekti, arena da birdenbire durdu.

Vateria'nın babası ayağa fırladı ama fırlatılan şey insandan ejderhaya dönüştü. Vateria bu yükseklikten bile annesini tanıdı.

Thracius korkuluğa tutundu, bakışları Güneyliye kaydı.

"Bu da benden küçük bir şey."

Eşiğe uzandı ve üç erkeği dışarı çekti. İki yaşlı ejderha ve bir elf.

"İstedğin şey savaşa, Derebeyi," diye bağırdı ona Güneyli, "savaş olacak!"

Ve gitti. Vateria'nın, eşini kaybetmiş, öfkeli babasını ve glad-yatör arenasının ortasında titreyen üç yabancıyı bıraktı geride. Eh, *her şey* biraz daha ilginç oluvermişti en azından.

Annwyl savaş odasında bekliyordu, kalçasını haritalar ve kumandanlarının raporlarıyla kaplı masaya dayamıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Arkasında Dagmar ve Talaith vardı.

Brastias kapıyı açtı ve iki kadını içeri aldı.

"General Ásta ve yardımcısı Bryndís," diye ilan etti. İçeri girdiklerinde kapıyı kapattı ve Annwyl'in yanında durdu, kaslı kollarını göğsünde kavuşturup, kraliçesine meydan okumuş olanlara baktı.

İkinci komutan Bryndís diz çöktü, baltasını yere vurdu, başını eğdi. Ásta sadece başını eğdi. Ama o pozisyonda kaldı ve Annwyl'in kendisine hitap etmesini bekledi.

Annwyl bunu yapmadan önce Dagmar'a yanma gelmesini işaret etti ve kulağına "Siz neden önümde böyle eğilip sürün-müyorsunuz?" diye fısıldadı.

"Bunu yapmaya zorlarsan seni uykunda öldürmek zorunda kalırız da ondan," diye fısıldadı savaş komutanı ve göz kırptı.

Annwyl sırtı ama bunu kısa kesti, dikkatini iki kadına yöneltmeden önce iyice kaşlarını çatı.

"Demek siz"—Annwyl konuşurken Ásta başını kaldırdı—"ikizlerimi korumak için buradasınız."

"Bize verilen görev bu. Yürüteceğimiz görev bu."

"Ya size ihtiyacım olmadığımı söylersem? Gitmenizi söylersem?"

"O zaman gideriz. Bize verilen emirler, sizin emirlerinize itaat etmemiz. Yapacağımız bu."

Annwyl açıkça hırlayan Talaith'e baktı ve "Burada bir Nolwenn bebeği de var. Siz etraftayken güvende olacak mı?" diye sordu.

"Şimdiye kadar yaşı ermemiş hiçbir Nolwenn'e zarar vermedik. Buna burada başlamayacağız. Biz zarar vermek için burada değiliz Kraliçe Annwyl. Çocuklarınızı almak için de burada

değiliz. Bizimle çarpıştınız ve saygımızı kazandınız. Bize verilen emirleri elimizden geldiğince uygulayacağız. Çocuklarınızı hayatımız pahasına, gerekirse ruhlarımız pahasına koruyacağız.”

“Neden?”

“Çünkü siz çok liderli, çok kültürlü, çok tanrılı bir dünyayla bir diktatörün arasında duran tek şeysiniz. Savaş sizi çağırıyor Kraliçe Annwyl. Bu çağrıyı yanıtlamalısınız.”

Annwyl cevap veremeden odanın arka kapısı vuruldu ve Ebba içeri girdi. İki ayağı üstünde yürüyordu ve bir elbise giymişti, Annwyl’in yanına gelip kulağına “Bebekleri gece yatırdığımda haber vermemi istemiştin,” diye fısıldadı.

“Teşekkürler,” dedi Annwyl, ama sonra cadı Ásta’nın atkadını izleyip sırttığını gördü. Diğer cadı Bryndís hâlâ diz çöküyordu, başı eğikti. “Bu Ebba,” dedi Annwyl cadıya. “Bebeklerin dadısı.”

İki kadın birbirlerini iyice süzdü, cadı “Bir at-kadın. Bir zamanlar türünü spor olsun diye avlardık,” dedi.

Ebba gülümsedi. “Biz de sizin türünüzü çerez niyetine mideye indirirdik. Beni sinirlendirme Kyvich, yoksa kız kardeşlerine senin yasını tutmaları için, dişlerimin arasından temizleyeceğim parçalarından başka bir şey bırakmam.” Ve Annwyl’e başıyla selam verip yürüyüp gitti.

Annwyl yine Dagmar’a doğru eğilip kulağına “Hayranım ona,” diye fısıldadı.

Çocukları ona yaklaşırken Rhiannon tahtından onları izledi, kız kardeşi Gwenvael’in kollarındaydı. Yanında Yaşlılar’dan geri kalanlar vardı. Elestren’le birlik olanlar da aralarındaydı, güvendelerdi. Fark etmeden o dişi ejderhanın intikam arzusuna ortak olmuşlardı, ama Rhiannon bunun için onları suçlamayacaktı. Bu seferlik.

“Bitti mi?” diye sordu Rhiannon, çocukları onun önüne çıkınca.

“Bitti,” diye cevapladı en büyük oğlu herkes adma.

"Güzel." Kürsüden inip Gwenvael'e yaklaştı. Kız kardeşinin harap olmuş yüzündeki saçlarını çekti. Yavru olduğu zamandan beri Franseza'dan neden nefret ettiğini o anda hatırladı; kötüydü o. "Merhaba, kardeşim."

Esyld'in gözleri açıldı ve Rhiannon'un kendisine baktığını görünce irileştiler. "Onlara b-bir şey söylemedim, abla. Yemin ederim. Asla ihanet etmedim!"

"Şşş, tamam. Geçti. Neleri feda ettiğini biliyorum." Tanrılar adına, biliyordu. Kuzeyli, Esyld'in eline dokunmuş ve gördüğü her şeyi Rhiannon'a nakletmişti. Esyld'in, onu uyarmaya çalışan, korumaya çalışan ama onun önünde boğazı kesilerek öldürülen Quintilia'lı sevgilisi, yediği dayaklar, işkence... Ragnar, Rhiannon'a tüm bunları göstermişti. Rhiannon bunu ondan istememişse de, Ragnar'ın bunu yapma sebebini anlayabiliyordu. Esyld'in sadakati konusunda şüphe kalmasın diye, herhangi bir şüphe de kalmamıştı. Esyld sadıktı ve sadık kalmaya devam edecekti; Keita'ya. Esyld, Keita'yı korumak istemişti. Keita için acı çekmişti, Franseza onu yakalarsa yeğenine olacıklardan korkmuştu. Olması gereken de buydu. "Güvendesin, kardeşim. Evdesin."

Rhiannon muhafızlarına işaret etti. "Onu şifacılar götürün."

Esyld dikkatle Gwenvael'in kollarından alındı ve buluşma salonundan çıkarıldı.

"Çektiğiniz acı için özür dileriz, Prenses Keita," dedi Yaşlılar'dan biri. Rhiannon konuşanın kim olduğuna bakmaya zahmet etmedi.

"Ve Elestren, kraliyet muhafızı görevinden alındı."

"Elestren bu dünyadan atılmalı," dedi Brieç.

"Hayır." Keita ağabeyine bakıp başını salladı. "Buna izin vermem."

"Onu neden koruyorsun, Keita?"

"Benim kraliçeye ihanet ettiğimi sandı, işini yapıyordu. Belki biraz fazla istekliydi. Hem o *aileden*." Rhiannon, kızının ağabeyleriyle bu konuşmayı yapmaya, Moor Kalesi'ne gitmek için yola çıktıklarından beri, bir çok kez zorlandığını sezdi.

"Karar verildi," dedi tahtına geri dönen Rhiannon. "Elestren'in kaderini Ghleana belirleyecek." Oturup Yaşlılar'a baktı. Hepsi başlarını salladı ve Rhiannon tekrar çocuklarına odaklandı. "Son bir şey daha var..."

Keita ve kardeşleri, Ragnar ve ailesi, hep beraber avluya çıkıp Büyük Salon merdivenlerinden yürüdüler. Buraya gelebilmek için uzun süre uçmuşlardı ve hepsi bitkindi, bir şeyler yiyip uyumayı dört gözle bekliyorlardı.

Ama son basamakta durup beklediler. Kanlı Annwyl'i bekliyorlardı. Basamaklarda oturuyordu, onları izliyordu. Arkasında Dagmar, Talaith ve Brastias vardı.

"Annwyl?"

Annwyl eşinin gözlerinin içine baktı. Bir süre sonra konuştu. "Planladığımız gibi, çocukların kutlama şöleni verilecek. Sonra, her şey hazır olduğunda, kuvvetlerimi Batı Dağları'na, Hükümdarlar'la savaşa götüreceğim."

Fearghus bir nefes verdi. "Ben de Kraliçe Rhiannon'un birliklerini Kuzey Elleri'ne, Demirlerle savaşa götüreceğim."

Çift birbirlerine uzun uzun baktı, Annwyl kalktı ve "O zaman hazırlanalım aşkım," dedi.

BÖLÜM 36

Celyn, Izzy'yi beraber gitmeyi sevdikleri küçük gölün kenarında bekledi. Geç oluyordu ve ikizlerin doğum gününü kutlamak için verilecek üç günlük şölenin ilk günü başlamak üzereydi. Annesi Celyn'in katılmasını bekliyordu ve şu an öyle bir ruh halindeydi ki, Celyn katılmamaya pek cesaret edemezdi. Ama Izzy'le baş başa görüşmesi gerekiyordu.

"Celyn!" Ağaçların arasından koşup onun açılmış kollarına atladı. "İnanmayacaksınız!" dedi coşkuyla, kolları ve bacaklarını ona sıkı sıkı sardı.

"Neye?"

Izzy yere inip Celyn'in ellerini tuttu. "Annwyl'le beraber Batı'ya gidiyorum. Onun yaveri olacağım!" Parmak uçlarında sekti. "Annem öfkeden *deliye döndü!*" Gülüp yeniden Celyn'e sarıldı. "Eğitimden çıktım ve Annwyl'in yanında savaşacağım!"

Celyn kendini gülümsemeye zorladı. "Bu harika."

"Brannie de bizimle gelecek. Annen bizi bölmek istemiyor. İkimizin beraber iyi çalıştığını söylüyor. Müthiş, değil mi?"

"Müthiş."

Izzy kaşlarını çattı biraz. "Sorun ne?"

"Izzy..." İçindekileri olduğu gibi söylemeye karar verdi. "Kraliçe Rhiannon'un birlikleriyle Kuzey Elleri'ne gönderiliyorum."

Izzy'nin gözleri kocaman açıldı ve Celyn'e sarıldı. "Seni şanslı piç!"

"Ne?"

Izzy çekilip ona sırttı. "Yıldırımların yanında savaşacaksınız! Meinhard, Vigholf ve Ragnar. Ben ve Brannie son birkaç gündür onlarla her sabah talim yapıyoruz. Kesinlikle harikalar! Annwyl'in beni yaveri yapmasının bir sebebi de onlar galiba.

Çok şey öğreneceksin. Çok kıskandım!" Celyn'in omzuna bir yumruk attı.

Celyn ona boş boş bakınca Izzy kaşlarını çatı. "Sorun ne?"

"Beni hiç özlemeyecek misin?"

"Tabii ki! Seni çok özleyeceğim." Ellerini çırpıp "Ama Annwyl'in yaveri olacağım!" diye cıyıkladı.

Gwenvael iskemlesinde oturuyor, ayağını yere vuruyordu.

"Şimdi," dedi Dagmar onun arkasından, sesi çok sakın ve kontrollüydü, "hepiniz, Etyld Dışdüzlükler'e giderken eşlik mi edeceksiniz?"

"Evet," dedi Gwenvael, ellerini yumruk yaptı. "Hâlâ gülümüyor, ama annemden bunalmaya başladı sanırım. Burada daha fazla kalırsa üstündeki baskı yüzünden çatlayabilir."

"Geri dönecek kadar güçlü olduğundan emin misin?"

"Morfyd biz gidene kadar onun güçleneceğini söylüyor. Hâlâ iyileşiyor."

"Bunu biliyorum, ama onun eve dönmeye ve başından geçenleri atlatmak için bir yol aramaya hazır olduğundan eminim."

"Birinin onu gözetleyeceğinden emin olacaksın, değil mi?"

"O iş halledildi bile," dedi Dagmar, elini Gwenvael'in omzuna koydu. Yumuşak, güven verici elini. "Ve seni çok sevdiğimi hatırla, Gwenvael."

"Bunu biliyorum." Dişlerini sıkıp bekledi. Dagmar'm, onun değerli, çok değerli saçının ilk lülesini tuttuğunu hissedene kadar sabretti! "Bunu yapamam!" dedi, iskemleden fırladı ve odada dolanmaya başladı.

Dagmar o hain makası bacağına vurdu. Gwenvael o makasın kendisini yakalayacağını biliyordu. Bunu *hissedebiliyordu*.

"Kuzey Elleri'ne gidip de tüm o saçla savaşamazsın." Gwenvael eşinin sesinin pek de kontrollü ve sakın olmadığını fark etti. "Yakışık almaz."

"Saçımı hiç özlemeyecek misin?"

"Seni daha çok özleyeceğim, ama o saçın gitmesi lazım. Şimdi otur şu lanet iskemleye!"

"Yapamam. Benim saçım. Beni ben olduğum için seven saçım."

"Sanki kafanı kazıyacaktım gibi davranıyorsun. Sadece sırtına kadar falan keseceğim."

Gwenael hızla bir nefes aldı, donakalmıştı! "Kazı daha iyi!"

Dagmar makası yere attı, Canute sahibinin nadiren gösterdiği bu hiddetten ürkererek yatağın altına girdi.

"Şu şölen bitsin bari," diye pazarlık yaptı onunla Gwenael. "Üç gün, hem benim için, hem de *senin* benim saçımdan zevk alman için."

Dagmar kollarını göğsünde kavuşturdu. "Babam haklıydı, biliyor musun... sen *gerçekten* delisin."

Briec yatağa oturdu, dirseğini dizine yasladı, çenesini avucuna koydu ve sevgilisinin öfkeyle patlamasını izledi.

"Kendini ne zannediyor? Kızımı yaveri yapıyor?"

"Kraliçe zannediyordur belki."

"Kes sesini!" Önünde volta atıyor, Briec'in onun için yaptırdığı lacivert bir elbiseyle, nefis görünüyordu. "Ve o gerizekâli..."

"Ona sadece Izzy de."

"...koşup herkese *ilan ediyor*, sanki bu iyi bir şeymiş gibi. 'Annwyl'in yaveri olacağım. Bu manyak hükümdarla her gün ölümle burun buruna geleceğim.' "

"Izzy'nin sesinin bu kadar ince olduğunu bilmiyordum."

"Kes sesini!"

Izzy koridordan koşarak geçti ve yatak odasına yöneldi. Giyinmesi gerekiyordu, misafirler şölen için gelmeye başlamışlardı bile. Bir köşeyi döndü ve bir insanın göğsü olduğunu iddia etmenin cesaret isteyeceği, tuğla yığını gibi bir şeye çarptı.

Izzy geri uçtu, kalçası yere çarptı. En zarar gören yeri gibi görünen alnını ovalarken, önünde duran koca salağa kötü kötü baktı.

"İyi misin?" diye sordu adam, sanki umurundaymış gibi.

"İyiymi ben." Adam ona uzandı, Izzy onun ellerini tokatladı. "Yardıma ihtiyacım yok, çok sağ ol."

"Böyle davranmaya devam mı edeceksin?"

"Evet." Izzy ayağa kalktı. "Aptalın tekisin. Aptal olduğunu biliyordum, aptallığının erişebileceği sınırları fark etmemiştim sadece!"

"İyi. Öyle olsun." Éibhear onun etrafından dolandı.

Izzy "Celyn'i abinin kuvvetlerine göndertmen iyi hareketti," diye laf attı ona.

Éibhear durup ona baktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sanki bilmiyorsun."

"Celyn, Kuzey'de mi olacak? Benimle birlikte mi? Eh, bu saçmalığı hemen halledeceğim."

Éibhear, Fearghus'u aramaya gidemeden Izzy onun kolunu tuttu. "Bu saçmalığı kendi aranızda da halledebilirsiniz. Beni korumana ihtiyacım yok Éibhear. Sevgililerimi dövme ihtiyacım yok..."

"Benimle konuşurken bu kelimeyi bir daha *asla* kullanma."

"...kiminle yatıp yatmayacağıma karar vermene de."

"Bu konuşma hiç yapılmadı."

"O senin kuzenin," diye hatırlattı ona Izzy.

"*Ve sen onunla yattın!*" diye böğürdü Éibhear.

Izzy sakın sakın "Evet. Bir kereden fazla. Ve senin yüzünden bundan pişman olmayacağım. Ama o senin kuzenin. Kontrol edemeyeceğin bir şey yüzünden ailenle ilişkilerini mahvetme. Bu kontrol edemeyeceğin şey de *ben* oluyorum."

Izzy odasına gitti, kapıyı arkasından çarpıp kapattı.

Branwen neşeyle "Yemin ederim, siz ikinizin tartışmaları *müthiş*," derken okuduğu kitaptan kafasını kaldırmadı bile.

Fearghus odaya daldı ve kızının elindeki küçük yemek bıçağını çekip aldı, oğlu yatağa devrilip katıla katıla gülmeye başladı, bu arada Annwyl, Keita'nın onun için seçtiği elbiseyi göstermek için olduğu yerde dönmekle meşguldü.

"Kötü değil, değil mi?"

"Hayır." Fearghus başını salladı, gerekenden çok daha fazla.

"Hiç de bile."

"İyi misin? Terliyorsun sanki."

"Seni o elbisede görünce kanım kaynadı da ondan."

Annwyl kaşlarını çattı, bakışları kızının gözleriyle buluştu.

"Homurdandı mı bu şimdi?"

"Hayır." Fearghus elini kızının kıkırdayan suratının üstüne kapattı ve onu yatağa, kardeşinin yanına itti. "Burnunu çekmiştir sadece."

"Çok kötü bir yalancısın. Sen ve şövalyenin iki farklı kişi olduğuna beni nasıl ikna edebildin?"

"Belki de bir cümleyi bitirmeme hiç izin vermediğin..."

"Bunu hayal etmek bile delice geliyor, çok kötü bir yalancısın."

O akşam yemeği için üstüne pek bir kıyafet geçirmeyi beceremeyen Keita, kendini Ragnar'ın organından ayırdı ve ona bakana kadar yatakta döndü.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

Ter içinde ve Keita içinde kalan Ragnar başını kaldırdı. "Bir Savaş Kızı olarak bizimle Kuzey'e gelmelisin dedim."

"Çadır orospusu gibi bir şey mi bu?"

"Hayır." Ragnar gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp verdi.

"Halkım arasında onurlu bir makamdır bu."

"Bunun, beni Kuzey Elleri'ne götürüp, Demirlerle savaşmadığın zamanlarda beni aletinle meşgul etmek ve bu şekilde seninle sonsuza kadar kalmamı sağlamak için bir yol olmadığından emin misin?"

Ragnar ona baktı, gözlerini bir kez kırptı. "Tabii ki hayır. Bu fikir aklma nereden geldi?"

Keita parmağıyla ona işaret etti. "Çünkü kendimi hiçbir erkeğe vermeyeceğim. Bir sevgili olmak beni rahatsız etmez ama ben annem gibi olmayacağım. Bana tamamen hayran erkeğin tekine zincirlenmeyeceğim."

"Hangi kadın ister ki bunu?"

"Kinaye miydi bu?"

"Bu fikir aklına nereden geldi?" Ragnar hâlâ sert ve gayet kalın olan organına işaret etti. "Şimdi lütfen buraya gelip şu işi bitirir misin?"

"Birbirimizi anladığımız sürece, senin Savaş Sürtüğün olarak geleceğim..."

"Savaş Kızı."

"...ama bunun ötesinde bir bağlılık anlaşması yapmam. Ve hiçbir Sürü'nün ödülü olmayacağım, kanatlarım *asla* tehlikeye girmeyecek ve benim mükemmel, *mükemmel* bedenimi ateşle, yıldırımla veya senin türün kurbanlarınızı artık neyle damgalıyorsa onunla yaralamayı *düşünmeyeceksin* bile."

"Eşlerimizi."

"Her neyse."

"Bence adil bir anlaşma."

"Ben Sahiplenilmeyeceğim, savaş lordu. Senin tarafından da, başka biri tarafından da."

"Peki."

Dediğini anlatabildiği için tatmin olan Keita tekrar yatağa ve Ragnar'm üstüne tırmandı. Aletini tuttu ve kendi altında doğrulttu, Ragnar'ı tamamen içine alabilene kadar organının yavaşça üstünde kaymasını sağladı.

Keita inledi, Kurnaz Ragnar'ın onun içine girmesinin yarattığı histen bu kadar hoşlanmasına hayret ediyordu.

Ragnar onu boynundan tuttu, iri parmaklarıyla oradaki kasları ovaladı. "Ama benimle beraberken, prenses..."

"Hâlâ *pren-seks* diye işitiyorum seni..."

"...içine başka organ girmeyecek. Bir erkeğin pençeleri veya elleri seni tutmayacak. Adil bir anlaşma, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye inledi, şimdiden belini ona doğru bük müştü bile. "Evet."

Dagmar merdivenlere yöneldi. Baldızı Keita'nın seçtiği, ona ilk verdiği elbise kadar güzel olan bir başka elbise giymişti. Prens, Dagmar'a 'güzel şeylerle dolu yepyeni bir gardırop' vermek istiyordu görünüşe göre. Bu Dagmar'ı korkutuyordu

biraz, çünkü Keita'nın o yeni gardırobu *satın almaya* pek niyetli olmadığını biliyordu, o bakımdan birkaç gün boyunca oradan geçebilecek karavanlar için endişeleniyordu.

Dagmar durup Canute'a baktı. Köpeğe kaşını kaldırdı, ikisinin de aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Yeğenin odasının önünde durana kadar koridorda geri geri gittiler. Dagmar kapıyı vurmada içeriyi girdi ve yeğenini, arkasında bir şey saklarken yakaladı.

"Ver," diye emretti Dagmar, elini uzatarak.

"Ama..."

"Talaith ve Briec kızı Iseabail, *ver şunu*."

"Beni neşelendiriyor."

"Bana öyle bakma Kraliçe Yaveri." Yeğenin dudaklarını büzüp, biri onu öyle çağırdığında yaptığı gibi gülümseyişine engel olmaya çalıştığını fark etti.

"Biz gidene kadar bende kalsa?"

"Bana güven Izzy. O sende kalamaz. Şimdi ver."

İç çeken Izzy köpek yavrusunu arkasından çekip aldı ve Dagmar'ın eline koydu.

"Köpekleri seviyorum," dedi Izzy.

"Izzy, her şeyi seviyorsun sen." Dagmar onu alnından öptü ve odadan çıktı. "Giyin. Akşam yemeği birazdan."

Dagmar köpek yavrusunu merdivenlerden aşağıya götürdü, Büyük Salon'un arka kapısından çıkardı, orada yere attı. "Köpek yavrusu gibi davranmayı kes, Nannulf!"

Kurt tanrı, devasa pençelerinin üstünde durdu ve Dagmar'a sırtıttı, dili dışarıda öylece sallanıyordu. Dagmar, onun bir insan formu olsa, ona gülüyor olacağından emindi. "Yeğenimi rahat bırak," dedi Nannulf'a. Ağzını açınca "Ve havlamak yok!" diye ekledi. Kale duvarları, bunun yaratacağı zararı kaldıramazdı.

Nannulf dudak büktü, Dagmar onun başını okşayınca kadar kuyruğunu sarkıttı. Sonra diliyle onun suratını yaladı, dönüp kuyruğuyla Dagmar'a vurdu, onu neredeyse kıçüstü yere devirecekti, koşup gitti.

"Kiminle konuşuyorsun Dagmar?" diye sordu Morfyd onun arkasından gelerek.

"Bir tanrıyla," dedi Dagmar.

Morfyd hemen döndü ve içeri girdi, bu arada "Gösterişçi," diye mırıldandı.

Éibhear, ablasına doğru yürüdü ve elbisesinin kolunu çekiş-tirdi. Keita ona baktı, Éibhear daha tek laf edemeden bir kaşını kaldırmış, dudaklarını memnuniyetsizlikle büzmüştü.

"Bana hâlâ kızgın olma, Keita," dedi. "Bana kızgın olmana dayanamıyorum."

"Izzy'den özür diledin mi?"

"Hayır." Kollarını göğsünde kavuşturdu, dudak büktüğü-nün farkındaydı ama bunu umursamıyordu. "Ve özür dileme-yeceğim. Çıldırılmış! Mantıklı davranmıyor."

"O mu mantıklı davranmıyor?"

"Farkında mısın bilmiyorum ama *onun* hâlâsı olmadan önce *benim* ablamdm. Bu ailede bu hiç mi anlam ifade etmiyor?"

"Etmiyor tabii." Keita ondan uzaklaştı, Éibhear yere baktı. Dayanılmaz bir durumdu bu. Ağabeyleri ona devamlı olarak "Şansın varken Celyn'i öldürmeliydin, gerizekâlı," derlerken Morfyd onu okşayıp "Her şey düzelecek tatlım. Endişelenme," diyordu. Onlardan beklediği tepkilerdi bunlar, ama Éibhear şu ana kadar ailesinden gelecek dengeli tepkilere ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti, Keita'nın sert ama adil önerileri dâhil. Bu yüzden Keita'nın onunla konuşmadan veya onun bu işi nasıl halledeceği konusunda fikir vermeden sadece öfkelenmesi, ona çok fazla gelmişti. Özellikle de Keita, ona aptalmış gibi veya camdan yapılmamış gibi davranmayan tek kardeşiymen.

Éibhear bir şeyin yerde süründüğünü duydu ve kafasını kaldırıp Keita'nın ona doğru büyük bir iskemle sürüklediğini gördü.

"Annwyl'in tahtı değil mi bu?" diye sordu, etrafına bakı-nırken.

"Ödünç alıyorum sadece." Keita tahtı Éibhear'ın önüne koydu ve yastıklı oturma yerine bastı. İkisi bu şekilde göz göze gelince, ellerini kardeşinin omuzlarına koydu. "Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi, küçük kardeş?"

“Sanırım. Ama bunu duymak güzel olurdu.”

Keita gülümsedi, Éibhear bunu görünce rahatladı. “Biraz zaman alabilir—sen de bu ailenin geri kalanı gibi feci inatçısın—ama bu işi bir gün halledebileceğini biliyorum. O zamana kadar”—kollarını boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı—“sevgimin ve sadakatimin her zaman sana ait olduğunu hatırla.”

“Ah. Teşekkürler, Keita.”

Keita geri çekilip parmağını ona doğrulttu. “Ama kabalık yaparsan, sana aptal demek için duraksamayacağım, küçük kardeş!”

Éibhear bunu biliyordu zaten.

“Hey, seni sersem inek!” diye bağırdı Annwyl salonun öte yanından. “Tahtımla ne halt ediyorsun sen?”

Ragnar ailesine baktı, ağzı hafifçe açıldı.

“O bakış ne öyle?” diye sordu Vigholf. “Yapalım diyen sendin.”

“Fikir bile verdin hatta,” dedi Meinhard.

“Şaka yapıyorsunuz sanıyordum. Kafayı mı yediniz siz?”

“İyi davranmaya çalışıyorduk,” dedi kardeşi.

“O manyak insan hükümdar, saçının geri kalanını da kestiği zaman, kesinlikle duymak istemiyorum!”

“Kim yaptı bunu?” diye sordu Annwyl arkalarından.

Ragnar ona baktı. “Leydim.”

“Kim? Bunun kimin fikri olduğunu bilmek istiyorum”—hem insan, hem de ejder kanına sahip, iki yaşındaki bir kız için ideal boyutta bir talim topuzunu, savaş baltasını, savaş çecicini ve kalkanı havaya kaldırdı—“hemen!”

Vigholf ve Meinhard ellerini kaldırınca kraliçenin gözleri yaşlarla doldu. “Bu çok şirin! Teşekkürler. İkinize de teşekkürler!” Onlara sarıldı, kolları onların göğüslerini sarabilmek için iyice açıldı.

O anda Ragnar, Annwyl’e “Kalkan benim fikrimdi,” dedi.

Keita, ablasıyla falanca dükünün sıkıcı eşi falanca düşesi-
nin arasına oturdu ve "Kuzey'e bir Savaş Şıllığı olmaya gidi-
yorum!" diye ilan etti.

"Kızı!" diye cıyıkladı Morfyd. "Bir Savaş Kızı olacak." Morfyd
zar zor gülümsedi. "İzin verebilir misiniz?"

Morfyd, Keita'nın kolunu tuttu ve onu Büyük Salon boyunca
sürükledi. "Sorunun ne senin?" diye sordu, odanın öte yanına
geçtiklerinde onu itti. "Bulaşıcı bir hastalığın falan mı var?"

"Ne bağırıyorsun?"

"Savaş Şıllığı ne yahu?"

"Şıllık. Kız. Ne fark eder?"

"Beni özellikle utandırıyorsun!"

"Bu bir beceri, ama seninle çok kolay."

Dudaklarını büzen Morfyd, Keita'yı itti, Keita da onu. Bir an
durdular, sonra ikisi de içkilerini yere attı ve birbirlerinin üs-
tüne atladılar, ama Dagmar aralarına girdi, nefis görünen kö-
peği de hemen yanmdıydı.

"Yine başlamayın."

"O başlattı!" diye suçladılar birbirlerini.

"Duymak istemiyorum. Bu şölen, yeğenlerinizin doğumu
ve yaşamını kutlamak üzere veriliyor. En azmdan annelerine
saygı gösterin! Bir kadmm verebileceği en zor kararı verdi. Bu
gece onun için ne kadar zor, biliyor musunuz? Kediler gibi di-
dişiyorsunuz bir de?"

Minik barbarın haklı olduğunu fark eden Keita, ablasına
baktı ve "Özür dilerim," dedi.

"Evet," dedi Morfyd. "Ben de."

"Teşekkürler." Dagmar uzaklaşmaya başladı ama yolu insan
kraliçe ve yaverinin öfkeden titreyen annesi tarafından kesildi.

"Kızımı öldürtmeye mi çalışıyorsun sen?"

"Evet!" dedi Annwyl, Talaith'e bakmak için dönerek. "Bunu
istiyorum. Yeğenimin ölmesini istiyorum. Tek hedefim bu!"

"Anne!" Izzy onlara doğru koştu, kıkırdayan küçük kız kar-
deşi kollarındaydı, iyice silahlanmış ikiz kuzenleri de boynun-
dan sarkıyordu. "Bana söz vermiştin!"

"Karışma, Izzy. Hain *orospu halanla* konuşuyorum burada!"

Dagmar, Keita ve Morfyd'e baktı. "Tartışmayacağım," dedi sadece. "Tartışmayacağım bunu."

Yürüyüp gitti, birkaç saniye sonra "Canute!" diye seslendi.

Keita'nın bacağına yaslanan köpek, ona büyük, kahverengi gözleriyle baktı.

"Gitsen iyi olur," diye fısıldadı Keita.

Köpek iç çekti ve sahibesinin ardından yürüdü. Tartışan baldızlar ve Izzy de başka bir yere geçmişlerdi, bu şekilde Büyük Salon'daki tüm misafirlere, bağırış çağırışlarını açıkça gösteriyorlardı.

"Seni bilmem ama," dedi Keita—bu arada Brieç, Izzy'nin, annesinin ve tüm Güney Elleri'nin insan kraliçesinin bağırarak birbirlerini tokatlamaları şeklinde gelişen kavgasını ayırmaya çalışmasına yardım etmek için oraya doğru koşuyordu—"...ben bu gece çok eğleniyorum."

Morfyd biraz daha şarap almak için hizmetkârlardan birine işaret etti. "Çok şaşırtıcı bir şekilde, belki de ejderha tarihi boyunca ilk kez seninle aynı fikirdeyim."

"O benim, biliyorsun."

Ragnar derin derin iç çekti. "Canavar'ın bu tabiri kullanacağından pek emin değilim, ama tamam."

"Sadece durumumuzu vurguluyorum, Yalancı Keşiş," diye açıkladı Gwenvael. "Bir şey denemeye kalkarsan seni niye öldürmem gerekeceğini anlayasın diye."

"Kardeşini sevdiğimi hâlâ algılayamadın mı?"

"Burada olay Keita değil. Benim."

"Dagmar'la ilgili sanıyordum ben."

"O da benimle ilintili."

Daha fazla dayanamayan Ragnar yanaşıp Mahvedici'nin kulağına "Saçını kestireceksin diye duydum. Tüm o uzun, altın bukleler çaresizce yere düşecek..." diye fısıldadı.

Gwenvael ondan sıçrayarak uzaklaştı. "Piç!"

Keita hemen yana çekildi—getirdiği iki bardak bira, az kal-sın altın renkli bir ejderhanın salaklığına kurban gidecekti—ve ağabeyinin geçip gitmesine izin verdi.

“Neydi o?” diye sordu, Ragnar’a bir bardak uzatarak.

Ragnar bardağa baktı. “Babanın içkisi mi bu?”

“Zayıf olma, savaş lordu. Dik kafana!”

“Belki sonra.” Bardağı arkasındaki masaya koydu.

“Ee?” diye sordu sırtarak.

“Ne ee’si?”

“Abilerim gelip seni tehdit etmediler mi daha? Tatlı, küçük kız kardeşlerini sahiplenmeye kalkarsan seni eşek sudan gelinceye kadar döveceklerini söylemediler mi?”

“Ee... hayır.”

Keita’nın kaşları çatıldı. “Ne demek hayır?”

“Hayır işte. Tek kelime etmediler. Bir saniye. Yok, bu doğru değil.” Keita’nın yüzü aydınlandı. “En büyük ikisi ‘Yürü!’ dediler, ben de ‘Vızlayın buradan!’ dedim. Bu kadar.”

Keita çıplak ayağını yere vurunca Ragnar onun neden ayak-kabı giymeyi reddettiğini, zamanı gelince bulması gerektiğini fark etti. “Bu aile beni hiç sevmiyor mu? Kimse için bir şey ifade etmiyor muyum?”

“Ben!”

“Söyleme!”

Ragnar güldü ve Keita’yı kollarına çekti.

“Brastias’ı devamlı tehdit ediyorlar,” diye sızlandı Keita.

“Seni niye etmiyorlar?”

“Onların korumasına ihtiyacın olmadığını biliyorlar da on-dan. Kendi başının çaresine gayet iyi bakabiliyorsun.”

Keita burnunu çekti. “Çok güzel bir cevaptı bu.”

“Ben de öyle düşündüm.”

Gülümseyen Keita birasını masaya koydu ve kollarını Ragnar’ın boynuna doladı. “Söylesene savaş lordu, şu Savaş Sürtüğü...”

“Kızı.”

“...pozisyonu. Bu beni Kuzey Elleri Kraliçesi mi yapar?”

“Hayır.”

“Bir taht var mı?”

“Hayır.”

“Alışveriş gezileri? Altın bir araba? Beni devamlı koruyacak yakışıklı savaşçılardan oluşan bir kuvvet?”

“Peş peşe üç kez ‘hayır’ demiş olacağım.”

“O zaman Savaş Fahişesi diye bir şey olmasının maksadı ne?”

“Kızı. Savaşa gitmek üzere uçmadan önce saçımı öreceksin.”

Keita ona bakakaldı. “Şaka yapıyorsun.”

“Döndüğümde de örgüyü çözeceksin.”

“Evet, çünkü yüz yıldan fazladır Taht’ın bir Koruyucusu ol-
duktan sonra, altı veya yedi yüz yıl boyunca saçını örmeye o
kadar meraklıyım ki.”

“Çaresizdim,” diye itiraf etti Ragnar. “Aletim sertti, sen sırl-
sıklamdın ve senin benimle yolculuk yapabilmen için bir baha-
neye ihtiyacım vardı. Seni sevdiğimi söylemenin ve annemle ta-
nışmanı istemenin işe yaramayacağından neredeyse emindim.”

“Haklıymışsın.” Gerçekle yüz yüze gelince kaçıp gitmek
yerine, “Sen çıkıp Demirlerle savaşırken, ben ne yapacağım?
Güzel görünüp tüm o acınası Kuzeyli dişileri utandırmak dı-
şında?” diye sordu.

“Bana ve aileme ihanet edebilecekleri yok etmeme yardım
etmeye ne dersin?”

Keita ondan uzaklaştı. “Beni bile bile tehlikeye atar mıydın?
Kendi menfaatlerin için hayatımı bile bile riske eder miydin?”

Ragnar omuz silkti, ona yalan söyleyemiyordu. “İstediğimi
alacağsam.”

“Tanrılar,” dedi nefesi titreyen Keita, Ragnar’ın kollarına
girip ona sıkı sıkı sarıldı. “Sanki seninle hemen burada düzüş-
memi istiyor gibisin.”

Ragnar onu sıkıca tuttu. “Eh, abilerinin beni eşek sudan
gelene kadar dövmesini gerçekten istiyorsan... *bu şekilde olur.*”

SONSÖZ

Karanlık Vadi bu sabah çok sessizdi. Kan Kraliçesi basamaklara tam takım zırh giymiş halde çıkarken, iki güneş bile daha yeni uyanıyordu. Şimdiden ejderhaya dönüşmüş ve savaş zırhını giymiş olan eşi, ailesiyle beraber onu bekliyordu. Beraber geçirdikleri gece çok kısa sürmüştü ama tanrılar adına, unutulmazdı. Ve birbirlerinden ayrı geçirecekleri zamanı atlatmalarına yardımcı olacaktı.

Annwyl durdu ve çocuklarına baktı. Çömelip kollarını açtı. Çocuklar dadılarından kopup annelerine koştular, kollarını ona doladılar, sıkı sıkı sarıldılar. Annwyl ikisini de öptü ve onları kaldırıp dadılarına verdi.

Yanaşıp "Belanın kokusunu bile alırsan, Ebba..." diye fısıldadı. "Çocukları alıp gideceğim Kraliçem. Endişelenmeyin."

Kan Kraliçesi geri çekilip kız kardeşi saydığı kadınlara baktı. Katil cadı, kurnaz savaş lordu. Bir saat önce onunla özel olarak vedalaşmış, ağlamışlardı. Burada tekrar vedalaşmayacaklardı.

Kraliçe emekleyen yeğenine göz kırptı, küçük kız ona el salladı.

Annwyl dönüp merdivenlerden indi ve eşiyle buluştu. Karanlık Ovalar'ın Ejderha Prensi başını dikkatle onun başına dayadı, kelimeler yetersiz kaldı. Annwyl onun burnunu öptü, uzaklaşıp onu bekleyen atına doğru gitti. Artık yaveri olan en büyük yeğeni ona miğferini uzattı. Kraliçe miğferi taktı, miğfere takılmış uzun mor saç geriye savurdu, bu saçın eski sahibi olan Kuzeyliye göz kırptı. Kuzeyli gülümsedi ve saygıyla başını eğdi. Annwyl ayağını üzengiye koyup atına bindi.

Etrafına son kez baktı. General Brastias solunda, yardımcısı Danelin sağında at sürecekti. Ejderha Prenses Morfyd yine Kraliçe Annwyl'in Savaş Cadısı görevini almıştı ve insan kuvvetlerle

beraber gitmek için sabırla bekliyordu. Kardeşleri, en küçük kız kardeş ve Keita'nın Güney Elleri'ne dönüşünde ona eşlik eden üç Sürü ejderhası, Buz Diyarı sınırlarının yakınındaki düşmanlarıyla yüzleşmek için kuzeye gideceklerdi.

Garbhán Adası kapılarının iç ve dışında ve Büyük Salon merdivenlerinin yanında Kyvich savaşçı cadıları vardı. Liderleri kraliçeye başını eğdi, yüzündeki kara kabile dövmeleri, o kadının olduğu kadar vahşi ve korkutucu gösteremiyordu onu.

Kan Kraliçesi, o yokken çocuklarının güvenliğini sağlamak için daha fazlasını yapamayacağından emin oldu, bu savaşı kazanmak dışında. Mağlubiyet hiçbir savaşta onun seçeneği olmamıştı ama şu anda bu daha da doğru geliyordu ona. Kazanmak için yapacaklarından hiçbir pişmanlık, suçluluk, üzüntü duymayacaktı.

Ve Kanlı Annwyl, Karanlık Ovalar'ın Kraliçesi, bu savaş bittiğinde, son kalkan parçalandığında, son komutanın bağırsakları deşildiğinde, son ceset yakıldığında, ya başının Hükümdar Quintilia İlleri'nde bir kazığa geçirileceğini, ya da Kan Kraliçesi adını ve şöhretini tam manasıyla kazanacağını biliyordu.

Sister's Planet

KARAKTER İNDEKSİ

- **Addolgar:** Annwyl'in insan ordularının ejderha komutanı. Breith'in eşi.
- **Annwyl:** Kanlı Annwyl / Garbhán Adası'nın Kan Kraliçesi. Kraliçe Rhiannon'un en büyük evladı Fearghus'la evli. Talan ve Talwyn'in annesi.
- **Ásta:** Kyvich lideri.
- **Athol Reidfurd:** Elf. Devamlı partiler verilen, özel zaman geçirmek isteyenlerin uğrak noktası olan Moor Kalesi'nin sahibi.
- **Baron Lord Bampour:** Annwyl'in ikizlerini öldürtmeyi kafaya koymuş olan Dışdüzlükler lordu.
- **Bercelak:** Cadwaladr Klanı lideri. Ejderha. Kraliçe Rhiannon'un eşi.
- **Bradana:** Bercelak'ın en büyük ablalarından biri. Rhona'nın annesi.
- **Branwen:** Kara Branwen. Ghleanna ve Bram'ın kızı. Ejderha. Izzy'nin en yakın arkadaşı.
- **Brastias:** İnsan. Annwyl'in ordusunun lideri. Ejdercadı Morfyd'in eşi.
- **Briec:** Kudretli Briec. Kraliçe Rhiannon'un ikinci oğlu. Talaith'in eşi. Izzy ve Rhianwen'in babası.
- **Brighid:** At-kadın. Sürü lideri. Ebba'nın annesi.
- **Bryndís:** Kyvich lideri Ásta'nın ikinci komutanı.
- **Cadwaladr Klanı:** Güney Elleri'nin aşağı tabakadan savaşçı ejderha ailesi.
- **Canute:** Leydi Dagmar'm köpeği.
- **Celyn:** Ghleanna ve Bram'ın oğlu. Ejderha. Éibhear'ın kuzeni.

- **Dagmar Reinholdt:** Reinholdt'un On Üçüncü Evladı, Reinholdt'un Tek Kızı, Karanlık Ovalar'ın Savaş Başkomutanı, Kraliçe Annwyl'in Danışmanı, Güney Elleri Ejderha Yaşlıları'nın İrtibat Görevlisi, Prens Yakışıklı Gwenvael'in eşi. Ayrıca Canavar olarak da biliniyor.
- **Danelin:** General Brastias'ın ikinci komutanı.
- **Ebba:** At-kadın, Fearghus ve Annwyl'in ikizleri Talwyn ve Talan ile Briec ve Talaith'in kızı Prenses Rhianwen'in dadısı.
- **Éibhear:** Kraliçe Rhiannon'un en küçük oğlu. İnsan biçimindeyken saçları mavidir.
- **Eirianwen:** Savaşın ve ölümün insan tanrıçası. Rhydderch Hael'in eşi.
- **Elestren:** Cadan'ın kızı. Kraliçe Rhiannon'un özel muhafız kuvvetleri komutanı.
- **Esyld:** Güzel Esyld / Hain Esyld. Kraliçe Rhiannon'un kız kardeşi.
- **Fal:** Branwen ve Celyn'in ağabeyi.
- **Fearghus:** Yokedicci Fearghus. Kara ejderha. Ejder tahtının varisi. Annwyl'in eşi.
- **Ghleanna:** Ejderha. Bercelak'ın ve General Addolgar'ın kız kardeşi. O ve Addolgar, köylere kimin saldırdığını bulmaya çalışırken, insan ve ejderha kuvvetlerine liderlik ediyorlar.
- **Gorlas:** Elf. Fenella Kenti'ndeki kütüphanenin sahibi.
- **Gwenvael:** Yakışıklı Gwenvael. Altın ejderha, Ejderha Kraliçe Rhiannon'un üçüncü oğlu. Kuzey Elleri'nde Mahvedici adıyla tanınıyor. Dagmar Reinholdt'un eşi.
- **Iseabail / Izzy:** İnsan. Talaith'in kızı. Briec'in üvey kızı.
- **Keita:** Umutsuzluğun ve Ölümün Kızıl Yılan Ejderhası Keita. Kısaca Yılan Keita. Güney Kraliçesi Rhiannon'un kızı. Yavruyken ona Kızıl Keita ismi verildi. Müthiş çekiciliği, güzelliği, her türden erkeğin aklını çelebilmesiyle tanınıyor.
- **Leydi Franseza:** Derebeyi Thracius'un eşi. Kraliçe Rhiannon'un kuzeni.

- **Meinhard:** Ragnar ve Vigholf'un kuzeni. Bir Yıldırım ejderhası. İnsan biçimindeyken saçları mor renkte.
- **Morfyd:** Beyaz Ejdercadı. Güney Elleri Ejder Kraliçesi Rhiannon'un kızı.
- **Nannulf:** Kurt tanrı. Eirianwen'in dostu ve yoldaşı.
- **Olgeir:** Serseri Olgeir. Kurnaz Ragnar'ın babası. Kraliçe Rhiannon'un eski düşmanı.
- **Ragnar :** Kurnaz Ragnar. Tüm Sürüler'in Ejder Baş Lordu. Vigholf'un ağabeyi, Meinhard'ın kuzeni. Bir Yıldırım Ejderhası. İnsan biçimindeyken saçları mor, gözleriye gri lekeli mavidir.
- **Ren:** Doğulu ejderha. Keita'nın dostu ve yoldaşı. Seçilmiş Ren diye de biliniyor.
- **Rhiannon:** Güney Elleri Ejderhaları'nın kraliçesi. Bercelak'ın eşi. Fearghus, Morfyd, Briec, Gwenvael, Keita ve Éibhear'ın annesi.
- **Rhianwen:** Briec ve Talaith'in kızı.
- **Rhona:** Korkusuz Rhona. Bradana'nın en büyük kızı. Bir Cadwaladr.
- **Rhydderch Hael:** Tüm ejderhaların baba tanrısı. İnsan tanrıça Eirianwen'in eşi.
- **Talaith:** İnsan cadı. Nolwenn. Izzy ve Rhianwen'in annesi, Briec'in eşi.
- **Talan:** Annwyl ve Fearghus'un ejder-insan oğlu. Talwyn'in ikizi.
- **Talwyn:** Annwyl ve Fearghus'un insan-ejder kızı. Talan'ın ikizi.
- **Thracius:** Quintilia İlleri'nin yöneticisi. Demir Ejderha. Vateria'nın babası.
- **Vateria Flominia:** Demir Ejderha. Derebeyi Thracius'un kızı.
- **Vigholf:** Ragnar'ın kardeşi. Yıldırım Ejderhası.